MAYISTA YEDİ GÜN

F. KNEBEL - C. W. BAILEY

ZODYAK

MAYISTA YEDİ GÜN

F. KNEBEL - C. W. BAILEY

MAYIS'TA YEDİ GÜN

F. KNEBEL - C.W. BAILEY II.

Türkçesi:
Orhan AZİZOĞLU

ZODYAK

ZODYAK

© 1962, F. Knebel - C.W. Bailey II.
© Zodyak Kitap, 2014

F. Knebel - C.W. Bailey II.
Mayıs'ta Yedi Gün

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Zodyak Kitap'a aittir. Yayıncının izni olmadan herhangi bir formda yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kapak Tasarım / Ayhan Şensoy
İç Tasarım / Çelebi Şenel
Baskı-Cilt / Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No:123 Kat:1 Topkapı/İstanbul
Tel : 0212 482 99 10 Sertifika No:16053

1. Baskı Ocak 2014

ISBN: 978-605-4909-02-5

Zodyak: 03 - Roman: 01

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 29199

ZODYAK KİTAP
Çatalçeşme Sk. No: 52 Meriçli Apt. K.3
Cağaloğlu - Fatih / İSTANBUL
Tel. 0 212 511 05 10 - 511 05 60

MAYIS'TA YEDİ GÜN

Birinci Bölüm

PAZAR

OTOMOBİL parkı, kuzeye doğru sevimsiz ve bomboş uzanmaktaydı. Akağaçların yer yer düşen cılız gölgelerinin kestiği yerler dışında beton zeminin monotonluğu metrelerce gidiyordu. Potomac nehrini kesen küçük menderesin gerisinde rıhtıma bağlı duran sıra sıra deniz araçları, sanki bir aynanın üstüne yapıştırılmış gibiydiler. Nehrin öte yanında, Washington'un sessiz kubbeleriyle damlarının üstünde yükselen sabah güneşinin parladığı suyun yüzünde en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

Albay Casey, Pentagon'un nehir girişine yanaşmıştı. Arabasının yanında bir an durdu. Dalgın dalgın anahtar destesini şangırdatarak nefretle eski Ford'u seyretti bir an. Artık iyice yaşlılık çökmüştü üstüne. Bir zamanlar koyu mavi olan boyası solmuş, ne idüğü belirsiz bir hal almıştı. Arka camı çatlamış, ön çamurluklar karıncalanıp yer yer kavlamıştı.

Casey, arabasını bırakıp, başını büyük binaya çevirdi. Pentagon, köşelerinden öteye birbirinin aynı, her türlü zarafet ve espriden yoksun pencereleriyle donuk ve heybetle yükseliyordu. İçindeki insanları yıllar boyu meşgul eden iş kadar kasvetli ve tatsız bir görünüşü vardı.

Genellikle Casey, pazar nöbetine bir çeşit neşeli bir kayıtsızlıkla bakardı. Fakat bu sabah belli belirsiz bir tedirginlik, istenmeyen bir misafir gibi peşini bırakmamıştı.

Bir türlü teşhis edemiyordu bunu. Bir sürü sebep bulunabilirdi tabii. Memlekette huzursuz, tatsız bir hava vardı

zaten. Antlaşmaların verdiği tereddüt, Moskova'ya karşı olan bıkkınlık, güdümlü mermi işçilerinin grevinden gelme bir kızgınlık, enflâsyon ve işsizliğin doğurduğu kaygılar, Beyaz Saray'daki insana tam anlamıyla güvenememek. Kendi hesabına ilk planda sinirlerini bozup canını sıkan mesele, grevdi. Daha cuma günü, Vandenberg Güdümlü Mermi üssü Komutanı General Seager acı bir mesaj yollamış, âdeta alay eden bir dille; şayet grev, birkaç güne kadar sona ermeyecek olursa, Olympus programının aylarca uzayacağını ihtar etmişti.

Casey üstündeki bu hali silkip atmaya çalışarak, parkta yürümeye başladı. İleri doğru her adım atışında, görüş açısının altına doğru bir yerde bir parıltı yanıp sönüyordu. Bir insan deniz piyadesinde yirmi yılda hiçbir şey öğrenmese bile, hiç olmazsa ayakkabısını pırıl pırıl boyamayı öğreniyor, diye düşündü.

Albay Martin J. Casey, Ortak Kurmay Heyeti'ne bağlı olarak araştırma ve planlama dairesi sıfatıyla vazife gören iki yüz seçme kurmay subayın direktörüydü. Ayda bir pazar nöbeti Casey'e düşerdi ve bu; nöbetteki subaya verdiği sıkıntı derecesinde, komutanın savunma zinciri içinde hayati önem taşıyan bir işti.

Geniş adımlarla nehir kapısına varıp, tahta kanadını çekip açtı. Danışma'daki nöbetçi gazetesini önüne bırakarak Casey'in giriş kartını kontrol etti:

"Şansa bak, Albayım," diye söylendi, "çalışmayanlar için güzel bir gün, değil mi?"

Kocaman "Yasak" levhasının bulunduğu ortak Kurmay bölgesine girerken bir başka nöbetçiyi harekete geçiren bir elektrik göz'ün ortasından geçmesi gerekiyordu. Bu defaki nöbetçi kayıt defterinin arkasında oturan bir deniz

başçavuşuydu. Casey defteri imzalayıp yanındaki haneye "0755" diye kaydetti.

"Merhaba, Başefendi," diye selâm verdi; "her şey yolunda gidiyor mu?"

"Ölüm sessizliği, komutanım," diye gülümsedi nöbetçi; "ama herhalde Albayım, bu gün golf oynamayı tercih ederdi."

Casey, iyi bir askerin kendi üstlerinin zevkleri üzerinde bu kadar kesin bilgiyi nerden öğrendiğini bir türlü anlayamamıştı. Denizciye hafifçe göz kırptı.

"Herhalde senin de hoşuna giderdi, Şel," dedi, "ne yapalım ki, birinin nöbette olması gerek!"

"Hakkınız var, efendim." Sonra biraz da Pazar sabahının verdiği laubalilikle ekledi : "Belki de işler daha iyi yürür, etrafta kalabalık omuzluların sayısı az olunca."

Casey, ofis ve kurmay heyetinin çöplüğü ufacık bölmelerin arasındaki koridorda yürümeye başladı. Bir zamanlar başlarında bir korgeneralin bulunduğu dört yüz kurmay subaydan kurulu heyet, son yıllarda daraltılmış ve doğrudan doğruya Direktöre bağlı bir planlama bürosu haline getirilmişti. Bu sabah burası da park yeri kadar bomboştu. Bir köşeden bir daktilo sesi geliyordu. Casey, tuşların çıkardığı kesik seslerden bunun gecikmiş bir evrakı tamamlamaya çalışan bir subay olduğunu tahmin etti. Geniş odasına girmiş, direktörlük makamına oturmuştu. Duvarların açık yeşil badanası; ona, Pentagon'un girdaplarında işbaşı yaptığını hatırlattı. İçini çekerek sırtındaki ceketini çıkarıp astı, masaya oturup birlikte getirdiği pazar gazetelerini açtı.

Malaya'dan Milwaukee'ye kadar her yerde bir dert, bir problem vardı. Komünist Çinliler, Batılıları, Singapur'da "Casus ve sabotör" yetiştirmekle suçluyordu. Orta batı sanayicilerinin yaptığı bir konferansta, yeni onaylanan antlaşma

kötülenip reddedilmişti. Halk, Temsilciler Meclisi üyelerine yolladığı telgraflarda Güdümlü mermi üssündeki grevci işçilerin askere alınmasını istiyordu.

Fakat dünyanın içinde bulunduğu durum ne kadar tatsız olursa olsun Casey, kendisi için bu günün yeteri kadar parlak ve neşeli olması gerektiğini kabul ediyordu. Fizik bakımından sağlıklı oluşunun yanı sıra, kırk ikisine basan Casey, dünya dertlerine karşı kendini koruyan bir şüphecilik duygusuna sahip olmuştu. Sıfır sıfır yıldan beri zaten bir cehenneme doğru gidiyordu dünya. Böyle olmasaydı, kim iş verirdi kendi gibi bir deniz piyadesine? İçini sızlatan duygululukla bağlı olduğu vatanı, iki yüz yıldan beri biraz da şansının yardımı ile ayakta kalmayı başarabilmişti. Eh, her şeye rağmen bir otuz yıl daha aynı şekilde herhangi bir tehlikeden uzak durabilirdi ve kendi adına bu kadarı da ona yeterdi.

Amerikan Deniz Piyadesinden Albay Martin J. Casey, Pentagon'un çilesine dayanacak bir yapıya sahip görünüyordu. Yakışıklı değildi ama bir zamanlar kadınlar onu karşı konulmaz soyundan bulurlardı. Hatta şimdi bile birbirlerine onun cazip bir erkek olduğunu itiraf ederlerdi. Diğer erkeklerle arası her zaman iyiydi. Boyu bir doksanın biraz üstünde; kilosu -bir yıldır masa başında oturuyor olmasına rağmen- doksandı. Eski normal kilosundan beş altı kilo fazlaydı, ama hiçbir yerinde belli bir yağ fazlalığı yoktu. Alaburus kesilmiş saçları tepedeki hafif seyrelmeyi pek belli etmiyordu. Yeşil, sakin gözleri ve kısa boynu ona derli toplu bir görünüş veriyordu ve bunu masanın üstünde duran iki oğlunun resimlerinde de görmek mümkündü.

Casey, ne bir akıncıydı, ne de dahi. Annapolis'te okumuş, ilk sınıflarında hiç de iyi bir subay olabileceği izlenimini uyandırmamıştı. Ama iyi bir deniz piyade subayıydı. Bir defacık hile olsun panik düğmesine değmemişti eli. Emekliye

ayrılmadan önce Tuğgeneral olabileceğini kuruyordu. Kendisine dehasını soracak olsaydınız, işte Casey bu, gerisi nokta nokta, diye karşılık verirdi.

'Times'ı okuması bir saat kadar sürdü kesintisiz. Bir şey beklediği yoktu hani. Herhangi bir savaş ya da tabii afet halinde amirlerinin çalar saati olarak bulunduğu, bu ayda bir pazar günü nöbetçi subaylığı sırasında hiçbir şey olmadığı gibi, ne Başkan ne de Temsilciler Meclisi üyelerinden herhangi birisince aranmamıştı. Yalnız Beyaz Saray'dan bir defa telefon gelmişti. Ama bu, o kadar basit bir mesele içindi ki, Casey ne için olduğunu bile unutmuştu şimdi.

Haberleşme servisleri pazar şifre subayı Teğmen Dorsey Hough her zamanki tipik, askerliğe aykırı haliyle içeri girdiği zaman; Casey, gözünün ucuyla elindeki evrak yığınını süzüyordu. Şifre odası Pentagon'un radyo trafiğini yönetir ve bütün gizli evrakı Hough şifreler ya da çözerdi. Elinde bir alay kâğıt ve dünyanın her yanından Ortak Kurmay Heyetine yollanan mesajların karbon kopyaları vardı.

"Zahmet etme, Albayım" diye söylendi; "hep rutin işler. Yalnız bir fincan kahveni içmek için kalırım, davetine de teşekkür ederim bak."

Mesajları Casey'in masasına bırakarak en yakın koltuğa gömüldü. Askerlerden biri, iki büyük fincan kahve getirene kadar karşılıklı uyuşuk uyuşuk oturdular bir süre.

Yaradılıştan derbeder tabiatlı olan Dorsey Hough'un ağzının kenarından esneme belirtisi eksik olmazdı âdeta. Casey ona karısı Megne'nin tabiriyle "aşırı tarafsız" bir delikanlı gözüyle bakardı. Hough'un Deniz Kuvvetlerindeki görevine gösterdiği ilgi, dünyadaki diğer şeylere gösterdiği ilgiden birazcık daha fazlaydı, o kadar. Hayatta her şeyden sıkılırdı.

Casey, pazar günleri ender acele iş olduğundan dört haftada bir onunla oturup havadan sudan sözler etmeye alışmıştı.

"Anlat bakalım, Dorsey," dedi, "ne var ne yok, kızlardan başka?"

"Dün gece onlardan biri için Hilton'da tam yirmi dolar boşa harcadık," diye karşılık verdi Hough. "Ama iş yokmuş, sportmen bir kız çıkmadı. Spor derken aklıma geldi, Centilmen Jim, Preakness yarışını kazanacak atı bulmuş galiba. Aksi halde arkadaşlarıyla başı derde girecek bence, paraları toplamak için."

Casey farkında olmayarak kendisi küçük rütbeli bir subayken Ortak Kurmay Başkanları Heyeti Başkanı'ndan takma adıyla söz etmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. Hele yüksek rütbeli, hele o Başkanın başyardımcılarından birinin önünde, hiç. "Centilmen Jim" Amerika Hava Kuvvetleri'nden, en büyük madalyaları kazanmış General James Matton Scott'un takma adıydı. Üniforma sahipleri arasında -hatta Amerika'da- en ünü yaygın insandı. Bu nokta, Başkanın arkadaşlarını endişeye yöneltmiyor değildi. Parlak bir subaydı, iyi niyet, kudret ve kişisel cazibe karışımı o liderlik niteliğini de üzerinde toplamış bir insandı. O takma adı, lise sınıflarında, görünüşüne o zamandan çok dikkat edip titizlik gösterdiği ve olgun insanlara özgü hoş halleri benimsediği için takılmıştı. Bunu West Point'te de üstünden silkip atamamış ve böylece yerleşip kalmıştı.

Casey dikkatinin yarısını bile vermemekle beraber. Hough devam ediyordu anlatmaya:

"General'in yaveri, Albay Murdock bu sabah yedi yirmi beşte daha doğru dürüst gözlerini açmamışken bir mesaj getirdi. Üstünde yazılı beş adrese gidecekti. Preakness koşusu için bir müşterek bahisle ilgiliydi galiba. Ah, Meclisteki

Tahsisler Komisyonu bir haber alsa bizim küçük odanın, hele pazarları ne işlerde kullanıldığını."

Casey, koltuğuna yayılmış oturan delikanlıya baktı.

Hough yeni kolalanmış gömleğinin göğüs cebine uzandı. 'Hiç olmazsa her gün temiz gömlek giyiyor,' diye düşündü Casey. Beriki cebinden yarım kâğıda yazılmış mesajı çıkarıp okudu:

"Preakness bahsi müştereği için son çağrı. Ben ve Murdock on doları yatırdık. Beraberlik halinde paralar aynen iade edilecektir. Son süre Cuma 17.00 Z'ye kadardır Postalama Saati Cumartesi 18 Mayıs 19.00 Z. Scott"

Casey uzanıp kâğıdı aldı. Hough'un el yazısıyla kopya edilmiş olduğunu görünce disiplin konusunda kısa bir diskur çekmenin faydalı olacağına karar verdi.

"Olacak iş mi bu, Dorsey? Kuralları bilirsin pekâlâ. Şifre odasından geçen mesajlardan kopya çıkarıp yanında taşımak suçtur. Güvenlik kurallarına aykırı bu."

"Centilmen Jim'in kumar merakını açıkladık diye güvenlik kurallarına aykırı hareketten dolayı beni yargılarlarsa, tamamdır Albayım."

Casey istemeyerek gülümsedi. "Kim bilir Scott'un yılda bir tekrarladığı bu merakıdır belki" diye mırıldandı "Kimleri davet ediyor bu oyuna?"

Hough bir selâm çakarak "Kumandanım" dedi. "Reisin şahsi şifrecibaşı olarak aşağıdaki adları bulunan kumandanlara mavi şifreyle bildirdim durumu: General George Seager, Vandenburg Güdümlü Mermi üssü, California. General Theodore F. Daniel, Stratejik Hava Kuvvetleri, Omaha. Vis Amiral Farley C. Barnswell, Altıncı Filo, Cebelitarık, Amiral Topping Wilson, CINPAC, Pearl Harbour

ve Korgeneral Thomas R. Hasting, Birinci Hava İndirme Birliği, Fort Bragg."

Casey âdeta terslendi. Gevezelikten ve hele Hough'tan sıkılmıştı sabah sabah. Delikanlının getirdiği desteye uzandı. Her birini teker teker okuyacak, işaretleyecek, ait oldukları yerlere sevk edecekti.

"Haydi bakalım, Dorsey" diye mırıldandı. "Sonra görüşürüz."

Gelen mesajlar askeri ayrıntılarla ilgiliydi: Buenos Aires'teki Büyükelçilikten ayrılan Albay Swain yeni görevine başlamak üzere Washington'a gelmektedir ve General Scott'a raporunu şahsen vermek için izin istiyor... CINPAC Kurmay Başkanı Amiral Le Mseters, 23 Nisan 1974 tarihli 0974/AR4 - JCS talimatının tavzihini talep ediyor. Normal görev günlerinde olduğu gibi pazar ve tatil günlerinde de denizaltı devriye kollarının bir misli arttırılması anlamına mı gelmektedir bu, diye soruyor... Azores'taki AFB Birliği Kumandanı Tuğgeneral Kelly, JCS talimatnamesinin subay kulüplerinde içki tahdidi koyan bölümün değiştirilmesini istiyor ve Üsteki moralin bu yüzden çok kötü durumda olduğunu bildiriyor... Fort Comphell'deki 101'inci Hava İndirme Tümeni Kumandanı, JCS talimatnamesinin 15. maddesinin C paragrafındaki hususun tavzihini talep ediyor...

Casey, Pazar nöbetlerinde daktilo işlerini de kendi yapmayı âdet edinmişti. Daktiloyu önüne çekti, mesajların bir kısmına üç kopya olarak cevaplarını yazmaya başladı. Bunlar reisin cevap vermesi konusunda kendisine yetki verdiği önemli işlerdi. Diğerlerini, doğrudan doğruya, beş Başkan tarafından karara bağlamak üzere ayrı ayrı kutulara koydu. Bunların her birine, üzerinde alınış saatleri ve kendi dairesi tarafından görülmüş olduğunu gösteren birer not; bazılarına da JCS talimatıyla ilgili madde numaraları da ekliyordu.

Bütün bunları yaparken de zaman zaman özel kasasında bulunan ve her birinin üstünde "GİZLİ" damgası vurulu dosyalardan birini açıp bakması gerekiyordu.

Casey işlerini bitirip de gönderilmesi gereken cevapları koyduğu büyük sarı zarfla şifre odasına doğrulduğu zaman vakit öğleye yaklaşmıştı. Fakat daha önce 'Harp odası'na uğraması gerekiyordu. Dünya haritasının çevrelediği ve "Kritik noktalar" ın ayrıca büyütüldüğü bu büyük salonda, nöbetçi subaylar 24 saat askerî şeflerin ardında durumu izlerdi. Yüzden fazla belli başlı haberleşme merkezi ile bu salon arasında direkt telefon bağlantısı vardı. Omaha'daki Stratejik Hava Kuvvetleri, Colorado Sping'deki Kuzey Amerika Hava Savunma Kumandanlığı, Paris'teki NATO karargâhı bunların arasındaydı. Bir savaş halinde haberleşme emirlerini derhal yerine ulaştıracak olan "Altın Telefon" ve "Kırmızı Telefon" ayrı ayrı masalarda duruyordu.

Casey, nöbetçi subayla biraz gevezelik etti. Güney Pasifik'teki kırmızı kalemle işaretlenmiş üçgen şeklindeki bölge hariç, özel askeri harekât haritaları hemen hemen bomboştu. Bu üçgen şeklindeki kesimde altı atom denizaltısı, rutin manevralarından biri olarak yarın sabah polaris güdümlü mermileri atacaktı. 'Harp odası'ndan ayrıldı.

Pentagon'un orta koridorunda yürürken durup, güneş altındaki bahçeye bir göz attı. Küçük tahta pergolası, yüksek beton duvarlarıyla bahçe, yarı hapishane avlusuna, yarı köy alanına benzer garip bir görünümdeydi.

'Dünyanın durumu karmakarışık belki ama' diye düşündü kendi kendine; 'dışardaki hava da harikulade.' Aşağıda kısa kollu gömlek giymiş bir sivil delikanlı bir kızla oturuyordu. Casey, 'kızın bacakları güzelmiş' diye düşündü, 'Ne diye hep evde kalmış kızlarla evleniriz? Belki güvenlik riski daha azdır da, o yüzden herhalde.'

Bir süre daha oyalandı pencerenin önünde. Avluyu tatlı bir mayıs güneşi doldurmuştu. Güneye doğru yer yer birkaç tutam bulut kalıntısının dışında gök masmaviydi. İnsanın, şehir dışında bir evinin, kocaman gölgeli bir ağacın altında bir şezlongunun ya da birkaç atının olmasını istediği bir gündü.

Atlar mı? Demek 'centilmen Jim' müşterek bahis düzenliyordu ha? Casey kendi kendine gülümsedi. Kızıl alârmın yapılacağı gün ileri gelen posta komutanlarını at yarışı oynamaya davet etmek Scott'un içindeki şeytanlıktan başka bir şey değildi.

Altı hafta önce yapılan son alârm denemesi kimseyi memnun etmemişti. İki uçak gemisi limandan çıkmadan bastırılmış, gemilerin çoğu haftalarca önce bitirilmesi gereken ufak tefek tamirlerini tamamlayamadıkları için kıyıda bağlı kalmışlardı. SAC uçaklarının ancak üçte biri zamanında havalanabilmişti.

Dünyanın dört bir yanına yayılmış üslerin beş altısından haberler sızmış, basına intikal etmişti. Lyman ne olup bittiğini öğrenmek için iki defa telefon etmiş ve ender olarak sinirlenen Scott deli olmuştu kızgınlığından.

Bunun sonucunda bu hafta yeni bir alârm tatbikatının yapılmasına karar verilmişti. Bu defa zaman çok gizli tutulmuştu. Ortak Kurmay Başkanları, tarihini beş gün önce tespit etmişler ve bu tarih, onlardan başka sadece Başkan, Casey ve Scott'un yaveri Albay George Murdock'a haber verilmişti. Alârm tarihini Scott bizzat kararlaştırmıştı. Bu önümüzdeki cumartesi günü, 18 Mayıs'ta Greenwich saatiyle 19.00'da, Washington yaz saatiyle öğleden sonra 3'te başlayacaktı.

Savunma Bakanının bile bu plandan haberi yoktu. Casey bu noktayı Scott'tan sormuştu. Kendisine verilen karşılık sadece, Başkanın o yolda çok kesin talimat verdiği şeklinde olmuştu. Savunma bakanıyla, Başkan arasına gittikçe büyüyen bir soğukluk girmişti. Bu yüzden, belki Lyman, bakanı gafil avlarım diye düşünmüş olabilirdi.

Casey, cumartesi günü yapılacak olan Kızıl Alârm'ın, geçen marttaki fiyaskodan sonra alınan tedbirlerin başarı derecesini ölçmede iyi bir test olacağını düşünüyordu. Seçilen zaman, komutanların kendilerine verilmiş emirleri ne dereceye kadar yerine getirmiş olduklarını ortaya çıkaracaktı. Cumartesi günü öğleden sonra üçte, Washington'da olduğu kadar, Amerika'nın birçok bölgelerinde de komutanların hafta sonu tatilleri başlamış olacaktı. Şayet Moskova düğmeye basmaya karar verecek olursa; bunu, herhalde pazartesi saat 9 ile cuma günü 16.30 arasında yapmayacağı muhakkaktı.

Öğle yemeği için kalkıp giderlerken; avludaki kız, başını kısa kollu gömlekli delikanlının omzuna dayamıştı. Casey kendini pencereden çekerek koridor boyunca kapısında nöbetçilerin beklediği şifre odasına doğru yoluna devam etti. İçerisi denizcilerin idaresindeydi. Başlarında kulaklıklarla dört deniz eri daktilolarının başındaydı. Yanda, üzerinde büyük beyaz harflerle "GİRİLMEZ" diye yazılan kapı, Hough'un her zaman bulunduğu kripto merkezine açılıyordu, Fakat Hough bugün dışarda, boş bir masada pazar ilâvesinin resimli romanlarını okuyordu.

"Buyurun Albayım," diye karşıladı Casey'i, "Benim aslanlar için iş getirdiniz galiba."

Casey zarfı uzattı. Hough cevaplara şöyle bir göz gezdirdi. Kendisinin şifre etmesi gerekenleri ayırdı, gerisini operatörlere dağıttı. Casey başıyla selâm vererek çıkıyorken Hough koluna dokundu.

"Şuna bakın albayım!" dedi.

Casey uzattığı kâğıdı aldı. Gelen mesajlardan biriydi bu.

"SCOTT, MKB, WASHİNGTON
Ben oynamıyorum fakat her zamanki gibi
en derin hürmetlerimle.
BARNSWELL,
ALTINCI FİLO KUMANDANI"

"Bu, şunu açıklar ki," diyordu Hough; "bazen bir amiralin bile bahse girmek için on kâğıdı bir araya getiremediği olur. Ya da böyle bir şeyin donanma için kötü bir örnek olabileceğini düşünmüştür."

Casey; "Scott'un işlerine burnunu sokmaktan vaz geçmeyecek olursan," diye gözdağı verdi: "Tâ Aleutians'a kadar sürülmekle asıl sen kendin esaslı bir örnek olacaksın bu gidişle."

"Olacak iş mi, Albayım? Hawaii'ye gitsem, yeter bana. Aslına bakarsanız, Pearl tam aradığım yer. Murdock'a söyledim zaten bu sabah, atlarla uğraşacağınıza bir yolunu bulup beni bu lânet olası şehirden alıp, adalara yollayın dedim. Ben gidince ortalık durulur, değil mi, Albayım?"

"Öyle, Dorsey, öyle. Ama Hawaii'de ne işin varmış ki? Aleulians'ta Eskimoları koruyacak senin gibi adamlar gerek bize."

Casey koridorda yürüyüp yüksek rütbeli subayların yemek salonuna girdi. Burası da binanın diğer tarafları gibi hemen hemen boştu. Denizci ve havacı subaylar büyük bir masanın etrafına toplanmışlardı. Arkaya doğru bir masada tek başına oturan bir karacı subay Casey'e işaret etti.

"Merhaba Jiggs!"

Casey, üç yıl önce İran savaşı sırasında tanıdığı haberleşme subayı Mutt Handerson'u görmüş olmanın verdiği memnunlukla ona doğru yürüdü. Omzundaki işaretlerden şimdi Albay olduğunu anlıyordu.

"Mutt, nereden buldun bakayım bu kuşları?" diyerek omzundaki rütbe işaretine dokundu. "Seni gördüğüme çok sevindim. Ne arıyorsun buralarda bakayım?"

Handerson "Sizin gibi masa albaylarını yola getirmek için birinin kalkıp gelmesi gerek ara sıra," diye takıldı. Simsiyah gözleri kocaman kocamandı, kırmızı yuvarlak yüzü gülüyordu.

Casey bir sandviçle buzlu çay ısmarladı. İki arkadaş arkalarına yaslanıp birbirlerini yukarıdan aşağı süzdüler. 'Askerlik hayatının sevdiğim tarafı bu işte,' diye düşünüyordu Casey. 'Sivil hayatta insanın üç dört yakın arkadaşı olur, oysa askerlikte insan düzinelercesini bir araya bağlayabilir. İnsan her görevinde, birkaç saniyelik bir tehlikeyi, birkaç aylık sıkıntıyı, bir şişeyi ya da kadını paylaştığı bir subay ya da astsubay bulabilir. Hiçbir zaman olduğundan başka bir insanmışsın gibi davranamazsın, mutlaka seni çok iyi bilen biri çıkıverir karşına.'

Casey ile Handerson, aralarında birkaç şişeyi olduğu kadar tehlike ve sıkıntıyı da paylaşmışlardı. İlk defa İran'da yağmurlu bir gecede Handerson'un bir sahra telefon telinin bir ucunu yakalamış olduğu halde Casey'in bölüğünü idareye çalıştığı siper çukuruna atladığında tanışmışlardı. Bir süre orada komşu kalmışlar, onu izleyen birkaç ay içinde çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Casey sandviçten bir lokma ısırarak ileri doğru abandı.

"Ne var ne yok, Mutt? Anlat bakalım son durumları. Nerelerdesin, ne iş yapıyorsun?"

Handerson sesini alçaltti biraz. "Dört aydır bu soruya namusumla cevap vermiyordum" diye söylendi; "fakat nasıl olsa senin durumundaki bir adam biliyordur. Yahu, benim emrimi belki de bizzat sen çıkardın. ECOMCON'un komutan yardımcısıyım."

Casey gülümsemeye çalıştı. Bu ECOMCON sözünü ilk duyuyordu. Fakat Annapolis'ten bu yana ayakkabı parlatmanın yanı sıra, bilmediği şeyleri hissettirmemeyi de öğrenmişti. Memlekette bulunan bütün nükleer başlıklı silahların nerelerde bulunduklarını kafasının içine doldurduktan sonra, bu gibi şeylere pek yer kalmamıştı, ama Ortak Kurmay Başkanlığı direktörü olarak da böyle bir şeyi bilmezlik edemezdi. Casey, herhalde Handerson aslında başka bir adla bilinen bir birlik için mahalli bir adı kullanıyor olmalı, diye düşündü. Hafifçe yoklamaya başladı.

"Demek görevinden memnun değilsin. Bu tayinin suçunu da bana yükleme ha! Karargâhta mı kalıyorsun?"

Handerson yüzünü buruşturdu.

"Ne münasebet canım. O Allah'ın belâsı yerde kim oturabilir? Patronun zoruyla bazen dört beş gün kalıyorum üst üste, o kadarı bile yeter. Hayır, Mabel'le El Paso'da küçük bir ev tuttuk, orada oturuyoruz."

Cebinden küçük bir not defteri çıkarıp bir şeyler karaladı.

"Yolun o taraflara düşerse bizim evin telefonu bu. Bildiğin gibi, Y Üssünde henüz dışarıya hat yok. Kumandanın direkt hattı ayrı tabii."

Casey yoklamasına devam etti.

"Duyduğuma göre işler oldukça iyi gidiyormuş ha? Şimdi kaç kişi oldunuz? Galiba henüz tam teşekkül etmediniz kuvvet bakımından."

"Yo, ettik, ettik. Kadromuz tamam! 100 subay, 3500 asker oldu. Son kafile birkaç hafta önce geldi. Ama biliyor musun, Jiggs, çok komik. Önleyicilik yerine saldırıcılık! Bir şeyler bilmesem, Scott'la etrafındaki birkaç kişi yenilme kompleksine kapılmış diyesim geliyor. Sanki komünistler her şeyimizi ele geçirmişler de, biz onları geri almak, çekip ellerinde koparmak için hazırlanıyormuşuz gibi bir durum."

Casey, 'bu Scott benden ne istiyor,' diye düşündü. 'Bir şeyler saklıyor benden. Belki de Başkanın emri böyle. Neyin nesi bu böyle? Yeni bir sabotaj kontrol birliği mi hazırlanıyor?'

Buna cevap verirken, sesinin tonunun içinden geçenleri belli etmemesini temenni ediyordu.

"İleri görüş, Mutt, ileri görüş! Bazen ters yönden de olsa, Washington'un her zaman ileriye baktığını söyle arkadaşlarına. Ne kadar kalacaksın?"

"Yarın sabaha kadar. Bizim kumandan Scott'a bilgi verirken ben de yanında bulunup yardım edeceğim. Yukarı beşinci katta ufacık bir gizli yerimiz, bir de telefonumuz var." Cebindeki defterden bir yaprak daha kopardı. "Numaramız 72291. İhtiyaç olursa buradan bulursun beni. Yarın gece geri dönüyoruz."

Casey, Mutt'un kumandanının kim olduğunu merak ediyordu, ama sormadı. Handerson onun bilmesi gerektiğini tahmin ederdi her halde; konuşmayı başka konulara çevirdi. Ailelerden, savaştan, politikadan falan söz açtılar. İlk haber aldıkları gün olduğu gibi, İran'ın ikiye ayrılmasına göz yummanın, Amerikan diplomatik tarihinin en kara günü olduğunu bir defa daha kabul ettiler. Komünistler kuvvetli bir saldırı yapmışlar ve memleketin yarısını ele geçirmişlerdi. İran'ın ikiye ayrılması meselesinin en önemli seçim konusu olduğu 1972 seçimlerinde Cumhuriyetçi Başkan

Edgar Frazier'i yeniden seçmeyen Amerikan halkının büyük çoğunluğu arasında Casey ile Handerson da vardı.

Handerson; "Jordan Lyman, aday gösterildikten sonraki nutkuyla beni büyülemişti" diye, devam etti. "Oy verdiğim ilk demokrat oldu. Onun şu sözünü hiçbir zaman unutmayacağım: 'Ebediyete kadar konuşmaya görüşmeye hazırız, fakat hiçbir yerde ve hiçbir zaman hür dünyanın tek karışından fedakârlık, etmeyeceğiz' dediği zaman bayılmıştım."

"Ben de", dedi Casey; "ama o benim oy verdiğim ilk demokrat değildi."

"Ne var ki, biraz endişe duymuyor değilim, bu sözünü tutabilecek mi? Bu yeni antlaşmanın on paralık değeri olmayacak bence. Okuduklarıma, duyduklarıma göre, bütün memleket de aynı şekilde düşünüyor."

Antlaşma imzalandı, mühürlendi, onaylandı da. Onun için karşı koymanın faydası yok. Fakat Başkanın işleri nasıl yürüttüğü hakkında bir kısım insanların neler düşündüğünü merak ediyorsan yarın Scott'a sor bunu bir kere. Herhalde epey lâf duyarsın."

Handerson gülerek masadan kalkmaya davrandı. "Henüz dört yıldızlı generallerle konuşacak kadar olamadık" diye bir kahkaha attı, "şimdilik sadece dinliyoruz biz."

Hesabı kimin ödeyeceğini tayin için atılan yazı turayı Casey kazandı. Handerson üst kattaki yerine, Casey de bürosuna gitmek üzere ayrıldılar.

Telefon çaldı. Günün ilk telefonu diye bir sevinç uyandı içinde âdeta. Telin öteki ucundan Albay Murdock'un yumuşak sesi duyuldu. Ortak Kurmay Heyeti Başkanı yaverinin sıradan pazar yoklamasıydı bu.

Casey "Bir şey yok, Albayım," diye bilgi verdi, "Tek olay sizinle ilgili. Hough delikanlısının yarış atlarıyla başı dertte."

Casey'in tahmin ettiği gibi Murdock hoşlanmamıştı bu şakasından.

"Bu oğlanı susturmak gerek bir gün," diye aksilendi.

"General Scott'a söyler de onu Pearl Harbour'a tayin ettirirsen herkes rahat eder hani."

"Hakkın var," diye söylendi Murdock, "Allah kahretsin, Generalin şahsi bir işiydi bu."

"Ben de öyle söyledim kendisine, Albayım. Fakat bir şey söyleyeyim mi, iyi bir emir subayı olarak, Amiral Barnwell'in kredi durumunu bir soruşturman iyi olur bence, galiba on dolarlık banknotlarını çoktan bitirmiş olacak."

Telefonda bir an ses kesildi. Murdock yeniden konuşmaya başladığı zaman sesinde, her zamanki yumuşak, ılık edasının yerine, soğuk bir yan vardı.

"Önemli bir şey olursa ben hep evdeyim," diye sözü kesti âdeta.

Casey, "Telefon numaranız listemin başında," diyerek, veda bile etmeden telefonu kapadı. Her zamanki gibi George Murdock bu sefer de onu sinirlendirmesini bilmişti. Oldum olası, başarılarını yüksek rütbeli subaylara kapı açmak, evrak çantalarını taşımakla sağlamış insanları sevmezdi. Üstelik Murdock'un soğukluğu bu işte antipatisini bir kat daha arttırıyordu.

Casey, bürosundaki kasanın şifresini oynatarak açtı, tokmağına kırmızıyla yazılmış "Açık" levhasını astı, sonra içinden daktiloyla yazılmış bir planlama dosyası çıkardı. Kapağında, iki yandaki "ÇOK GİZLİ" damgasının arasında "Kızıl Alârm 74-Z" yazısı vardı. Bu günlerdeki ruh durumu içinde, Scott'un bütün hafta bir şey düşünmeyeceğini tahmin ettiğinden, planı bir defa daha gözden geçirmek için

tek başına bir otomobilde gidecekti oraya. Âdeta ezberlemek istercesine yavaş yavaş okumaya başladı.

Başkan, cumartesi günü saat 10'da, zaman zaman çekildiği dinlenme yeri olan Maryland tepelerindeki Camp David'e gidecekti. Oradan helikopterle Güneydeki Virginia Blue Ridge'de Mount Thunder'daki yeraltı kumanda merkezine uçacaktı. Ortak Kurmay Başkanlarının beşi ayrı vasıtalarla Mount Thunder'e gelecek ve Başkanın oraya ulaşacağı saatten biraz önce olmak üzere en geç 11.55'te yerlerini almış bulunacaklardı. Murdock, Casey'le birlikte General Scott'un yanında olacak; bir brifing yapılacak, oradan buradan gelen istihbarat haberleri birbirine eklenerek Sovyet Rusya'dan gelmesi muhtemel bir düşmanca hareketin tablosu çizilecekti. Bu brifing, Scott'un idaresinde olacaktı. Tespit olunan zamanda yani 14.45 civarında, radar şebekesinin Sovyet Rusya'daki üslerden atılan güdümlü mermilerin yönünü tespit ettiği farz olunacaktı. İşte bu andan itibaren alârm harekâtı başlamış olacaktı. Scott ve Kuvvet Kumandanları Mount Thunder'deki devamlı ekibe, yedek muhabere hattını açmalarını emredecekti. Saat 15,00'te Başkan Lyman tam alârm için kesin emri vermiş olacaktı. Her şey yolunda gidecek olursa, bütün güdümlü mermi üsleri beş dakika içinde silahlanmış, SAC bombardıman filoları on dakika içinde havalanmış, güdümlü mermilere karşı koyabilen bütün Nike-Zeus güdümlü mermileri yola çıkmış ve donanmanın bütün savaş gemileri ya çoktan açılmış ya da istim tutmaya başlamış olacaklardı. Fort Bragg ve Fort Campbell'deki kara kuvvetleri paraşütçü tümenleri birer alayını tam teçhizat hazırlamış, yarım saat içinde sevke hazır duruma getirmiş bulunacaklardı. Hava Kuvvetlerinin süpersonik avcıları, havadan atılan güdümlü mermiler yüklemiş olarak on dakika içinde 15.000 metre yukarıdaki yerlerini

almış olacaklardı. Arkasından bütün silahlı birliklerle ilgili talimat aynı şekilde devam edip gidiyordu. Kâğıt üzerinde bütün memleket, herhangi bir saldırıyı on dakikada karşılamaya hazır olabilecekti. Bu alârm; kâğıt üzerindekiyle fiiliyat arasında ne çapta bir açığın var olduğunu ortaya çıkaracaktı.

Cumartesi günü denenecek lerden biri de haberleşme kontrol sistemiydi. Mount Thunder'deki bir düğmenin çevrilmesiyle memleketteki bütün radyo ve televizyon şebekeleri kesilecek, hepsi doğrudan doğruya Başkumandanlığın idaresine geçecekti. Bu alârm tatbikatı nedeniyle normal programlar sadece 30 saniye için kesilecekti. Komuta merkezi, her şeyin usulü dairesinde çalışıp çalışmadığından emin olacak kadar normal yayınları kestikleri bu süre içinde seyirciler ve dinleyiciler şebeke arızası olduğuna dair bir işaret alacaklardı. Gerçek bir saldırı halinde; kesilen bu yayınlar, Başkan gerekli konuşmasını yapana kadar komuta merkezine bağlı olarak kalacaktı. Haberleşme şebekesinin bu defaki kesilişi sadece deneme ve kontrol amacıyla olacaktı. Geçen defa mükemmel çalışmıştı ve aslında başarılı geçen sadece bu kısmı olmuştu bir önceki alârmın.

Planda, alârmdan haberdar edilecek subayların bir listesi de vardı. Bu liste her zamankinden çok kısaydı Casey bunun sebebini açıklayan bir not eklemişti. CumhurBaşkanı yardımcısı Gianelli yurt dışında olacaktı İtalya'ya yapacağı iyi niyet ziyareti için. Antlaşmanın onayı müzakerelerinin uzaması yüzünden Bahar yortusunda tatil yapamayan kongre 15 Mayıs'a kadar tatile girmişti.

Yerini alacak nöbetçi subay, saat dörtte geldiği zaman, Casey hâlâ planla uğraşıyordu. Çabucak dosyayı kapatıp kasaya kilitledi. Bunu yaparken bir an aptalca hissetmişti kendisini Casey. Zira Fran Schneider de hiç olmazsa kendisi kadar güvenilecek bir elemandı. Ama kuralların en ufak bir

şekilde ihlâlinin bu alarmı da başarısızlığa uğratabileceğini hesaba katmak gerekti. Gelecekteki harekât planlarına dair en ufak imaların bile Pentagon içinde ne büyük bir süratle yayıldığı malûmdu. Schneider de onun bu hareketine uydu. Sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, herhangi bir imada dahi bulunmadan geçip poflayarak masasına oturdu.

Park yerinde sabaha oranla daha az araba vardı. Casey bunların arasında bile eski Ford'unun sırasından çıkmış bir asker gibi durduğunu üzüntüyle gördü. Marşa basarken motor cızırdamış, debriyajı bırakırken protesto mahiyetinde bir iki sefer öksürmüştü.

Arlington Bulvarına doğru ilerlerken, 'bu hükümeti idare eden sivilleri Allah kahretsin' diye geçiriyordu içinden. Asteğmen olarak Annapolis'ten mezun olup Kore'ye gittiğinden bu yana askerlerin maaşlarını ve prestijlerini kısıp durmuşlardı boyuna. İmtiyazlarının yarısı gitmişti bir defa. Yirmi yıldan beri de sadece iki defa genel bir maaş zammı yapılmıştı. Albay olacağım diye uğraşmasaydı, dışarda çok daha fazla kazanabilirdi. Eski arkadaşlarının bir kısmı yılda 30.000 dolara yakın para kazanıyorlardı... Oysa kendisi, her ay ipotek borcunu zamanından geç ödeyerek, iki yıldan beri aynı leş arabayı kullanmakta devam ederken, zorla iki ucunu bir araya getirmeye çalışıyordu. Annesinden kalan küçük geliri olmasa, Marge, doğru dürüst giyinemeyecekti bile Washington'da.

Pentagon askerlere bir maaş artışı ve eski imtiyazlarının bir kısmını iade eden yeni bir kanun tasarısı hazırlanmıştı. General Scott'un bu konuyu Başkanla konuştuğunu biliyordu Casey, ama Lyman'ın buna pek yanaştığı yoktu.

'Millet de ordu mensuplarının morali ne diye bu kadar kötü, maaşlar neden bu kadar az, neden işler hiçbir zaman olması icap ettiği gibi yürümüyor, diye sorup duruyor' diye

aklından geçirdi, Casey. 'Her neyse, sivillerin akılları başlarında olsa birazcık, kimin topa-tüfeğe, askere ihtiyacı olur.'

Pentagondaki bu göreve tayin edildikten sonra Arlington'da aldıkları evlerinin önüne geldiği zaman, çocukları garaj kapısının önünde basket atışları yapıyorlardı. On altısına basan Don, şimdiden babasının boyuna yetişmişti ve ortaokulun takımında oynuyordu. Bill, ağabeysinden iki yaş küçük ve yirmi santim daha kısaydı. Annesi gibi ince yapılıydı, hiçbir zaman ağabeysi kadar olamayacaktı ama yine de elinden geleni eksik etmiyordu. Casey arabadan çıkarken, "Merhaba çocuklar," diye seslendi, "patron nerede?"

Don başıyla bitişik evi işaret ederek "Alfred'lerde," diye cevap verdi. Sonra topu babasına doğru fırlattı: "Bir atış yapsanıza."

Casey topu kaptı, 1950 usulü iyice nişan alıp topu basketten içeri geçiriverdi.

Bili, "Olur mu babacığım?" diye şikâyet etti, "böyle nişan alırken öteki takımın oyuncuları ne yapardı? Selâm mı dururlardı?"

Don, "Sus bakayım sen," diye onu susturdu, "Vergi sorumlusu gibi konuşmaya başladın yine. Biraz daha bekle de büyüdükten sonra böyle konuşursun."

Casey büyük oğluna gülümsedi. Topu kardeşine atarak daha ciddi bir şey için babasına döndü.

"Babacığım, bu gece arabayı alabilir miyim? Arkadaşlarla sinemaya gideceğiz de."

Babası sert asker edasını takındı. "Araba istiyorsan çalışıp para kazan da bir tane al." Bu sefer Bill'e gelmişti gülme sırası. Casey devam etti: "Don, bu akşam annenle beraber çıkacağız, araba bize lâzım. Nakliye işini arkadaşlarından biri halletmeli bu gecelik."

Don başını salladı: "Öyleyse geriye bir tek Hanry'nin salozu kalıyor, inşallah yürür."

Casey topla bir iki atış daha yaptıktan sonra daha rahat bir şeyler giymek için içeri girdi. Üstünü değişirken, birkaç dakika uzanıp dinlenmeye karar verdi.

Yarım saat sonra, Marge, eve döndüğünde kocasını, yatağın üstünde uzanmış, horul horul uykuda bulmuştu. Yatak örtüsünün haline içini çekerek tuvalet masasına oturdu, akşamki parti için tırnaklarını yapmaya başladı. Yirmi yıldan beri kocasına yatak örtüsünün üstüne uzanmamasını söylerdi, ama nafile!

Casey gözlerini açtığı zaman Marge hâlâ masasının başındaydı; sadece bir sutyen şeridi hariç, tamamen çıplak olan sırtını seyrederken, içinde yarı tutku yarı aşk karışımı birtakım hisler duyuyordu ki, Marge'ın karşısında bunun ikisini birbirinden ayıramıyordu hiçbir zaman. Kırk ikisindeydi karısı ama onun için hâlâ Kore'den sonra tayin edildiği Newyork'ta rastladığı ufak tefek kızdı.

Marge gözlerini aynaya kaldırdı. Burnunun kenarlarına yayılmış çillerle, iki kocaman göz ile Casey'in gözleri birbirlerini buldular. Kocasının gülümsediğini görünce, Marge'ın iki ön dişinin arasındaki boşluk ortaya çıktı. Bu küçük boşluk ona Casey'in gözünde çocuksu bir hal veriyordu.

"Sen birazcık daha dişi ve biraz daha bol vaktimiz olsaydı," diye mırıldandı Casey, "bir güzel 'ırza tecavüz vakası' cereyan edebilirdi şu anda."

Marge burnunu kıvırarak masanın üstündeki saate bir göz attı. Sonra burnunu çekerek kalkıp yatak odasının kapısını kapattı.

Yatağın kenarına otururken: "Bazen şu deniz piyadeleri bu kadar konuşacaklarına birazcık iş görselerdi diye düşünürüm," diye söylendi.

Casey uzanıp, onu çıplak omuzlarından tutarak kendine doğru çekerken, ikisi de birer kahkaha attılar.

Güneş batmış, Western Avenue'den, Chevy Chase'e doğru giderlerken bahar akşamı serinliği çökmeye başlamıştı. Marge bir şeyler anlatıyordu ama Casey pek azına kulak veriyordu söylediklerinin. Herhangi bir amaçla yapmıyordu bunu, ama tatlı bir dalgınlık çökmüştü üstüne. Evden çıkmadan önce yapması gereken bir iş gelmişti aklına.

"Hay Allah kahretsin!" diye söylendi; "Scott'a telefon etmeyi unuttum. Marge, lütfen hatırlatır mısın, eve döndüğümüzde Scott'a telefon edeyim? Yarınki randevularından birisini değiştirdim, onu haber vermem gerek."

"Emredersiniz kumandanım," dedi Marge askerce: "Memleketin kaderi çok iyi ellerde. Korkulacak tek şeyimiz, unuttuklarını hatırlatacak birinin olmayışı. Hey!" Casey'in eli dizini tutup sıkarken Marge hafif bir çığlık attı: "Albayım, lütfen iki elinizle idare edin direksiyonu."

Steward Dillards, Chevy Chase'de Rolling Road'da beş odalı bir evde oturuyordu. Ev, yapıldığı 1940 yıllarının modasına uygun olarak tuğla ve ahşap karışığı koloni üslubundaydı.

Meclis koridorlarından ayrılmayarak, mensubu bulunduğu Union Instrument Corporation şirketinin çıkarlarını kollayan, onun Savunma Bakanlığı ile olan sözleşmelerini devam ettirmeye çalışan bir insan için mükemmel bir yerdi. Her şeyden önce iyi bir adres sağlıyordu kendisine. Sonra Chevy Chase Kulübüne yakındı. Burada golf oynar, ziyafetlerini, partilerini burada verirdi. Evinin arka bahçesi

de, bu akşamki gibi, şöyle tanıdığı insanlarla olan dostluğunu devam ettirmek maksadıyla tertip ettiği garden partiler için çok elverişliydi.

Sokak, park edilmiş arabalarla dolmuştu âdeta. Casey'in gözüne krem rengi bir Thunderbird arabada California plakası ilişti. '(USS 1) sayılı araba herhalde Senatör Prentice'in olmalı' diye düşündü. Steward'ın en önemli misafiri herhalde Senatör Prentice olacaktı.

Casey, eski Ford'unu sokağın sonuna doğru park etti. Marge, dikiz aynasını ayarlayıp, kendisini son bir defa daha kontrol etti. Casey kapıyı açmış onun dudaklarının boyasını tazelemesini bekliyordu.

Kocasının koluna girip yürürken: "Parti nasıl olacak dersin Albayım?" diye sordu.

Bu, her partiden önce aralarında geçen bir oyundu. Casey arabalara bakarak; "Orta sınıfın en üst tabakası seviyesinde," diye cevap verdi. "Bir senatör, işte bu plâkadan belli. Belki Beyaz Saray danışmanlarından biri. Oldukça önemli bir askeri şahsiyet. Yani ben." Karısının burun kıvırmasına rağmen edasını bozmadan devam etti: "İki üç gazeteci, birkaç milletvekili, bir iki komisyon üyesi ve hiç tanımadığım ve kim olduklarını öğrenemeyeceğim beş altı çift daha."

"'Star' gazetesinin dedikodu yazarından ne haber?"

"Davetli değildir bence. Ama Francine daha önce telefon edip davetlilerin bir listesini vermiştir gazeteye. Yarınki sayısının kadın sayfasında birkaç satırla sözünü ederler sanırım."

Beyaz ceket giyinmiş bir Filipinli uşak kapıyı açtı, arka bahçeye buyur etti. Yan kapıdan bahçeye çıkarlarken karma karışık konuşmaların çıkardığı gürültü karşıladı onları. Havada parfüm ve yeni biçilmiş bir çayır kokusu vardı. Yerde,

yer yer atılmış filtreli sigara izmariti, kadın topuklarının izleri görünüyordu.

İki elini birden uzatıp Marge'ın ellerini tuttu: "Marge ne kadar güzelsin bu akşam!"

Stew Dillard misafirlerini diğerleriyle tanıştırmaya başlarken, Francine kapıdan beliren bir başka çifti karşılamaya koştu. Bahçede dolaşırlarken, Casey tahminlerinde biraz yanıldığını anlıyordu. Milletvekillerinden yoktu, ama tahmin ettiği seviye aynıydı. Senatör gerçekten California'nın Demokrat Parti Senatörü, Kuvvetler Komisyonu Başkanı ve partisinde olduğu kadar, Pentagon'da da nüfuzlu bir insan olan Prentice Komisyon üyesi olarak, aslen Cumhuriyetçi partiden olan Dragier idaresinde kalan, Federal Ticaret Komisyony üyelerinden Adolf Koronsky vardı. Gazetecilerden de Associated Press adına Beyaz Saray muhabirliği yapan Malcolm (Milky) Waters davet edilmişti.

Beyaz Saray'dan davet edileni görünce Casej kendi kendine tebessüm etti. Başkan Lyman'ın randevularına bakan sekreteri Paul Girard'dı. Girard ile Casey, tâ eski günlerden Girard'ın Duke, Casey'in Deniz Kuvvetleri takımının yedek kadrosunda basketbol oynadıkları günlerden beri arkadaştılar. Washington'da da birbirlerini bulmuşlar, hem işleri dolayısıyla, hem özel hayatlarında dostluklarını devam ettirmişlerdi. Casey, Girard'ın güvenilecek bir insan olduğunu uzun yıllar önce öğrenmişti. Akıllıydı, Mecliste kimlerin nerelerde gömülüp kalmış olduklarını iyi bilirdi. Üstelik Lyman tam güvenirdi kendisine. Vücuduna göre çok büyük başı, kocaman burun delikleri ve uykulu gözleriyle çirkin denilebilirdi. Yabancılar onu genellikle aptal, hödük yerine korlar ve ertesi gün gözlerini açtıklarında pişman olurlardı.

Sol eliyle viskisini yukarı kaldırıp sağ eliyle Casey'e doğru uzatarak "Merhaba Jiggs!" diye seslendi.

"Senin de burada olduğuna sevindim, Paul. Savunma Bakanlığı müteahhitlerinden birinden rüşvet aldın diye hakkında soruşturma açtıkları zaman, hiç olmazsa yanımda yakın dostlarım da olacak demek ki."

"Kuralları bilirsin sen de, Jiggs" diye güldü Girard. "Suç yerinde ne kadar içebilirsen mubahtır." Boş bardağını kaldırdı: "Ben şahsen bu kurala uyuyorum. Üstelik iyi de içerim hani."

Girard'ın işaretiyle yanlarına gelen garsonun tepesinden bir sodalı cin aldı Casey. Marge'i görebilmek için etrafına bakındı. Bahçenin ucuna doğru toplanmış bir kadınlar grubunun içinde kaybolmuştu. Alkol ve yeni gelenlerin yardımıyla konuşmaların ses tonu gittikçe yükseliyordu. Casey ile Girard kendilerini Prentice ile Waters'in de dahil olduğu bir grubun içinde bulmuşlardı.

Waters: "Yarın yayınlanacak olan Gullop anketinin sonuçlarını biliyor musunuz?" diye sordu. Beyaz Saray'da iki idarenin gelip gidişini görmüş bir insan olarak gayet tarafsız ve kuruydu.

Prentice; "Hayır," diye cevap verdi buna, "Ama tahmin edebilirim. Zaten sırası gelmişti Lyman'ın popülaritesinin ölçülmesinin. Eğer yüzde kırkın üstündeyse büyük başarı."

Senato komisyonu Başkanı olarak, her türlü sorumluluktan uzak bir nüfuz sahibi olmanın verdiği kendine güvenle pek yüksekten konuşuyordu. Daima saldırır, soruşturma açar, hiçbir zaman hatalı olduğunun ispat edilebileceğinden korkmadan hareket ederdi, zira politikada karar ve verilen kararın icrası bir Başkanın ödeviydi. California'nın kıdemli senatörü pek öyle güçlü bir kişilik sahibi bir insan değildi fakat bir topluluğa hâkim olmasını bildiğine dair bir intiba uyandırmayı başarmış ve bunu da devam ettire gelmişti. Görünüşü

biraz heybetli idiyse, bu da daha zayıf olanlar üzerinde hâkimiyet kurmasına yardımcı oluyordu. Jestleri üç misli büyütülmüş, sesi normal konuşma tonuna göre bir perde yukarıdaydı ve bütün bu özellikleri dinlemekten çok dinletmeye alışık bir insan oluşuna uygun düşüyordu.

Şu anda tahmin ettiği şeyin tasdik edilmesini bekleyerek Waters'e bakıyordu. Bakışlarında kendisine aykırı bir fikrin ileri sürülmesini beklemediğini gösteren bir belirti vardı. Gazeteci onu yalancı çıkarmadı.

"Doğru tahmin ettiniz senatör. Fakat biraz yüksek tuttunuz. Yarınki anket sonucu sadece yüzde yirmi dokuzu Başkanın yaptıklarını destekliyor. Gallup'dakiler bu işe başladıklarından bu yana bir Başkan hakkında elde ettikleri en düşük derecenin bu olduğunu söylüyorlar."

Prentice başını sallayarak, işaret parmağıyla havayı şöyle bir kesti.

Âdeta ders verir gibi, "Gayet basit," diye söylendi, "Başkan Rusya'ya güveniyor. Amerikan halkı aksi kanaatte, güvenmiyor. Halk bu anlaşmadan hoşlanmadı, Rusların 1 Temmuz'da o bombaları bozup, başlıklarını sökeceklerine inanmıyorum."

Antlaşma, antlaşma, antlaşma! Casey, hatta bütün Washington; kongrenin Ocak ayında toplanarak, Başkanın üçte iki çoğunluktan sadece iki oy farkla bu antlaşmayı senatodan zorla geçirişinden bu yana başka lâf duymaz olmuştu. Öyle ki, şehirde herkes bu tartışmaya katılmış gibi bir hal almıştı. Gazetelere yağan okuyucu mektupları da bütün memleketteki durumun aynı olduğunu gösteriyordu. Casey gözünün ucuyla kaçamak yapıp uzaklaşıp uzaklaşamayacağını şöyle bir kontrol etti, fakat arkası dolmuştu ve sıvışacak imkân kalmamıştı.

Duymak istediklerini yeteri kadar dinlemişti. Ayrıca 1 Temmuz'dan itibaren yürürlüğe girecek nükleer silahsızlanma antlaşması hakkında da çok şey işitmişti. Geçen sonbaharda Başkan Lyman ile Sovyet Başbakanı Georgi Feemerov arasında Viyana'da varılan anlaşmaya göre, o tarihte Los Alamos ve Semipalatinsk'te benzeri hareketler yapılıp, tertibat alınacaktı. Her memleket Hindistan ve Finlandiya'nın kontrolü altında on nötron bombasını bozacaktı. Bundan sonra her ay yalnız Amerika ve Rusya değil, Batılı ve komünist nükleer kuvvetler belli sayıda nükleer silahlarını söküp yok edecekti. Kızıl Çin de dahil olmak üzere hepsi antlaşmayı kabul etmiş ve onaylamışlardı. Bu hareket doğudaki ve batıdaki nükleer bomba depoları tamamen boşalana kadar devam edecekti.

"Senatör, ankete etki eden başka sebeplerin olabileceğine ihtimal verir misiniz?" Yine Waters sormuştu bunu. "Yani, işsizlik oranının yüksek oluşu, enflâsyon ya da güdümlü mermi üssündeki grev falan gibi, sözgelişi?"

Prentice; "Biliyor musun ki, delikanlı," diye cevap verdi. "Her Başkanın bu türlü problemleri olmuştur. Fakat Lyman bu antlaşmayı hayatın gerçeklerine meydan okurcasına yaptı. İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana Ruslar hiçbir antlaşmaya uymamışlardı. Biliyorsun, ben bu antlaşmaya karşı benliğimin her zerresiyle mücadele ettim ve bundan gurur duyuyorum."

Girard, "Öyle" diye söze karıştı soğuk bir edayla; "biz Demokratlar birbirimize çok bağlı insanlarızdır."

Prentice birden ondan yana döndü. Yüz hatları sinirden kırış kırış olmuştu, işaret parmağını sallayarak konuştu:

"Demokrat Parti'yi terk eden Başkan oldu, Girard," dedi. "Büyük Kongre'de onun için mücadele eden bir insan olarak söylüyorum bunu."

"Her neyse, Başkanın tutumu bu kadar mı anlamsız yani?" Tartışmaya yeni katılan adam krem rengi spor bir ceket giyinmiş biriydi. Casey, adını unutmuştu: "Yani, şunu demek istiyorum ki, şayet Rusya sözünde durmaz ya da sahtekârlığa başvururs a, bunu derhal öğrenebiliriz. O zaman da antlaşma kendiliğinden ortadan kalkar."

Prentice; "Bu lâfları otuz yıldır dinliyorum" dedi: "Her seferinde de kaybettiğimiz yeni bir şeyi haklı gösterebilmek için ortaya atılır. Son olarak İran meselesini halletmek üzere 1970'te toplanan Zirve Toplantısı için söylenmişti. Altı ay sonra memleket Rus gerillalarıyla doldu. Bugün elimizde kalan ne? İki ayrı İran; biri komünist, biri bizden."

"Pek aklım ermez, ama senatör, Başkan Lyman ile ilgili konularda sizinle aynı fikirde değilim ben." Adam kolayca susturulabilecek cinsten değildi. "Belki bir tehlike, bir riziko alıyordur üzerine ama bana göre, yeteri kadar güvenlik içindeyiz. Başkan, bugün dünyayı kurtaracak bir işi başarmak için halk arasındaki sempatisini tehlikeye atmayı göze alıyorsa, onun daha büyük bir adam olduğunu gösterir bu bence."

'Adam haklı olabilir', diye düşündü Casey. Gruptaki birkaç kişi daha sessizce başlarını sallayıp onaylıyorlardı. Fakat Prentice işi burada bırakacak gibi değildi. Başkanı savunana doğru eğilerek; "Başkanın sempatisinden söz etme bana, delikanlı," diye söylendi; "kaybedecek nesi var ki tehlikeye atsın? Herhangi bir sempati kazanmayı hak etmiş mi?"

Kokteyllerin sayısının artışıyla birlikte tartışmanın hararet i de yükseliyordu. Bir ev sahibi olarak Dilland araya

girip, ortalığı durulttu, tartışmaya doğrudan doğruya politik bir yön verdi.

"Antlaşmanın iyilikleri kötülükleri bir yana," dedi. "Makul nispette herkesle bahse girerim ki, 1976'da Cumhuriyetçi Parti'nin Başkan adayı General Scott olacaktır. Bence çok normal bir şey bu. Kişiliği var. Antlaşma sonunda bir şey çıkacak olursa ortaya, buna karşı olduğunu açıkça söylemiş olacak önceden. Şayet anlaşma iyi işleyecek olursa o zaman da millet Rusların konvansiyonel silahlarıyla uğraşıyor olacağından yine Scott gibi güçlü bir generali tercih edecektir."

Girard; "Hay Allah;" dedi. "Şimdiden görür gibi oluyorum pankartları: Bin dokuz yüz yetmiş altının ruhu General Scott'a verin oyunuzu."

"Siz Beyaz Saraylılar bu işi fazla şakaya dökmeseniz iyi edersiniz bence," diye söylendi Prentice: "Ben de Stew ile aynı fikirdeyim. Scott, Cumhuriyetçilerin adayı olacak bence de. Şayet bugün bile bir seçim yapılacak olsa, Lyman'ı kolaylıkla yenebilir."

"Sayın senatörün bu komplimanlarını partisinin Başkanına iletebilir miyim acaba?" Girard'ın sesinde bir heyecan ve ateş vardı.

Prentice: "Ben gerçeklerden söz ediyorum, evlât," diye devam etti, "Scott'a karşı hiçbir şansınızın olmadığını kabul etmeniz gerek."

Bahçenin ışıkları yanıp söndü. Yemeğe davetti bu. Francis Dillard misafirlerini bahçenin gerisine doğru götürdü. Uzun beyaz şapkasıyla aşçıbaşı kocaman kocaman biftekleri kızartmakla meşguldü ateşin başında. Bifteklerin yanında fırında pişmiş patates veriyorlardı. Misafirler için küçük küçük birbirinden ayrı masalar düzenlenmiş, üzerlerine yeşil salata ve bira konmuştu.

Casey'in masa arkadaşı, neşeli şişman bir hanım olan ve vaktinin çoğunu Washington'da kocasının açtığı yaraları tedavi etmeye çalışmakla geçiren Sarah Prentice'di.

Bayan Prentice; "Fred, bu antlaşma üzerinde çok çalıştı," diye söze başladı; "fakat sizin General Scott'a da hayrandır."

"Aslında benim generalim değildir," diye cevap verdi Casey. Askerlik gereği tarafsız olması gerektiğini hissettirmek istiyordu. "Onun emrinde çalışıyorum sadece."

"Fakat çok şeker bir insan olduğu kanaatinde değil misiniz?"

"Kendisinin çok güçlü bir general olduğunu kabul ediyorum."

"Ah siz denizciler!" diye bir kahkaha attı Bayan Prentice. "Bir hava generali hakkında daha fazla bir şey söylemenizi beklemezdim zaten."

Yemekten sonra misafirler yine bahçeye dağılmıştı, Casey viski yerine bir bardak nefis pembe şeri almıştı eline. Prentice yanına gelip, hafifçe kolundan tutarak, herkesten ayrı bir kenara çekerek kadehini yudumlamaya yeni başlamıştı.

"Albayım, daha evvel söylediklerimde samimiydim, diye mırıldandı senatör. "Memleketin güvenini kazanmış ve bizi içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtarabilecek çapta bir insanın emrinde çalışıyor olmak, sizin için gerçek bir şans."

Casey büyük bir incelikle cevap verdi buna: "Senatör, ben bir askerim. Bu şekilde konuşturacak olursanız beni zorla politikaya karıştıracaksınız korkarım."

"Kendimizi aldatmayalım, albayım. Memleketin başı dertte, hem de adamakıllı, ister asker, ister sivil, her vatandaş kendine düşen siyasal görevini yerine getirmek zorunda."

Casey hafif bir kahkaha attı. Fakat bu konuşma uzadıkça içindeki tedirginlik artıyordu.

"Annapolis koleji için iyi bir öğretmen olamazdınız, senatör. Neyse ki şu anda sivilim. Üniformamı yarın sabah yediye kadar gardıroba astım."

"Fırsatını bulursan General Scott ile konuş bir defa. Ciddi söylüyorum. Onun fikirlerinin de bu konuda seninkilere çok benzediğini göreceksin. Bugün için bütün iyi vatandaşların düşündüğü gibi düşünüyor o da."

Bu politikacının ısrarla kendisini nereye götürmek istediğine dair hiçbir fikri yoktu Casey'in. Fakat ne olursa olsun ısrarına ayak uydurmamaya kararlıydı. Konuyu değiştirmeye çalıştı:

"Senatonun tatile girmesi herhalde sizi de, Bayan Prentice'i de memnun etmiş olmalı. Dinlenmek için bir yere gitmeyi düşünüyor musunuz?"

"Buradan bir yere ayrılmak niyetinde değilim," dedi senatör; "yapılacak o kadar çok işim var ki. Üstelik senatodan hiç olmazsa birinin alârm halinde olması lâzım. Özellikle Cumartesi günü. Öyle değil mi, Albayım?"

"Alârm" kelimesi Albay Casey'i şaşırtmıştı.

"Tabii, efendim. Tabii," diye kekeledi; "her zamanki gibi."

Prentice babaca koluna vurarak yanından uzaklaşmıştı.

Bu meseleyi sadece sekiz kişi biliyordu ve bu sekizin arasına dahil değildi o. Aslında Prentice, Senato Silahlı Kuvvetler Komisyonu Başkanıydı ve hemen her şey kendisine bildirilirdi. Fakat bu sefer Scott, güvenlik tedbiri olarak ondan bile gizli tutmuştu bu alarm hareketini. Prentice'in haberi olduğuna göre, başka kimin haberi olabilirdi? Mutlaka bunu yarın sabah Scott ile görüşmeliydi.

Marge parti hakkında konuşup duruyordu.

"Yemekte kiminle oturdun, Jiggs?."

"Bayan Prentice, senatörün karısı, iyi bir kadına benziyordu. Fakat kocası için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Bir ara ikinizin bir köşeye çekildiğinizi fark ettim. Neler konuşuyordunuz öyle?".

Casey fazla sır vermemeye kararlıydı; "Hiç canım," dedi "Malûm senato dedikoduları."

"Silahlı Kuvvetler Komisyonunda o, değil mi?.. Ha, Jiggs, telefon meselesini hatırlatmamı söylemiştin."

Sokak lâmbasının altından geçerlerken Casey saatine baktı. "Vay canına, çok olmuş!" dedi. "Yarın sabah erken kalkar, çıkmadan ararım."

Eve geldiklerinde Bill uyumuştu. Don henüz sinemadan dönmemişti. Marge banyoyu kullanırken Casey salondaki koltuklardan birisine bıraktı kendisini. Her zamanki düzendi bu. Sabahları banyoyu ilk defa kendisi kullanır, akşamları ilk sırayı karısı alırdı. Telefon çaldığı zaman yukarıdan hâlâ su sesi geliyordu.

"Babacığım?" Don'ın sesiydi bu, "sinemadan yeni çıktık. Henry'nin arabasının lâstiği patlamış. Pazar gecesi, ne yapacağımızı şaşırdık. En yakın bizim ev olduğu için..."

"Ne yapacağınızı ben öğreteyim size. Elbirliğiyle değiştirin lâstiği."

Don'ın sesi biraz kısık geldi. "Babacığım," dedi "Henry'nin yedek lâstiği yok da..."

'Kabak bizim başımıza patladı yine' diye düşündü Casey. "Neredesiniz bakalım?"

Don'dan sinemanın adresini aldıktan sonra Arlington Bulvarından geçerken, Casey, Fort Myers'den dolaşıp gitmeye karar verdi. Scott henüz yatmamışsa, İngiliz Kurmay Başkanının randevusunun 9'dan 8.30'a aldığını haber verirdi.

Ford Myers'deki eski karargâhın karaağaçların gölgelediği geniş yolları karanlık ve bomboştu. Scott'lar, Ortak Kurmay Heyeti Başkanlarına tahsis edilen 16 odalı evde oturuyordu. Şöyle böyle yetmiş yıl önce yapılmış olan bu tuğla bina, kaba ve çirkin görünüşüyle o devrin zevksizliğini aksettiriyordu, ama sonradan yapılan eklerle güzel ve şirin olmasa bile rahat bir hâl almıştı. Bulunduğu yüksekçe yerden, Potomac ırmağının üstünden Washington'u seyreden güzel manzarası vardı, ikinci katın penceresinden bakınca Kongre Binasını, Lincoln Anıtını ve başkumandanın oturduğu Beyaz Saray'ı görebilirdi.

Casey köşeyi dönerken yavaşlayıp evin önünde durdu. Farların ışığı altında kapının önünde gidip gelen nöbetçinin silahı parlamıştı. Aynı anda krem renkli bir Thunderbird marka otomobilin ışığı aksettiren plâkası Casey'in gözünden kaçmamıştı. (California USSI) dı bu.

'Vay canına!' diye düşündü Casey. Bu, Prentice'in arabasıydı. Başını yukarı kaldırdı. Scott'un çalışma odasında ışık vardı. Evin diğer pencereleri karanlıktı.

Gaza bastı, geniş bir daire çizerek; Prentice'in arabasının yanından geçip yola çıktı. Scott, Senatonun Silahlı Kuvvetler Komisyonu Başkanı ile görüşürken, kendisinin ziyaretini hoş karşılamayacaktı tabii. En iyisi sabah erken telefon ederdi.

Sinemanın önünde Don ile iki arkadaşını alıp eve dönerken, Casey'in aklı hâlâ evin önündeki arabadaydı. Scott ile Prentice'in bu kadar yakın arkadaş olduklarını bilmiyordu. Her ne kadar general, bilgi vermek için sık sık Senato Komisyonunun önüne çıkarsa da, bunun yakın bir dostlukla sonuçlanacağını tahmin etmemişti. Ama belki de Prentice son Gallup anketi sonuçlarını haber vermeye gelmişti generale. Scott, Lyman'dan memnun olmadığını saklamak gereğini duymayan bir insandı. Ayrıca Prentice de bu akşam

sözde kendi partisinin lideri durumunda olan bir insan hakkında biraz fazlaca ileri konuşmuştu. Casey saatine baktı yine. Gece yarısını beş geçiyordu. Politik dedikoduların gevezeliğini yapmak için hayli geçti vakit.

Üstelik Prentice alârm tatbikatı hakkında her şeyi biliyordu ve bütün bunların sonucu nereye varıyordu?

Eve dönünce saati 6.30'a kurdu. Scott'u yedi olmadan araması gerektiğine göre, emniyet payı bırakıyordu. Dalgınlığının ona en azından yarım saatlik bir uykuya mal olduğunu acı acı düşünüyordu.

Yatağa girdiği zaman, Marge tam uyanmadan şöyle bir kımıldadı. Casey sağa sola dönerek yerleşmeye çalıştı yatakta. Yüzükoyun yatmayı da denedikten sonra sırtüstünde karar kıldı. Kolay uyuyabileceğe benzemiyordu. Sabahki tedirginliği geri gelmiş, âdeta bilinmez bir kaygı halini almıştı. Marge uykulu bir sesle: "Bir şey mi var, Jiggs?" diye sordu.

"Bilmiyorum, şekerim. Bilmiyorum!"

İkinci Bölüm

PAZARTESİ

ÇALAR SAATİN zilini susturacak düğmeye uzanırken, Albay Casey, bugünün o türlü günlerden biri olacağını anlamıştı. Kafasının arkasına doğru pis bir ağrı, uykusunu yeteri kadar alamadığını belli ediyor, ağzındaki acılık, ne diye bir partiye gittiği zaman evdekinin üç misli sigara içtiğini düşündürüyordu.

Duşun biraz faydası olmuştu. Havlusuna sarınıp aşağıya indi, General Scott'un evinin numarasını çevirdi. Zilin ikinci çalışında cevap verdiler.

"Ben Albay Casey'im, Generalim," dedi Casey. "Erken rahatsız etmiş olmuyorum inşallah."

"Yo, Yo, Jiggs," Generalin sesi çoktan kalkmış olduğunu belli ediyordu. "Bir şey mi var?"

"Sir Harry Lancaster randevusunun sekiz otuza alınmasını rica etti, efendim. Ben de sizce bir sakınca olmayacağını düşündüm. Brifing evrakını sekizden önce size getiririm."

"Hiçbir sakınca yok, Jiggs."

"Dün telefon edip bildirecektim. Maalesef ihmal ettim. Sonra gece eve döndüğümde geç olmuştu, belki uyumuş olabilirsiniz diye ara..."

Scott: "İyi ettin," diye sözünü kesti. "Dün gece erken dönüp hemen yatmıştım. Herhalde on buçuktan önce uyumuş olmalıyım. Aylardır doğru dürüst dinlenmek fırsatını bulamamıştım. Neyse, dairede görüşürüz."

Casey; "Hay hay, efendim, görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Tekrar merdivenleri çıkarken, 'dün gece rüya görmedimse general de pek kuyruklu bir yalan uydurdu,' diye düşünüyordu.

Scott ne diye yalan söylüyordu ona? Bir yıldan beri Başkanın kendisine herhangi yanlış bir şey söylemediği gibi, yanlış fikir verecek bir şeyi bile ima etmediği gerçekti. Scott, Kongre'ye ya da Beyaz Saray'a karşı bazen numara yapar -daha doğrusu biraz tedbirli ve çekingen davranırdı- ama kendi maiyetine karşı daima açık ve dürüst, bütün gerçekleri ortaya koyacak şekilde hareket ederdi.

Sonra Prentice ile olan görüşmesini niye saklıyordu? Senatör'ün Alârm hareketinden haberdar olduğu besbelliydi. Yoksa yüksek kademelerde olup biten bir şeyler mi vardı?

Fakat bu da biraz garip olacaktı. Ortak Kurmay Heyeti'nin Direktörü olarak Casey'in, askerlikle ilgili olarak olup biten her şeyden haberli olması beklenirdi. Beklenir miydi? Şarttı.

Marge, yüzünden sular damlayan başını banyonun kapısından uzattı.

"Jiggs, bir havlu atıversene bana! Kurusundan olsun, lütfen. Şekerim, herhalde günün birinde sen de zengin olacaksın da, biz de böyle her sabah kuşlarla birlikte kalkmaktan kurtulacağız, değil mi?"

Casey, kahvaltıda pek konuşmadı. Scott'un söylediklerindeki gizlilik, ağrıyı ense köküne yeniden oturtmuş, sıcak kahve bunu biraz daha pekiştirmişti. Sabah gazetesinin birinci sayfasına göz gezdirdi, fakat kendisini bir türlü veremiyordu. Anlaşma ile ilgili olarak askeri politikada benimsenecek

"yeni yön" konusundaki bir yorumla bile ilgilenemedi. Marge söylenip duruyordu bu haline.

"Uykunu alamadın da ondan, Jiggs," diyordu.

"Herhalde yetmedi. Don'un sayesinde. Yedek lâstik tedarik edelim derken bir saat ya da o kadar zamanı boşa harcadık."

Haftanın beş günü Pentagon'un arabası gelip alırdı Casey'i. Zeytin yeşili resmi araba Ortak Kurmay Heyeti Direktörü'nün imtiyazlarından biriydi. Bu sayede kendi arabaları Marge'da kalıyor, Casey de işe giderken gazetesini rahatça okumak fırsatını buluyordu. Fakat bugün gazetesini açmadan kucağına bıraktı. Sabah rüzgârı şoförün açık penceresinden içeri dalıp yüzünü okşuyordu. Neden sonra gazetesini açtığı zaman gözü küçük manşetlerden birine takıldı. "Başkan Yardımcısı Atalarının Köyünü Ziyaret Edecek" Casey haberin devamını okudu:

"Başkan Yardımcısı Vincent Gianelli, Perşembe günü İtalya'ya bir iyi-niyet ziyareti yapacak ve haber aldığımıza göre, büyükbabasının doğduğu ıssız bir dağ köyünde hafta sonu tatilini geçirecektir."

Haberin devamında uzun uzun Parma'nın güneyinde Preninlerin yüksek bir köşesindeki Corniglio köyünün tanıtımı yapılıyordu. Ham bir dağ yolunun sonundaki bu köyde birkaç yüzlük bir nüfus yaşıyormuş, Gianelli cuma ve cumartesi gecesini büyükbabasının doğduğu kulübede geçirecek ve Pazar günü Roma'ya dönmüş olacakmış.

Casey, Alârm için ne ideal bir hafta sonunun seçilmiş olduğunu düşünmeye başladı yeniden: Şehirde Kongre'den kimse bulunmuyor, Başkan yardımcısı da yurt dışına çıkıyordu. Harekât Kumandanlarının hiçbiri bir seferberlik manevrası için böyle bir zamanın seçilmiş olacağını aklına bile

getirmezdi. Ortak Kurmay Heyeti herhalde özellikle seçmişti bu zamanı.

Casey 7.45'te dairesindeydi. Âdeti üzere tuvalette üstünü başını şöyle bir kontrol edip düzelttikten sonra, Sir Harry Lancaster'in randevusuyla ilgili brifing evrakını alıp Ortak Kurmay Heyeti Başkanı'nın odasına doğru, E Koridoruna saptı. Bekleme odasında henüz oturmuştu ki, Scott içeri girdi.

"Günaydın, Jiggs!" dedi. "içeri gel."

Dört yıldızlı general masasının üstündeki kutudan sabah istihkakı olan puroları alıp yeşil sumeninin yanına dizerken, Casey âmirine hayran olmaktan kendini alamıyordu. Elli sekizinde bile tepeden tırnağa askerdi. Gözlerinin kenarındaki küçük çizgiler hariç, hafif güneş yanığı yüzünde tek kırışık yoktu. Bir doksan boyunda, doksan kilonun biraz üstünde adaleli bir vücudu vardı, iyice kırlaşmış saçlarını gayet muntazam bir şekilde yandan ayırmıştı. Keskin hatlı çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle sert ve yakışıklı bir çehresi vardı.

Casey; ona, Dwight D. Eisenhower'den bu yana en popüler komutan diyenleri haklı buluyordu. Gazeteciler otuz yıldan beri onu her fırsatta överlerdi: II. Dünya Savaşı'nda bir seferinde bir günde yedi ME - 109 uçağı düşüren bir pilot olarak, Kore savaşının ilk as jet pilotlarından biri olarak isabetli bombardımanı ve taktik hava örtüsünü gayet ustalıkla kullanışı sayesinde, İran'daki kara kuvvetlerinin yetersizliğini belli etmeyen parlak hava kumandanı olarak her zaman övülmüştü.

Dergilerde çıkan yazılarda genellikle Scott'un kişiliğinde Eisenhower ile Mac Arthur'un en iyi yanlarının karışımı bir yetenek ileri sürülürdü. Onda, Eisenhower'in sıcak kişiliği, güven veren gülümsemesinin yanı sıra Mac Arthur'un parlak

zekâsı, azimli vatanseverliği ve liderlik konusunda geleneksel bir yetenek olduğunu söylerlerdi. Casey, yazarların kaçırdığı bir başka noktayı da biliyordu. Scott'ta içgüdüsü bir politik müşahede yeteneği vardı ve bu konuda pek çok şey okumuş, olayları iyi işlemişti. Casey bugüne kadar onun ne siyasi, ne askeri, hiçbir konuda önemli bir hata yaptığını görmemişti. Hava kuvvetlerinin Yalu Nehrinin öte yanını bombalamalarına engel olan Kore Savaşı politikasını eleştirdiği zaman bile Scott, görüşlerini savunurken, Mac Arthur'un başına gelenlere benzer bir mesele çıkarmamayı başarmıştı. Scott'un tavsiyeleri normal kanallardan geçerek âmirlerine ulaşmış ve geçenlerde birkaç ay önce birisi (Casey bunun Murdock olduğunu tahmin ediyordu) Scripps Howard gazetelerine fısıldayana kadar da kamuoyuna açıklanmamıştı.

Scott yine, İran'da bir nükleer savaş riskini göze alacak şekilde hareket etmeyerek barışı arayan tutumu dolayısıyla Başkan Frazier'i de şiddetle eleştirmiş, fakat bu fikirlerini de usulü dairesinde tutmasını bilmişti. Hatta silahsızlanma antlaşması konusunda bile, Ortak Kurmay Heyeti Başkanı olarak durumu itibariyle açıkça konuşması mümkünken bile, yasak bölgenin sınırını pek geçmemişti.

Şu anda general kendini tamamen önündeki işine vermiş, sayfaları çevirirken parmağını hafifçe ıslatarak, hızla brifing evrakını okuyordu.

Scott; "İlk olarak İngilizler istediklerinden fazla bir şeyi teklif ediyorlar" diye mırıldandı. "Okinawa'daki hava indirme birliğini bizim kumandamıza vermeyi öngören bu teklife ne diyorsun?"

"İyi bir şey, efendim. O birlik mensupları gerçekten birinci sınıf askerdir. Üstelik kumandanları da General Faraday'ın yakın arkadaşıdır. Birlikte iyi çalışırlar bence."

"Bak bunu unutmuştum. Fena bir teklif değil... Teşekkür ederim, Jiggs. Görüşme için her konuda hazırım artık." Casey dönüp çıkıyordu ki; "Bu evrakı hazırlayan subaylara da söyle lütfen, hepsi mükemmeldi." diye seslendi.

Böylesine dürüst bir adamın sabah kahvaltısından önce kuyruklu bir yalan söyleyeceği umulur muydu yani? Casey çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. Scott çoktan incelemesi gereken evrakın içine gömülmüştü. Ortak Kurmay Heyeti Başkanının normal bir günü başlamaktaydı.

* * *

IRMAĞIN öte yanında Beyaz Saray'daki çalışmada çoktan başlamıştı. Başkan Jordan Lyman da, baş askeri danışmanı gibi erken başlamış, saat 8,30'da bir saatlik sıkı bir çalışma devresini tamamlamıştı bile. Arada şu farkla tabii; Lyman, hâlâ yatağındaydı. Sağı solu düzinelerle gazeteyle doluydu. Bunlar, basından seçme yapma konusunda kendi kendini mecbur ettiği tatsız işini bitirmiş olduğunun delilleriydi. Bunun için gazetelerin, okuyucu mektuplarının çok olduğu ve her ne sebepleyse, yazarların hafta sonlarına sakladığı uzun başmakalelerin bulunduğu pazar sayılarını tercih ediyordu.

Bu haftanın özeti ona memleketin içinde bulunduğu ruh haleti hakkında kesin bir fikir veriyordu, ama hiç de iyimser bir yanı yoktu bunun. Sözgelişi "Constitution" gazetesinin başmakalesi şöyle başlıyordu.

'Silahsızlanmanın birinci kademesi yaklaştıkça, Rusların iyi niyetlerine karşı olan şüphelerimiz biraz daha artıyor. Başkan Lyman'ın Moskova'ya olan güveninin haklı çıkmasını temenni etmekteyiz, fakat... 'New-York Times'ın yargısı da buna benzer olup, mutad kıyamet günü yaklaştı edasıyla kaleme alınmıştı:

'Nükleer silahsızlanma teşebbüsünü ciddi ihtirazı kayıtlarla destekliyoruz. Bu ihtirazı kayıtlar hiçbir şekilde, Sovyetlerin parti organı olan Pravda'da son zamanlarda çıkan demeçlerle azalmış değildir...' 'Allahım,' diye düşündü Lyman; 'başyazarlar bu konuda ihtirazı kayda sahip olmayan tek insanlar mı sanki?'

Yatağından kalktı, büyük oval çalışma odasına doğru yürüdü, birkaç dakika önce getirilip bırakılmış sıcak kahveden bir fincan doldurdu.

Jordan Lyman, güney bahçeye bakan büyük pencerelerden, Constitution Avenue'deki sabah trafiğini görebiliyordu. 'Tuhaf şey bu,' diye düşündü. 'Bu arabalardaki insanların hepsi benim gibi hükümet hesabına çalışırlar. Yapacakları işi ben söylerim kendilerine. Neyi yapıp neyi yapmayacakları benim işaretimle olur. Ama sıradan bir hatayla ya da küçük bir ihmalle ya da isteyerek benim yapmak istediğim şeyleri bozabilirler bunlar.'

Başkandı, kendisini herkes tanırdı. Ama ötekiler küçük memurlar bilinmeyen kişilerdi. Kendisi ünü içinde savunmasız ve tek başınayken onlar çok daha geniş çapta güvenliğe sahip, bilinmezlikleri içinde daha çok eş dost sahibiydiler.

Lyman, yemin töreninden sonra Beyaz Saray'a girdiği andan itibaren yalnızlıkla baş başa kalacağını bilecek kadar Amerikan tarihi okumuştu. Ne var ki, Başkanlık görevine başlamadan önceki fikirleri akademik ve başkalarının anılarından, efsanelerden mülhemdi. (Harry Truman "Hayat ve zevk burada biter" demişti.) Kendisinden öncekilerden hiçbir şey okumadan, hiçbir şey danışamadan, Başkanlığın ezici manevi ağırlığının altına giriveriyordu insan. Jordan Lyman; uğursuz bir kriz anında, sadece kendisi tarafından açılabilecek bir nükleer savaş kapısının mekanizması hakkında ilk

brifingi dinledikten sonra geçirdiği bir saati ve psikolojik yıkıntıyı hiçbir zaman unutamayacaktı.

Kahvesinden bir yudum alarak; "Kendine gel, Lyman," diye söylendi yüksek sesle. "Kendi kendine acımaya başladın yine."

Başkan, kahveliğin yanındaki tepsiden sabah gazetesini aldı. Hizmetkârlar her sabah gazeteyi getirip o kalkmadan koyarlardı buraya. Baş sayfaya göz gezdirirken beklediği başlığı gördü: "Lyman'ın halk arasındaki sempatisi en düşük seviyeye ulaştı."

Halk arasındaki popülaritesinin oranında bir miktar düşme bekliyordu zaten. Antlaşma ile ilgili olarak Senato'da geçen görüşmelerin hırçınlığı bir hayli manşete konu olmuştu. Ve bunlar onun durumunu sarsmıştı tabii. Fakat bir gece önce basın sekreteri tarafından verilen fiili rakamları hiç beklemiyordu. Bu kadarı için hazırlamamıştı kendisini. 'Yüzde yirmi dokuz,' diye aklından geçirdi. 'Bu işte gerçekten fena gittik. Biz mi? Kendi kendini aldatmaya kalkma. Sen, sadece sensin burada.'

Yatak odasına döndü, pijamalarını yere bırakarak yıkanmak ve tıraş olmak için banyoya geçti. Birkaç dakika daha durdu bu Allah'ın belâsı anket sonucu üzerinde, sonra yine yüksek sesle kendi kendine söylendi:

"Canlan, Dünya Lideri, Unutma ki 1936'da 'Literary Digest Dergisi' Alf London'u seçmişti. Bu, iyi devam ettiriyorsun işini demektir."

On dakika sonra kahvaltı yapmaya gidiyordu. Üst katın büyük salonunu geçerken odasının dışında oturmakta olan astsubaya selâm verdi.

"Günaydın!"

"Günaydın, Sayın Başkanım!"

Başkanlık rutini içinde hiçbir şey her sabah bu askerlerle selâmlaşmak kadar Lyman'ın moralini bozmuyordu.

Bunlar beş kişiydiler ve her gece Lyman uyuduktan sonra yatak odasının kapısında birisi nöbet beklerdi. Nöbette olan astsubay bütün gece kucağında bir çanta tutardı. Çantanın içindeki ince siyah bir kutunun içinde de Başkanın -ama sadece Başkanın- Amerika'yı bir nükleer savaşa sokabileceği emirlerin pek çetrefil şifresi vardı.

Lyman'ın tabiriyle onun bu "Atomik gölge"si astsubayı, her sabah yatak odasından çıkar çıkmaz karşısında görmek, sanki çırılçıplak buz gibi suya atlamaya benzer şekilde ona Başkanlık ödevlerini hatırlatıyor, âdeta kafasına vuruyordu. Fakat her sabahki bu şok dışında, nükleer dehşetin gerçekleriyle yaşamasını öğrenmiş, alışmış, buna çalışma odasındaki on santim kalınlığındaki kurşun geçmez pencere camları kadar önem vermez olmuştu. Bu cam kalkanlar, 500 metre ötede elinde bir av çiftesiyle ortaya çıkabilecek bir deliye; kapısının önünde bekleyen astsubay, 5000 mil ötede elindeki ballastik güdümlü mermiyle duran herhangi bir çılgına karşı sigortaydı.

Şu anda Lyman alt kattaki duvarı beyaz kaplama özel yemek salonunda kahvaltı ediyordu ve kafası her şeyden önce mutfaktaki sersemlere greyfurtun suyunu doğru dürüst sıkmanın yolunu ne şekilde öğretebileceği meselesiyle meşguldü. Kapı vuruldu.

Anlaşılması güç, ağdalı bir güneyli aksanıyla: "Ben Gallup Anket Enstitüsü'nden geliyorum." diyerek içeri birisi girdi. "Jordan Lyman hakkında ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyordum. Herhalde bu adamcağızı seven, isteyen biri de vardır. Merhaba Başkanım!"

Raymond Clark'ın gülümsemesi yüzü kadar kocamandı. Öyle ki çene kemiklerinin etrafını saran yumak yumak etleri bile bir kahkaha attı. Her zaman gülüyordu. Lyman da yüksek sesli olduğu için, Georgia'lı senatörün yanında kendini biraz daha ferahlamış hissediyordu.

Lyman; "Kesin bir fikri yok yaz, benim için," diye mırıldandı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben mi? Akıllı bir delikanlı diyorum," diye karşılık verdi Clark. "Sadece zamanından ileri o kadar." Sonra şive taklidini bırakarak ekledi: "Ama nasıl olsa düzelecek, Jordie."

Garson yumurta, jambon, kızarmış ekmek ve taze kahve getirmişti. İki arkadaş dikkatlerini yemeğe verdiler. Yerlerken Lyman, bu dostluğun onun için ne büyük anlama geldiğinden Clark'ın farkında olup olmadığını düşünüyordu. Georgia'lı, Lyman'ın Washington'daki arkadaşları arasında en yakınıydı. Aralarındaki ilişki, siyasal bakımdan tesadüfen çok yakındı. İki erkek arasındaki bağ gerçekten ve tamamen kişiseldi.

Halk, Ray Clark'ı, Jordan Lyman'ın siyasal menajeri, Chicago'daki kongrede üçüncü turdan sonra, New-York valisi Vincent Gianelli'yle bir anlaşma yapıp Lyman lehine nüfuzunu kullanmaya ikna ederek onu Başkan adayı seçtiren insan olarak tanırdı.

Fakat ne halk, ne de başka bir kimse, Clark'ın yirmi yıl önce Jordan Lyman'a bundan çok daha kıymetli bir hediye verdiğini bilirdi.

Bu olay Kore'de, iki erkeğin 1951'de yedek subay olarak orduya alınıp, piyade takım komutanı olarak, Heartbreak Ridge'de yan yana iki birliğe kumanda ettikleri sırada geçmişti. Saldırıdan önceki son brifingden sonra sisli bir sabah birlikte hatta dönmüşlerdi. Lyman, savaş yorgunluğu

denen manevi ve bedeni bir bitkinlik içinde perişan halde, dizleri birbirine vurarak, gözlerinden yağmur gibi yaş akarak donmuş kalmıştı.

Clark onu önce hafiften dürtükledi: "Haydi bakalım, Kuzeyli delikanlı." diye şaka etti. Ohio'lu arkadaşına şaka etmek, onu kızdırmak için bu eski deyimi kullanırdı. "Haydi, gidelim artık."

Lyman yerinden bile kımıldamadı.

"Allah aşkına, Jordie, silkiniver biraz şöyle." Clark bu sefer çok ciddiydi. Lyman'ın adamlarının duyamayacağı şekilde âdeta fısıltıyla konuşuyordu.

Yine bir tepki göstermedi Lyman.

Clark; bölüğün görmeyeceği şekilde Lyman'ın önüne geçerek onu siperlerden birinin içine itip, bütün gücüyle sollu sağlı dört tokat attı. İki erkek orada, burun buruna, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak öylece durdular yarım dakika kadar.

Sonra Clark: "iyi misin, Jordie?" diye sordu. Lyman, buna: "İyiyim. Ray, Haydi gidelim." diye cevap vermişti.

Lyman'ın kişisel çabasıyla ve attığı el bombalarıyla iki Çin makinalısını susturarak, saldırılarının başarısını garantiye alışından hemen sonra Clark o gün bir şarapnel parçasıyla dirseğinden yaralanmıştı. Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez, Lyman gelmiş, Clark'ı, bulunduğu sahra hastanesinde ziyaret etmişti.

"Ray," demişti. "Dün sabahki yaptıkların için sana teşekkür etmek istiyorum. Beni ıslattığın o anda hayatımı ve çok daha başka şeyleri kurtarmış oldun."

Hastane çadırı kalabalık olduğundan Clark sesini alçaltı, fakat kelimeleri ve edası ciddiydi.

"Jordie," diye mırıldandı. "Ben şahsen hiçbir şey görmedim ve hiçbir şey yapmadım. Bu senin başına gelen şey milyonlarca insanın başına gelmiştir. Zannettiğim kadar akıllı bir insansan unutur gidersin bunu. Ben şahsen adını bile anmayacağım, ne sana ne başkasına."

Bunu izleyen yıllarda, Clark dediğini tuttu. Hatta Lyman birkaç defa bu olaya dokunacak gibi olduğu sırada, Clark sözü başka yana çekmiş, üzerinde bile durmamıştı. O sabah olup bitenleri ima edecek tek kelime çıkmamıştı ağzından; hatta "Kuzeyli Delikanlı" deyimini bile bir daha kullanmamıştı Lyman ile konuşurken.

Ne var ki, Lyman, bütün çabasına rağmen, Clark'ın bu öğüdünü tutamamıştı. Olayı aylarca rüyalarından bile söküp atamadı. Bugün için bile, hâlâ yılda bir iki sefer rüyasında aynı kâbusu yaşamakta devam ediyordu. Clark ile olan yakın politik bağı, devamlı dostlukları onu, kafasının arkasında bir yerde tutuyordu. Siyasal hayatının her sıkışık anında Georgia'lı yanı başında olmuştu. Ohio valiliği mücadelesindeki o hayati televizyon konuşmasında, Başkanlık adaylığını kazanmasında, seçim gecesi ve hatta geçen kış, Lyman'ın Antlaşmayı hiçbir değişiklik yapılmadan onaylanması talebiyle Senato'ya göndermeye karar verdiği o akşam da hep yanı başındaydı. Lyman hiçbir zaman Clark'a ya da kendi kendisine karşı, ona muhtaç olduğunu kabul etmemişti. Clark'a başvurduğu, onu aradığı her seferinde bir başka sebep bulmuş; onun ne düşündüğünü, esprisini, içgüdüsünü öğrenmek istediğini söylemişti. Fakat onu her yerde ve her zaman aradığı yerde bulmuştu.

Başkan kızarmış ekmeğinin son lokmasını parmaklarının arasında toplayarak konuşmaya yeniden başlamıştı.

"Ray, şayet bu anketlerden kırılmadığımı söyleyecek olursam, dürüst davranmış olmam." diye mırıldandı. "Tabii,

kırıldım, üzüldüm. Ama bu antlaşmanın doğru bir iş olduğuna inanıyorum. Sonbahara doğru alınacak anket sonuçlarını göreceksin, bak."

Clark yine memleketinin şivesine döndü. "Sana bir şey dediğim yok be, Başkan Jordie efendi." dedi. "Feenerav Yoldaş Kremlin'de otururken aklına eser de, şöyle bir davranıvereyim derse, biz de davranıp atıveririz bombalarımızı üstüne." Sonra normal konuşmasıyla. "Öyle. Sonbahardan önce vaziyet çok daha iyi şekle girecektir." diye ekledi ayrıca.

"Ray seni iyice tanıyor olmasam hani Bernard Shaw, Eliza Doolittle için seni model aldı diyesim gelecek. Bu acayip şiveye ne zaman başlayıp, nerede bırakacağını nasıl kestiriyorsun, kuzum?"

Clark'ın yüzüne yavaş yavaş, tembel bir gülümseyiş yayıldı. "Başkanım," dedi. "insanın formunu kaybetmemesi gerek. Georgia'ya gittiğim zaman Sherman'ın kazanmasına engel olan bir köylü çocuğundan başka bir şey değilim, Washington'dayken de siyaset ilmi ve devlet idaresiyle meşgul olan Harvard Hukuk Fakültesi mezunu bir insan olurum."

"Öyle olsun Sayın Profesörüm. Şimdi de birazcık, bugünlerde Senato'da hava ne âlemde, hele bizim programı nasıl karşılıyorlar, onları anlatsan."

"Henüz pek emin değilim ama Başkanım, kolay çıkacağa benzemez. Onun için diyorum ki; iç politikaya ait bu türlü büyük teklifleri gelecek yıla bıraksak, daha iyi olacak. Gelecek yıl seçim var, biliyorum; ama Antlaşmanın oylaması sırasında olup bitenlerden sonra senatörler biraz bozuk şu günlerde. Kendilerini biraz dürtüklenmiş hissediyorlar da."

"Gerçek bir senatör gibi konuştun, Ray. Yoksa sen mi dürtükledin onları?"

"Aman Başkanım, böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsiniz? Belki bazı arkadaşlarımızın daha mantıklı düşünmelerine, meseleyi daha açık görmelerine yardım etmiş olabilirim, ama sadece o kadar. Hem yapacak pek bir şey yok mecliste üç hafta için. Ara tatili başlıyor. Sen bombaları çekip aldıktan sonra savunma silahı olarak elimizde ne kalacağını öğrenmek üzere Silahlı Kuvvetler Komisyonu'nun yarınki toplantısından sonra ben de boşum."

"Scott da orada olacak mı?"

"Olacak. 'Centilmen Jim' gelip, raporunu bizzat kendisi okuyacak. Arkasından Deniz Kuvvetlerini dinleyeceğiz."

"Pekâlâ, şayet Prentice, Scott'u Antlaşma konusunda konuşturmaya kalkarsa dikkat et, lütfen. İlginç bir şey söyleyecek olursa, bana bir telefon edersin, olur mu?"

Clark ayağa kalktı: "Doris ile Liz'den ne haber. Allah aşkına?"

"Doris, dün gece Louisville'den telefon etti. Liz'in bir iki gün içinde doğum yapacağını söyledi. Bu haftayı geçmezmiş. İnsan büyükbaba olmaya yaklaşırken heyecanlanıyor, Ray."

Lyman'ın tek çocuğu olan Elizabeth, Başkan olarak yemin etmesinden bir hafta önce evlenmişti.

"Bu küçük yavrudan faydalanabiliriz şimdi" diye güldü Clark. "Anketlerde durumun iyi oduğu bir sırada gelmiş olsaydı, bu adeta boşa harcanmış olacaktı."

"Liz, dehşet bir siyasetçi, baksana" derken Lyman'ın sesinde müşfik bir eda seziliyordu. "Her şeyi çok iyi ayarladı babam için."

"Her ikisine de sevgilerimi söyle."

İki arkadaş batı kanada doğru yürümeye başladılar. Lyman çalışma odasına girip ayrıldı. Clark ziyaretçilerin bulunduğu hole doğru yoluna devam etti. Bu erken saatte sadece

iki gazeteci vardı içeride. Fakat ikisi de Başkanın son anket sonuçları hakkında ne hissettiğini öğrenmek istiyordu.

Clark "Başkan adına hiçbir şey söylemem ben" diye güldü. "İsterseniz kendi adıma konuşayım. Halkın yüzde yirmi sekizi hâlâ 1948'de Truman'ın Dewey'e yenildiğini düşünüyor."

* * *

LYMAN büyük masasının başına geçmişti. Birkaç dakika sonra Paul Girard bitişikteki küçük hücresinin kapısından uzattı başını. Lyman bir an onu seyrettikten sonra başını salladı.

"Gözlerinin halinden, dün gece hayli geç yattığı anlaşılıyor" diye mırıldandı. "Nerelerdeydin?"

"Düşman kampında" diyerek Girard kocaman çirkin başını iki yana salladı. "Union Instrument Şirketi'nin adamı Steward Dillard'ın evinde yiyip içtik."

"Dikkat et, bak!" diye güldü Lyman. "Sherman Adams ile Connaly'nin başına gelenleri biliyorsun."

"Şayet dün gece birine herhangi bir şey vadettimse unuttum bile çoktan. Zaten gecenin büyük bir kısmını Prentice adındaki iblisin size olan bağlılığını dinlemekle geçirdik."

"Demiştir, demiştir. Her neyse, kimsenin kendisinden hoşlanmadığını bilmek bizim için bir teselli oluyor hiç olmazsa."

"Dün gece Prentice'in konuşmasına bakılırsa, General James Mattoon Scott kendisinden bir hayli hoşlanıyor olmalı" diye homurdandı Girard. "Allah'ım, anlattıklarını bir duysaydınız. Scott'u su üstünde yürür bir melek sanırdınız." Sonra cebinden bir kart çıkararak Lyman'ın masasının üstüne bıraktı: "Bugünkü randevularınızın listesi Başkanım."

"Cliff Lindsay'den başlıyor bugünkü dert. 8.40'da, gelmesi lâzım, bir buçuk dakika önce."

"Birkaç dakika daha beklet, lütfen Paul. Bir telefon edeceğim."

Girard çıkarken iç telefonun düğmesine dokundu.

"Esther! Lütfen bana Başkan Yardımcısını bulur musun! Evet, evindedir herhalde."

Telefonun yanındaki kırmızı ışık yanınca düğmeye bastı.

"Vince, sen misin? Biliyorum, gördüm, gelsene öğle yemeğini beraber yiyelim. Biraz neşelendirirsin beni. Ayrıca gezin hakkında konuşmak istiyordum seninle. 12.30'da, iyi mi? Güzel. Teşekkür ederim Vince."

AFL — CIO'nun* Başkanı Cliff Lindsay, Girard'ın arkasında içeriye girince hafifçe eğilerek selâmladı Başkan'ı. El sıkışıp Lyman oturması için koltuğu işaret ederken hiç konuşmadılar.

"Beni çağırtmışsınız, Başkanım," derken Lindsay'ın sesinde tamamen kaçamaklı bir eda vardı.

"Evet, çağırttım, Cliff! Güdümlü Mermi Üssü'ndeki grevi çok saçma buluyorum da. Adamlar gayet iyi ücret alıyorlar. Şikâyet edebilecekleri herhangi başka bir sebep de yok ortalıkta. Belki benim bilmediğim bir şey vardır diye düşündüm. Belki bu konuda beni aydınlatırsın diye çağırttım seni."

Lindsay gergin bir sesle; "Bütün bilgilerinizi Çalışma Bakanı'ndan alıyorsunuz." diye cevap verdi. "Kendisini pek tarafsız bir kaynak olarak kabul etmiyoruz."

Lyman; "Yani, fazla sizden yana demek istiyorsunuz!" diye güldü.

"Eğer Sayın Başkan şaka ediyorlarsa, sizi temin ederim ki, icra komitesi bunu bu şekilde düşünmeyecektir."

"Ben de işin şaka tarafının kalmadığı kanaatindeyim." Lyman'ın sesindeki ton da sertleşmişti. "Bu işçilerin ne diye grev yaptıklarının sebebini öğrenmek istiyorum."

* Sanayi kolu işçileri federasyonu

"Bunun gizli bir tarafı yok, Başkanım. Tamamen gerçek bir anlaşmazlık. Saç-Metal işçileriyle, alüminyum işçileri anlaşmazlığa düştüler, nakliye işçileri de Saç-Metalcilerden yana olunca, işler kaldı... Belki hoşa gitmeyecek ama Çalışma Bakanı'mızın işçilerin sorumsuz hareket ettiklerine dair kopardığı kıyamet pek yersiz. Bunun için sebep yok ortada. Kendisi de gayet iyi bilir, bu şekilde hareket etmekle kimseyi işbaşı yapmaya zorlayamaz."

Başkan; "Bakan o açıklamayı benim onayımla yaptı." diye karşıladı. "Cliff, sizin Federasyonun ya hep ya hiç diye direten tutumundan bıktım usandım artık."

Lindsay'ın yüzünden bir şey belli olmuyordu ama mavi gözlerinden hiddet taştığı belliydi.

"Geçen sefer bir aradaysak," diye mırıldandı yavaşça; "Bir dahaki sefere yine aynı şekilde olmamız gerekmez."

"Şayet bunu bir tehdit olarak söylüyorsan, maalesef çok kötü bir zaman seçtin. Bu Antlaşma dolayısıyla Rusların gözü üstümüzdeyken, kendi aramızda bir birlik ve beraberlik gösteremezsek, o dediğin bir dahaki sefer hiçbir zaman olmayacaktır."

Lindsay biraz daha yumuşak fakat aynı inatçı edayla: "Bu mesele üzerinde çalışmak, bir hal çaresi bulmak için bana vakit vermelisiniz." diye cevap verdi.

"Sana bir hafta daha veriyorum. Şayet gelecek pazartesi sabahına kadar temizleyemeyecek olursan, Adliye Bakanı'nı mahkemeye yollayacağım doğruca."

Lindsay'i kapıya kadar yolcu etti. Federasyon Başkanı, hiçbir şey söylemeden kendisine uzanan eli sıktı. Lyman daha fazla durmadı meselenin üzerinde. Cliff zararsızdı. Onun da kendine göre birtakım dertleri vardı.

Zili çalıp Girard'ı çağırdı. "Paul," dedi. "West Virginialılara söyle. Kraliçeleriyle İçişleri Bakanı meşgul olacak. Kendilerine Güvenlik Kurulu toplantısına ya da başka bir toplantıya gittiğimi söylersin."

"Gerçek bir sebep var mı, Başkanım?"

"Var tabii. Bir strateji planı düşünmem lâzım. Bu işi yapacaksam düşünmeye ihtiyacım var, bu seferlik."

Girard hafifçe gülümseyerek, eğilip selâm verdi. Lyman hiç kimsenin böyle alay ve sıcaklık karışımı bir şekilde gülemeyeceğini biliyordu.

"Anlıyorum, patron! Hepimizin başına gelir böyle şeyler zaman zaman."

Jordan Lyman, Lindsay'i uygun şekilde idare ettiğinin farkındaydı ama çok kızmış, sinirleri bozulmuştu.

'Ben bu mevkie geldiğim zaman memleket İran'daki belâdan yeni çıkmış, kaynakları âdeta sıfıra inmişti,' diye düşündü. 'Bu konuda bir şeyler yapmam lâzımdı ve yaptım da. Bir silahsızlanma antlaşmasının görüşmelerine oturdum. Roosevelt'ten bu yana Başkanların hepsinin yapmak istediği bir şeydi bu. Yalnız ben başardım bunu. Karşılığında ne aldım? Sendikalar aleyhime döndü. İşadamları öteden beri düşmanca davranıyor zaten, hele şimdi nükleer savaş başlıklarından başka bir şey imal etmek zorunda kalacakları için deli oluyorlar. Üstelik Gallup'a göre halkoyu denen şeye bakılacak olursa, millet de aleyhimdeymiş'.

Memleketin bu Antlaşmaya karşı olan düşmanlığını anlamak Lyman'a çok zor geliyordu. Antlaşmanın imzalandığı gün memlekete hatta bütün dünyaya yayılan ferahlığı ne kendisi ne de idarecilerinden herhangi birinin unutmasına imkân vardı. Bütün her şeyi halleden ve sabaha kadar süren bir toplantıdan sonra Feemerov, Viyana'daki Amerikan

Büyükelçiliğinden çıkarken, fotoğrafçılardan biri bir resim çekmişti. Lyman ile Rus, merdivenlerde el sıkışıyorlardı; görüşmelerden çıkmış, tıraşları uzamış ve perişan haldeydiler ikisi de. Fakat üzerlerine düşen sabah güneşi yeni bir günün müjdesini veriyordu. Bu resim dünyanın hemen her yerinde yayınlanmıştı. İnsanlar buna bakıp üzerlerinden nükleer bir korkunun kalktığını anlamışlardı.

Fakat sonradan bir tepki uyandı bu Antlaşmaya karşı. Wilson'un, Versailles'ten sonra neler hissettiğini o zaman daha iyi anlamıştı, özel temaslarda ya da genel konuşmalarda, Antlaşmada güvenlik ve kontrol noktalarının son derece iyi tanzim edilmiş olduğunu ne kadar anlatırsanız anlatın; muhakkak surette birisi çıkıyor, "satılmışlık" tan, "yumuşak davranmak" tan söz ederek ortalığı karıştırmaya yetiyordu. Antlaşmanın onayı için Senatoda açılan görüşmeler bu bunamış grubun her üyesine içini dökmek, aklına geleni söylemek için büyük bir fırsat vermişti. Sanki atom bombası imalini durduracak olursa memlekette refah kalmayacakmış gibi, herkes işinden, geleceğinden endişe duymaya başlamıştı. Sanki Marx, Lenin ve Kruşçev'in haklı oldukları ortaya, çıkmıştı.

'Allah bilir a', diye düşündü Lyman; 'Kremlin'e ben de güvenmiyorum. Zaten bu antlaşma görüşmelerinin yedi gün yerine yedi hafta sürmesinin sebebi de bu ya. Fakat nasıl kaybedebiliriz? Aldatmaya kalkışacak olursa, bunu derhal anlayacak ve yirmi dört saat içinde tam anlamıyla eski faal halimize geçebileceğiz. Onlar kendi bombalarını tamamen sökene kadar biz kendimizinkileri sökecek değiliz ki.'

Bunun böyle olması lâzımdı. Rusları sonunda kendi kendini kontrol eden bir antlaşma imzalamaya zorlayan ve müttefikleri Çin'i de aynı şekilde harekete zorlatan sebepler bunlardı. Atom bombaları odun yığınları gibi dizilir,

Pekin üçüncü hidrojen bombası denemesine hazırlandığını ilân ederken, kaybedilecek daha fazla zaman kalmamıştı. 'Memleket bunu er geç anlayacak bir gün', diye düşündü. 'Allahtan dileğim bunun uzun sürmemesidir, nasıl olsa anlayacaklarına göre.

Başkan Jordan Lyman, bu sabah olduğu gibi bir yandan halkoyunun bu vefasızlığından şikâyet ederken, bir yandan da kolektif toplum hükmünün er geç haklı yönü tutacağına olan inancını muhafaza ediyordu. Mahalli savcılıktan eyalet senatörlüğüne, oradan eyalet başsavcılığına, valiliğe ve nihayet Beyaz Saray'a kadar süren meslek hayatı boyunca bu konuyu sık sık düşünmüştü. Sual: İkinci seçmenlerin bu Cumhuriyetin kendilerine vermiş olduğu bu yetkileri sağduyuyla kullanacaklarını nereden biliyorsunuz? Cevap: Bilemezsiniz. Fakat zamanla bu, her zaman bu şekilde tecelli etmiştir.

Lyman'ın bu problemle olan mücadelesi sadece geçmiş yıllarda olup bitmemişti. Şimdi bile, çalışma odasının penceresindeki ışıklar birçok geceler geç vakitlere kadar yanık kalır; kendisi içerde, ayaklarını koltuğa kaldırmış, omuzlarını koltuğa gömmüş olarak, Jefferson'un mektuplarından, Eisenhower'in basın konferanslarına kadar Amerikan hükümetiyle ilgili olarak yazılmış her şeyi okurdu. Geceleri çalışma odasından dairesine geçerken ender olarak kabine odasındaki raftan eski Başkanlarının yazılarından birini çekip almadan odadan çıkardı, insanların çoğu, üstünlüğünü kabul etmekle beraber, Amerikan sistemini olağan bir şey olarak alırdı.

Lyman onun üstünde durur, hakkında soru sorar, düşünür ve niçin bu derece iyi işlediğini öğrenmeye çalışırdı.

Lyman'ı bu derece uzun bir etüde zorlayan aydın merak ve bunun kazandırdığı bilgi kendisine çok faydalandığı bir denge ve itidal sağlamıştı. Asabı bozulabilir, sinirlenebilirdi

ama kızgın olduğu bir anda önemli bir karar almaktan kaçınırdı. Yardımcıları iyice ümitsizliğe kapılıncaya kadar herhangi bir meseleyi sağıyla soluyla uzun süre düşünür, kararım verdikten sonra bir daha da konuya dönmezdi. Mükemmel planlanmış bir yol dahilinde çalışırken bile, Lyman meselenin öteki tarafını görebilirdi. Bu tevazu değil, her zaman öyle gelmemekle beraber bir anlayış meselesiydi.

Sözgelişi açıkça konuşur, belirli şartlar altında General Scott'un ya da kabinesinin "beyni" olan Maliye Bakanı Christopher Todd'un kendinden çok daha iyi bir Başkan olacağını söylerdi... Lyman aynı vesileyle, bugünkü şartlar altında kendisinin bir göreve onlardan daha uygun olduğunu eklemeyi gereksiz bulurdu. Bunun farkındaydı. Bu sözlerini duyanlar bazen, acaba kendine karşı bir güvensizlik mi duymaya başladığını düşünürlerdi. Bunu bilen Lyman, şayet bu şüphelerini açıkça ifade edecek olsalardı, bu türlü düşüncelerinin yersizliğini ispat edecek şekilde hazırlamıştı kendisini. Fakat hiç kimse böyle bir şey söylememişti... Zira Amerikan Birleşik Devletleri Başkanının münasebette olduğu insanların hiçbirisi, böyle bir şeyi düşünseler bile açıklamazlar, sadece kafalarının içinde tutarlardı... Belki halk da aynı şekilde hareket ederdi.

İşin aslında Lyman gerçekten hayli kompleksli geçmişine bakarak hüküm verenlerin tahmin ettiklerinden daha anlaşılmaz bir insandı... Bugüne kadar girdiği her seçimde başarı kazanmış, meydanlarda olduğu kadar arka odalarda da siyasal hünerini ortaya koymuş, ustalığın göstermişti... Başkan adaylığını da bu şekilde Chicago'daki ilk turda en çok oya sahip olacak insanla yaptığı bir anlaşma sonucu kazanmıştı. Lyman, yanında Clark olduğu halde arka asansörlerden birine atlayıp, Vince Gianelli'nin odasına gitmiş, ona açıkça adaylığını kazanmasına ihtimal olmadığını söylemişti.

Gianelli birden parlayıvermişti ama Lyman, bunu önceden tahmin ettiğinden, bu hareketini sakin karşılamış ve durumu o derece kesin ve açık olarak ona izah etmişti ki, New Yorklu delegeye Başkan Yardımcılığını kazanıp kazanamayacağını sormaktan başka verilecek bir cevap kalmamıştı. Nitekim bir saatin içinde Başkan Yardımcılığı adaylığına da sahip oluvermişti.

Lyman, o yıl Başkan Edgar Frazier'e karşı seçime girmişti ve hiç de önemli bir mücadele olmamıştı. Adaylığı kazandıktan sonra yaptığı konuşmasının daha ilk cümlesiyle "Ebediyete kadar konuşmaya, görüşmeye hazırız, fakat hiçbir zaman ve hiçbir yerde hür toprakların bir karışını asla feda edemeyiz," derken olup bitmişti her şey.

Cumhuriyetçiler İran Savaşına ve memleketin ikiye ayrılmasıyla sonuçlanan iç ayaklanmaya karşı Amerikan halkının duyduğu hoşnutsuzluğu hiçbir şekilde gideremeyeceklerdi. Lyman-Gianelli ekibinin aleyhine olanlar, onların geçmişlerini ima eden birtakım dedikodular çıkarmak suretiyle bir şeyler elde edebileceklerini sandılar. Fakat analizciler bu hareketin Cumhuriyetçilere pahalıya mal olduğunu, kazandırdığından çok oy kaybetmelerine yol açtığını tespit ettiler. Demokratlar yedi eyalet dışında her yerde seçimi kazanarak, Eisenhower'dan bu yana en büyük çoğunluğu sağladılar.

'Öyle,' diye düşündü Lyman; 'bir buçuk yıl önce kırk üç eyalette kazanmıştım; Bugün bütün bu insanlar için bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama seçim yapılsa on yerde bile kazanamam.'

Tuvalete geçip, yüzünü soğuk suyla yıkadı, sonra iyice kurulandı.

"Beni dinle, Lyman," diye söylendi yüksek sesle; "bu koca vücuttan can çıkmadı daha. Bunları da atlatacaksın. Atlatman lâzım. Dünyayı kendi başına terk edemezsin."

'İşte yine başladın', diye aklından geçirdi; 'kendi kendine konuşuyorsun, kendine bir paye vermeye çalışıyorsun. Bırak bunları, be Jordie. Eşekliğin sırası değil.'

Lyman masasına dönerek askeri danışmanı tarafından hazırlanıp bırakılmış olan günlük istihbarat raporunu okumaya başladı.

Kıvırcık saçları şakaklarından içeri doğru seyrelmeye başlamış, yer yer de ağarmıştı. Her hafta kestirdiği ve sık sık taradığı halde, kıvırcıklığı yüzünden saçlarının derbeder havasını yok edememişti.

Kocaman burnunun üstüne oturmuş olan gözlüklerinin çerçevesi renksiz plastiktendi. Uzun boylu sayılmazdı pek, bir yetmiş beş civarındaydı, ama elleri ve ayakları bir hayli büyük olduğundan zayıf vücuduyla bir arada ona dokunsan dökülüverecekmiş gibi hal veriyordu.

Kimse kendisine yakışıklı diyemezdi, fakat güvenilir bir erkek görünüşüne sahipti. Zaten politikada görünüşe, fiziğe aldırış edilmezdi ki.

Başkan, sekreterinin hazırlayıp bıraktığı bir yığın mektubu imzalamaya başladı. Aralarında pek uygun görmediği birkaç tanesini ayırmış, yerine yenilerini dikte ettirmeye karar vermişti. Esther Towsend içeri girdiği zaman ikinci bir mektup yığınını yarılamıştı. Esther ilk defa olarak Ohio Başsavcısıyken yanında çalışmaya başlamış, Valiliği sırasında da yanında kalmış ve normal olarak kendisiyle birlikte Beyaz Saray'a nakletmişti. Yardımcıları arasında hiçbiri Jordan Lyman'ı bu uzun boylu, açık kahverengi gözleri olan, sarı saçlarından bir perçemi alnına düşük kız kadar yakından tanımaz,

bilmezdi. Öyleydi ki, meseleler karşısında ne yapacağını ender olarak sormak lüzumunu duyardı patronundan. Lyman da onu öylesine yakından tanırdı ki, sekreterinin kararlarının sonuçlarından endişe etmemesi lâzım geldiğini bilirdi.

Esther "Başkan yardımcısı geldi," diye bildirdi. "Ama biraz daha yalnız kalmak ister miydiniz?"

"Yoo, lüzum yok, Esther. İnsanın bir günde düşünebileceğinin azamisini düşündüm. Aşağı mutfağa haber ver de yemeği buraya yollasınlar."

Yemekte iki lider idarelerinin halk nazarındaki itibarı meselesi üzerinde durdular.

Lyman, "Bu anlaşmayı halka mal edemedim. Vince," diye şikâyet etti. "Bugüne kadar Senato'yu razı etmekle vakit geçirdik. Fakat sen İtalya'dan döndükten sonra bir planım var. İşin bu safhasını da halledeceğiz, merak etme. Bunu yapacağız. Yapmamız da lâzım, zira haklıyız."

"Ben senin suçsuz olduğunu biliyorum, Başkanım. Gallup bizim hakkımızda düşük dereceler çıkarmış. Ne çıkar? Ne önemi var? İki üç ay sonra kahraman olacaksın."

"Sen de bu hatta kahraman olacaksın, Vince. O anavatan numarası dehşet tutar. Allah aşkına, hafta sonunu dedelerinin köyünde geçirmek nereden aklına geldi? Fevkalade bir fikir bu."

Gianelli başını eğdi, gözünü kırptı, şöyle bir elini salladı ve bu arada kocaman bir et parçasını ağzına atıp çiğnemeye başladı.

Lyman, Gianelli'nin iştahasına ve bunu tatmindeki hız ve aceleye öteden beri hayret ederdi.

"Bu fikir nerden geldi, ama tahmin eder misin, kim attı bunun tohumlarını? Prentice. Ya, Prentice! İlk planım cumartesi günü Corniglio'da birkaç saat kalıp bir konuşma

yapmak, oradan başka yerlere geçmekti. Geçen cuma günü Senato'da Prentice yanıma geldi. Gezim sırasında neler yapmak niyetinde olduğumu sordu. Kendisine şöyle kısaca anlattım programı. Birden her zaman yaptığı gibi, parmağını gözüme sokarcasına uzatıp uzun bir diskura başladı; geleneklerden hislerden, İtalyan asıllı topluluğun oylarından falan söz etti. Bunları onun bana anlatmasına lüzum yoktu tabii ama dede ocağında niye bir süre daha kalmamam, birkaç günümü orada geçirmemem konusundaki sözleri dikkatimi çekti. Bilirsin, akıllıca bir lâf duydum mu, kim düşünmüş olursa olsun benimserim. Bu yüzden dün programı tatil edip, etrafa yayıverdik hafiften."

"Prentice'in sertliği malûm. Antlaşma meselesinde az mı zorluk çıkardı bize."

"Biraz durulunca, fena adam değildir. Kendisine hiçbir zaman güvenmem fakat bu fikir fena değildi. Tamam mı?"

"Tamam, Vince. Bu fikrini şimdiden kullanmaya başlayabiliriz."

Böylece konuşma hafif politik dedikodulara aktarıldı. Gianelli, Senato koridorlarını ve Temsilciler Meclisi odalarını sık sık ziyaret eder ve Lyman'a her zaman çok kıymetli olmasa bile, sık sık işe yarayan haberler, dedikodular getirirdi. Başkan Yardımcısı, ananaslı pastayı bitirip tabağı şöyle ileri ittikten sonra eliyle midesine vurarak gitmek için ayağa kalktı.

"Neşelen, şef," diye mırıldandı; "bundan sonra işler çok daha iyi olacak." Kapıdan çıkarken elini salladı. "Arrivederci, Başkanım."

* * *

GENERAL SCOTT'UN odasından çıktıktan sonra Casey, kendini her günkü rutin ve daha çok askeri mahiyette olan

işlere verdi. Başkan Sir Harry Lancaster ile görüşürken o da, nöbeti terk ettiğinden bu yana masasının üstünde birikmiş mesaj, talep ve icra emirlerinden meydana gelen kâğıt yığınını okumaya koyuldu. Scott'un görmesi gerekenleri bir kenara ayırıyordu. Bunları dünden kalanlarla birlikte İngiliz Kurmay Başkanı gittikten sonra patrona götürecekti.

Günün ilk purosunu yakmış olan Scott'un keyfi yerindeydi. Sabah güneşinin harareti başlamak üzere olmasına rağmen, Generalin bu hali Casey'e de bulaşmış olacak ki, içinde bir şevk duyuyordu. Zaten Scott'a yakın olan çok az insan kendisini onun kişiliğinin etkisinden kurtarmayı başarabilirdi.

"Jiggs, Pazar günü nöbet tutmuş bir adam halin yok, bakıyorum. İyi gördüm seni."

"Dün gece karımla dışarı çıktık da, generalim. Dillard'ların partisi oldukça iyi geçti. Kendisini tanırsınız herhalde. Buralarda sık dolaşır."

"Tanıdığım kimseler var mıydı partide?"

"Vardı efendim. Beyaz Saray'dan Paul Girard ve Senatör Prentice şeref misafiriydiler."

Scott, havalandırma tertibatının meydana getirdiği hava cereyanına kapılarak dalgalanan sigara dumanına bakıp mırıldandı.

"O ikisi bir araya geldiğine göre mutlaka Antlaşmayla ilgili bir tartışma olmuştur. Prentice'in bizden yana olduğu muhakkak."

"Epey ateşliydi, efendim. Ayrıca sizden de çok övücü bir şekilde söz etti."

Ne diye soruyor bunları diye düşündü Casey. Scott bütün bunları dün gece Prentice'den öğrenmiştir pekâlâ.

İçi tereddütlerle dolu olarak Casey yeniden işe döndü.

"İş dosyası burada generalim. 'Kızıl Alârm'ı izlemek üzere, bilmem, Parlamento'dan birkaç kişi davet etmek ister misiniz? Mecbur olduğumuz zaman ne kadar ustaca çalıştığımızı gösterirsek, Parlâmentodakiler işimize yarayabilir günün birinde."

Scott elini açık olarak masasının üstüne bastırdı.

Basmanın şiddetinden parmaklarının ucu bembeyaz kesilmişti. General'in farkında olmayarak bazen ellerini böyle masaya bastırdığını, bazen yumruklarını sıktığını, bazen de iki avcunu birbirine doğru itmek âdetinde olduğunu bilirdi.

Scott, bir an Casey'i süzdü; sonra cevap vermeden ince bakışlarını tavana kaldırdı.

"Olmaz, Jiggs" dedi. "Hazırlık derecemizi olduğu kadar güvenlik derecemizi de denemek istiyorum bu tatbikatla. Şu anda Parlamento'da kimsenin haberi yok bu işten. Durumu sonuna kadar bu şekilde muhafaza edip edemeyeceğimizi de görmek isterim."

Casey birden itiraz edip, senatör Prentice'in bu tatbikattan haberi olduğunu söyleyecekti ki kendini tuttu. Geçen gece Fort Myer'deki acayip buluşmayı hatırlamış, vazgeçmişti,

Scott saatine baktı: "Tank'a gitme zamanı geldi, dedi. "Sen de benimle beraber gelsen iyi olur. Yardımına ihtiyacımız olan sorularla karşı karşıya kalırız bakarsın."

"Tank" deyimi Ortak Kurmay Başkanlarının toplantı odası için kullanılırdı. Kendilerinden önceki birkaç neslin bu odada geçirdikleri ümit kırıcı anıyı yaşatmak için bu adı vermişlerdi. Aslında odadaki her şey ümitsizlik verici şekildeydi. İçerideki neşesiz atmosferi tamamlamak ister gibi pencerelerdeki jaluziler bile her zaman kapalı dururdu. Pencerelerin arasına yerleştirilmiş olan bayraklar odanın tek canlı rengiydi. Dokuz bayraktı bunların hepsi: Her servis

şefinin şahsi forsu, dört silahlı kuvvet sınıfının standart armaları ve Başkanın mavi beyaz dikdörtgenden ibaret kendi forsuydu bunlar.

Duvar haritalarının asılı olduğu birkaç sıra ray ayrıca odaya tam bir askeri hava veriyordu. Casey, bugün Amerika Birleşik Devletleri haritasının ortaya çekilmiş olduğunu gördü.

Casey, Dış odada, kenardaki sandalyelerden birine ilişirken Kurmay Başkanları teker teker içeri girmeye başlamıştı.

Önce General Edward Dieffenbach geldi. Ordu Kurmay Başkanı olan bu iri yarı paraşütçünün bir gözünün üstünde siyah bir bez vardı. İran olayları sırasında kazanmıştı bunu. Kendini paraşütle aşağı bırakacakmış gibi atik adımlarla yürüyordu.

Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Parker Hardesty'nin öteki gibi gösteriş ve alayişe ihtiyacı yoktu. Dalgalı uzun saçları ve kocaman puroları onun için bir özellik olabiliyordu yeteri kadar.

Daha sonra Deniz Piyadelerinin Kurmay Başkanı General William (Billy) Riley girdi içeri. Askeri kişiler arasında en masum mavi gözlerin ve en geniş çenenin sahibiydi kendisi. Casey'e sadece bir selâm verip geçen öteki generallerin aksine Riley önünde durup şöyle bir göz kırptı.

"Karacıları takviyeye gelmişsin bakıyorum Jiggs. Her zamanki gibi yine azınlıkta bıraktınız bizi," diye mırıldandı.

Scott yeniden görünüp kapıyı kapatmıştı. Casey, 'dur bakalım, generalim,' diye düşündü. 'Bahriyeliler gelmedi daha.' Fakat toplantı açılmış, devama başlamıştı. Deniz hareket kumandanı Lawrence Palmer'den herhangi bir haber yoktu. Herhalde Scott onun gelmeyeceğini önceden biliyor olmalıydı.

Dört general yirmi dakika kadar gizlice görüştüler. Toplantı dağılırken Scott, Casey'i iç salona çağırtıp oturması için koltuklardan birini işaret etti. Casey, hava generali Hardesty'nin boşalttığı koltuğa ilişti. Scott iki elinin ayasını birbirine bastırarak perdeyi kaldırmak için pencereye doğru yürüdü. Casey, Hardesty'nin yerinde önünde duran büyük tablanın içindeki kıvrılmış kâğıdı almıştı farkında olmadan. Scott yerine oturup yeni bir puro yakarken o da elindeki bu kâğıtla oynuyordu.

General; "Jiggs." diye söze başladı. "Albay Murdock, Preaknen ile olan müşterek bahis işimizi duyduğunu haber verdi bana. Ben şahsen bundan kimseye söz etmemeni, gizli tutmanı istiyorum. Bunu yaparsan memnun olurum."

Casey şaşkınlığını pek saklayamadı.

"Merak etmeyin, efendim," diye mırıldandı gülerek, "Yalnız iyi atlardan birini de benim için ayırın, bari. Şaka bir yana, generalim, şahsi işlerinize son derece hürmetim vardır. Mahrem kalacağından emin olabilirsiniz."

"Amiral Barnswell'in cevabını da aynı şekilde gizli tutacağından eminim."

"Tabii, efendim."

Scott kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Rütbelerin bazı imtiyazları vardır, Albay," diye mırıldanarak gülümsedi. "Sen de ilk yıldızını aldığın zaman bunu takdir edeceksin ya... Bunun için de çok vakit kalmadı bence."

Mesleğiyle ilgili bu övgü Casey'i gerçekten heyecanlandırmıştı.

"Aslına bakarsanız, Generalim, Pazar nöbetlerinde ben resmi muhaberattan başka bir şeyle meşgul olmamak prensibindeyimdir. Başkanın şahsi mesajları etrafında araştırma yapmam bile. Fakat bu sefer, efendim, radyo merkezindeki

o genç teğmen bu işi biraz dedikodu konusu yapmaya kalkıştı da."

"Duydum. Hough mü onun adı?"

"Evet efendim."

Kendi odasına dönüp masasına oturduğu zaman Casey, son kâğıt parçasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Scott'un yakın bir zamandaki terfiine dair yaptığı imayı düşünürken farkında olmayarak kâğıdı açmaya başladı.

Talimatnameye göre daha üç yıllık sürede herhangi bir terfi söz konusu değildi onun için. O zamana kadar da kendisine verilecek generallik yıldızı kalmayabilirdi ortada bu Antlaşma sayesinde. Etraftaki yıldız düşkünü albaylar boş durmuyorlardı ya. Neyse, bunları düşünüp vakit kaybetmeye değmezdi.

Preakness mesajı üzerindeki bu derece hassasiyete ne lüzum vardı? Çok mu gizli bir şeydi?

Scott bu meseleden söz ederken pek rahat görünmüyordu. Casey, Generali daha önce herhangi bir meselede bugün yaptığı gibi savunma pozunda gördüğünü hatırlamıyordu. Elindeki kâğıdı iyice açmıştı. Kurmay Başkanları masasındaki bloknotlardan yırtılmış iki sayfa çıkmıştı ortaya.

Üzerinde General Hardesty'nin el yazısıyla ve kurşun kalemle yazılmış bir şeyler vardı. Casey okumaya çalıştı.

"ECOMCON 40'ın hava indirmesi K-212'lerle Hedef Y'ye Cumartesi saat 07.00'da, Chi, N.Y., LA. Utah" diye yazıyordu.

K-212'ler, yüz kişilik bir birliği hafif silahlarıyla birlikte tam teçhizat taşıyabilecek en yeni askeri jet uçaklarıydı. O acayip ECOMCON lâfı yine ortaya çıkmıştı. 'Neler olup bitiyor, yahu?' diye sordu Casey kendi kendine. Bu,

Hardesty'nin el yazısıydı. Cumartesi günkü tatbikat için bu büyük nakliye uçaklarına ne lüzum vardı?

Casey kâğıdı pantolonunun cebine yerleştirirken bir hayli ve garip bir şekilde tedirginlik duymaya ve sinirlenmeye başlamıştı. Bütün bu operasyon ne diye Ortak Kurmay Başkanları heyeti Başkanı olan kendisinden saklanıyordu? Onun görevi gereği her şeyi bilmesi şart değil miydi?

Birkaç saat sonra yemeğe giderken, Casey, koridorda Dorsey Hough ile karşılaştı. Delikanlının yüzündeki sıkıntılı ifade yok olmuştu. Onun yerine arzulu bir tebessüm yayılmıştı.

"Hey albayım, hani bir tayin işinden söz etmiştim ya size, hatırlıyor musunuz? Biri mutlaka duymuş olmalı bizi. Birkaç dakika önce bildirdiler. Yeniden Pearl'e dönüyorum"

Hawaii'li kızlar gibi yerli dansı numarası yaparak devam etti: "Ha, şunu da ekleyeyim ki, sadece Barnswell reddetti Scott'un teklifini. Ötekilerin hepsi okeyi çekti.."

Sonra cevap beklemeden ıslık çalarak yürüyüp gitti.

'Hay Allah,' diye düşündü Casey. İnsanın etraftaki bu acayip kişilerle başa çıkması için dört saatlik uyku yeterli gelmiyordu. Ne kadar yavşak oğlandı bu. Onun gibi biri nasıl olur da bu şekilde gizliliği olan bir görev için 'ehil' görülebilirdi? Allaha şükür ki, Japonların artık Pearl Harbour'a karşı olan tehditleri ortadan kalkmıştı.

Öğleden sonra evrak dolu yeni bir dosyayı Scott'un sekreterine verip çıkarken Casey, bir başka Albay'a daha rastladı. Kapıda çarpışmışlardı âdeta.

Karacı olan Albay, Casey'i kolundan tutup koridora çekti, "Bak hele, bizim arkadaşa bak," diye tepeden tırnağa şöyle bir süzdü onu.

Casey, "Merhaba, Broderick", diye cevap verirken hoşnutsuzluğunu saklamaya çalışıyordu. "Ben seni Okinawa'da ya da daha kötü bir yerde sanıyordum."

Kocaman bir el oldukça hızlı bir şekilde indi omzuna. "Yok be, arkadaşım yok be!"

Casey'in içi bir anda bu adama karşı duyduğu eski nefretle dolmuştu. Albay John R. Broderick'i çirkin bir adam olarak bilirdi. Kocaman burnunun üstünde kabarık kaşları, simsiyah bir köprü gibiydi. Ellerinin üstü de simsiyah bir kıl tabakasıyla örtülüydü. Casey uzun yıllar önce bu aksi yüzlü adamın orduda rastladığı en tatsız subay olduğu inancına varmıştı.

Birbirlerini ilk gördükleri gün ortaya çıkmıştı bu hoşnutsuzluk. Norfolk Deniz Üssünde yapılan bir çıkarma tatbikatı sırasında bir akşam subay kulübünde karşılaşmışlardı. Uzun Amerikan barda oturuyorlardı. Broderick deniz piyadelerini kastederek oldukça pis bir tabir kullanmıştı. Casey lâfını geri almasını ihtar etti, Broderick aksine, aynı şeyi bir daha tekrarlayınca, Casey kendisini dışarı davet etmişti. Broderick dışarı çıkma teklifine hemen orada bir yumruk sallayarak karşılık vermiş, Casey de ona karşı bir yumruk çıkarmıştı. Bereket versin ki, arkadaşları araya girip çabucak ayırmışlardı ve salonda yüksek rütbeli başka subay bulunmuyordu.

Aradan geçen yıllarda zaman zaman karşılaşmışlardı. Son defa İran'da görmüştü Casey onu. Bir haberleşme taburuna kumanda eden Broderick durumdan şikâyet ediyor, "şu Parlamentoyu birkaç yıl kapatarak memleketi düzene sokacak demir yumruklu bir Başkan gelene kadar" işlerin hiçbir şekilde düzelemeyeceğini söylüyordu. İşin tuhafı kendileri deniz aşırı görevdeyken karıları arkadaş olmuştu. Bu yüzden Casey, birkaç zorunlu ziyaret sırasında Broderick'in, Başkan, partiler ve genel olarak politikacılar hakkındaki tatsız fikir

ve suçlamalarını dinlemek rahatsızlığına katlanmıştı. Broderick, birkaç ay önce Washington'dan kaybolmuş, Casey de ne cehennemin dibine gittiğini tahkik lüzumunu hissetmemişti.

Bu sürede Broderick, göbek adını söylemek suretiyle Casey'i her zaman kızdırabileceğini anlamıştı.

"Jerome, evlâdım," diye devam etti. "Duyduğuma göre ortak Kurmay Başkanlarının müdürü olarak dehşet işler görüyormuşsun. Dehşet işler beceriyormuşsun."

Casey yine yumruğunu sıkıp bir tane patlatmak arzusunu duydu içinde. Broderick'in insanı deli eden pis huylarından biri de, karşısındaki sağır ya da aptal ya da hem aptal hem sağırmış gibi her söylediği lâfı iki defa tekrarlamasıydı.

"Şimdi neredesin, Broderick?"

"Ne... Ya, demek bilmiyorsun, bilemezsin tabii, çok gizli yavrum, çok gizli benim işim. Başkana rapor vermek için birkaç günlüğüne geldim, hemen döneceğim."

"Öyle olsun bakalım. Nasıl istersen öyle yap."

"Bak işte doğru lâf ettin, Jerome, dosdoğru. Neyse, görüşürüz yakında."

Casey birkaç dakika sonra masasına döndüğü zaman sinirleri hâlâ tam yatışmamıştı. O sırada Marge telefon etti. Ordu-Bahriye Kulübünde bir tur golf oynamıştı ve çocukları okuldan almaya gideceğini söyledikten sonra, "Jiggs," diye devam etti; "kimi gördüm dersin bugün kulüpte?"

"Âdem ile Havva'yı."

"Pazartesi günleri şaka yapmak yaramıyor, şekerim. Helen Broderick'i gördüm. Pek esrarengiz tavırlar takınıyordu, Mata Hari sanırsın sanki. Kocasının nerede olduğunu söylemedi bir türlü. Fort Bliss tarafında bazı şeyler dönüyor gizli gizli galiba. Bu gizli dümenlerden senin de haberin var mı şekerim?"

"Tabii," diye cevap verirken Casey içinden 'Bir zamanlar olurdu' diye düşünüyordu.

"Öğrenmek için can atıyorum ben de. Pek tatlı, şeker gibi bir sırmış gibi geliyor bana. Akşam kaçta gelirsin?"

"Her zamanki gibi. Altı civarında." Casey masasının üstündeki bir kalemle oynamaya başlamıştı. Demek Broderick, Fort Bliss taraflarındaki bir gizli birliğin kumandanlığına getirilmişti? Dün Mutt Handerson'un anlattıklarını tutuyordu bu. İçinden gelen bir hisle cebini karıştırıp Mutt'ın bir gün önce verdiği telefon numarasını yazdığı kâğıdı buldu, numarayı çevirdi. Telefona Handerson cevap vermişti.

"Merhaba Mutt, ben Jiggs. Seni kontrol ediyordum. Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç saate kadar. Bizim kumandan Scott'la işini bitirir bitirmez."

Casey normal edasını bozmamayı başarmıştı.

"Johnny Broderick'le benden iyi geçiniyorsunuzdur inşallah," diye devam etti.

"Herifi gördüm mü cinler tepeme çıkıyor."

"Öyle, oldukça sinir, aksi bir adam ama müthiş bir kumandan, Jiggs, Bizim birliği fevkalâde bir hale soktu. Tıkır tıkır işliyor. Adamlardan kimse sevmiyor onu aslında, ama ne derse, sonuna kadar aynen yapılıyor. Müthiş moral adamı."

"Neyse, Allah yardımcın olsun, Mutt. Bir daha sefere geldiğinde haber vermemezlik etme."

Telefonu kapatırken Casey, 'vay canına,' diye düşünüyordu. Scott, bu ECOMCON mudur nedir, onun başına bu faşist köpoğlusunu nereden bulup çıkarmıştı.

"Gelen evrak" gözünden bir deste kâğıt alıp önüne çekti, çalışmaya başladı. Bir türlü işe veremiyordu kafasını. Son iki günün olayları bir şerit gibi geçiyordu zihninden. Sonunda

kendini zorlamaktan vazgeçip, arkasına dayandı. Ne diye bu şekilde dışarda bırakılmıştı? Birden kalktı. Masasının üstünü toplayıp, kasayı kilitleyerek, şapkasını aldı.

Sekreterine; "Miss Hart," diye seslendi, "benim arabayı çağırtır mısınız lütfen. Eve gidiyorum. Herhangi bir şey olursa evdeyim."

Makam arabasıyla eve geldiğinde kendi arabasını kapının önünde buldu. Çocukların hiçbiri yoktu görünürlerde. Marge'ı mutfakta çalışıyordu.

Karısı biraz ürkek bir sesle "Saat daha dört, Jiggs," diye mırıldandı, "hasta falan değilsin ya?"

Cevap olarak karısını öylesine bir şiddet ve ateşle kucakladı ki, sağlığı hakkındaki bütün kaygılar bir anda yok olmuştu. Kollarını açarken hafifçe gülümsedi.

"Bir şeyim yok, çok iyiyim. Bir angarya görmek için arabayı almaya geldim. Çok geçmeden dönerim."

Kıyafetini değiştirip spor bir gömlek giydi. Otomobile atladı; Potomac nehrini geçip George Washington Parkway'den Great Falls'a doğruldu. Arabasını park ettikten sonra toprak yoldan aşağı inip kıyıdaki kayaların üstüne oturdu. Casey oturduğu yerden Potomac nehrinin boz sularının yukarıdan aşağı dökülüp, şelâlenin dibindeki karanlıklarda kaybolusunu seyrediyordu. Seyrediyordu ama aslında bir şey göremiyordu, zira kafasının içi son derece meşguldü.

Prentice "tatbikatı" biliyordu. Amiral Barnswell Başkanın bahsi müştereğine on dolar koymayı reddetmişti". O Broderick sersemi ECOMCON. General Hardesty'nin buruşturup attığı kâğıt. New-York, Chicago, Los-Angeles ve... Ve belki de Utah'a yapılacak büyük bir hava indirmesi. Neden Utah'a? Daha doğrusu böyle bir hava indirmesi neden gerekiyordu? Y-üssü de ne demekti? Ve neden Scott birdenbire

onu her şeyin dışında bırakmıştı? Son iki günün olup bitenleri Casey'in kafasının içinde şelâlenin dibine dökülen sular gibi karmakarıştı. Bunları ayıklayıp düzene sokmaya çalıştı. Başkan yardımcısının gezisi ne sebepleyse ikide bir düşüncelerinin arasına karışıyordu. Bir türlü kestiremiyordu sebebini. Casey yeni baştan pazar sabahı duyduğu tedirginliği ve dün gece uykusunu kaçıran endişeleri aynen duymaya başlamıştı. Şelâlenin başında oturmuş aşağısını seyrederken bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Casey hemen bir saat kadar böylece oturdu; etrafta dolaşan çiftlerin, oynaşan çocukların farkında bile değildi. Neden sonra kalktı; gerindi, yavaş yavaş geri döndü, gözleri hep yerdeydi.

Nehir kenarından şehre geri dönerken kafası hâlâ meşguldü. Longley'den geçerken benzin istasyonunun köşesinde duran telefon kulübesi bu dalgınlığını dağıttı.

Casey, arabasını kenara çekerek dışarı çıktı; telefon kulübesine para atarak bir numara çevirdi.

Karşı tarafta santralci kızın "Beyaz Saray" diyen sesi geldi. Casey derin bir soluk alarak konuşmaya hazırlanırken birden tereddüde kapıldı.

Santralci kız, "Beyaz Saray" diye tekrarladı.

Casey nihayet kendini toparlayarak, "Paul Girard'ı istiyorum," diyebildi.

"Kim arıyor diyelim?"

"Albay Martin Casey."

"Bir dakika albayım."

Girard'ı bağlayana kadar bir dakikaya yakın bir zaman geçti.

"Jiggs, bana içki ısmarlamak için telefon ediyorsan, kafanı kırarım senin."

Casey hiç şaka edecek halde değildi. Arkadaşının bu şakasına gayet ciddi bir sesle mukabele etti. "Paul," dedi, "Başkanla görüşmek istiyorum."

"Çok güzel. Sen dün gece eve dönünce ne yaptın, kuzum? Benim bıraktığım yerden devam mı ettin yoksa? Herhalde aklın başında değil."

Casey, "Paul," diye tekrarladı, "Başkanla görüşmek istiyorum. Şaka değil bu."

"Tabii değil. Ama daha önce günü kırk saate çıkarmak lâzım ki her işe yetişebilsin adamcağız."

Girard razı olur gibi bir tavır takındı. "Pekâlâ, arkadaş," dedi, "Patronunla birlikte geldiğiniz zaman birkaç dakika da senin için ayırmasını temin ederim."

"Olmaz. Kendisini hemen görmem lâzım. Bugün".

İlk defa olarak Girard'ın sesine profesyonel bir bezginlik edası gelmişti cevap verirken. "Bugün mü? Bu ne acele, Jiggs? Pentagon'da işler bu kadar hızlı mı yoksa?"

"Paul, bunları sana anlatamam."

"Paul amcana her şeyi anlatabilirsin. Üstelik bu telefonu da kimse dinlemiyordur."

"Hayır, hayır, onu kastetmedim." Casey, telefon kulübesinin içinde terlemeye başlamıştı. Fakat bu sıcaktan değil, sıkıntıdan ileri geliyordu. "Sana anlatamam, Paul. Bu... Bu bir milli güvenlik meselesi."

Casey, kendisinin bilgisi dahilinde olan birçok meseleleri teorik olarak Girard'ın bilmemesi gerektiğinden haberdardı. Bu itirazının faydası olacağını ummuştu. Fakat boş çıktı.

"Jiggs, Allah aşkına, yanlış kapı çalmıyor musun bu iş için? Yarın sabah Scott'un ofisi ya da Savunma Bakanı kanalıyla hemen randevu isteyip gel konuş."

"Olmaz, Paul, yapamam."

Girard yine işi şakaya döktü. "Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. Yalvarıp terfi ettirmelerini ya da maaşına zam vermesini rica edeceksin. Yoksa senin patronun yerine mi göz diktin?"

Casey elindeki telefonu sıktı farkında olmadan.

"Paul, beni dinle lütfen. Sana söyleyebileceğim bir şey olsaydı, tereddütsüz söyleyeceğimi bilirsin. Seve seve anlatırdım. Nasıl olsa Başkan sana açacak anlattıklarımı, fakat ben yapamam bunu. Bazı şeyler dönüyor ortalıkta; senin de haberin yok ve bunları sana anlatmak bana düşmez."

"Devam et, Jiggs." Bu sefer Girard'ın sesi de ciddi gelmişti. Casey perdeyi yırtmayı başardığını anladı.

"Bu milli güvenlik meselesi dedim... Aslında maksadım... Aslında maksadım... Yani, hükümetin güvenliğiyle ilgili bir iş demem lazımdı. Başkanın bir an önce bunu bilmesinde fayda var.

Girard bir an sustu. Casey'e yarım saat gibi gelmişti bu sessizlik. Girard tekrar söze başladığı zaman eskisinden çok daha ciddiydi.

"Pekâlâ, yarın sabah olur mu? Sözgelişi, sekiz buçuk için bir randevu ayarlarım.."

"Boşuna on iki saat kaybetmiş olacağız. Ayrıca sadece gece gelebilirim ben."

"Ya!" Yine bir sessizlik oldu. Sonra "Biraz bekle. Jiggs," diye mırıldandı. "Patronla konuşayım bakayım, o ne der."

Casey gömleğinin yakasını açtı, kulübenin kapısını araladı biraz hava girmesi için. Sonra bir sigara yaktı. Girard'ın sesi yeniden duyulduğunda sigarasının yarısı gitmişti.

"Okey, Jiggs. Bu akşam tam sekiz buçukta burada ol. Doğu kapısından girersin. Ben seni orada beklerim, inşallah

dediğin kadar önemli bir iştir, zira Başkan gece rahatsız edilmekten hiç hoşlanmaz."

"Teşekkür ederim, Paul. Önemli. Ayrıca benim hakkımda bildiğin her şeyi Başkana anlat lütfen, Paul. Bana güvenerek dinlemeli anlatacaklarımı."

Üçüncü Bölüm

PAZARTESİ GECESİ

CASEY ARABASINI F Street'te bir garajın önüne bırakarak, Maliye Bakanlığı'nın önünden geçip blokun etrafım dolaştı. Akşamın yumuşaklığı bir peçe gibi şehrin üstüne çökmüş, gündüzün sert hatlarını silmişti. Ortalığın puslu karanlığında Maliye Bakanlığının önündeki Albert Gallatin heykeli dost yüzlüydü ve canlı gibi duruyordu. Paris ve Londra'nın aksine, güneş battıktan sonra herkes kabuğuna çekilmiş olduğundan Pennsylvania Avenue'de kimsecikler yoktu. Avrupalılara göre başkentler hükmetmek içindi, ama Amerikalılar kendilerininkine yalnızlık içinde bir soyluluk havası vermeyi tercih ediyorlardı. Casey sokakta kimsenin olmamasına sevindi. Kimsenin kendisini görmesini istemiyordu açıkçası.

Casey köşeyi dönerek East Executive Avenue boyunca yürüyüp, kulübesinin önünde bekleyen bir polisin koruduğu Doğu kapısına yaklaştı. Kapının hemen arkasında elleri cebinde, gözkapakları iki küçük perde gibi öne düşmüş kocaman başıyla Girard bekliyordu.

"Beklediğim adam geldi." diye mırıldandı, "tamamdır, memur bey."

Bahçede Doğu kanada, özel kısma doğru yürürlerken Girard merakını saklamak için herhangi bir çabada bulunmuyordu.

"Nedir bu olup bitenler, Allah aşkına Jiggs?" diye, sordu.

"Paul, sana anlatamayacağımı söyledim ya. Bu meseleyi sadece Başkan'a açabilirim doğrudan doğruya. Kendisine hakkımda bilgi verdin mi?"

"Tabii." Girard asansörün düğmesine basmak için sustu. Sonra "Beni dinle Jiggs, inşallah yeni dertler getirecek bir iş değildir bu. Zavallı adamın başında yeteri kadar dert var zaten."

Başkan'ın çalışma odası oval biçimdeydi. Casey bunun birinci kattaki Mavi Salonun hemen üstüne düştüğünü tahmin etti. Bu özel kesimdeki renkler yerdeki büyük sarı halıyla daha yumuşak ve sıcaktı ama yine de Casey'in zevkine uygun olmaktan çok uzaktı. Yüksek tavanı, kabartma süslü duvarları, yüksek kitaplıkları ve kocaman adam boyu mermer şöminesiyle ona garip bir his veriyordu.

Girard ve Casey içeri girdikleri zaman Başkan Lyman kocaman ayaklarını yukarı uzatmış olduğu halde kitap okuyordu. Koltuğunun dibinde, halının üstünde kıvır kıvır tüylü bir seter köpek yatıyordu. Lyman gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne bıraktı, hemen ayağa kalkıp, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini uzattı. Köpek de sahibiyle birlikte kalkmış, ayağının ucunda gelenlere doğru ilerlemişti.

"Hoş geldiniz, Albayım. İş saatlerinin dışında sizi görmek hoş bir sürpriz oldu."

Girard, "Şayet iş görüşmek için gelmediyse boğazlarım ben onu," diye lâfa karıştı. "Neyse, sizi yalnız bırakıyorum."

Kapı kapanırken Lyman; "Albayım, sizi Trimmer'le tanıştırayım." dedi. "Çok siyasi bir köpektir ha! Kendi fikirleri yoktur ama dostlarına son derece sadıktır."

"Okuduğum şeylerden tanıyorum onu. Merhaba Trimmer."

"Buraya daha önce hiç geldiniz mi, Albayım?"

Casey, cüzdanından bir küçük kâğıt yaprağı çıkararak dikkatle açıp, Başkana uzattı. Lyman gözlüklerini taktı. Elindeki kâğıdı bir süre inceledi.

"Bunlar bana pek bir şey söylemiyor, Albayım."

"Bu, General Hardesty'nin yazısı, efendim. Gayet iyi tanırım. Bu kâğıt da ortak Kurmay Heyeti odasında kullanılan not kâğıtlarından biri. İyice buruşturulmuş, küçük bir top haline getirilmiş olarak sigara tablasına atılmıştı. Bu sabah tesadüfen orada görüp aldım ben de."

"Ne diyor burada? Okuduğum kısmı benim için bir mana ifade etmedi. Gerisini okumayacağım," diyerek, Başkan elindeki kâğıdı Casey'e uzattı.

Casey kâğıdı alarak yüksek sesle okumaya başladı.

"'ECOMCON Hava İndirmesi. Y-Üssünden 40 K-212'ler Cmt. si 07.00'den evvel Chi. N.Y., AV, utah?' Bu, bence şu demektir ki, efendim, K-212'ler, yani Hava Kuvvetlerinin jet nakliyeleri, bütün birliği bu Y-Üssünden, yani, bu da Handerson'un söylediğine göre; El Paso'daki gizli üs, cumartesi günü alârm saatinden önce alıp Chicago, New-York Los Angeles ve belki de Utah'a indirmiş olacak. Bildiğiniz gibi Utah'ta telefon şirketinin büyük bir muhabere merkezi vardır."

Lyman, Casey'i dikkatle süzmeye başlamıştı. Buna karşılık Albay da, Başkan'ın yüzünün biraz karardığını hissetti. Bunun şüpheden mi, yoksa ilgiden mi ileri geldiğini kestiremiyordu.

"Yani ne demek istiyorsun, Albayım?"

"Dediğim gibi Başkan'ım, pek emin değilim. Müsaade ederseniz son iki günde olup biten öteki şeyleri de anlatayım. Ben şahsen kendim bile bunları bir sıraya sokmakta büyük güçlük çektim."

Lyman başını salladı. Casey, yavaş yavaş, tane tane, bütün ayrıntılarına inerek pazar sabahından beri olup biten bütün garip şeyleri anlattı. Söze, Scott'un beş mevzi komutanının Preakness'teki yarışa bahsi müşterek davet edişiyle başladı. Amiral Barnswell buna kısa ve kesin bir "Hayır" şeklinde cevap vermiş ve Scott bu meseleyle ilgili olarak Casey'in mutlak surette ağzını sıkı tutması için baskı yapmıştı. Daha sonra Dillard'ın partisinde Senatör Prentice ile olan karşılaşmasına geçip. Senatörün nasıl açıkça Lyman'in aleyhinde bulunup Scott'u övdüğünü, alârmdan haberli olduğunu belli eden konuşmasını nakletti. Prentice'nin arabasını gece varisi Scott'un evinin önünde nasıl gördüğünü, ertesi sabah Scott'un gece 10.30'dan önce uyumuş olduğunu ileri sürerek kendisine nasıl yalan söylediğini anlattı. Ayrıca, kongreden hiç kimsenin alârm'dan haberdar olmadığını söylerken de açıkça yalan söylüyor olabileceğini ekledi. Dorsey Hough'un aniden başka yere nakledilişinden de söz ederek Broderick'in öteden beri meclissiz bir hükümet taraftarı oluşundan ve sivil idarecilere karşı daima acı bir dil kutlanışından söz açtı Lyman'a. Ortak Kurmay Heyetinin bu alârm hareketini kongrenin tatilde, Başkan Yardımcısının yurtdışında ve Başkanın Mount Thunder'da yeraltındaki kumanda yerinde olduğu bir zamana rastlattıklarını hatırlattı. Ayrıca gazetelerde okuduğuna göre, Gianelli'nin cumartesi günü İtalya'da uzak bir dağ kasabasında bulunacağını okuduğu zaman ne derece şaşırdığını belirtti.

Bitirdiği zaman artık iyice gece çökmüş, Beyaz Saray'ı çepeçevre sarmıştı karanlık. Pencereden sadece sokak lâmbaları ve su fıskiyesinin ışıkları görünmüyordu. Casey saatine baktı. Hiç kesmeden hemen hemen bir saat konuşmuştu.

Başkan hafifçe gerinerek, kocaman elini saçlarında gezdirdi. Küçük bir masaya doğru ilerleyip bir pipo seçti, bir

biri ardına yapılması gereken hareketleri yaparak doldurmaya başladı. Uzun süren konuşmasından sonra ortalığa çöken bu sessizlik Casey'in huzurunu kaçırmıştı yine. Bardağının dibinde kalan buzlu suyu tepesine dikti.

Neden sonra Başkan; "Albay," dedi. "Bir iki sorum var size. Ne zamandan beri General Scott'un yanında çalışıyorsunuz?"

"Bir yıldan beri, efendim."

Lyman bir kibrit yakarak tütünün iyice yanmasını bekledi.

"Bana anlattığınız bu şeyleri bir başkasına anlattınız ya da ima ettiniz mi?"

"Hayır, efendim. Paul ısrar etti ama bu şartlar altında bunları ancak size anlatmam gerektiğini düşündüm."

Lyman dönüp koltuğuna oturmuştu. Ayaklarını alçak iskemlenin üstüne uzatıp, piposundan birkaç nefes çekti. Açık pencereden gelen rüzgâr oldukça cereyan yapıyordu.

"Scott'un bu Antlaşma hakkındaki samimi fikri nedir?" diye sordu Başkan. "Ona karşı olduğunu biliyorum, kongredeki ifadesine göre. Hatta bazı gazetelere gizliden gizliye birtakım şeyler fısıldadığını da duydum. Ama gerçekte ne dereceye kadar kesin ve samimi bu görüşünde?"

"Bunun büyük bir hata olduğuna inanıyor, efendim, çok büyük bir hata diyor. Ona göre Ruslar bizi aldatacak ve en hafifinden bizi gülünç duruma düşürecek; en kötüsünden, bir gece ani olarak bastırıverecekler."

"Ya siz, Albayım, siz ne düşünüyorsunuz?"

Casey başını salladı: "Tam bir karar veremiyorum, Başkanım. Fakat bazen düşünüyorum, her iki taraf için de bundan başka çıkar yol yoktu diyorum. Bazen de oyuna geldik, diye düşünüyorum. Ama aslında bu konuda karar vermek size ve Senatoya ait bir iş. Siz kararınızı verdiniz, Senato da onayladı. Bu bakımdan Silahlı Kuvvetlerden herhangi bir

insanın bunun hakkında fikir yürütmesini doğru bulmuyorum. Yani, değişik şekilde düşünebiliriz, ama onun mücadelesini yapmak olmaz... Olmaması lâzım."

Lyman gülümsedi.

"Jiggs mi diyorlardı size?"

"Evet, efendim. Öyle derler." Casey yeniden rahatladığını hissetmeye başlamıştı.

"Demek Anayasa taraftarısınız, Jiggs?"

"Yoo, o yönden düşünmedim hiç, Başkanım. Bir Anayasamız var elimizde, bunca yıldır pekâlâ yetmiş de. Bunun değiştirilmesini ortaya atacak insan ben değilim herhalde."

"Ben de değilim," diye karşılık verdi Lyman; "ama ben bir hayli düşündüm bu konuda. Özellikle son zamanlarda, Antlaşma ile ilgili olarak kopan gürültüden sonra. Kurmay Heyetindeki öteki şefler ne diyor, Jiggs?"

"Tıpkı General Scott gibi efendim. Hepsi aleyhinde. Hele Deniz Kuvvetleri Operasyon Başkanı Amiral Palmel bazen müthiş sert sözler sarf ediyor bu konuda."

Casey cümlesini bitirir bitirmez birden kendini son derece suçlu hissetti. Ordu bünyesi içinde üstünü eleştirmek başka şey, dışarıda böyle çekiştirmek başka bir şeydi.

"Sadece Amiral'in böyle davrandığını söylemek istemezdim, efendim," diye devam etti, "hepsi aynı şekilde düşünüyor. Yalnız o..."

Lyman sözünü kesti. "Üstünde durmayın, Albayım... Bu sabahki toplantıda, hani şu demin gösterdiğiniz kâğıdın yazıldığı toplantıda şeflerin hepsi de hazır mıydı?"

"Hayır efendim. Sözgelişi Amiral Palmer yoktu." Casey'in aklı iyice karışmıştı artık.

"Bunda anormal bir şey mi var?"

"Hayır... Yani bir bakıma. Şu anda düşünüyorum da kendi yerine bir temsilcisi de yoktu. Yani şeflerden birinin toplantılardan bazılarını kaçırmaları anormal bir şey değildir ama bizzat gelmedikleri zamanlarda mutlaka yerlerine birini yollarlar. Aslına bakarsanız silahlı kuvvet kollarından herhangi birinin temsil edilmediği hiçbir toplantı yapılamaz."

Lyman bir dakika kadar düşündü. Söze başladığı zaman deminki konuyu geçmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Anlat bakalım, Albayım, basında ve televizyonda Scott'un yakın dostları kimlerdir? Biliyor musunuz?

Bu soru Casey'i hayli şaşırtmıştı. Bir ipucu ararcasına Başkan'ın yüzüne baktı. Fakat Başkan piposunun çanağını tetkik etmekle meşguldü.

Casey tereddüt etti: "Şey" dedi, "pek emin değilim. Fıkra yazarlarından bir kısmını tanır, zaman zaman Washington'daki büro şefleriyle yemek yediği de olur, fakat içlerinden herhangi biriyle özel bir dostluğu olduğunu bilmiyorum. 'Life' Dergisinin yazı işleri Müdürü birkaç kere ziyaretine geldi. 'Sun' ve 'Star' gazetelerinin askeri yorumcuları da gelir gider. Başkaları gelmiyor aklıma... Bir dakika. Harold MacParson adındaki bir televizyon yorumcusuyla hayli yakınlığı vardır. RBC şirketindendir, yanılmıyorsam.

General'in yanındayken MacParson'un birkaç defa geldiğine tanık oldum. İş hayatının dışında da görürler birbirlerini. Hem de sık sık diyebilirim."

"Ya o bahsi müşterek meselesi?" diye sordu Başkan. Casey'in anlattıklarının üzerinden teker teker gidiyor gibiydi. "Pek bir şey anlamadım."

"Benim aklıma da bir şey gelmemişti," diye devam etti Casey, "öteki işlerden farklı karşılamamıştım. Açık konuşayım, efendim, o mesajın Cumartesi günkü alarmla alâkalı

alelâde bir emir olduğunu sanmıştım. Herhangi bir müşterek bahisle ilgili olacağını tahmin etmedim. Şayet öyleyse Amiral Barnswell ne sebeple bu işten çekti kendini ?"

Yeniden bir sessizlik çöktü. "Şöyle bir toparlayalım, Jiggs, ne demek istiyorsun?"

"Pek emin değilim ne demek istediğimde Başkanım." diye kekeleyerek Casey kelime aramaya başladı. "Birtakım ihtimaller, tahminler, efendim. Askeri istihbaratta tahmin ve ihtimallerin ne şekilde kıymetlendirildiklerini bilirsiniz, efendim. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde. Oldukça fantastik, olmayacak bir iş gibi görünüyor söylerken, ama her şeyi size olduğu gibi anlatmayı ödev kabul ettiğimden geldim."

Başkanın sesi birden sertleşti:

"Açıkça konuşmaktan korkuyor musunuz, Albayım?"

"Hayır efendim, yalnız şu var ki..."

Lyman sertçe sözünü kesti.

"Yani, hükümete karşı askeri bir darbenin yapılacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

Bu kelimeler Casey'in başına birer gün gibi inmişti. Kendi kafasının içinde bile bu fikirden kaçmaya çabalamıştı. Ama oradaydı işte, bütün çirkinliğiyle odada karşısına çıkmıştı.

Ümitsizlikle; "Öyle galiba, efendim," diye mırıldandı. "Yalnız yapılacak yerine yapılabilecek diyerek bir ihtimal halinde ifade etmek daha doğru olacak."

Lyman; "Farkında mısınız ki," diye sertçe söze başladı. "Bu akşam burada yaptığınız ve söylediğiniz şeylerden dolayı ordu ile olan ilginiz derhal kesilebilir."

Sinirlenmek sırası şimdi Casey'e gelmişti. Kısa kalın boynundaki damarlar parmak parmak dışarı fırlamıştı.

"Evet efendim," dedi. "Farkındayım. Bütün gün iyice düşündüm ve buraya ondan sonra gelip, şüphelerimi anlattım... Sonuçlarını da hesaba kattım, Sayın Başkanım. Yirmi iki yıllık askerim."

Lyman'ın ani hiddeti bir anda kaybolmuş gibiydi. Küçük bara doğru yürüyüp kendisi için bir içki hazırladı. Casey'e de bir bardak daha içip içmeyeceğini sordu. Casey başını salladı. Allah bilir ya bir bardak içkiye şiddetle ihtiyacı vardı.

"Biliyor musunuz," diye devam etti Lyman. "Ordudaki Akademi mezunu subayların kıymetini öteden beri çok takdir ederim. Profesyonel subaylar her millete, memlekete faydalı olmuşlardır. İyi yetiştirilmiş olduklarından dolayı tabii. Memleketin buna olan güvenine bakın; sözgelişi, şu anda benim bulunduğum mevki de dahil olmak üzere, bu memlekete yapmış oldukları hizmete ve sağladıkları başarılara bakın. Bizde askerlerle siviller arasında gerçek bir karşılıklı güven vardır ve pek az memleket böyle bir şeye sahiptir, bilirsiniz. Bence bizim kudret ve büyüklüğümüzün bir sebebi de budur."

Lyman, elindeki bardağı dolduran içkiye bakarak konuşmakta devam etti. Tanıdığı, bildiği ve hayranlık duyduğu amiraller ve generallerden söz ederken yüksek sesle, sanki karşısındaki insana hitap ediyormuş gibi bir hali vardı. Scott, Riley ve Dieffenbach'ın harp sicillerinden dehşete benzer bir hisle konuştu. Scott'un kendinden sonra Başkan olacağını söyleyen insanlarla aynı fikirde olduğunu ileri sürdü.

Casey ara sıra içkisinden bir yudum alarak saygıyla dinliyordu kendisini. Başkanın bu şekilde düşünüyor olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Askerlerle ilgili her şeyi biliyordu âdeta. İnsanları değerlendirirken gayet cömert davranıyordu. Başkan, General Riley ile kendisi arasında geçen ve kendisinin güç durumda olduğu bir fıkrayı anlatırken, Casey de

onunla birlikte kahkahayla gülmüştü. Bütün bunların yanı sıra konuştuğu insanın tahmininden daha hassas ve her şeyi daha kolay anlayıp kavrayan bir insan olduğunu hissetmekten geri kalmıyordu.

"Bizim sistemimizin bu derece iyi işleyişinin sebebi de budur," diye devam ediyordu Lyman. "Scott ve Rill gibi akıl ve cesaret sahibi insanları en yukarı mevkilere çıkarmak ve onların kabiliyetlerinden, sivil kontrol altında olmak üzere azami şekilde faydalanmak. Bu dengenin, birtakım insanların daha sonra ömürlerinin sonuna kadar pişmanlık duyacakları düşüncesiz bir hareketleriyle bozulmasını arzu etmem."

"Ben de aynı fikirdeyim, efendim" diye cevap verdi Casey.

"Ne yapmam gerektiği hakkında bir fikrin var mı, Jiggs?"

"Yok, efendim" derken Casey kendini âciz ve karşısındaki insanı yalnız başına bırakmış gibi bir his duyuyordu. "Ben bu meselede sadece bir müşahidim. Hal çaresini bulmak benim iktidarımın dışında."

Başkan ayaklarını önündeki iskemleden aşağı indirerek yavaş yavaş ayağa kalktı. Uzanıp Casey'in elini tuttu. Herhangi bir çekme hareketi yoktu ama Casey bu el sıkışı sırasında kapıya doğru buldu kendisini.

Lyman; "Albayım," dedi. "Beni görmek için ta buraya kadar gelişinizden çok memnun oldum. İhtiyaç olduğu zaman sizi nerede bulabileceğimi bilmek isterim.

Sekreterim Miss Towsend'e telefon ederek sabahleyin sizi bulabileceği bir yerleri not ettirir misiniz? Ben kendisine arayacağınızı haber veririm. Teşekkür ederim. Zahmetiniz için çok teşekkür ederim."

"Allah rahatlık versin, efendim," diyerek Casey büyük holden dışarı çıktı. Asansöre doğru yürürken Lyman da arkasından dışarı birkaç adım atmıştı.

"Bir şey daha var, Albayım," diye, seslendi. "Bana bu meseleyi açmanızdan sonra sadece iki kişi olduk bunu bilin. Onun için diyorum ki bundan sonra aynı şeyleri başkalarının duyup duymaması hususunda ben karar vereyim. Buna karınızı da katabilirsiniz.."

"Gizli şeyleri karıma açmam, efendim."

"Bu görüşmenin de bizzat Başkumandan tarafından gizli kalmasına karar verildi," diye güldü Başkan. "İyi geceler, Jiggs."

Girard alt katta Casey ile buluşup onu dışarı yolcu ettikten sonra Başkanın çalışma odasına döndüğü zaman, Lyman'ı odasının içinde tedirgin bir şekilde dolaşır buldu.

Başkan, "Önce kendine bir içki hazırla çabucak, Paul," diye, söze başladı. "Zira bir yudum içkiye ihtiyacın olacak. Dostun Casey, hükümeti devirmek üzere bir askeri darbenin varlığını keşfettiğini sanıyor."

Girard. "Ne!" diye bağırdı âdeta şaşkınlığından.

"Evet, öyle dedi. Basbayağı Güney Amerika'dakilere benzer bir askeri darbe."

"Allah'ım!" diye inledi Girard dehşetle. "Bu ay içinde mi? Bu ay da o kadar dert doluyuz ki..."

Lyman arkadaşının bu şakasını duymamış gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Paul, bana anlatılan her şeyi nakledeceğim sana. Önce bilmen gereken bir şey var. İkinci bir alârm hazırlık testine karar verilmiş ve benim onayımla cumartesi günü saat üçte tatbikata geçilmesi tespit edilmişti. Bu maksatla Mount Thunder'a gidecektim. Güvenlik planlarına göre senin bundan haberin yoktu. Gerçekte Kurmay Başkanlarından gayrı sadece Albay Casey ve Scott'un yaveri Albay Murdock biliyordu bu alarmı. Şimdi bunu aklında tutarak beni iyi dinle."

Lyman, Casey'den duyduklarının hepsini anlattı. Üzerinde General Hardesty'nin el yazısı bulunan buruşuk kâğıdı, Scott'un mesajını ve Barnswell'in buna verdiği cevabın kopyalarını gösterdi. Bütün bu vesikaları Casey, Başkana bırakmıştı. Lyman konuştukça, Girard koltuğunda biraz daha çukura gömülüyor, gözleri âdeta iyice kapanıyor, başı ellerinin arasında kayboluyordu.

"Şimdi de bildiğim ve Casey'e söylemediğim bir iki şeyi ekleyeyim," diye devam etti Lyman. "Birkaç ay önce Hava Savunma Kuvvetleri Kumandanı General Barney Rutkowski'den bir telefon gelmişti. Barney'le eskiden tanışırız, benimle rahatça konuşabileceğini sanmıştı herhalde. Neyse, SAC kumandanı General Daniell'in kendisine müracaat ederek onu buraya gelip General Scott ile memleketin içinde bulunduğu politik keşmekeş ve askeri şeflerin sorumluluklarına ya da buna benzer bir iş için görüşmeye razı etmeye çalıştığından söz etmişti. Barney benden ne yapması lâzım geldiğini sormuştu. Ben de Scott'un tavsiyelerinin ne olacağını öğrenmek istediğimi söylemiştim kendisine. Fakat sonra ne olduysa bu görüşme geri kalmış, bir sonuç çıkmamıştı. Ya da ben bu konuda yeni bir şeyler duymamıştım."

Girard kulağını çekiştirerek; "Daniel de Scott'un listesindeki adamlardan biridir mi demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Barney'e yapılan teklifin şekline göre öyle olması lâzım. İkinci bir nokta daha var. Vince Gianelli bugün yemekte bana, cuma ve cumartesi günlerini büyükbabasının o dağdaki evinde geçirmesini tavsiye edenin Prentice olduğunu söylemişti. Fred, Vince'in anlattığına göre, böyle yaparsa daha iyi olacağını cuma günü teklif etmiş. Aslında iyi bir propaganda vesilesi tabii ama Prentice'in böyle idareye yardımı dokunacak bir şeyi teklif etmesi, hele ortak Kurmay

heyetinin alârm tarihini tespit ettikten sonra ileri sürmesi, dikkati çekiyor. Casey'in anlattıklarının doğru olduğuna inanacak olursa insan hele..."

Girard; "İşin bu tarafı hakkında merak etme, patron," diye söze karıştı. "Jiggs sağlam, güvenilir adamdır.

Pek öyle hayale kapılan cinsten değildir. Hafızası da yerinde, aklını kullanmasını iyi bilir."

"Üçüncü bir nokta da," diye devam etti Lyman, "bir hafta önce pazar günüydü. RBC'de Harold MacParson'un programını dinliyordum.

Tam yirmi beş dakika bana saldırdı, Antlaşmayı kötüledi, kalan beş dakikayı da Scott'un meziyetlerini övmekle geçirdi. Uzun zamandır onun programlarını seyretmemiştim.

Aslında bu defa seyredişimin sebebi, geçenlerde Doris ile onun üzerinde biraz tartışmıştık da merak ettiğim için açmıştım televizyonu. Adam gerçekten müthiş, büyüleyici konuşuyor. Konuşma tarzı, üslubu yıllarca önceki Billy Graham'ı, Bishop Sheen'i hatırlatıyor. Sonra aklıma geldi, hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Art Corwin'e kısa bir biyografisini getirmesini söyledim."

Girad, "Bana söyleyebilirdin," diye cevap verdi. Bu türlü siyasi araştırmaları Beyaz Saray'ın gizli şefi değil, kendisi yapardı.

"Aslında niyetim öyleydi ama Paul, açıkçası unuttum. İşin tuhafı da Corwin'in getirdiği habere göre, FBI'ın MacPharson ile ilgili kocaman bir dosyası varmış. Aşırı sağcı cemiyetlerin birçoğuyla ilgisi olduğu tespit edilmiş. Bunların bir kısmında bir alay asker üyeymiş. Onların ne işler peşinde koştuklarını bilirsin."

Girard, "Tabii," dedi. "Ellerinde bir damga, her yere basarlar. Bu asker emeklilerinin büyük bir kısmı 'sosyalizm'

denen şeyden son derece nefret ederler, hem de nimetlerinden faydalanan faydalanana. Onları ciddiye alacak olursan, hepimiz birer vatan hainiyiz zaten."

"Öyle. Neyse, Casey'in dediğine göre, Scott ile "MacParson iki yakın arkadaşmışlar. Buna biraz hayret ettim ama belki Scott bu manyağı kullanmak istiyordur... Şimdi dördüncü noktaya gelelim: Bu gün öğleden sonra Scott bana telefon etti, bu alârmdan söz etti. Basın mensuplarını Camp David'de atlatıp Mount Thunder'a kadar bir helikoptere binmemi tavsiye etti. Ben itiraz ettim, gazetecilere karşı dürüst bir hareket olmayacağını söyledim bunun. Ama Scott ısrar etti, bu seferki tatbikatın tıpkı gerçek bir harekât gibi yapılacağını, bu bakımdan tedbirli olmak gerektiğini söyledi. Sonunda kabul ettim. Bunun ne anlama geleceğini anlayabiliyorsun şimdi değil mi? Cumartesi sabahı o mağaraya girdiğimde yanımda sadece Corwin ya da bir iki ajan daha olacak, o kadar."

"Bütün bu anlattıklarına göre giderken yanına birkaç tümen gizli servis ajanı ve FBI örgütünden eli silah tutan herkesi alıp götürsen iyi edeceksin."

"Bu espriye göre, Casey'in anlattıklarını ciddiye almadığına hükmetmek lâzım galiba?"

"Yoo, doğru söylemiyor demedim, patron. Haklı olduğuna eminim. Yalnız sonuçta mutabık değilim biraz. Herhangi bir askeri darbenin olacağına ihtimal vermem. Çok saçma bir şey olur bu."

"Evet, öyle, ama bu tesadüfler zinciri bir hayli uzuyor."

"Bana en olmayacak gelen şey, bu he-com-mon mu nedir o, Casey'in dediği şeyi yapmak. Scott bu derece büyük bir işi nasıl organize edebilir senin haberin olmadan? Bu kadar insanı ve malzemeyi nasıl bir araya getirir? Belki dendiği

gibi altı haftadan beri fiilen çalışıyor olabilirler ama mutlaka asıl teşebbüs senin Antlaşmayı imzalamandan hemen sonra, başlamış almalı.

"Bir bakıma bu işin tahkiki çok kolay bir şey olmalı."

Girard yerinden kalkarak pencerenin önündeki küçük masanın üstünde duran telefona doğru yürüdü.

"Tabii. Bili Fullerton'u arayıp soralım. Kimseden çekingesi olmayan bir meslek adamıdır. Ayrıca Pentagon'da sarf edilen her kuruşun nereye gittiğini de gayet iyi bilir."

"Sor bakalım. Yalnız hecom-con değil e-com-con o birliğin adı. Doğru telaffuz et."

Girard telefonu çevirdi. Bütçe dairesi askeri işler Başkanı olan Fullerton evindeydi.

"Bill," diye söze başladı; "tamamen aramızda kalmasını istediğim bir şey soracağım. Zira Patron öyle istiyor. ECOMCON adındaki bir proje için son zamanlarda herhangi bir tahsisat ayırdınız mı? Şöyle böyle üç bin beş yüz mevcutlu bir birlik olacak. Evet... Ayrılmadı demek ?"

Lyman kâğıda bir şeyler karalayıp telefonda konuşan arkadaşına uzattı. Girard nota bakarak devam etti: "Gizli tahsisattan da ayrılmadı mı? Yani sen bu ECOMCON adını hiç duymadın mı, Bill?" Girard eliyle telefonun ağzını kapayarak Başkana; "Hiç haberim yok, adını bile duymadım diyor," diye açıkladı. Sonra tekrar Fullerton'la konuşmaya başladı. "Bir şey daha sorayım, Bill. Ortak Kurmay Başkanlarının emrinde belli bir tahsisat var mıdır?... Evet, ha... Başka şekli yok mu yani? Pekâlâ, Bill, teşekkür ederim. İnşallah uykudan kaldırmamışımdır... Tamamen aramızda kalacak, biliyorsun. Tamam. Hoşça kal, Bill."

Girard telefonu kapatarak Lyman'a döndü.

"Adını bile duymamış" dedi. "Böyle bir şey olsaydı, mutlaka haberim olurdu, diyor; çünkü her yeni projenin herkesten önce onun tasvibinden geçmesi gerekirmiş. Ne kadar önemli ve gizli olursa olsun usul buymuş. Ortak Kurmay Başkanları emrinde olağanüstü durumlar için yüz milyonluk bir tahsisat varmış ama onlar da bundan hariciye için senin yazılı iznini almak zorundaymışlar ve eklediğine göre, bugüne kadar böyle bir para da çekilmemiş bu özel tahsisattan. Bill diyor ki; şayet böyle üç bin beş yüz kişilik bir üs kurulmuşsa bunların sadece yiyecek, giyecek ve maaşları yılda yirmi milyon doları geçermiş."

Girard kendisine bir bardak içki daha hazırladı. Lyman da bardağının dibinde kalanı dikti. Casey gitmeden önce doldurduğu viskiydi bu. Girard viski şişesini uzatınca eliyle iterek istemediğini ima etti. İki erkek birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular.

Girard; "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı. "Bir türlü ciddiye almak gelmiyor içimden."

"Benim aklımdan geçenler de öyle, Paul. Ama hep hepsi doğruymuş gibi harekete geçip tedbirlerimizi almamız lâzım."

"Haklısın."

"Bu iş birtakım tatsız şeylere yol açabilir. Çok tatsız olabilir işler." Konuşurken kelimeleri iyice tartarak konuşuyordu.

"Olabilir, Patron."

"Senin de aynı şekilde düşündüğüne memnun oldum. Bir de sana lâf anlatmaktan kurtuldum hiç olmazsa."

Lyman, güney bahçesine bakan üç kanatlı pencereye doğru yürüdü, sağ elinin bir hareketiyle kapıyı açarak balkona çıktı. Gecenin havası tertemizdi. Washington arasına dikilmiş olan büyük anıta bakarak öylece duruyordu, 'iyi bir Başkan olan iyi bir general,' diye düşündü. Sağına doğru

duran büyük manolya ağacının arkasında Lincoln anıtı vardı. Başı dertten kurtulmayan iyi bir Başkandı o da. 'Allah'ım hem de ne dertler, kötü generallerle derde girmişti başı hep.' Daha uzakta, bulunduğu yerden görünmeyen Grant'ın heykeli de vardı. O da çok kötü bir Başkan olan iyi bir generaldi. Lyman geriye salona döndü. Girard orada bekliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sözüne devam etti.

"Sonra bir şey daha var, Paul, bunun lâfını etmemiz lâzım açıkça. Kendimizi güç durumda bulur son derece mahcup olabiliriz de."

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Şimdi nereden başlıyoruz?"

"Şayet Casey'in anlattıkları onun tahmin ettiğine geliyorsa cumartesinden önce tam dört günümüz var. Bu gece herhangi bir şey yapabilmek için vakit hayli geç oldu. Sabah erkenden işe girişiriz. Her şey o şekilde çıkar ve önleyebilecek olursak... Ne olacak?"

"Gayet kolay. Hepsinin işine son verir, suçlarını ortaya atıp mahkemeye sevk edersin."

Lyman başını salladı:

"Olmaz," dedi. "Ben o fikirde değilim. Bizim idaremizde böyle bir şey olmamalı, Paul. Ne şimdi, ne de ilerde. Böyle bir dâva memleketi ikiye bölmeye yol açar. Bir düşünsene. Neyse şimdi burada keselim de yarın erkenden görüşürüz."

"İyi geceler, Başkanım! Uykum kaçmasın bu manasız şeyden dolayı. Bakarsın yarın hepimizi kahkahalarla güldürecek bir açıklama çıkıverir karşımıza." Lyman omzunu silkti. "Belki." dedi. "Allah rahatlık versin. Paul."

Başkan yalnızdı artık. Timmer'den başka kimse kalmamıştı. Kravatını sıkıştırdı biraz, odada bir ileri bir geri dolaştı, bir süre sonra tekrar balkona çıktı. Truman'ın balkonuna. Bu evdeki her şey geçmişin hatırasıyla doluydu.

Kennedy'nin hasır tahta arkalığı sarı kumaş kaplı salıncaklı sandalyelerinden biri odanın bir köşesinde duruyordu. İnce, hafif bacaklarının üstündeki kocaman kalın cüssesiyle çalışma masası Monreo'dan kalmaydı. Kapıya yakın, yatak odasına doğru iki bayrak duruyordu. Başkanlık forsu ile Amerikan bayrağıydı bunlar. Hawaii'nin Eisenhower zamanında ellinci eyalet olarak Birleşik Devletlere katıldığı tarihten bu yana değişmeden duruyorlardı. 'Ne yalnızlık dolu ev', diye düşündü Lyman. 'Çok büyük, çok boş, insanın çekilebileceği, geçmişin baskısından uzak kendi başına düşünebileceği bir köşesi olmayan bir yer. Üstelik benim de değil.'

Balkondan, Beyaz Saray bahçesinin sonundaki demir parmaklıkların arkasından akıp giden otomobillerin ışıkları bir sel gibiydi. Her zaman olduğu gibi evin önünden geçerken biraz yavaşlıyorlar, içerideki insanı görebilmek ümidiyle başlarını o yana çeviriyorlardı mutlaka.

Olacak iş değildi. Albayın anlattıkları ancak bu şekilde ifade edilebilirdi. Lyman, Girard'ın sözlerine rağmen bu adamın akılca sağlam olup olmadığını düşündü. Tepkileri normal ve hakkındaki görüşleri, Beyaz Saray'a ilk gelen bütün insanlarınki gibiydi. Belki ötekilerden birazcık daha fazlaydı aslında. Acaba bu Scott'un bir başka numarası olabilir miydi? Onu kapana düşürmek, milletin önünde güç durumda bırakmak için hazırlanmış bir sahte muhbir miydi? Hayır, bu kadar ileri gidemezlerdi.

En nazik nokta, bu meseleyi mümkün olduğu kadar hızla soruşturmak ve mümkün olduğu kadar sessizce halletmekti. Belki de, Girard'ın dediği gibi, saçma bir açıklaması vardı bütün bunların. Ya da aslında birbiriyle ilgisi olmayan milyonlarca tesadüf zinciri bir araya gelmişti. Zaten demezler miydi, altı maymun bir daktilonun başına geçseler

ve uzun süre tuşlarla oynasalar, sonunda bir Britanika Ansiklopedisi yazarlardı.

Lyman koltuğuna dönüp piposunu aldı. Bu işin planını yapmasının zamanı gelmişti. Yapılacak ilk iş, Girard'ın dediği gibi bu ECOMCON'un ne olduğunu bulmaktı. Bunun için de tam güvenebileceği birisine ihtiyacı vardı. En iyisi ekibi hazırlamakla başlamalıydı her şeye.

Göreve başlayışından bu yana geçen on altı ay içinde çeşitli işlere tayin ettiği ve idaresine mensup insanları teker teker aklından geçirmeye başladı. Lyman ne yaptığının farkına vardığı zaman çok ilerlemişti bu zihni çabasında. Önemli görevler için seçtiği insanları teker teker ayıklıyordu. Yeteri kadar güvenilir ya da yeteri kadar güçlü, yeteri kadar güvenilir ya da yeteri kadar kendine yakın bulamadığı kimseleri bu işe dahil etmek istemiyordu. Ağzını sıkı tutmasını bilmeyenleri de almamak gerekti.

Bunun sözünü edebilirlerdi. Gülünç duruma düşmekten korktuğu için değildi. Üstünde durduğu nokta, böyle bir şeyin olabileceğinin akıllardan geçmiş olmasının en ufak bir fısıltı halinde bile herhangi bir insan tarafından duyulmasını önlemekti. Böyle bir şey memleket için hayırlı olmazdı.

'Jordan Lyman için de hayırlı olmaz', diye düşündü. Memleketin güvenliğini koruması söz konusuyken kime güvenip kime güvenmeyeceğini bulmak için bundan daha saçma bir yol olur muydu yani? 'Buna rağmen, Lyman, sen de insansın ya, meselenin özü burada değil mi? Pekâlâ o halde aslı çıkmayacak olursa kim susardı; ya da böyleyse sonuna kadar kim kalır, bir şeyler yapmaya çalışırdı?'

Aklına ilk gelen, Girard ile Ray Clark'tı. Bunlar onun fikirlerini dinler, akıllarından geçenleri açıkça söylerlerdi.

Yarın konuşmalıydı kendileriyle. Bu iş halledilmişti. Girard ve Clark olmadan durumunun tam bir savunmasını yapamazdı.

Başka kim? Casey tabii. Albay rastladığı en parlak subay olmayabilirdi ama içgüdüleri sağlama benziyordu, inşallah verdiği doneler de öyleydi. Ya da, Allah kahretsin, değildi. Her neyse Casey zaten burnuna kadar gömülmüştü bu işin içine.

Kabine üyeleri? Lyman listeyi hızla bir aklından geçirdi. Dışişleri Bakanı bilgiçlik taslayacak, can sıkacak, hiçbir işe yaramayacaktı. Savunma Bakanı her şey hakkında çok konuşurdu, Allah'ım bu adam hiç susmak bilmez miydi? İyi, kıymetli fikirleri olduğu hallerde bile kimse tahammül edip, sonuna kadar dinleyemiyordu ne diyeceğini anlamak için. Lyman, Sağlık ve Sosyal işler Bakanı Tom Burton'u severdi. Bu türlü bir kuvvetler mücadelesinde onun fikirleri faydalı olabilirdi. Cesaret sahibiydi de. Fakat bu iri kıyım zenci kimseye görünmeden Beyaz Saray'a gizli gizli girip çıkamaz, bin türlü soruya maruz kalırdı. Derisinin renginden dolayı tehlikeli olabilirdi. Onu da unutmalıydı.

Lyman adları birbirinin ardından bir kenara atıyordu. Todd'u en sona sakladığının farkındaydı. Christopher Todd, çakı gibi, cin gibi zeki ve kültürlü Maliye Bakanı, kabinedeki en kıymetli insandı. Ayrıca Başkanına ait işler dolayısıyla ağzını sıkı tutmasını bildiğini ispat etmişti. Üstelik en önemlisi Chris bu türlü tertiplere bayılırdı. Sırtına bir pelerin atsan hançerini kendisi bulurdu bir yerden. Hem Amerikan avukatlarına özgü yeteneğiyle buradaki gibi bir alay döküntünün arasından gerçekleri ayıklayıp ortaya çıkarabilecek çaptaydı. Chris mutlaka ekibe dahil edilmeliydi.

Girard'ın dışındaki Beyaz Saray mensuplarını da gözden geçirdiği zaman, Lyman adların sonbahar yaprakları gibi nasıl sapır sapır döküldüklerini hayretle gördü. Bütün

bu insanlar seçim kampanyası sırasında kendisiyle birlikte mücadele etmişler, idarenin kurulmasında yardımcı olmuşlardı ama bu türlü bir meselede içlerinde hangisine güvenebilirdi? Basın sekreteri hiç olmazdı tabii. Frank Simon meseleleri gayet hızlı ve isabetli tarayıp kavrardı fakat pek yüzeyden yapardı bu işi. Bu onun çapının üstünde bir şeydi. Ayrıca çok ortalıkta ve "dışarıdan adam" durumundaydı. Bu meseleden haberli olmaması her iki tarafın çıkarına olurdu. Lyman'ın özel danışmanı? Fazla hukuk severdi. Kanunların bu işte bir faydası olmazdı. Parlamento temsilcisi? Lüzumsuzdu. Kendi kendine önem verir, bir rol koparmaktan başka bir şey düşünmezdi.

Art Corwin vardı. Sakin, geniş omuzlu ve Beyaz Saray mensupları arasında "Bay işbilir" adıyla bilinen gizli servis şefi. Başkanı için her şeyi yapardı. Başkan kim olursa olsun, Lyman soruşturma gereğini hissetmeden bile bu insanın sadakatinin Başkanlık makamına olduğunu anlamıştı. O makamda bulunan kişinin kim olduğunun önemi yoktu onun için. Üstelik Corwin yanında olmadıkça Lyman birazcık olsun uzaklaşamazdı da. Onu da ekibe almalıydı.

Başka kim? FBI şefi mi? Kudretli bir insandı, herhangi bir mücadelede senden yana olması iyi bir şeydi. Ne var ki Lyman onu pek yakından tanımıyordu. Kendisiyle ancak üç defa konuşmuştu, o da her seferinde resmi bir iş vesilesiyle olmuş ve çok kısa sürmüştü.

Başkan kendi kendine gülümseyerek raftan Parlamento albümünü indirdi. Seçilmelerini onayladığı, bizzat tayin ettiği insanları hatırlamak için böyle albümlere danışmak zorunda kalması ona gülünç gelmişti. Bakan yardımcıları, müsteşarlar, komisyon üyeleri, hatta mahkeme üyeleri listelerini baştan aşağı gözden geçirdi. Adlar hiçbir sempati uyandırmadan boş boş aksediyordu kâğıdın üstünde. Bu

adamların hemen hemen hiçbirini yakından tanımıyordu. Yurtdışında bir ödev ya da Parlamentoya karşı resmen tanıyor durumundaydı, ama bir mücadele sistemi içinde aynı şeyi söyleyemiyordu.

Sonunda altı ad çıkmıştı ortaya; kendisi, Clark, Girard, Casey, Chris Todd, Art Corwin ve Esther. Allah'ım, evet Esther. Onun haberi olmadan dışarıya telefon bile edemezdi. Gayet faydalı, sadık, neşeli olarak işe girişirdi ve yaptığını herhangi bir makamda bulunan herhangi bir insanın hatırı için yapıyor olmayacaktı.

Lyman, 'hiç olmazsa beşine karşı biz de yedi olduk' diye düşündü. 'Elimizin altında birkaç tümen asker ve güdümlü mermiler olmayabilir, ama bizim arkamızda da iki asrın tecrübesi ve dört günümüz var. Dört gün. Casey buraya bir hayal, bir rüyayla gelmemişti. Kesin, inanılmaz ve fantastik bir kâbus getirmişti. Hiçbir anlam çıkmıyor, hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kapıdan geçip yatak odasına girdi. Pantolonunun ceplerini boşaltırken aynanın önünde duruyordu. Düşünmesi gereken bütün bir dünya, şaşkın bir subay, Ortak Kurmay Başkanları Heyeti Başkanı. 'Haydi sen de, Lyman. Bırak şu pozları da uyumana bak'.

Köpeğine "Artık yatma zamanı geldi, Trimmer." diye seslendi. "Haydi bakalım git sen de!"

Köpek kapının önüne gidip efendisinin açmasını bekledi. Sonra holü geçip merdivenlere doğru yürüdü. Mutfağın yanındaki gecelik yerine gidiyordu.

Pijamasının düğmelerini iliklerken, Başkan, Ellipse'in etrafına park etmiş arabaların ışıklarını seyrediyordu. 'National Theater'da perde kapanmış olmalı,' diye düşündü. Sokak lâmbalarının altında tiyatro tarafından gelen küçük bir kalabalık peyda olmuştu.

Dünyadaki öteki Başkentlerin hepsinden önce yalağına çekilen Washington'da günlük hayat tamamlanmıştı artık. Beyzbolcuların gece maçı bitmiş, en arkada kalan seyirciler bile yeşil sahanın yanından çıkışa doğru ilerlemeye başlamışlardı. Arlington Mezarlığındaki 'Meçhul Asker Anıtı'nın nöbetçileri değişmiş, nöbeti devreden manga merasim silahlarını ışıldata ışıldata yerlerine çekiliyordu.

'National Pres Club'da son kalan oyuncular da kartlarını masaya bırakmış, kadehlerinin dibinde kalan son yudumu tepelerine dikmiş, evlerinin yollarını tutmuştu. Bunların arasında Associated Press Ajansı'ndan Malcolm Waters da vardı. Başkanın programında yarın saat on bire kadar hiçbir şey olmadığından Virginia'lı bir beyle pokere oturmuş, geç saatlere kadar oynama izni vermişti kendisine.

Parlamento binasında, Senato dairesine mensup iki yorgun yazıcı, tatilden önceki işlerin tamamlanması amacıyla yapmaları gerekenleri görmek için, bu gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra birbirlerine acıyıp, teselli ederek dışarı çıkıyorlardı.

Arlington'daki mütevazı evinde Jiggs Casey gözlerini ovuşturarak lâmbayı söndürüp birkaç yıl öncesine ait 'World Almanac' kitabını yanındaki komodinin üstüne bıraktı. Evde Amerika Birleşik Devletleri Anayasasını bulduğu tek kitap bu eski Almanak olmuştu.

Beyaz Saray'ın etrafındaki küçük kulübelerdeki nöbetçi polisler değişmişti. Bunların vazifesi Başkan'ın şahsını mümkün olan en iyi şekilde herhangi bir tehlikeye karşı korumaktı. Onlar insan olarak Başkan'ı korurlardı. Başkanlık makamı kendi kendini koruyabilirdi. İki yüz yıla yakın bir süredir hiçbir muhafızın yardımına ihtiyacı olmamıştı.

Dördüncü Bölüm

SALI SABAHI

JORDAN LYMAN gözünün birini açtı, sonra yine kapadı. Sabahın ilk ışıklarının yarı aydınlığında yağmur pencereleri dövmekteydi. Uyku mahmurluğunun geçmesi arasında, yağmurun insanı dinlendirici devamlılığını dinlerken, bu ses kendisini çocukluğunun geçtiği Ohio'daki yıllara, yorganın altına kıvrılıp babasının her günkü, "Haydi bakalım, Jordie, kalkma zamanı geldi artık, dünya seni bekliyor" diye seslenişini beklediği günlere götürüyordu.

Burada, Beyaz Saray'da da bütün dünya bekliyordu, her zaman, ama emir verilmedikçe hiç kimse Başkanı uyandırmaya cesaret edemezdi. Lyman bu sabah için herhangi bir emir de bırakmamıştı. Gerinip, ensesini kaşıdı. Hay Allah, ne bezginlik verici bir gündü, Ne diye başkenti Arizona'ya nakletmeyi düşünmezdi hiç kimse. Başkan olarak geçirdiği günler, öteden beri Amerikan diplomasisiyle ilgili bir düşüncesini doğrulamıştı: Washington'un havasının verdiği bir hisle Amerikan diplomasisi "teşebbüs" gücünden yoksundu. Bu şehir her zaman yağmurlu, sisli, rutubetli sıcak ya da rutubetli soğuktu. Güneşli serin, neşeli günlerin toplamı, takvimin bir tek ayını bile doldurmazdı.

Artık iyice uyanmıştı ama yatağın rahatlığını terk etmeye gönlü razı olmuyordu. Louisville'deki kızı Elizabeth'i düşündü, inşallah güneşli olurdu onun günü. Zavallı çocuk! Herhalde hastanedeydi şu anda. Liz ve kocasının ürünü güzel bir çocuk olacaktı mutlaka. Oğlan? Tabii, canım, Liz

boşa çıkarmazdı ümitleri. En iyisi bu sabah Doris'e bir telefon edip işlerin ne âlemde olduğunu bir soruşturmalıydı.

Lyman yatakta şöyle bir dönüp, ayaklarını yere basarken aklına geldi birden. Dün geceki Deniz Piyadesi Albayı ve anlattığı inanılmaz şeyler: Scott. Mac Pherson. ECOMCON.

Yatağın kenarında birkaç dakika oturdu, sonra başucundaki telefona uzandı.

"Grace," diye seslendi santraldaki sekretere, "Günaydın! Hemen Esther'e telefon et, mümkün olduğu kadar erken gelsin bugün. Ben herhalde kahvaltıda olurum geldiğinde. Teşekkür ederim."

Lyman on beş dakika içinde yıkandı, tıraş oldu ve giyindi. Yatak odasından çıkarken; kucağında, içinde bütün nükleer savaş şifrelerinin bulunduğu dosyayla kapısının karşısında bekleyen başçavuşa hafifçe gülümsedi, 'Şu işe bak, bir Başkanı sabah sabah nasıl işe başlatıyorlar,' diye aklından geçirdi.

Esther Townsend geldiği zaman için için kızarak yarım bir greyfurtu kaşıklıyordu. Gayet derli toplu ve düzenliydi. Dudaklarında hafif bir boya vardı ve blûzunun kolalı yakası kalkıktı. Toplu saçlarından bir küçük perçem şakaklarına düşürülmüştü. Başkan; 'bu kız ne diye evlenmez,' diye düşündü, fakat arkasından gelen başka düşüncelerin arasında bu çarçabuk kayboluverdi.

"Bir kahve içer misin?" diye sordu. "Vereceğim haber, bu sabah havası kadar tatsız aslında. Birisi benim yerime göz dikmiş."

Esther masanın kenarına ilişirken, yan gözle Başkanı süzüyordu.

"Aman efendim, 76 yılı için endişeye kapılmakta vakit henüz pek erken değil mi?"

"Hemen şimdi bu yeri benden almak istiyorlar, ya da bana söyleyen o şekilde nakletti." Sonra Lyman, Casey'in anlattıklarını kendi düşündükleriyle birlikte beş dakikada Esther'e anlattı.

Sözlerini bitirirken, "Bu her iki tarafça da tamamen bir yanlış anlaşılma olabilir, Esther" diye ekledi; "fakat derhal anlamalıyız işin içyüzünü. Şimdilik senden ve benden başka bu meseleyi sadece beş kişi bilecek: Onlar da, Ray Clark, Paul Girard, Albay Casey, Art Corwin ve Chris Todd. Bu hafta sonuna kadar onlardan biri telefon edecek olursa, günün hangi saatinde olursa olsun kendileriyle senin konuşup mesaj almanı istiyorum."

"Öyleyse burada, Beyaz Saray'da kalayım bu hafta" derken sesi gayet normaldi Esther'in. Lyman, onun bu anlattıklarını nasıl karşıladığını, ne tepki gösterdiğini keşfedememişti. 'Allah bilir, kendi tepkimin ne olduğunu da bir keşfetsem daha iyi olacak,' diye düşündü. Güneş parlıyor olsaydı, her şey bambaşka olurdu şu anda herhalde.

"İyi olur," dedi. "Hafta sonuna kadar doktorun ofisindeki karyolayı kullanırsın. Peki, ama santraldaki kızları ne yapacağız, Esther? Böyle bir durumda, belki biraz aptallık ama senin güvenemediğin herhangi birine güvenmek istemem."

"İşin o tarafı kolay. Helen Chervasi ile iyi arkadaşızdır. Onunla anlaşırım. Gündüzleri bu beş kişiden gelecek her telefon ona bağlanır, ben de geceleri nöbet tutarım."

"Bu olmadı," diye itiraz etti Lyman. "İki günde kuvvetten düşersin."

Esther başını salladı: "Gündüzleri biraz kestirir idare ederim. Hem gece yarısından sonra pek telefon da gelmez."

"Pekâlâ, sen nasıl istersen. Peki, bütün bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun?" Merak ediyordu, zira Lyman

idaresine karşı girişilmiş olan bu tertip hakkındaki fikrini söylememişti henüz.

İşaret parmağını şakağına dayadı. Susun bakalım, sekreter düşünüyor gibilerden işaret etti. İkisi de güldüler. Sonra, "Aslına bakarsanız, efendim" diye söze başladı; "son derece şaşırdım. Sizin kadar belki. Bir kadın olarak, bu General Scott hakkında biraz bilgi toplamak isterdim. Kendisine karşı herhangi bir hissim olduğu için değil ama sözgelişi, sizin yerinizde olsaydım, o kız arkadaşı, dostu hakkında bir şeyler araştırırdım."

"Hangi kız arkadaşı, hangi dostu?"

"Aa, siz onu bilmiyor musunuz?" diyerek gülümsedi Esther. Zavallı saf erkekler gibilerden başını sallıyordu. "Birkaç yıllık bir hikâyedir bu," diye devam etti, "Generalin ara sıra New York'a kaçamak yaptığı ve Melicent Segnier adında pek klas biriyle ahbaplık ettiği herkesin bildiği bir şeydir. "Cherie" adındaki bir derginin moda sekreterliğini yapar. Büyük bir aşk yaşadıkları rivayet olunur hani."

"Vay canına!" diye söylendi Lyman. "İnsan böyle şeyleri sadece birinin yerine göz diktiğini açıkladığı zaman öğreniyor demek. Oldukça ilginç bu nokta ama şekerim bu yolda devleti kurtarmak mümkün olamaz ki bence. Neyse, vakit kaybetmeyelim de. Ray Clark'ı çağırıver hemen buraya."

Clark, Lyman'ın odasına damladığı zaman, sabah gazeteleri hâlâ açılmamış olarak arkadaki masanın üstünde duruyordu.

"Sabahın bu saatinde beni ne diye sıcak yatağımdan kaldırdın bakayım Başkan Bey," diye takıldı Clark. Yağmurdan yüzü ıslanmıştı. "Üstelik de beni alıp getirmek için bir araba bile göndermemişsin. Koca Ray kendisi kullanmak zorunda kaldı arabayı sabahın kör karanlığında."

Lyman'ın gülümseyişi nezaketten ileri gitmedi: "Bırak bu şakaları bu sabah, Ray," dedi. "Biraz hızlı kafa yormamız lâzım bu sabah."

Zile basıp Esther'e, Clark için de kahvaltı getirtmesini söyledi, sonra arkadaşına dönerek; "Casey, Martin Casey adında bir deniz piyade albayını tanır mısın?" diye sordu.

"Tabii tanırım. Şu Ortak Kurmay Başkanlığındaki direktörü kastediyorsun, değil mi? Birkaç defa bizim komisyonun huzuruna çıkmıştı. Bir seferinde bana yardımı da dokunmuştu. Atlanta'nın tanınmış ailelerinden birinin oğlu Parris adasındaki deniz piyadesi kampından kaçmıştı. Oğlan cezasını buldu tabii, ama Casey'in yardımıyla olayın gazetelere aksetmesini önlemiştik."

"Sence değeri nasıldır bu adamın?"

"Şaşırmadın mı? Yoksa beni deli mi zannediyorsun?" diye sordu Lyman.

"Birincisi, Jordie."

"Peki, ama neden?"

"Önce sen bana olup bitenleri anlat, sonra ben neden olduğunu söyleyeyim."

"İyice yüksek benim bildiğim kadar." Clark, Lyman'ın yüzündeki bakışı görünce biraz daha açıklamak zorunluğunu duydu: "Bazı insanlar hakkında bir fikri vardır insanın genellikle. Bu bir dereceye kadar tahminden öteye gitmez. Fakat benim Casey hakkındaki fikrim sağlamdır. Ne var? Ona bir iş mi emanet etmek istiyorsun ?"

"Tam üstüne bastın, Ray. Casey dün gece beni görmeye geldi. Cumartesi günü bir hükümet darbesi yapılması ihtimali olduğuna dair bazı delilleri olduğunu sanıyor."

Lyman, Clark'ın bu sözleri üzerine ağzı bir karış açık, havaya fırlamasını bekliyordu. Bunun yerine Senatör, kaşlarını kaldırıp gözlerini gözlerine dikti.

Bu sefer, bir gece önce Girard ile yaptığı gibi, Lyman her şeyi bütün ayrıntılarıyla Clark'a anlattı. Girard'ın bütçe dairesi Başkanı Bill Fullerton ile konuşmasını ve hatta Esther'in küçük dedikodusunu bile ihmal etmedi. Lyman konuşurken Clark da kahvaltısını ediyordu.

Sözlerini bitirirken Lyman: "Şimdi benim soruma gelince..." diye devam etti. "Silahlı Kuvvetler Komisyonu'nun kıdemli bir üyesi olarak, ECOMCON adında bir birliğin adını duydun mu hiç? Ve neden şaşırmadın anlattıklarıma?"

Clark, yavaş yavaş: "Birinci sorunun cevabı hayırdır," diye konuştu. "İkincisine gelince, bak, anlatayım. Sana kaç sefer söyledim, askerler arasındaki moral son derece bozuk diye. Sivil memurların ücretlerinin çok altına düştü ellerine geçen para. Çok aşağı. Sadece subaylar değil, astsubaylar ve erler bile kendilerine eskiden beri tanınmış olan ufak tefek çıkarların geri verilmesini bekliyorlar şiddetle."

"Ray, sana askeri ücretleri ve diğer çıkarları ayarlayacak bir kanun teklifini hazırlatacağımı vadetmiştim. Ama bunu yaparken her şeyi hazırlayıp, herkesi tatmin edecek bir seviyeye çıkaracak imkânları da temin etmem lâzım daha önce. Belki biraz geciktik bu işte, ne var ki, kanun teklifi hemen hemen hazır vaziyette." Lyman kulağının arkasını kaşıdı. "Ama askerlerin ücretlerini beğenmedikleri için böyle bir teşebbüse girişeceklerine ihtimal vermezsin tabii?"

"Hayır, tabii hayır. Fakat bir dereceye kadar etkisi vardır uyandırdığı hava bakımından Jordie, memleketteki hava pek hoş değil. Sadece Antlaşma ya da güdümlü mermilerdeki grev ya da başka bir şey değil bunun sebebi. Pis bir

tedirginlik gittikçe kabara kabara bu hale geldi. Her gelen Başkanın komünistleri silip süpürecek bir yeni mucize olduğunu sanıyorlar. Tabii, hiçbir zaman olacak bir şey değil bu. Fakat halen bu bekleyiş en kötü duruma ulaşmış bulunuyor. İnan ki, o MacParson delisi televizyona her çıkışında en azından beş yüz mektup alıyorum. Bazı senatörler daha da fazla alıyorlar ya."

"Fakat Pentagon'un böyle bir tertibe girişmesi?" Lyman'ın sesindeki ton inanılmazdı.

"Ben sana havadan söz ettim, Jordie. Hareket herhangi bir yerden de gelebilirdi. Fakat şayet bu Prentice köpeğinin birazcık cesareti varsa, bunu denemeye hazır olmalı. Halk arasındaki itibarın yüzde yirmi dokuza düştüğü bir günde karşına dizilip silah çekmek kolay. Her şey olabilir."

Dün gazetelerdeki rakamları bu şekilde yorumlamıyordun ama."

"Dün Scott'un beyaz bir ata heveslendiğini de bilmiyordum ama."

"O halde inanıyorsun?"

"Ben de senin ve Casey'in fikrindeyim. Elimizden geldiği kadar kısa zamanda anlamalıyız bunun iç yüzünü."

"Zaten sana güvenebileceğimi biliyordum, Ray," dedi Lyman. Sesinde ferahlamış gibi bir eda vardı. "Sen olmasaydın kime başvuracağımı bilemiyordum doğrusu."

Clark gözlerini Lyman'a dikti:

"Başkanım, sen benim en yakın, en iyi dostumsun, senin için her şeyi yaparım. Fakat böyle söylediğim için kusuruma bakmazsın; bu, sadece Jordan Lyman'a yardım etmekten çok çok daha ileri bir şey."

Lyman masanın önüne dolandı.

"Sadece özü sözü doğru bir Güneyli değil, aynı zamanda da vatanseversin ve bir pis kuzeyliyle işbirliği yapmayı bile kabul ediyorsun bu uğurda. Neyse şimdi işimize gelelim. İnşallah hafta sonuna kadar başını kimseyle derde sokmaz, sapasağlam kalırsın."

Clark gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Bu konuda başkalarına değil, doğrudan doğruya kendime söz veriyorum."

"Nasıl istersen öyle yap, Ray. Fakat bu süre içinde şişeye el sürmek de yok. Hem bu, kesin bir emirdir."

Clark biraz bozulmuştu. "Kendimi idare ederim, Başkanım," diye cevap verdi. "Başka ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu sabahki toplantıda Scott'un ağzından ECOMCON'la ilgili bir şeyler alabilir misin bakalım. Hani, şöyle kenardan kenardan gidersin. Katiyen bir şeyden şüphelenmemesi lâzım. Sonra tam ikide burada ol. Bir toplantı yapacağız. Doğu kapısından girersin, yukarı güneş odasında olacağız. Bu sabah Corwin ve Chris ile de teker teker konuşacağım."

Clark arkasından kapıyı kapattığı zaman Lyman hemen zile bastı. "Esther," dedi, "Art Corwin'i gönder bana hemen. Sonra dinle, Paul'a, Fullerton'a gidip, kendisinden gizli üslerin bir listesini almasını söyle. Denizaşırı üslerin adlarını da alsın bu arada. Ayrıca Fullerton'a dün geceki konuşmamızdan kimseye söz etmemesini sıkı sıkı tembih etsin. Bugünkünden de söz etmesin yine kimseye. Bir şey daha var. Chris Todd'un da saat on birde burada olmasını istiyorum. Tamam mı?"

Art Corwin, Beyaz Saray'ın Gizli Servis işlerine bakan ekibin şefiydi. Sessizce kapıdan içeri süzülüverdi. Corwin'i gülümserken gören pek azdı. Yanakları ve ağzı gayet ciddi durduğu halde gözlerinin etrafındaki bir iki çizgi, onun

herkesten ve etrafındaki her şeyden son derece hoşlanan bir insan olduğunu hemencecik belli ediverirdi. On beş yıl bilfiil piyasada çalışıp, kalpazanlarla uğraştıktan sonra, Lyman'dan önce Başkan Edgar Frazier zamanında Beyaz Saray servisine tayin edilmişti. Servisin şefi yaş haddinden dolayı emekliye ayrılınca, onun yerine Corwin'i getiren Lyman olmuştu.

Seçimin yapıldığı gece Corwin, Columbus'taki Vali konağının kapısında belirip de, yeni Başkanı korumakla görevlendirildiğini bildirdiği anda iki erkek arasında bir yakınlık uyanmış, birbirlerinden hoşlanmışlardı. Lyman sormaya lüzum bile hissetmeden Corwin'in Frazier'i pek fazla sevmediğini anlamıştı. Ayrıca her ne pahasına olursa olsun ajanın bu gerçeği kimseye açmadığını, hatta tek kelimeyle bile ima etmediğini anlayınca kendisine karşı olan güven ve saygısı artmıştı.

Corwin, Başkandan daha uzun boyluydu. Geniş omuzlu ve kuvvetli bir yapısı vardı. İlgilendiği şeylerin sayısı az olmakla beraber, Başkan gizli servis şefinin okuldan mezun oluşundan bu yana yarım düzineden fazla kitap okumamış olduğundan emindi. Her gün gazeteleri okur, patronunun nereye gidebileceğini, kimlerle görüşüp, neler yapabileceğini önceden keşfe çalışırdı.

İçeri girdikten sonra, masanın önüne gelip durmuştu.

Lyman; "Otur bakalım, Art," dedi. "Bir meseleden dolayı başım derde girebilir belki, onun için yardımına ihtiyacım var. Önce şunu bilmen gerekir ki, cumartesi günü yeni bir alârm tatbikatı yapılacak. Planlara göre, bunu son dakikaya kadar öğrenemeyecektin."

Casey'in anlattıklarını dördüncü defa aktarırken, Lyman, bunu bir çeşit düzeltmeye tabi tuttuğunu, bazı noktalarının üstünde daha geniş durup, bazı noktaları kısaca

geçtiğini fark etti. Kafasının içinde biraz daha berraklaşmış olayla ilgili olarak şu üç nokta özellikle dikkatini çekmeye başlamıştı: ECOMCON'un kurulması, Amiral Barnswell'in Scott'un bahsi müşterekine katılmayı reddedişi ve Hardesty'nin el yazısıyla olan not. Corwin'in de bu üç nokta üstünde durduğu anlaşılıyordu.

"Çok zor bir iş bu, Başkanım! Şu ya da bu şekilde Beyaz Saray'a bir sızıntı olmadan Allah'ın çölüne bunca adamı ve teşkilâtı yerleştirmiş olmak, gerçekten zor bir iş."

"Beni de en çok düşündüren bu, Art. Casey'in anlattıkları bir tahminden ibaret tabii. İkiyle ikiyi birbiriyle çarpıyor ve sonucu beş çıkıyor gibi bir şey. Fakat ne olursa olsun, ben de bu sabah oturup gizli üslerimizi teker teker saymayı denedim, ama çıkaramadım hepsini. O kadar farklı gizlilik dereceleri tespit edilmiş ve sayıları o kadar artmış ki, herhangi biri hakkında özel bir işaret konulmadıkça ya da özel bir iş için dikkatim çekilmedikçe üzerinde bile duramaz hale geldik."

Corwin cevap vermedi. Lyman, bu kocaman yapılı sakin adamın ne düşündüğünü merak ediyordu. Acaba Anayasaya karşı girişilen bu hareketin her aklı başında insan tarafından önlenilmesine çalışılması konusundaki görüşüne katılıyor muydu? Bu habere karşı aynı şekilde kızmış, tepki duymuş muydu? Bir bekçi olarak hisleri ve sadakat derecesi bir varlıktan öteye, o varlığın temsil ettiği ruh ve anlama kadar varabiliyor muydu?

"Ne dersin bu işlere, Art?" diye sordu.

Corwin; "Her şeyden önce nöbetçilerin sayısını bir misli arttırmalıyım ve en güvendiğim adamları seçmeliyim," diye cevap verdi hemen.

"Yoo, onu kastetmedim ben. Bu mesele hakkında ne düşünüyorsun? Nasıl karşılıyorsun? Sence akla uygun bir tarafı var mı?"

Corwin ilk olarak gülümsedi. Lyman, ajanın yüzünde bir sevgi ve bağlılık hissinin yanmış olduğunu fark etti.

"Başkanım," dedi. "Zaman zaman bu işteki selefimle birlikte buluşur, bu görevimizi konuşuruz. Başkanlara karşı olan hislerimizi bilemezsiniz tabii. Bizi ilgilendirdiği kadar, siz, ormanda kurtların arasında tek başına kalmış birer bebekten farksızsınızdır... Şu ya da bu şekilde her zaman biri çıkar Başkan'ı vurmak ya da devirmek için. Yılda belki yüz mektup alırız sizi vurmak, zehirlemek, gözünüzü oymak isteyen manyaklardan."

Lyman gülümsedi: "Herhalde Gallop'çular geçen hafta bunlarla konuşmuş olmalı hep."

Corwin de hafifçe gülümsedi nezaketle, fakat sözüne devam ederken yine aynı konudaydı. "Fakat en olmadık şeyleri Başkanların kendileri yapar. Sözgelişi, o Puerto Rico'luların nümayişe kalkıştıkları gün, ne oluyor, kim kime ateş ediyor diye Truman'ın o zaman oturduğu Blair House'un penceresinden kafasını uzatışını düşünün. Sonra Kennedy'nin kayıktan uzaklaşıp, o buz gibi soğuk suda, hem de sırtının kendisini rahatsız ettiği bir sırada kendi başına yüzmeye kalkışışını hatırlayın. Eisenhower'in Burning Tree'de, ormanda golf oynamaya kalkışması hele. Ağaçlar o derece sıktı ki, elli metre geride bir alay manyak silahını çekebilir ve kimseye görünmeden istediğini becerebilirdi."

Lyman kocaman elini kaldırarak, itiraz etti. "Ama bu çok farklı bir şey, Art. Şayet... Şayet bu doğruysa; doğrudan doğruya Başkanlık makamını ele geçirmeyi hedef tutuyor."

"Bizim için ikisi de aynı şey, Başkanım. Biz kimseye inanmayız. Belki güleceksiniz ama benden yakın dostlarınız, hatta kabine üyelerinin üstlerini bile şöyle gözümle yukardan aşağı tarar, ceketlerinin altında bir kabarıklığın olup olmadığını kontrol ederim."

Lyman; "Aynı dalga uzunluğunda konuşmuyoruz, Art," diye ısrar etti. "Bu işte bir tehlike, fiziki bir tehlike yok benim kendim için. Bu, doğrudan doğruya şu anda benim işgal etmekte olduğum makama karşı girişilmiş bir hareket. Ve sonuç olarak Anayasaya karşı bir tertip."

"Bence aynı şey, efendim. Herhangi biri hükümeti ele geçirmek istiyorsa, önce sizi halletmek, sizi devirmek zorunda. İsterse Mount Thunder'da arka odaya kapatmak suretiyle olsun."

Lyman boş yere vakit kaybetmekte olduğunu anlamıştı. Corwin onun siyasal felsefesini izleyecek gibi değildi. Fakat ne önemi vardı? Corwin bir göreve zincirle bağlanmıştı sanki. Başkanın fizik varlığını korumak. O halde o noktada toplayabilirdi fikri. Ve sonuç olarak her şey milletin bir alay konusu haline gelecek olursa, hiç olmazsa Corwin kahkahalarla katılıp, arkasından dedikodu etmezdi.

"Pekâlâ, Art," dedi, "bugün öğleden sonra bir toplantı yapacağız. İkide. Yukarıdaki güneş odasında. Senin de orada olmanı istiyorum. Bu arada General Scott'un ne yapmakta olduğunu anlamak için gözaltında bulundurulması noktasını da bir düşünüver."

Corwin dışarı çıkarken, Esther içeri girmiş, Todd'un beklediğini haber veriyordu. Fakat Lyman daha önce Simon'u görmek istediğini söyledi. Zayıf, sinirli, gözlüklerinin arkasında burnuna kıskaç vurulmuş bir baykuşu andıran basın sekreteri, aceleci, telaşlı tavırlarla içeri girdi. Piyasanın

en iyi reklamcısı ve bu işin erbabıydı, ama onu her görüşünde Lyman şöyle bir ürpermekten ve sanki birisi sinir uçlarına basmışçasına yerinde sıçrayacak gibi olmaktan kendisini alamıyordu.

"Frank," dedi "Saat 11'de Danahue ile olan randevumu iptal etmek zorundayım. Antlaşmanın uygulanmasıyla ilgili bir alay yapılması gereken iş var. Birisinin oturup, boştaki bu ipleri bir araya getirip bağlaması lazım. Fakat gazetecilere söz etme bundan. Sadece bazı kanunlar üzerindeki çalışmalarımız dolayısıyla son derece meşgul olduğumu bildir. Tamam mı?"

Simon omuzlarını kıstı: "Bu günkü randevularınızı iptal edecek olursanız, dünkü anket sonuçlarına bağlayarak birtakım tatsız haberler çıkabilir yarınki gazetelerde."

"Ne yapalım, elimizde olan bir şey değil ki, Frank. Bu Antlaşma'nın ilk kademesi istediğimiz gibi sonuçlanmazsa, bundan sonraki ankette sıfıra çıkar itibarımız."

"Nasıl isterseniz, Başkanım." Simon'un omuzları bir daha oynadı. "Bana biraz daha önce haber verecek olsanız, çok daha kolay olacak bu türlü işlerin idaresi ama... Karanlıkta kalınca görevimi layığı gibi yapamıyorum bazen."

Lyman içinden 'karanlığın ne olduğunu bir bilsen,' diye cevap verdi.

Koltuğunun altından ayırmadığı çantasıyla Christopher Todd içeri yürüdü. Onunla birlikte bir kendine güven havası da girmişti içeriye. Chris Todd'un dünyasında hiçbir şey yerli yerinden uzak değildi. Lyman kendisini Maliye Bakanı olarak kabineye aldığı zaman, altmışında, Wall Street'in başarılı şirket avukatlarından biriydi.

Hafta sonlarını, yatına atlayıp deniz ve rüzgârla uğraşarak geçiren, güneş yanığı, sağlam yapılı bir erkekti. Eskiden

Sound körfezinde volta vururken şimdi Cheasepeake Körfezine aktarmıştı faaliyetini. Gerçek bir usta elinden çıktığı besbelli olan füme bir elbise giymiş, sadece orta yerinde biraz maviliği olan daha koyu gri bir kravat takmıştı. İngiltere'de ısmarlama yapılmış olan siyah ayakkabıları gayet iyi boyanmış, fakat cam gibi parlatılmamıştı. Yeleğinin üstüne takmış olduğu altın saat zinciri büyükbabasından kalmıştı. Zincirin bir ucunda cebine sokulmuş olan Phi - Beta - Kappa anahtarı kendisine aitti ama.

Basın, Todd'dan "zeki", "soğuk", "kültürlü" ve "alaycı" diye söz ederdi ki, o, bunların hepsi ve hepsinden de daha fazlasıydı.

Lyman ayağa kalkarak karşıladı kendisini, sonra masasının gözünden Todd için sakladığı en iyi kalite uzun purolardan bir kutu çıkarıp bir tane ikram etti. Todd, aldığı puroyu dikkatle açıp, ucunu kestikten sonra cebinden çıkardığı bir kibritle yakarken, Lyman da kutusunu açmış, piposunu doldurmakla meşguldü. Ondan sonra Lyman hikâyeyi bir daha anlattı.

Bu defa en ufak ayrıntısına varana kadar bildiklerini anlatırken Todd'un gözlerinin ışıldamaya başladığını fark ediyordu. Avukat, sandalyesinde dimdik oturmuş, purosunu tetkik etmediği zamanların dışında büyük bir dikkatle Lyman'ın yüzüne bakıyordu. Başkan, konuşurken 'puronun külünü dökeceği zamanı hesaplıyor mutlaka', diye aklından geçirdi. Büyük bir puro tiryakisi ve eksperi olan Todd'a göre, iyi bir puronun tütünü yakılışından on beş dakika sonra silkelenmek isterdi. Lyman hikâyesini bitirdiği zaman tek bir soru sordu.

"Kararın ne, Chris?"

Todd'un kırçıl kaşları yukarı doğru kalktı. Maliye Bakanının karşıtları onun bu hareketinin, kararsızlık anında elinde tam ve kesin delili olmadığı sırada, hiddet ve tereddüt dolu hislerle ortaya çıktığını bilirlerdi. Lyman, Todd'un diğer hesaplı âdetlerinin yanı sıra bu refleksiyle de eğlenirdi oldukça.

Todd: "Bu türlü bir saçmalık için Scott'un avukatı olarak mahkemeye çıkmak durumunda olsaydım," diye söze başladı, "iddianameyi paçavraya çevirir, on dakikada beraat etmiş olarak dışarı çıkardım."

Lyman, "Bütün bunları delil olarak ortaya koymadım," diye cevap verdi büyük bir nezaketle. "Sadece farazi deliller bunlar. Sonra unutma ki, mahkeme salonundaki tek avukat olmayacaksın sen."

Todd'un mavi gözleri açılıp kapandı. "Başkanım," dedi. "Ohio'da tek bir avukat yoktur. Hepsi birer stajyerden başka bir şey değildir, avukat olunca hepsi de New York'a nakledeler."

"Ya da Washington'a" diye ekledi Başkan. Bunu söylerken de bir kahkaha atmıştı.

Todd, "Bunu dört başı mamur bir tetkik edelim," diye devam etti. "Bu ECOMCON meselesine büyük bir önem verdiğiniz belli. Bunun adını daha önce duyan kimse çıkmadı. Ne siz, ne Girard, ne Fullerton ne de Albay Casey. Peki, ama bunun varlığına inandıran şey ne oldu sizi? Elimizde sadece Albay'ın tahminleri var. Ama bunlar delil olmaktan çok uzaktır."

"Ya Hardesty'nin notu?" dedi Lyman. "Bu notta bu üsse işaret ediliyor Y-Üssü olarak. Casey'in arkadaşı da El Paso civarındaki bu üste görevli olduğunu söylemiş."

"Bu, pekâlâ bir başka üs olabilir. Bu türlü gizli üslerin sayılarının artırılması öteden beri gayet saçma gelir bana. Sovyetlerden çok kendi kendimizi şaşırtıp, saçmalattırıyor bize."

"Belki bunun cevabını bugün öğleden sonra alabilir, Girard bütün gizli üslerin adlarını ve yerlerini öğrenmeye gitti."

"Ayrıca tatbikat için büyük şehirlere birliklerin havadan nakli işine gelince bu sadece mantıki değil, âdeta kaçınılmaz bir şey benim görüşüme göre. Şayet Sovyetlerin bir saldırısına uğrayacak olursak, büyük şehir merkezlerinde halkın darmadağınık olmasını önlemek için disiplinli birliklerin naklini sağlamamız da lazım. Sonra, şunu da söylememe izin verirseniz, Preakness'teki bir bahsi müşterek çağrısını, hükümeti ele geçirmekle ilgili haince bir tertibin şifresi şeklinde yorumlamak da bence her türlü esastan yoksun bir görüş. Bir tahminden, hayalden başka bir şey değil. General Scott'un at yarışlarına düşkün olduğunu herkes bilir. At yarışına düşkün olan herkes de bahsi müşterek oynar. Bence söylenebilecek tek şey, Albay Casey'in dedektiflik mantığının biraz zayıf olduğudur."

Lyman masanın üstüne abandı. İki eliyle çenesini desteklemişti.

"Ayrıntıları bir an için unut Chris. Bu işin ihtimal derecesi nedir sence? Memleketteki hava ve askerlerin içinde bulunduğu moral, böyle bir şeyi mümkün kılabilir mi dersin?"

"Bence hayır," diyerek Todd purosunun külünü büyük bir dikkatle tablaya bırakıverdi. "Fakat şurası da bir gerçek; bunun doğru olmadığını tespit edebilmek için mümkün olan her şeyi yapmalıyız, hem de hiç vakit kaybetmeden. Bunu yapmazsak büyük bir ihmal ile suçlandırılırız."

Todd çantasını açarak, uzun bir sarı bloknot çıkardı. Kalemiyle bir sıra numaralar yazdı alt alta. Sonra bunların birincisinin hizasına "ECOMCON" diye not etti.

"Hepsini yeni baştan şöyle bir gözden geçirelim. Bugün öğleyin ben biraz çalışır, bu yolda takip edebileceğimiz bir plan tasarısı hazırlarım öğleden sonraki toplantı için. Şunu da itiraf etmek lazım ki, Başkanım, bu soruşturmayı yapacak pek eleman yok elimizde."

"Kendini benim yerime koy, Chris, bir an için. Sonra tanıdığın binlerce adı şöyle bir gözden geçir, bakalım tam olarak güvenebileceğin kaç kişi bulacaksın aralarında. Sonunda çıkan rakamın küçüklüğü insanı şaşkına çeviriyor."

"Hele canavar masalındaki yerine çekildikten sonra karşına geçip gülebilecekleri, bir kalemde kenara itmek zorunda olduktan sonra" diye ekledi Todd soğuk bir edayla. Kır kaşları yukarı kalkmıştı.

"Bak hele, sen sadece bir büyük şehir avukatı değil, küçük şehir psikoloğuymuşsun aynı zamanda."

Sonra ikisi birlikte, bütün olay ve şartları teker teker sıralamaya başladılar. Todd'un bloknotunun bir sayfası dolmuş, ikincisinin yarısına gelmişlerdi.

"Buradaki bir iki şey, sizin Albay Casey'in hayal gücünün son derece geniş ve canlı olduğu hükmüne vardırtıyor beni," dedi Todd. "Sözgelişi, Senatör Prentice'in Senatodan birinin de cumartesi günü alârm halinde olması lazım geldiğine dair sözünü, doğrudan doğruya cumartesi günkü alârm tatbikatına bağlamak ve Senatörün tatbikattan haberli olduğunu ileri sürmek gibi. Bu alârm kelimesi her türlü maksat için kullanılabilecek bir kelimedir benim bildiğim kadar.

"Bu noktada hakkın var. Chris, Casey bir defa şüphelenmeye başladıktan sonra yapılan her imayı bu yolda

yoruma gitmiş bence de. Bununla beraber öteki şeylerin yanı sıra bunları da işaretleyiverirsin sen."

"Ben bir an önce gidip, çalışmaya başlayayım öyleyse." diye mırıldandı Todd. Bloknotunu çantasına sokmuş, fermuarını kapatıyordu. "Bu yığının içinden mantıki olanları bir güzel ayıklamak lazım."

Todd çantasını sınıfına gitmekte olan bir profesör gibi taşıyarak dışarı çıktı. Kapının aralığından Maliye Bakanının, önünden geçerken Esther'e hafifçe eğilip selâm verdiğini gördü Lyman, Esther'e işaret etti.

"Esther," dedi, "Albay Casey'e telefon edip toplantıyı haber ver. Fazla bilgi vermeye lüzum yok. Yine doğu girişini kullanmasını söyle."

'Ee,' diye düşündü Lyman, 'bizim küçük çeteden sadece iki kişi koruyu görebiliyor, gerçekte varsa bu koruluk. Sadece Ray Clark ve ben bu işteki büyük manayı kavrayabiliyoruz. Atmosfer tam anlamıyla hazır olmadıkça, halk bunu da içinde duymadıkça herhangi bir Anayasa anlaşmazlığının ortaya çıkmasına imkân yoktur. Tamam mı? . Koca Chris. Bir ihanet kokusu alınca nasıl dikti kulaklarını. Kabul etmese bile gözlerinin pırıltısından belli oluyor bu. Ama ona göre her şey delillere, tanıklara falan filana bağlı bir iş... Crowin'e gelince; Başkanın şahsından başka hiçbir şeyi düşünemiyor. Paul'a göre de mesele, Scott ile benim aramda bir kuvvet mücadelesinden başka bir şey değil. Casey ise; bir subay eninde sonunda. Kendi bildiği şekilde ödevini yapıyor, o kadar. Bunların hepsi de melek gibi insanlar öte yandan. Daha iyilerini arasam da bulamam. Fakat bunun neden bu derece önemli olduğunu anlatmama imkân yok. Hepsi de kendi görüşlerine göre, bunun önemli olduğunu düşünmüyor değil, ama bu sebeplerin hiçbiri yeterli değil. Onları olayları benim açımdan, benim mantığıma göre düşünmeye

razı etmeliyim. Clark'tan başkasını tabii. Fakat Clark da kendisi gibi mi düşünüyordu acaba? Memleketi hakkında mı endişeye kapılıyordu? Öyle olabilir ama tam bilemiyorum ki. Ama burada bu koltukta oturmadıkça kim olursa olsun, ne kadar memleket sever olursa olsun, bu meseleyi kendisi gibi düşünebilir miydi acaba? Tek başına. Bazen düşünüyorum da memleketi Başkanından başka hiç kimse düşünmüyor gibi geliyor. İşin ta derinine indiğinde gerçekten bu şekilde düşünen oluyor mu dersin?

Lyman başını çevirdi, tavandan aşağıya kadar inen uzun pencerelerden yana baktı. Sıkı mayıs yağmuru aynı şekilde yağmakta devam ediyor; gül fidanlarını, manolya ağacının yapraklarını, öteki çiçekleri yıkıyordu tepeden aşağıya. Uzun siyah muşambasının yakalarını kaldırmış, başını önüne eğmiş bir muhafızın aşağı yukarı dolaştığını gördü. Başkan gözlerini dikmiş, pencereden dışarısını seyrediyor, için için pis havaya, yağmura ve insanların miyopluklarına küfrediyordu.

Basın odasında muhabirlerle fotoğrafçılar ateşli poker partisine girişmişlerdi. Masanın üstünde bir dolarlıklar, yarım dolarlıklar, öteki bozuk paralar durmadan el değiştiriyor, şıngırdayıp duruyordu. Üç telefon birden çalıyordu. Milk Waters, ayaklarını masanın üstüne kaldırmış, United Press International ajansından Hugh Ulanski'yle konuşuyordu.

Waters'in politikacılar ve öteki haber kaynaklarıyla konuşurken sesine verdiği edadan eser yoktu şu anda. Aksine, Beyaz Saray muhabirlerinin en kıdemlisi olarak, meslektaşları arasında büyük bir otoriteyle konuşurdu.

"Bu adamı hiç anlayamıyorum," diyordu. "Milletin düşündüğünü, itibarının ekseriyetinin hakkında ne çok düşük olduğunu yazdığımızın ertesi günü bir randevu veriyor, ondan sonra da işim çok deyip iptal ediyor bunu."

"Kim bilir belki gizliden gizliye Budist'tir de, adam günlük âdetlerini yerine getiriyordur," diye fikir beyan etti Ulanski.

"Senin Budistler hakkında da hiçbir fikrin yok galiba, evlât. Neyse, seviyorum adamı aslına bakarsan. Ama o ne kadar politikacıysa, ben de o kadar kılıç yutan bir sihirbazım."

Simon basın odasından İçeri girdi. Waters, ayakları masanın üstünde olduğu halde not defterine uzandı. Poker oyunu bir an bekleyerek kesildi.

Basın sekreteri, gözlüğüyle oynayarak: "Önemli bir şey yok." diye konuştu. "Bu sabah Başkanın hangi kanun teklifleri üzerinde çalıştığını sormuştunuz bana. Bu konuda kendisiyle görüşemedim, ama öğleden sonra yapılacak olan brifing sırasında bilgi vereceğim sizlere."

Simon başka bir şey söylemek gereğini duymadı. Dışarı çıktı. Poker oyunu yeniden başladı. Yağmur hâlâ yağıyordu.

* * *

CASEY'İN Pentagon'un kovukları arasında geçirmekte olduğu sabah, dışarıdaki hava kadar sıkıcı ve sıkıntılıydı. Yatağından kalktığından beri kafasının içi, bir birini tutmaz bir alay şeyle karmakarışıktı. Masasının üstündeki sigara tablası normalin iki katı dolmuş, deniz piyade subayı olarak geleceğinin bütünüyle sona erdiği kanaati uyanmaya başlamıştı içinde.

* * *

MASANIN öteki ucundaki sandalyesinde, ifade vermek üzere bekleyen General Scott vardı. Yanında da Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Amiral Lawrence Palmer oturuyordu. Onların arkasında, portatif metal iskemlelere dizilmiş ellerindeki kalın dosyaları kucaklarına almış bir sürü albay ve yarbaylar duruyordu. Scott, yaveri Albay Murdock'la fısıldaşıyor,

Albay komutanını onaylar görünüyordu. Scott'un ceketinin sol yanında altı sıra savaş işaretleri, hizmet bröveleri, aldığı madalyaları gösterir kurdele dizisi görünüyordu. Her zaman olduğu gibi, gayet sakin ve her haliyle kendisinden emindi.

Clark, Scott'u yepyeni bir ilgiyle süzüyordu. Tereddütsüz bu adam son yirmi yıldan beri bu şehirden gelip geçmiş askeri şeflerin en etkileyici olanıydı.

Senatör Prentice bitişikteki özel odasından çıkarak, komisyon yazıcısının açtığı kapıdan içeri girdi. Siyah maroken kaplı koltuğuna oturmadan önce Scott ile Palmer'e başıyla bir selam verdi. Her şeyin tek sahibiymiş gibi, kasıt dolu bakışlarla etrafını şöyle bir süzdü. Bu bakışlarıyla, salonu dolduran eşyalar kadar, masanın etrafını çevreleyen senatörlere de sahipmiş gibi bir hali vardı.

Prentice elindeki dosyayı sertçe masanın üstüne bırakarak tokmağını alıp, masaya bir defa vurdu. Komisyon yazıcısı dış kapıya "Görüşmeler Başlamıştır" yazılı bir levha asarak kapıyı kilitledi.

Prentice; "Bu sabah General Scott'u dinlemek için toplanmış bulunuyoruz," diye söze başladı. "Vakit biraz geç olduğu için öğle tatili sırasında da toplantının devamı konusunda Senato'nun iznini aldık. Bu bakımdan saat bire kadar kesintisiz devam edebileceğiz. Böylece bir buçuk saatten fazla bir vaktimiz olacak ki, bu da rahat rahat yeter kanısındayım."

Prentice sağına ve soluna doğru baktıktan sonra tokmağını bir daha vurdu.

"Pekâlâ," dedi, "General Scott, devam edebilirsiniz. Geçen hafta genel görüşlerinizi geniş bir şekilde açıklamıştınız. Fazla müdahale edilip kesilmeyeceğini temenni ederim. Bu bakımdan bugünkü toplantımızda Deniz Kuvvetlerinden Amiral Palmer'i dinlemeye başlayabiliriz. Buyurun."

General Scott oturduğu koltukta arkaya doğru yaslanarak, parmaklarıyla masanın üstüne bastı, omuzları gerilmişti.

Yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Kıtalar arası balistik güdümlü mermiler sınıfının dışında kalan bütün silahları, tetkik etmiştik, zannederim. Komisyonun sayın üyelerinin bildikleri gibi, bu alanda bin dokuz yüz elli beş ile altmış yılları arasındaki açığımızı kapadığımız gibi, halen Olimpus adını verdiğimiz silahlarla Sovyetlerden ileri bir duruma geçmek üzereyiz de. Bu silahlarla, biz, gerek silah sayısı gerekse isabet nispeti bakımından ileri durumda olabileceğiz. Burada şunu belirtmek isterim ki, Ortak Kurmay Heyeti güdümlü mermi imalat endüstrisinde devam etmekte olan grevle son derece yakından ilgilenmektedir. Bu grev Olimpus silahlarının imalı çabalarını oldukça sekteye uğratmış bulunmaktadır. Bildiğiniz gibi, yapılan Antlaşma sadece silahların savaş başlıklarının çıkarılmasını hedef tutmaktadır. Silahların kendisinin imalatı devam edebilir ve etmelidir de. Ne kadar nazik olursa olsun, bunlar önümüzdeki kritik devrede bizim durumumuzu bir dereceye kadar garanti altına alabilir."

Prentice biraz önceki kendi uyarısını unutarak Scott'un sözünü kesti.

"General," dedi. "Hükümetin öteki kollarının hukuki bakımdan hayli çelişkili olan bu durumda kendilerine düşen görevi tam olarak yaptıklarına kani misiniz?"

Komitenin Demokrat üyeleri arasında bir kıpırdanma oldu. Scott masanın etrafındakilere şöyle bir bakındı.

Cevap verirken kelimeleri seçtiği ve gürültü uyandırmamaya çalıştığı belliydi.

"Buna direkt olarak cevap veremem, efendim," diye konuştu. "Bence, durum, dediğiniz gibi. Benim bildiğim kadar

Başkan dün, sendika Başkanını çağırtarak bir görüşme yaptı. Bunun sonucundan henüz haberdar değilim."

Prentice; "Bu konuda yeni durumlardan günü gününe haberdar edilmeniz gerekmez mi?" diye sordu. "Bu konudaki sorumluluğunuz büyük olduğuna göre."

Scott gülümsedi: "Öyle efendim. Günü gününe haberdar edilmem gerekir, ama..."

Illinois Senatörü ve Lyman idaresinin hararetli taraflarından biri olan George Pappas sözünü kesti.

"Bu türlü sorular konumuzdan çok uzak. Komite, Beyaz Saray'ın bu konuda elinden geleni yaptığını gayet iyi biliyor. Ayrıca şunu da hatırlatmak isterim ki, General Scott'un işçi anlaşmazlıklarında arabuluculuk etmesi de âdetten değildir."

Prentice; "Sadece ne durumda olduğumuzun zapta geçmesini istediğim için sormuştum bu soruyu." dedi.

"Evet, bu bazı insanların görüşlerini de tutanakta tespit etti böylece," diye mırıldandı Pappas.

Prentice gülümsedi. "Neyse, devam edelim, General Illinois'li senatör kendi usulünce ortalığı karıştırdı yine."

Pappas buna, itiraz etmek istediyse de Prentice tokmağını masaya vurarak söz vermedi kendisine.

Scott sözüne devamla bir çeyrek saat kadar açık ve kesin bir ifadeyle silahlar hakkındaki açıklamasını sürdürerek memleketin savunma durumunu özetlediği konuşmasını tamamladı. Memleketin askeri gücünü anlatırken pek süslü kelimelere başvurmadan etraflı bir tablo çizmeyi başarmıştı.

General; "Tabii", dedi Ortak Kurmay Heyeti ve ileri menzil komutanları önümüzdeki altı haftanın gayet kritik olduğunun farkındadırlar. Sovyetlerin en büyük antlaşmaları bile kendi işlerine geldiği anlarda rahatlıkla unuttuklarını bildiğimizden, Antlaşma tam olarak tatbik mevkiine

konulana kadar kuvvetlerimizi devamlı olarak alârm vaziyetinde tutmaya karar verdik"

Prentice boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, General," dedi. "Sadece bir soru sormak istiyorum. Son beyanınızla ilgili bu. Nükleer silahsızlanma Antlaşmasının onayından sonra, Amerika Birleşik Devletleri daha büyük bir tehlikeye maruz mu, yoksa bu, azalmış mıdır?"

Scott bu soru üzerine eline bir kurşun kalemi alarak, önündeki kâğıtlara bir şeyler karalamaya başladı. Bir yarım dakika kadar sustu, konuşmaya başladığında sesi ölçülü ve yumuşaktı.

"İzin verirseniz, biraz şahsi olacak bu cevabım," diye başladı. "Bu memleket bana iyilikler yapmıştır." Komite üyeleri altından ne çıkacak gibilerden büyük bir dikkatle dinliyorlardı Scott'u.

Belki biraz klişeleşmiş bir lâf olacak ama gayet mütevazı bir başlangıçtan bu mevkie ulaştım. Askeri Akademiye girene kadar gayet sistematik çalışmakta olan bir hükümetin nimetlerinden faydalanmakta olduğunun farkında bile değildim. Askeri Akademiye 1934'te girdim. Herhalde sayın üyeler de bu yıllarda hükümet çalışmasının en yüksek verim derecesine ulaşmış olduğunu kabul edeceklerdir. Fakat her şeye rağmen, Akademi'de bizim hükümet sistemimizin üstünlüklerini ve Amerika ile diğer topluluklar arasındaki farkları anlamam uzun sürmedi. Bundan sonra savaş yıllarında gördüğüm ve yaşadığım her şey, bu duygularımı destekleyip kuvvetlendirdi. Özellikle Uzak Doğu ve son yıllarda Orta Doğu'daki temaslarım bunda en büyük ölçüyü verdi bana. Tamamen şahsi müşahedelerime dayanarak ve resmi sıfatımdan uzak olarak şunu söylemek zorundayım ki, aradan geçen yıllar zarfında edindiğim intibayla, Amerikalılar kendilerine ve bu... bu harikulade sistemi tehdit etmekte olan

tehlikelerin farkında değiller ve bu beni endişelendirmektedir. Bence bin dokuz yüz otuz, kırk, elli beş, elli dokuz ve altmış bir yıllarını şöyle bir gözden geçirmek nasıl bir gerileme temposuna girdiğimizi, nasıl bir "İdareci" "Hüsnükuruntu" anlayışını benimsediğimizi ortaya koyacaktır.

Sorunuza böyle çapraşık ve dolambaçlı bir yoldan cevap verdiğim için özür dilerim efendim" diye devam etti Scott. "Şunu söylemek istiyorum gerçekte: Biraz önce söz ettiğim devrelerden birine daha giriyor olmamızı istemem. Dediğim gibi bu memlekette korumak ve devam ettirmek zorunluğunda olduğumuz bir sistem vardır. Benim şahsi görüşüme göre, son derece kritik, hatta geçen otuz yıl içinde geçirdiklerimizden çok daha kritik bir devreye giriyoruz, zira hükümet bir nükleer silahsızlanma anlaşmasını kabul etmiştir. Komiteniz, ortak Kurmay Heyetinin bu Antlaşma hakkındaki görüşünü biliyor, sanırım. Bunu burada tekrarlamam için bir sebep yok. Yalnız şunu söyleyeyim ki, Kurmay Başkanları yeni nükleer silahların imalinin kontrolü meselesinin çok muğlak olduğu kanaatini muhafaza ediyor. Biz hâlâ Sovyetlerin Z-4 başlıklarını kontrol altında sökmekteyken bilinmeyen bir yerde yeni Z-4'ler yapmakta devam edebileceğine inanıyoruz.

Bir bakımdan biz yine inanıyoruz ki, hiç ummadığımız faktörlerle yüz yüze gelebileceğimiz son derece tehlikeli bir devreye gitmekteyiz. Şahsen benim için büyük bir manası olan ve hepimizin devamı için mücadelesini yapmakta olduğumuz sistemimizin kolayca zedelenebilecek, işlemeyecek unsurları vardır. Hiçbirimizin bu sistemin çökmesine gönlümüz razı olmayacağı için, bu türlü tehlikeleri ortaya çıkarabilecek durumlara karşı hassasiyet göstermemiz tabiidir.

Scott sustu, ellerini masanın üstünden çekip kucağına bıraktı.

Senatör Raymond Clark önündeki kâğıtları toparladı şöyle. Çok esaslı bir konuşmaydı bu General, diye aklından geçirdi. Senin hakkında tam hükmümüzü veremedik, sanıyorum.

Prentice tepkilerini saklamak için hiçbir harekette bulunmuyordu. Açıkça konuşmaya başladı; "General," dedi. "Bu nefis ifadenizi zapta almadığımız için ne derece üzüldüğümü söylerken herhalde bütün komite üyesi arkadaşlarımın hissiyatına tercüman oluyorum. Yalnız her Amerikalının bunları duyup öğrenmesini isterdim. Şimdi üyelerimizin bazı soruları olabilir. Bunların cevabını mümkün olduğu kadar kısa tutarak Amiral Palmer'in ifadesini dinlemeye başlayalım."

Yanında oturan Clark'a başıyla bir işaret yaptı. Georgia'lı senatör bir süre Scott'u süzdü. 'Senin nutuktan sonra pekiyi kaçmayacak ama olsun, soralım bakalım,' diye düşündü.

"General," diye söze başladı "biraz önceki görüşleriniz için Başkanımızı söylediklerini tekrardan başka bir şey gelmiyor elimden. Yalnız üzerinde durmak istediğim bir nokta var. Belki bunu benim bulunmadığım bir toplantıda açıklamış olabilirsiniz, Telefon, televizyon radyo ve haberleşme imkânlarımızın korunması için neler yapmaktayız, ne gibi tedbirler almış bulunuyoruz?"

Prentice şaşkınlık dolu bakışlarla Scott'a baktı. Scott'un yüzünde herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Fazla ayrıntıya girmeden şunu söyleyeyim ki, Senatör, gerekli bütün tedbirler alınmıştır. Haberleşme, öteden beri askeri kuruluşların can damarı olmuştur ve bugün de bu özelliğini muhafaza etmektedir. Bunu kesinlikle biliyoruz ve bu anlayışa uygun olarak hareket etmekteyiz."

Clark, "Bu noktada biraz daha bilgi verebilir misiniz?" diye sordu.

Scott hafifçe gülümsedi: "Senatör," dedi, "Bu son derece nazik bir konudur; bilmem ki yeri midir bunu ko..."

"Komitenin gerçekte vakti de yok," diye sözünü kesti Prentice. "Bu geniş konunun görüşmelerine girişemeyiz bugün. Tatilin arefesinde biraz yersiz kaçar uzun bir görüşme açmak. Amiral Palmer'i dinleyecek kadar vaktimiz ancak var."

"Ama komisyonun Antlaşmayla ilgili herhangi bir meseleyi ele almaya vakti pek çok," diye söylendi Clark. "Kim bilir kaçıncı defa Antlaşma konusunu müzakere edebildiğimize göre, komisyon bir vakit ayırabilir rahatça."

Prentice; Haberleşmeyle ilgili noktaların çoğu gizli bilgiye dayanır," diye terslendi. "Herhalde Generalin bunların hangisini burada açıklamak, hangisini gizli tutmak konusunda yapılmış bir hazırlığı ve vakti de yoktur sanırım."

"Ama Sayın Başkan," diye söylendi Senatör Clark. Sesi buz gibiydi. "Hatırladığım kadar bu komisyondaki gizli şeylerin hiçbiri dışarıya sızmamıştır bugüne kadar. Yanılmıyorsam da 1945 yılından beri en gizli askeri üslere kadar bütün bilgiler bu komisyon huzurunda açıklanmıştır. İlk Atom bombasının patlamasından önce bütün proje aylarca önce yine bu komisyona bildirilmişti."

Clark konuşurken, Murdock eğilerek Scott'un kulağına bir şeyler fısıldadı. General başını sallayarak Prentice'e işaret etti.

"Müsaade buyrulursa, efendim," dedi. "Sayın komitenizin bildiği gibi, birkaç hafta önce bir tatbikat yapmıştık. Bu arada bilmediğiniz bir noktaya işaret edeyim ki, bu tatbikat bizi katiyen memnun etmedi. Özellikle haberleşme açısından birtakım eksiklerimizin farkına vardık. Şimdi bu eksiklerimizi tamamlamakla meşgulüz. Kongre yeniden toplantılarına başladığı zaman biz de tam manasıyla hazır

olacağız. Müsaade buyurursa, o zaman bu konuda tam bir rapor takdim edelim."

Prentice memnun bir edayla Scott'u süzdükten sonra, Clark'a döndü. "Bu teklif sizi tatmin ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Clark. "Şimdi bir kısım bilginin açıklanmasını istemek hakkımızdır, sanırım. Ayrıca şurasını da özellikle belirtmekte fayda görüyorum ki, Georgia'lı senatör, bu komisyon üyelerinin herhangi bir sırrı saklı tutamayacakları noktasındaki şüphelerin tamamen ortadan kalkmasını arzu etmektedir."

Bizim tarafımızdan böyle bir şüphe asla mevcut değildir, Senatör," dedi Scott. "Bunu kesinlikle belirtmek isterim her şeyden önce. Açıkça konuşmak lazımsa, bu mesele geniş ayrıntıları olan bir noktadır. Komisyonun bütün bunları öğrenmek istemesi gayet normal bence. Yalnız bu kadar ayrıntılı bir mesele hakkında etraflı bilgi verebilmek için bu sabah hazır değilim maalesef."

Prentice tokmağını vurdu. "Sayın senatörü şahsen temin ederim ki, sistemimiz gayet iyidir. Şimdi, Senatör arkadaşımız oyalama yaptırarak aksine bir karar almak istemiyorsa, bu meseleyi geçerek devam ediyoruz. Şayet General Scott'a sorulacak başka sorular yoksa Amiral Palmer'i dinlemeye başlayabiliriz."

Öteki senatörlere baktı. Kimsenin sesini çıkarmadığını görünce, Prentice tokmağını bir daha vurdu masanın üstüne. İtiraz eden yok. Amiral Palmer, buyurun."

Amiralin anlattıkları da yarım saat kadar sürdü. O sözlerini bitirince, toplantı dağıldı. Clark kısa bir süre kendi ofisine uğradıktan sonra yemek için dışarı çıktı. Yağmur durmuş, âdeta ince bir kar halini almıştı. Şehrin üstüne çöken

sis hâlâ dağılmamıştı. Birkaç blok ötesini görmekte güçlük çekiliyordu.

General Scott'un, önünde ve arkasında dört yıldız bulunan arabası kaldırımın kenarında duruyordu. Scott, arabanın kapısını açmış, birinin içeri girmesine yardım ediyordu. Arkadan, Senatör Prentice'in kocaman cüssesinden bunun kim olduğunu anlamak gayet kolaydı. İki erkek arkaya yerleşip, sırtlarına dayanınca araba asfalt yolda hızla uzaklaştı. Hemen onun arkasından da bir başka arabanın hareket ettiğini ve öndekinin peşine takıldığını fark etti Clark. İkinci arabanın direksiyonundakini de tanımakta güçlük çekmemişti. Art Corwin'di bu.

'Demek herkesi vazifeye koştun ha, Jordie' diye aklından geçirdi. 'İyi etmişsin. Öğrenmemiz gereken o kadar çok şey var ki, belki hepsini bulup çıkarmaya vaktimiz bile olmayacak.'

'Hay Allah' diye düşündü. Bir bardak içkiye çok ihtiyacı vardı doğrusu.

Clark, bir an tereddüt etti, geriye Senato binasına döner gibi yarım bir harekette bulundu. Sonra vazgeçti. Ellerini paltosunun cebine sokarak, inatçı adımlarla daha önce gitmeye karar verdiği lokantaya doğru yürümeye başladı. Birkaç blok ötedeydi bu lokanta, yemeği güzeldi ve Metodist Kilisesi tarafından işletiliyordu.

Beşinci Bölüm

SALI-ÖĞLEDEN SONRA

SAAT İKİDEN biraz önce Esther Towsend, Başkan Lyman'a büyük sarı bir zarf getirdi.

"Böyle bir şey istememiştiniz ama efendim," diye mırıldandı, "Art Corwin belki toplantıdan önce öğrenmek istediğiniz bazı şeyler olabilir diye düşünmüş. Nereden bulup çıkardığından haberim yok yalnız."

Lyman zarfı yırtıp açtı. İçinden ince bir karton dosya çıkmıştı. Kenarında mürekkeple ve el yazısıyla "CASEY, Martin Jerome" diye yazılıydı. Albay Casey'in sicil dosyasıydı bu. Lyman birden, silahlı kuvvetlerin başkumandanı olmasına rağmen, bir subayın sicil dosyasını ilk defa gördüğünü düşündü. Sayfaları karıştırmaya başladı. Casey'in meslek hayatı; biyografi kartı, terfi raporları, sağlık kâğıtları ve takdirnameleriyle önüne serilmişti. 'Oldukça müstesna bir subaymış' diye düşündü. 'Aslında cesurmuş da.' Dosyanın sonuna doğru kâğıtlardan biri ilgisini çektiğinden dikkatle okumaya başladı. Dosyayı bitirdikten sonra Lyman, üçüncü kata çıkıp holü geçti, toplantının yapılacağı odanın yolunu tuttu. İçeride Christopher Todd'u büyük maroken koltuklarından birine gömülmüş buldu. Jordan Lyman bu odayı sık sık kullanmazdı, ama severdi. 1951 yılında Beyaz Saray tamir edilirken Harry Truman tarafından ilâve ettirilmişti. Etrafı camlı, çerçeveleri madeni, yer muşamba ve tavanı da alçaktı. Binanın öteki odalarından apayrı, sade bir yerdi. Eisenhower burayı briç partileri için kullanmıştı. Kennedy'ler eşyalarını toplamışlar; Caroline ve John Jr. için oyun salonu

haline getirmişlerdi. Frazier'ler torunlarını düşünerek odayı aynı şekilde muhafaza etmişlerdi, fakat Doris Lyman her şeyi değiştirmiş, kocasının çekilip dinlenebileceği sakin bir köşe yapmıştı. Lyman, Caroline'in devrinden kalma bir plastik ördeği yerinde bırakmıştı. Bu mavi ördek pencerenin önünde insanı düşündüren bir tempoyla sallanır dururdu.

Sabahki yağmur ve öğleyin boşanan sağanaktan sonra şehri kaplayan sis; camla çevrili odayı, sisli bir havadaki kaptan köşkü haline sokmuştu.

Todd; "Böyle bir havada herhalde en neşeli odayı seçmiş olmuyoruz," diye homurdandı. "Kaptan köşküne kurulmuş, leğenin içindeki oyuncak gemisini yüzdürmeye çalışan bir çocuk gibi hissediyorum kendimi."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama bu odada telefon olmadığı gibi kapısı da sadece bir tane. Bu türlü işler için bundan daha iyi yer bulunmaz. Kendimi emniyette hissediyorum."

Todd bir kenardaki küçük barın üstünde duran birkaç şişeyi işaret etti.

"Ne dersiniz, Senatör Clark'ı teşvik etmiş olmayacak mı bu şişeler?"

"Bana bak, Christ, Ray'in son birkaç yıldır hele karısı öldükten sonra içkiye biraz fazla düştüğünü ben de biliyorum ama bu türlü hallerde aklı başındadır, hatta birçoğumuzdan da iyidir belki. Ben bunu ta Kore'deyken öğrenmiştim."

Karısını da Kore'de tanıyıp, Kore'de kaybetmemişti ya. Neyse, şahsen benim için pek davetkâr bakıyor bu şişeler."

Lyman meseleyi kapatmak isteyen bir edayla; "sen keyfine bak!" diye mırıldandı.

Sonraki birkaç dakika içinde Girard, Clark ve Corwin de teker teker içeri girdiler. Casey kapıdan içeri girdiği zaman

saat tam ikiyi gösteriyordu. Lyman onu kendisini tanımayan Todd'a takdim etti. Maliye Bakanı, çarşıdan bir mal alıyormuşçasına onu tepeden tırnağa iyice bir süzerken Casey bayağı bir tedirginlik hissetmişti.

Herkes yerini aldıktan sonra Başkan gözlüklerini takıp, Casey'in sicilinin bulunduğu zarftan iki kâğıt çıkardı.

"Bunlar," dedi, "Albay Casey'in son sağlık muayenesinin raporları. Albaylığa terfi ettiği zaman, iki yıl önce Bethesda Hastanesinde yapılmış. Hepsini okumayacağım, yalnız kendisini muayene eden psikoloğun müşahedelerinin sizleri de ilgilendireceğini tahmin ettiğim için o kısmı okuyacağım. Aynen şöyle diyor: "Bu subay her bakımdan normaldir. Herhangi bir endişeden uzak, fobileri yok, her erkekte görülmesi normal olan psikolojik dengesizliklere müptelâ değil. Servisimiz tarafından muayeneden geçirilen az insan hakkında bu derece temiz bir ruhi sağlık raporu vermek mümkündür."

Albay hafifçe kızarırken Lyman, Clark ve Corwin kendisine bakarak gülümsediler.

Casey; "Şey," diye mırıldandı, "bu sabah Miss Towsend telefon edene kadar az kaldı, kaçıracaktım. Hayatımın en uzun yirmi dört saatlerinden birini yaşadım"

Todd; "Tamamen aklı başında bir insan olarak kabul edildiğiniz için memnun olmalısınız," dedi. "Bu şehirde az insan için böyle bir özel rapor verilebilir."

Lyman; "Bu acayip şekle başvuruşumun sebebi," diye devam etti; "herhangi bir şüpheyi başlangıçta bertaraf etmektir. Jiggs son olayların analizini yaparken yanılmış olabilir. Bu ileride belli olacak. Fakat vardığı sonuç sağlam bir muhakemenin ürünüdür... Şimdi en iyisi, Chris Todd'u dinleyelim. Kendisi avukat olduğuna göre, meseleyi hiç olmazsa bugünlük kendisine bırakalım."

Bakan cebinden kara kalın çerçeveli gözlüklerini çıkardı sonra çantasından uzun sarı kâğıtlı bir bloknot alıp önüne koydu.

"Albay Casey'in anlattıklarını hepimiz biliyoruz," diye söze başladı. "Yalnız kendisi Başkan Lyman'ın bizlere söylediği birkaç noktayı bilmiyor."

Todd; Casey'e hitaben birkaç ay önce General Kutkowski'nin telefonunu; Başkan yardımcısı Gianelli'nin Prentice'e açılışını ve onun hafta sonunu İtalya'nın ıssız ve uzak bir kasabasında geçirmeye ikna edişini; Harold MacParson'un aşırı sağcılarla olan ilişkilerine dair FBI'ın raporunu ve General Scott'un, Başkanın alârm sırasında Camp David'den Mount Thunder'e yanına gazetecileri almadan gitmesi gerektiği konusundaki ısrarını teker teker nakletti.

Bir an rahatsız edici bir sessizlik çöktü odaya. Casey, 'ne garip bir takımız böyle' diye düşündü. 'Herkes Başkan'a bağlı ama hiçbirinin bir diğeriyle herhangi bir bağı yok. Benden başka tabii. Paul'dan başka kimseyi tanımıyorum.

Başkan bunları nasıl bir araya getirdi acaba?' Kongre ve kabinenin "büyük" adlarının bu toplantıya katılmamış olması dikkati çekiyordu.

Clark; "Bütün bunları bilseydin, Jiggs," diye ekledi: "Dün gece gelirken Deniz piyadelerini de birlikte getirirdin."

Todd, soğuk bir edayla, "Deniz piyadeleri bu hafta General Scott'tan yana olduklarını bildirdi, Ray," diye karşıladı. "Yoksa bilmiyor muydun?"

Casey, Lyman'a doğru bakıyordu. Bir şey söylemek istediği belliydi. Başkan başıyla işaret etti.

"Sizin de bilmediğiniz bir şey var, Mr. Todd," dedi. "General Scott bu sabah üç gün tatil yapmamı istedi, daha

doğrusu üç gün istirahat almamı emretti bana. Bugün öğleden evvel eve gittim."

Todd; "Herhangi bir sebep var mı?" diye sordu.

"Hayır efendim. Önemli bir şey yok. Sadece Senatör Clark konuşmaya başlayarak, Scott'un haberleşme meselesi hususunda kendisine anlattıklarını ve geçen defa tatbikattaki aksaklıklar dolayısıyla birtakım değişiklikler yapılacağını söylediğini nakletti."

"Doğru mu bu, Jiggs?" diye sordu Başkan.

"Doğru değil, efendim. Geçen defaki tatbikatta iyi işleyen tek nokta bu haberleşme örgütü olmuştu. Büyük harekât, genel programı kesme işi bile başarıyla çalışmıştı, daha önce tecrübe edilmek fırsatı olmamasına rağmen."

Girard; "Scott aleyhine bir fena puvan daha," diye mırıldandı. "Ben de Centilmen Jim'in iyi bir izci ahlâkına sahip olduğunu sanırdım."

Clark; "Bu sabah da esaslı bir gösteri yaptı," diye ekledi. "Komisyon huzurunda şimdiye kadar duyduğum en mükemmel ifadelerden birini verdi." Sonra Generalin Antlaşma hakkındaki görüşlerini ve Rusya'nın dalavereye sapabileceği konusundaki fikirlerini aktardı.

Lyman "Tahminlerimizdeki isabetsizlik işte buradan geliyor," diye cevap verdi. "Yani, Scott'un kişiliği hakkındaki tahminimizi kastediyorum. Anayasaya karşı gelmek oldukça kuvvetli kişiliği gerektirecek bir iştir. Hayli muhteris ve sapık olmak lâzım gelir. Oysa ben onun samimiyetinden bu güne kadar katiyen şüphe etmemiştim. Esasen kendisini ortak Kurmay Heyeti Başkanlığa tayin eden de benim. Buna ne buyrulur, Jiggs?"

Casey; "Dün geç vakte kadar bekleyişimin yegâne sebebi de buydu zaten," diye karşılık verdi. "General Scott, hiçbir

zaman ikiyüzlü olmamıştır. Sizin politika hayatında gördüğünüz gibi bizim askerlikte de böyleleri çok vardır, efendim. Fakat General her zaman dürüst ve sağlam bir insan olarak tanınır. Başka hiçbir memlekette bugün sahip olduğu mevkie ulaşmasının imkânsız olduğunu kabul ederdi."

Clark; "Dediğim gibi," diye devam etti. "Aynı noktaya bu sabah da temas etti. Üstelik sözlerinde sahte hiçbir taraf hissetmedim."

Casey; "Benim söylemek istediğim de bu zaten," dedi. Dün bana o asılsız lâfları söyleyince, ne diyeceğimi şaşırdım."

Todd, "Yani, yalan söylediğini demek istiyorsun, değil mi, Albayım?" dedi.

"Evet, öyle demek daha doğru olur."

Todd, "Gayet açık ve samimi konuşacak olursak, daha çabuk ilerleyebiliriz sanıyorum," diye devam etti. "Zamandan kazanmış oluruz."

Herkes Başkanın Scott hakkındaki görüşlerini bitirmesini bekliyordu, fakat Lyman piposunu doldurup yakmakla meşgul olduğundan herhangi bir şey söylemedi. Bunun üzerine Todd listesine devam etti.

Başka bir şey var mı?"

Corwin; "Bugün Scott'u takip ettim ben." diye cevap verdi, "Sayın Başkanın talimatı üzerine, Senatodaki komisyon toplantısından çıktıktan sonra Senatör Prentice onunla beraber bindi arabasına. Generalin Fort Myres'deki ikametgâhına gittiler. Birkaç dakika sonra da General Hardesty ile General Riley de onlara katıldı. Daha sonra da General Dieffenbach askeri arabasıyla geldi. Ben oradan ayrılmak zorunda kaldığım zaman hepsi hâlâ oradaydılar. Uzun bir öğle yemeği toplantısı oldu doğrusu."

Todd, "Amiral Palmer yok muydu?" diye sordu.

"Hayır. O gelmedi."

Todd elindeki kalemi dişlerine vurmaya başladı hafif hafif. Kaşları çatılmış, düşünüyordu. Bu soruşturma şefliği görevinden son derece hoşlandığı belliydi.

"Bildiğiniz gibi," dedi neden sonra, "Palmer dünkü şefler toplantısında da yoktu. Dünkü yokluğu pek önemli görünmeyebilir ama bugünkü toplantıya katılmamış olması dikkate şayandır. Ortak Kurmay Başkanlarının sadece bir temsilcisi bu işe katılmıyor. Başkanım, bir fikrim var."

"Söyle bakalım Chris."

"Barney Rutkowski'ye bir telefon etsenize. Daha önceki imasını hatırlatarak yeni bir gelişmenin olup olmadığını sormaz mısınız? Buraya bizzat gelip sizinle gizli olarak görüşmesini de isteyebilirsiniz. O gelince de kendisini Palmer'e gönderip mesele hakkında bir soruşturma yaptırabilirsiniz. Bir hayli aydınlatıcı bilgi sağlanabilir."

"Barney'in Palmer'i tanıdığını biliyor musun?" diye sordu Clark.

Bunun cevabını Casey verdi. "Şeflerin hepsi Hava Savunma Kumandanını ziyaret etmişlerdir. Hiç olmazsa yılda bir defa giderler onun yanına. Ben de giderim. Colorado Springs'i herkes sever."

"Tamam işte," dedi Todd. "Siz ne düşünüyorsunuz, Başkanım?"

Lyman pencerelerden birine doğru yürüdü, elini cama şöyle bir sürttü. Dışarının görünüşünü değiştirmemişti bu hareketi.

"Pek fena bulmadım." Ekledi: "Rutkowski'ye bir şey hissettirmemeniz lazım. Yani, bu işe dair demek istiyorum."

Kapının yanına doğru oturan Corwin parmağını şaklatarak elini kaldırıp, susun işareti yaptı. Bir an sonra kapı

vurulmuştu hafifçe. Gizli Servis adamı içerdekilerin görülmeyeceği şekilde kapıyı hafifçe araladı, gelenin Esther olduğunu anlayınca kapıyı açtı.

Sekreter gülümsüyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Başkanım" dedi. "Büyükbaba olduğunuzu haber vermek istemiştim de. Bir kızımız oldu. Liz'in sıhhati gayet iyi."

"Vay canına!" diyerek Lyman yerinden fırladı. "Bunu unutmuştum. Doris'e telefon edecektim bu sabah Beyler, birkaç dakikanızı rica ederim. Bayan Lyman'a telefon etmem lazım."

Clark; "Puro getirmeye gidiyorsan zahmet etme," diye takıldı, "Ben aşağıdaki stokundan alırım kendim için."

Todd; "Aşağıya inmişken bari Rutkowski'ye de bir telefon ediverseniz," dedi. "Vakitten kazanmış oluruz, Başkanım."

Bir kat aşağıdaki yatak odasına vardığı zaman Louisville'deki hastane bağlanmış hazır bekliyordu. Karısı Doris her zamanki sesiyle anlatıp duruyordu. Liz gayet iyiydi, fakat babasıyla konuşacak halde değildi şu anda. Bebek iyiydi, sapasağlam doğmuştu ama bumburuşuk bir şeydi. Lyman'ın annesinin adı olan Florence adını vermek istiyorlardı, ne derdi?

Lyman, "Çocuklar nasıl arzu ediyorlarsa," dedi neşeyle. "Liz'i de benim için öp şekerim. Ed'e de çok çok selâm söyle."

Telefonun kırmızı ışığı ısrarla yanıp sönüyordu. Doris'e biraz beklemesini söyleyerek düğmeye basıp öteki hattı aldı. Frank Simon'du.

Basın Sekreteri; "Başkanım," diyordu, "Esther, Louisville'le konuştuğunuzu söyledi. Fotoğrafçıları gönderip telefonda konuşurken bir resminizi çektireyim mi? Çok iyi kullanabiliriz. Basın odasındaki çocuklar sizin bugün hasta olduğunuza hükmettiler."

"Tabii, tabii, Frank. Yolla istediğin kadarını."

Lyman karısına onun bir an önce eve dönmesini arzu ettiğini söylerken gazeteciler odaya dolmuşlardı. Pazartesine kadar kalabilirdi tabii. Hem işleri ayarlayana kadar yalnız kalabilir, vaktini tam olarak işine hasredebilirdi böylece.

Associted Press fotoğrafçısı Pete Schnure, "Başkanım yeni dede olan biri için çok ciddi bir pozdasınız," diye lâf attı, "birazcık gülümser, misiniz?"

Lyman hafifçe gülümseyerek bir biri ardından yanan flaş barajına karşı koydu. Birkaç poz daha çekmek istedikleri zaman itiraz etti. Frank tayfalarını toplamış, zorla dışarı çıkarmıştı. Başkan karısıyla olan konuşmasını tamamladıktan sonra, gazetecilerin aşağıya inip inmediklerini kontrol ederek, Esther'e normal telefon hattından Hava Savunma Kumandanı General Rutkowski'yi aramalarını söyledi.

Aradığını bulmak birkaç dakika sürmüştü.

"Ben Jordan Lyman, Barney, Nasılsın?"

"Çok teşekkür ederim. Başkanım, iyiyim," diyen ses kuvvetli ve kendinden emindi.

"Barney, hatırlıyor musun, birkaç ay önce bana telefon etmiştin bir mesele hakkında?"

"Hatırlıyorum efendim."

"O... O iş hakkında yeni bir durum var mı?"

"Hayır, efendim, o zaman bu türlü konuşmaların doğru olmayacağına işaret etmiştim, bundan sonra yeni bir şey işitmedim."

"Barney, bazı önemli şeyler olabilir, bu akşam buraya gelebilir misin?"

"Tabii, efendim. Bir iki saate kadar hareket edebilirim."

"Yalnız aramızda kalsın bu, Barney. Başka bir mazeret falan uydur. Açıkçası buraya beni görmek için geldiğinin bilinmemesini istiyorum."

Hiç merak etmeyin, efendim. Sık sık Washington'a gelirim. Zaten gelecek hafta gelmeyi düşünüyordum. Gelir gelmez sizi ararım."

Lütfen. Bayan Towsend'i sor telefon ettiğinde, o beni bulur bağlar."

Yukarı odaya döndüğü zaman, her biri ayrı ayrı Başkan'ı kutladılar, Herkes bunun bir dahaki ankette lehindeki oyların sayısını en azından yüzde beş yükselteceğinde müttefikti. Girard kenarda duran seyyar barı işaret ederek, şerefe birer yudum içmelerini teklif ettiyse de Başkan başını salladı. Aklını yeniden işine vermişti.

"Barney bu gece geliyor." diye bilgi verdi. "Palmer'i görmek için onu göndereceğim. Yalnız Chris, Barney'i ne şekilde idare edeceğimiz hakkında bir karar vermeliyiz. Tam, kesin bir yol tespit etmemiz lâzım."

Todd başını sallayarak notlarının en üstüne bir şeyler karaladı. Bundan sonra önceki listesine devam etti.

"Halletmemiz gereken ilk iş bu ECOMCON meselesidir. Albay Casey'in Handerson ile olan konuşması ve Hardesty'nin notundan başka elimizde böyle bir birliğin varlığını ispat edecek bir delilimiz var mı? Benim bildiğim kadarıyla yok."

Lyman, Girard'a işaret etti. "Paul," dedi; "gizli üslere dair bu sabah elde ettiğin listeyi oku bakalım bize de."

Girard elindeki listeden on altı üssün adını okudu. Bunlardan beşi hariç, hepsi de yurt dışındaydı. Yurt içindeki beş üsten ikisi Mount Thunder ve Mariland'da Camp Ritchie denen yerdeydiler ve herhangi bir nükleer savaş halinde

yüksek kademeli devlet memurlarının sığınağı olarak kullanılacaklardı. Diğer üçü nükleer savaş başlıkları ve diğer ilgili malzeme deposu olarak kullanılıyordu. El Paso civarında böyle bir üs olmadığı gibi ECOMCON adında anılan herhangi bir birlik de yoktu. Ayrıca Fullerton içeride ve dışarıda (Y-Üssü) adında bir yer bilmiyordu.

"Hatırladığı kadar bu şifre sadece 1945 yılında Atom bombasının yapılmakta olduğu Los Almos kasabası için kullanılmış" diye ekledi Girard.

Lyman; "Ben şahsen askerî üslerin adlarını böyle ezbere sayamam," dedi, "fakat her üs ya benden önceki Başkan ya da benim tarafımdan yetki verilmedikçe kurulmamıştır. Bundan başka göreve başladığımın ertesi günü her tarafındaki gizli üslerimiz hakkında bana gereken bütün bilgi verilmişti. El Paso'da bu türlü bir gizli üssün varlığı hakkında bana herhangi bir şeyin söylenmemiş olduğuna yüzde yüz eminim."

Todd; "İşte bu da benim görüşümü doğrular," diye mırıldandı. "Böyle bir üssün, varlığını ispat konusunda yazılı hiçbir delil yok elimizde. Albay Casey'e olan bütün saygımıza rağmen belki de gerçekten yoktur."

"Yani, yapılacak ilk işimiz bunun aslını bulmak mı olacak?" diye sordu Lyman.

Todd, "Muhakkak," diye cevap verdi. "Ama nasıl? Normal yol, Sayın Başkanım, sizin General Scott'a telefon ederek bizzat ondan sormanız. Şayet inkâr edecek olursa, kendisini El Passo bölgesinde yapacağınız bir genel teftişte size refakat etmeye davet edersiniz, öyle bir üs bulamayacak olursanız Albay Casey'i işinden kovup, General Scott'tan özür dilersiniz. Varsa, o zaman da ECOMCON birliklerini dağıtıp, General Scott'u amirine haber vermeden iş görmek suçundan azledersiniz.

Beş çift göz birden Başkan'a döndü. Başkan gülümsüyordu.

"Bu hareket tarzını ciddi olarak mı teklif ediyorsun, Chris?" diye sordu.

Todd; "Hayır," dedi. "Sadece normal şartlar altında bir Başkanın yapması gereken normal bir yol olarak işaret etmek istedim."

Girard; "Bir dakika Sayın Bakan," diye söze karıştı. "Şayet böyle bir üssün olmadığı ortaya çıkacak olursa, bu haber bütün dünya gazetelerinde manşetlere çıkacaktır. Böyle bir vaziyette de Patronun tam bir budala ve idaresinin de on para etmez bir avuç insandan başka bir şey olmadığı kanaatine varacaktır herkes. Bu siyaset değil, alelâde bir delilik olur bence."

Todd sinirlenmeye başlamıştı. "Tabii öyle olur. Bugün burada gizli üssün varlığını kabul ederek toplanmış bulunuyoruz ya."

Lyman, "Bir de öteki yönden düşünsene, Chris," diye söze karıştı. "Üssü bulduğumuzu ve Scott'un istifasını istediğimi farz edelim. Cevabı, benim bu üssün kurulmasına şifahen izin verdiğim şeklinde olursa? Parlâmentoda bir tartışmadır başlayacak ve arkasından gazetelere atlayarak memleketi âdeta ikiye ayıracaklardır."

Girard; "Vallahi başka şekilde olamaz," diye Başkanı destekledi. "Parlamento derhal bir karar alıp Başkanın görevini yapamayacak halde olduğunu ilân edecektir. Halk da destekler bu kararı, Patronun aklını kaçırmakta olduğuna hükmedecektir herkes. Kendisini bu kadar sevmeme rağmen, sen Scott'un ağzına ver bu lâfları, bak benim adamımın on paralık kıymeti kalacak mı?"

Lyman; "Teşekkür ederim, Paul," diye karşılık verdi. Sesi birazcık alaycı çıkmıştı ama dudaklarında gülümseme, hoşgörü ve anlayış vardı.

Todd; "Bir dakika," diye itiraz etti, "N'oluyor hepinize yahu? Ben bunları yapalım demedim ki size. Sadece herhangi bir hedefe ulaşmak için normal olan en kısa yolun bu olduğuna işaret etmek istedim."

Lyman, "Zaten senin senatör ya da vekil değil de Maliye Bakanı olarak burada bulunmanın sebebi de bu ya," dedi. Bilmedikleri bir şeyi öğretmek isteyen bir öğretmen edasıyla konuşmaya başlamıştı. "Scott'un kişiliği falan bir tarafa, meselenin bütün ruhu burada zaten. Politik bir hükme varmak durumundayız; böyle bir şey gerçekte mümkün olabilir mi? Son yirmi dört saatin büyük bir kısmını bu soruya cevap aramakla geçirdim."

Başkan kendine özgü ağır hareketleriyle yerinden kalktı, odanın yarısına kadar yürüyüp, pencerenin kenarına dayandı. Büyüklüğünü saklamak istiyormuş gibi, ayaklarından birini ötekinin arkasına saklamıştı. Piposundan birkaç nefes çektikten sonra sözüne devam etti.

"Aslına bakarsanız," dedi, "Jiggs'in dün gece yaptığı ziyaret bu görevi aldığımdan beri beni endişelendiren birçok meseleleri su üstüne çıkarmıştır. Biraz felsefe dinlemeye tahammül edeceksiniz. Zira bence her şeyin kökünü burada bulmak mümkün olabilecektir.

Hiroşima'daki ilk Atom bombasının patlatılışından bu yana, insan ruhunda bir değişiklik ortaya çıktı. Pek hayret edilecek bir tarafı yoktu bunun. O tarihe kadar insanlık, en feci bir savaşta bile varlığını muhafaza edebilmenin bir dereceye kadar kendi elinde olduğuna inanırdı. Çok olmasa bile bir dereceye kadar mümkündü bu. Bomba, bu inancı bütün

bütüne yok etti. Herkesin ilk düşüncesi bu bombanın savaşı ortalıktan yok edeceğiydi. İkinci düşünce, şayet savaşı yeryüzünden kaldıramayacak olursa, insanlığın akıbetinin bu bombayı elinde tutan milletin insafına kalacağı oldu. Derken Hidrojen bombası, arkasından da bu feci Nötron silahları ortaya çıktı.

Uygarlık bir gece içinde ve göz açıp kapayıncaya kadar yok olabilir. Bunu herkes biliyor. Fakat insan olarak bütün bunların karşısında ümitsizliğe kapılmaktan başka ne gelir elimizden? Silahını kapıp memleketini savunmasına koşamaz ki artık... Deniz kuvvetlerine katılıp, güdümlü mermi atan bir denizaltında vazife almak da bir şey sağlamaz. Elindeki silahını kullanmak zorunda kaldığı zaman belki de memleketinin çoktan bir kül yığını halini almış olacağı hiçbir zaman aklından çıkmayacaktır."

Orada çıt çıkmıyordu. Todd oturduğu yere gömülmüş, elindeki kâğıdın yere düşmüş olmasına bile aldırmıyordu Corwin dimdik kapıya dayalı duruyordu. Casey sigarasını söndürmüş, ellerini başının arkasında kenetlemişti.

Lyman; "Bir diktatör için bunların hiçbirinin bir anlamı yoktur," diye devam etti. "Momalitik devletlerde, sözgelişi Rusya Çarların devrinde ne ise komiserlerin devrinde de aynı niteliğiyle böyle bir devlettir, halk kendi hükümetlerine herhangi bir şekilde etki etmek imkânına sahip olamamışlardır. Bunun eksikliğini hissetmezler bile. Fakat demokrasilerde durum başkadır. Bu etki ne kadar önemsiz olursa olsun, her birimiz olaylara etkilemek lüzumunu duyarız. Ne var ki, olaylara etki edemediklerinin farkına varmaya başladılar mı, bu türlü insanlar hırçınlaşmaya, kızgınlık göstermeye yönelirler.

Çaresizlik içinde aşırılığa kapılırlar. Tarihe bir bakın: Joe McCarthy, arkasından Birch Society*, şimdi de bir MacParson delisinin ünü bunların sayısız örneklerindendir. "

Lyman susarak arkadaşlarına baktı. Todd bunu söze başlamak için bir işaret saymıştı.

"Bütün bunların haklı oluşuna rağmen, sayın Başkanım," diye girişti; "General Walker'i hatırlarsınız. Hani Almanya'daki kuvvetlerin tümen kumandanı olan general.. İpin ucunu biraz kaçırınca, Başkan Kennedy, 1961'de onu azletmekten bir an bile çekinmemişti."

"İşte benim söylemek istediğim de aynen bu, Chris," diye karşılık verdi Lyman... "Çok güzel bir örnek gösterdin bana. O zaman Kennedy gayet popülerdi ve halkoyu ondan yanaydı bu işi yaparken. O günden bu yana biraz önce sözünü ettiğim durum daha fenaya gitmekte devam etti. Halk ciddi olarak insanüstü, harika bir lider aramaya başladı. Bunun seçim kampanyası sırasında hissetmediğimi sanmayın. Kampanya sırasında ve Başkanlığı kabul konuşmamda ben de herhalde öyle bir insan olarak konuştumdu, Ray'ın sayesinde."

Clark, "Yok canım, sadece tam on sekiz kelimeli bir kısım ayırmıştık bu noktada," diye güldü. "Ama galiba tam iki saatimizi almıştı bu iki cümleyi toparlamak."

"Aklı başında her insan, bu odadaki herkes bunlardandır, insanüstü varlıkların var olmadığını bilir. Ne yazık ki, demokrasi ancak halkın çoğunluğunun çabasıyla hükümetlerini kuvvetlendirmek istedikleri zaman işleyebilir. İşte bir tek bomba patlamasa bile, bu nükleer devir insanların kendi hükümetlerine etki edebilmek hislerini yok ettiğinden Amerika Birleşik Devletleri'ni yıkabilecekti. Hiçbir şey yapamamış

* Birch Society; Amerika'daki en sağcı topluluklardan biridir.

olsam bile ben böyle bir Antlaşmayı şart gördüm." Lyman başını salladı. "Bu yetecek mi, onu da bilmem," diye devam etti. "Belki çok geç bile kaldık. Bu memleketteki demokrasi havası dünyadaki en kötü şekildir. Belki General Scott kurtuluşun kendi elinde olduğunu sanıyor. Şayet böyle düşünüyorsa, feci surette yanılıyor ki, kendisine acırım."

Başkan pencerenin kenarına ilişti. Saçları karışmış, elleri olduğundan da kocaman ve acayip görünüyordu. Casey, bu haliyle bir Başkan'dan çok, taşralı bir şaire benzediğini düşündü. Sessizlik, herkesin odadaki durgunluğun farkına varışına kadar devam etti. Nihayet Clark, "Amin, hocam," diye bir kahkaha atarak sessizliği bozdu.

Lyman, Todd'a işaret etti. "Bu sabahlık bu kadar vaiz yeter galiba, ama sözlerimde son derece samimiydim" dedi "Chris, işimize dönelim yine."

Todd, Sizin muhakeme tarzınızı kabul edecek olursak, yapılacak tek şey kalıyor," dedi. "O da, delil toplayarak gerçekten bir... Tertibin hazırlanıp hazırlanmadığını anlamaktır."

Girard, "Ben de aynı fikirdeyim," diye onu destekledi.

"O halde birinin El Paso'ya kadar uzanıp bizzat görmesi gerekecek," diye devam etti Todd. "Telefonla tahkik edemeyiz bunu. Ona buna da soramayız. Birisinin gitmesi gerek."

Susunca etrafına bakındı.

Clark, "Ben giderim." diye teklif etti. "Komite üyeleriyle birlikte batı Texas ve New Mexico taraflarına gitmiştim, biraz bilirim oraları. Pek senatör kılıklı da değilim. Sonra başım sıkışacak olursa her zaman için hüviyetimi gözetip komite adına bir soruşturma yapmakta olduğumu söylerim. Senatonun tatilde oluşu da işimize yarayan bir faktör olur. Tatilde bu türlü şeyler daha normal karşılanır."

Lyman, "Ray'ın hakkı var." diye konuştu. "Fakat Ray, çok çabuk geri dönmeni istiyorum. Bu gece hareket edemezsen, yarın sabah ilk vasıtayla yola çık ve bir günde halledererek, akşama dön. Hiç olmazsa mutlaka perşembe akşamı burada olmalısın. Bu arada Esther ile temasını kaybetme."

"Tamam!" diyerek Clark sanki işi çoktan bitirmiş gibi oturduğu yerde hafifçe gerindi. İçkilerin durduğu masaya doğru bir göz attı.

Casey, cebinden küçük bir adres defteri çıkararak; "Senatör, Handerson'un telefon numarasını alsanız iyi olur." dedi. "Buradan çıktıktan sonra Mut ile karısı hakkında da biraz bilgi veririm size."

"İyi olur" diye cevap verdi Clark. "Bundan sonra da bana sadece Ray deyin."

Girard, "Bay Bakan" diye konuştu; "dün gece Casey'in buraya gelişinden bu yana geçen yeni olayları özetleyişiniz sırasında bir noktayı unuttunuz. Duyduğuma göre, Esther, Scott'un New York'ta bir kız arkadaşının bulunduğunu söylemiş. Belki bu noktadan bir şeyler elde edebiliriz."

Todd, "Haklısınız," diye cevap verdi; "bu işle doğrudan doğruya ilgisi olmayan bir nokta aslında, bununla beraber derhal tahkikinde fayda vardır. Ayrıca birinin de New York'a giderek MacParson hakkında da soruşturma yapması gerek. Şayet bir tertip hazırlanmışsa, onun da bu işte parmağı vardır, mutlaka. Ama ben şahsen buna ihtimal vermiyorum. Onun ne gibi bir faydası olabilir böyle bir durumda?"

"Gayet basit," diye cevap verdi Girard, "onların ağzı vazifesini görür... Memlekete patronun değiştiğini o haber verip açıklamasını yapar."

Todd, saatinin zinciriyle oynayarak; "Ben pek aynı fikirde değilim." diye karşılık verdi. "Bütün televizyon yayınlarını

bir yerde toplamak numarası da bana pek etki etmiş değil. Aldırmıyorum buna."

Casey, kalın sesiyle konuşarak Bakanı uyarmaya çalıştı. "Kusura bakmayın ama bu benim çok iyi bildiğim bir nokta," dedi. "Şayet tahminlerimiz gerçekse, radyo ve televizyon yayınlarını bir kanalda toplamakla her şeye hakim olacaklar. Başkanın halkla teması kesilecek, biz aksini yayacak başka yollar bulsak bile, bu da hiçbir şekilde yayın yoluyla olamayacak."

Corwin, "Kadının adı neydi?" diye sordu.

"Segnier," diye cevap verdi Todd, önündeki notlara hakti. "Segnier. Millicent Segnier. Bayan Towsend'in söylediğine göre, Chérie adındaki bir derginin moda sekreteriymiş."

"Evet," diye atıldı Casey, "kendisini tanırım."

Todd şaşırmış bir tavırla Albaydan yana döndü. Sandalyesine dönmekte olan Lyman, Albay'ın arkasından geçerken omzuna dokundu.

"Bak hele," diye mırıldandı, "Kadın işlerinde böyle işgüzar olduğuna dair bir işaretin falan da yok ya."

Casey utancından kıpkırmızı kesilirken, başını kaşıdı. "Şey, efendim," diye açıkladı: "New York'ta tanıdığım bir hanımın arkadaşıdır da. Aslında onu tanıyan bir başka hanımı New York'ta tanımıştım da o bana onu tanıtmıştı demem lâzımdı."

Birden sustu. Kendi sözlerinin anlamsızlığını kendisi de anlamıştı. Clark'ın kahkahasını ötekininki izledi.

Todd; "Albayım, isterseniz başından başlayın daha iyi olur," diye takıldı.

Bu defa Casey de gülmüştü. Âdeta güçlükle getirdi sonunu. "Bu meseleyi evde konuşmayız biz. İki yıl önce, Ortak Kurmay Heyetine tayin edilmeden önce, iki hafta kadar,

Feemerov'un Birleşmiş Milletleri ziyareti sırasında Deniz Kuvvetlerinin bu teşkilâttaki inzibat kıtasına komuta etmiştim."

"Sonra?"

"Aslında inzibat işini New York polisi idare ettiğinden benim bir hayli boş vaktim kalıyordu. Televizyonda senarist olarak çalışan bir kızla tanıştım... Neyse, Bayan Segnier ile de böyle bir partide tanıştık."

"Bu televizyon hanımıyla temasın devam etti mi?" diye sordu Todd.

Casey, "Hayır, efendim" diye cevap verdi. Ama Clark'ın 'çık çık' etmesi üzerine yeniden kızardı. "Yâni, aslında temasımız olmadı ama onun hâlâ televizyonda çalıştığını biliyorum."

"O halde New York'a kimin gideceği problemi de böylece halledilmiş oluyor." diye söylendi Todd.

Casey; "Aman yapmayın," diye itiraz etti. "Karım New York'ta yapılacak gizli görevin manasını anlamayacaktır. Gerçekten olmaz."

Todd ısrar etti. "Sen bu kadını tanıyorsun, yani generalin sevgilisini demek istiyorum. Ayrıca televizyon çevresinden bir bildiğin de var. Onun kanalıyla bu MacParson olacak kişiyle ilgili geniş bilgi de alabilirsin. Bu işe tamamen yabancı birini yollamanın anlamı yok."

Başkan da söze karıştı. "Bak, Jiggs," dedi, "Başka çaremiz yok. Chris'in burada kalıp işleri koordine etmesi lâzım. Bana gelince ben bu evde mahkûmum, biliyorsun. Art'ın görevini kendisinden başka kimse yapamaz O, Scott'u izleyecek. Ray, El Paso'ya gidiyor. Paul için de başka görev hazırladık. Zaten senden başka kimse kalmıyor New York için."

"Peki, Marge'a ne söyleyeceğim, efendim?"

"Hiçbir şey." diye atıldı Todd. "Hiçbir şey! Fakat evin havası bozulacak olursa, belki Başkan bir telefon edebilir Bayan Casey'e."

Lyman; "Memnuniyetle," dedi.

"Hay Allah," diye içini çekti Casey; "New York' tan başka bir yer olsaydı bari..."

Clark; "Şimdi keşke Scott'un tarafında kalsaydım diye dövünüyorsundur herhalde," diye iğneledi Albay'ı.

Başkan; "Arkadaşının adını söylemene lüzum yok ama telefon numarasını Esther'e bıraksan iyi olur," dedi.

Todd yeniden elindeki not defterine dönmüş, notlarını teker teker kontrol ediyordu. Her biri etrafında şöyle böyle bir görüşme açıldı. Prentice'in adı ve Ortak Kurmay Başkanlarıyla olan ilişkisi söz konusu edilince, iş uzadı. Sonuçta varılan fikir şu oldu: Aslında ileri bir mevki işgal etmekte olduğu idare sistemi aleyhine karşı yapılacak bir harekâta katılmasının inanılır bir iş olmamasına rağmen, askeri çevrelerle ve askeri müteahhitlerle olan yakınlığı ve Lyman idaresine şüpheyle baktığı aşikârdı. Rusya ile yapılmış olan silahsızlanma Antlaşmasına taraftar değildi.

Todd, Preakness mesajını sona saklamıştı.

"ECOMCON meselesinden sonra bana en olmayacak gibi gelen şey de bu," diye fikrini açıkladı: "Şu anda Albay Casey'in olayları yorum tarzını esas alarak konuşuyorum. Bana göre, bu mesaj türlü anlama gelebilir. Birincisi, tamamen söylenilen şekilde, gerçekten ortaklaşa bir müşterek bahis oynuyor olabilirler. İkincisi Cumartesi günü yapılacak olan tatbikat sebebiyle uzak menzil komutanlarını yanıltıp, amaçlarını gizlemeye matuf bir askeri numara olabilir. Üçüncüsü de, bu mesaj, bize açıklanmamış olan bir askeri harekâtın kodudur... Bunlardan birincisini ele alalım önce:

Scott, sık sık bahse giren, bahse girmeyi seven bir insan olarak bilinir, öyle değil mi?"

"Tabii," diye cevap verdi Clark. "Geçen yıl, Ortak Kurmayın Başkanlığına gelişi dolayısıyla bizim komisyonun huzuruna çıktığı zaman bu noktada takılmıştık kendisine. Prentice, bunun, onun tek fena yanı olduğunu söylemişti."

Girard da; "Ben de onun hipodromlarda çekilmiş birçok resmini gördüm gazetelerde," diye ekledi. "O halde bu mesaj, üzerinde yazılı olan şey olabilir kolaylıkla."

"Dur bakalım," diye itiraz etti Lyman; "Casey'in bu mesajdan haberdar olduğunu öğrendiği zamanki, aşikâr hiddeti nereden doğuyor öyleyse?"

"Basit," dedi Todd "hükümete ait haberleşme imkânları tabii olarak kişisel işler için kullanılamayacağından, bunu öğrenmiş olmasından sinirlenmiştir."

"Buna karşı benim söyleyeceğim de şu," diye söze karıştı Casey: "Scott benim bir sürü haberleşmeyi gördüğümü bilir. Hatta bunların içinde, etrafa yayılacak olsa, bundan çok daha büyük yaygara koparacak olanları bile vardır. Sözgelişi, bir seferinde, onun Bordeaux'daki ordu ikmal subayına kendisine bir kasa Claret Şarabı göndermesi için yolladığı mesajı görmüştüm. Bunun için askeri radyoyu, hem de Başkanın kendisinden başka kimsenin kullanamayacağı mavi şifreyi kullanmıştı. Ama dünkü olaya kadar hiçbir zaman herhangi bir ihtarda bulunduğunu, benden titizlikle gizlemeye çalıştığını hatırlamıyorum.

"Bu da, bu mesajın at yarışlarıyla ilgili olmadığını ispat edecek bir delil olamaz," dedi Todd. "İkinci ihtimali inceleyelim şimdi de. Scott tatbikattan önce ileri menzil komutanlarını şaşırtmak istiyor, olamaz mı?"

Buna itiraz eden yine Casey oldu. "Beni burada tereddüde düşüren Amiral Wilson'un radyoyla bir kumar işine âlet olmasını aklım almıyor. Komutasındaki zırhlılara kumar oynanmasını kesinlikle yasak etmişti o."

"Nerden biliyorsun?" diye sordu Todd.

"Ben de onun emrindeki deniz piyade birliğinde bulunuyordum. Üstelik onun bu huyunu Deniz Kuvvetlerinde herkes bilir. Wilson adamakıllı sert bir komutandı. Şimdi CINPAC'ın başına geçtikten sonra daha da sertleşmiş, diyorlar. Onun komutasındaki bütün birliklere yasak ettiği bir şeyi yapabileceğine ihtimal vermem."

Todd ısrar ediyordu. "Yine bir şey ispat etmiş olmadınız bu açıklamanızla."

Casey kıpkırmızı kesildi, fakat bu, utancından değildi. "Bakın, Mr. Todd," diye söze başladığında Lyman sözünü kesti onun.

"Sakin ol, Chris," dedi, "Jiggs'in bir şey ispat etmeye çalıştığı yok ki. Mahkemeleri tatmin edecek delil toplayana kadar, ispat etmeye çalıştığımız şey, çoktan olmuş bitmiş olabilir."

Casey rahatladı. Todd'un yüzü buruşmuştu biraz.

"Pekâlâ, en kötü ihtimali düşünelim ve bu mesajların..."

Girard "Bir dakika," diye söze girdi; "tatbikatı düşünürken aklıma bir şey geldi. Bunun yapılacağından haberdar edilecekler adlarını kim tespit etti Başkanım?"

"General Scott," diye cevap verdi Lyman.

Casey; "Yani, bundan Savunma Bakanı'nın bile haberdar edilmemesini siz istemediniz mi?" diye sordu hayretle.

"Hayır. Hiç aklıma gelmemişti bu konuda herhangi bir talimat vermek."

"Mesele o değil, Başkanım," Başkan'a doğru konuşuyordu, ama sözlerinin Todd'a karşı olduğu besbelliydi. "General

bana özellikle sizin Savunma Bakanı'na haber verilmemesini tembih ettiğinizi söylemişti."

Girard kocaman vücudunu sandalyenin Üstünde güçlükle oynatarak; "Bak işte generalin bir başka yalanı daha," dedi. "Büyük komutanlarımız hakkında iyice şüpheye düşmeye başladım doğrusu."

Todd cevap vermedi. Yeniden söze başlamadan önce birkaç not daha yazdı.

"Dediğim gibi, en kötü ihtimali göz önüne alalım ve bu mesajın aralarında özel bir şifre olduğunu kabul edelim. Ne zaman kararlaştırılmıştır bu? Scott, bu komutanları yakın zamanda görmüş müdür?"

Casey buna; "General, son on beş ay içinde denizaşırı üslerin hepsini üçer defa ziyaret etti," diye cevap verdi.

"Bu normal midir?" diye sordu Todd.

"Hayır, rekor denecek bir hareket. Ayrıca bu üs komutanlarından her biri son aylarda Washington'a gelip gitmişlerdir."

"Tabii, her seferinde de Scott'la görüşmüşlerdir."

"Evet."

Clark; "Bunların hepsi, Wilson dışında, ayrıca Silahlı Kuvvetler Komisyonu huzuruna da çıkmışlardır o gelişlerinde," diye ekledi.

Todd; "Yine en kötü ihtimali hesaba katarak," diye devanı etti: "Bu durum, bizi yeniden 6. Filo Komutanı Amiral Barnswell'e götürüyor. İçlerinde yalnız o müşterek bahsi reddetti. Bu arada ben yine şahsen herhangi bir tertibin hazırlanmış olduğu kanısında olmadığımı ve bu mesajın gizli bir şifreye bağlanamayacağına inandığımı eklemek isterim. Böyle bir şeyin varlığına ikna edilemedim."

Lyman, sandalyesini ileri doğru itti. "Chris," dedi. "Ben karar verdim; en iyi yol, Paul'u, Barnswell ile görüşmeye yollamak olacak. Bu gece Başkan yardımcısının uçağına biner, kimse farkına varmadan gider. Vince'le de konuştum, memnuniyetle yardım edecek. Ona, Paul'un İtalya'da çok şahsi bir işi olduğunu, bu yüzden gitmek istediğini söyledim, tabii."

"Çok güzel," diye razı oldu Todd. "İçinizde Barnswell'i tanıyan var mı? Paul'a yardımcı olabilecek bir bilgi verebilecek misiniz?"

Clark; "Ben kendisiyle tanıştım," diye cevap verdi. "Hakkında pek bir şey biliyorum sayılmaz; ama dikkatimi çeken bir özelliği anlaşmazlığa girmekten kaçınan bir insan olduğudur. Komisyona çağırıldığı zaman ağzından kolay kolay lâf alınmaz başkaları hakkında."

Casey; "Doğru," diye onu destekledi. "Dün gece Paul'a telefon etmeden önce, bu konuda ben de bir hayli düşündüm. Barnswell'in Pentagon'daki ünü, her tarafı birden idare etmesiyledir. Her işte elini temiz tutar, kellesini tehlikeye atmaz. Kendini bir işe vermeden, herhangi bir taahhütte bulunmadan önce, rüzgârın ne yönden estiğinden iyice emin olmak ister."

Todd, kuru bir edayla; "Elini temiz tutmak, kellesini tehlikeye sokmamak, rüzgârların yönüne göre hareket etmek," diye mırıldandı; "bu anlattıklarına göre, pek entrikacı bir portre ortaya çıkıyor, Albayım."

"İyi ifade edemediğimi biliyorum, efendim," dedi Casey. Bu kurt avukatın çıkışlarından iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Fakat Barnswell'in ünü, onun her zaman ve her işte kazananın tarafında olmak isteyen bir subay olduğudur. Nitekim bunu her zaman da başarmıştır."

Lyman, "Vay canına!" dedi. "Donanma Bakanı, Akdeniz bölgesi komutanlığına böyle bir adamı nasıl seçmiş!"

"Aslına bakarsanız, Sayın Başkanım, Wallstedt gibi bir Donanma Bakanını siz nasıl o mevkie getirdiniz?" dedi Clark.

Sesinin edasında her zamanki şakacı, babacan hava yoktu bunu söylerken. Georgia'lı senatörün sinirine dokunduğu besbelliydi Donanma Bakanının. Lyman, mahcup mahcup önüne baktı. Altı kişi birbirine bakarken odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Cumartesi günü herhangi bir şey olsa da, olmasa da; Başkan Lyman kabinesinin eskisi gibi kalamayacağını herkes anlamıştı. Bu andan itibaren bilenler ve bilmeyenler diye iki grup olacaktı ve bu iki grubun arasındaki hat, ne politikaya ne de rütbeye bağlı bir ölçüye vurulacaktı. Odada bulunan herkese bu, Başkana olan yakınlık derecesine göre farklı düşünceler veriyordu. Düşünceler ne olursa olsun, odaya, sessizliğin uzamasıyla birlikte her an yoğunlaşan bir soğukluk veriyordu.

Lyman gözlüklerini silmeye başlamıştı.

Neden sonra sessizliği dağıtan da o oldu yine:

"Yanında benim bir mektubumu bulundurman iyi olur, Paul," dedi. Sonra kenarda duran küçük yazı masasına giderek, gözünden üzerinde altın yaldızlı Başkanlık arması bulunan şahsi mektupları için kullandığı hafif esmerimsi bir kâğıdı çıkardı hızlı hızlı bir teskere yazmaya başladı.

Sayın Amiral Barnswell,

Mektubumun sahibi, Paul Girard, benim müşavirim ve şahsi dostumdur. Kendisine mümkün olan yardımı yapacağınızdan ve kendisi tarafından size sorulacak her soruya gayet açık ve samimi olarak cevap vereceğinizden eminim.

Kendisi benim namıma hareket etmektedir ve bu hususta tam yetkiye sahiptir. Vereceğiniz cevaplar mutlak olarak gizli kalacaktır. Göstereceğiniz işbirliğine şimdiden teşekkür ederim.

İyi dileklerimle,

Jordan Lyman

"Paul, Roma'dan bir yolunu bulup Cebelitarık'a geçmelisin." Teskereyi bir zarfın içine koyarak Paul Girard'a uzattı.

Todd; "Aman Paul, adamdan yazılı olarak al cevaplarını," diye uyardı onu. "Efendi bir adamsındır sen, ama senin sözlerinin mahkemede Barnswell ya da Scott aleyhine bir değeri olamaz."

Toplantı sona yaklaşmıştı. Todd, etrafına bakındı şöyle bir.

"Herkes en geç Perşembe günü öğleyin burada olacak şekilde ayarlasın planlarını," dedi. "Şayet Casey'in hakkı varsa bir şeyler yapabilmek için ancak kırk sekiz saat vaktimiz kalmış olacak ondan sonra!"

Lyman; "Şifreyi unuttun, Chris," diye hatırlattı. Başkan adamakıllı aptallaşmıştı.

Todd; "Ha, şifre," diye devam etti, "Şayet içinizden biri esaslı bir şeyle karşılaşacak olursa, son derece dikkatli olmamız lâzım gelecek. Telefonda konuşurken kullanmak üzere kısa bir şifre hazırladım."

O sırada hâlâ kapıya dayandığı yerde durmakta olan Art Corwin söze karıştı:

"Bu konuda endişe etmenize lüzum yok, efendim," dedi. "Santralda cevap vereni ve konuştuğunuz insanın kim olduğunu bildiğiniz sürece, Beyaz Saray'da her şey emniyettedir. Başkan da o işi ayarladığına ve Miss Towsend'le konuşacağınıza göre mesele yoktur. Bu hatları kimse dinleyemez."

"Peki, ama telefon edilen yer?" diye sordu Todd.

Corwin; "Umumi telefon kulübeleri kullanılsın," diye tavsiye etti. "O kadar umumi telefonu kontrol altında bulundurmak kimsenin harcı değildir."

"Pekâlâ," dedi Lyman: "Zaten biraz çocukça bir şeydi ya yaptığımız. Fakat her ihtimale karşı yine de dikkatli konuşun telefonlarda. Etrafında dolaşsanız bile, ne demek istediğinizi anlarız."

"Hepimiz oyun oynayacak çağı çoktan geçtik," diye söylendi Todd, "onun için ne kadar çabuk bir sonuç alırsak, o kadar iyi olacak. Zira canımı sıkmaya başladı bu durum. Bana çok saçma geliyor."

Clark: "Sana çok saçma gelebilir, ama benim burnuma hiç de iyi olmayan birtakım kokular gelmeye başladı," diye cevap verdi.

Herkes dışarı çıkarken, Lyman; Clark ile Girard'ı bir kenara çekti. En gerideki Todd'un arkasından kapıyı kapattı.

"Bunların üçü de gayet iyi, mazbut adamlar, Fakat aynı dili konuştuğumuzu sanmıyorum pek. Hele Christ. Âdeta kürsüye çıkıp, gücünün yettiği kadar 'hırsız var' diye bağırarak dünyayı birbirine katmak istiyormuş gibi hareket ediyor."

Girard, "Bunu normal kabul etmek lâzım," dedi. "Onlar politikacı değil ki!"

"Doğru Jordie," diye destekledi Clark da onu. "Her politikacı senin bu işte neden üstüne üstüne gidemeyeceğini kolayca anlardı. Bugünkü anket neticelerine göre, Scott'la açık bir mücadeleyi kaybetmeye mahkûmuz biz."

"Memleketi de birlikte belki," diye mırıldandı Lyman. "Bu Antlaşmayı çöp sepetine atmak için Feemerov'un beklediği de böyle bir durum zaten. Amerika'da sivillerle askerler arasındaki bir karışıklıktan alabildiğine yararlanmaya

kalkışacaktır tabii. Benim aklım almıyor Chris'in tekliflerini. Açıkça ortaya çıkamayız."

"Bu işte elimizi öylesine kendimize yakın tutmalıyız ki, kartları kimsenin görmemesi lâzım."

"Aynen," diye onu destekledi Lyman. "Dün gece karar verdim zaten; bu tahminler doğru çıkarsa, memleketin haberi olmadan başını yememiz lâzım adamın. Bunu yapabilmek için de tek çıkar yol, delil toparlayabilmek. Scott'u istifaya zorlayabilecek kuvvette delilleri elimizde toplayabilmek."

Girard; "Chris'i bu işe dahil ettiğimize göre, onun da bu gerçeği anlamasını temin etmelisin, patron," dedi.

Pazar ve Pazartesi günü olup biten olayların üzerinden üç arkadaş bir daha geçerek, yarım saat kadar daha oturdular.

Girard; "A-Operasyonu'nu uygulasak, ne dersin?" diye sordu. "Bakarsın faydası olur. Sonuçta bir şey çıkmasa bile, durumu kurtarmış oluruz."

"A-Operasyonu mu?" dedi Lyman, şaşırmıştı.

"Bilmiyor musun, canım?" diye sırıttı Girard. "Görevle uzak bir yere yollarsın, denizaşırı bir yere sözgelişi. Binlerce mil uzaktayken de altındaki koltuğu çekip alamaz ya?"

Clark; "Benim de hatırıma geldi," diye ekledi. "Galiba Kennedy'nin zamanında burada çalışan bir profesör söylemişti. Bir insanı tasfiye etmenin en kolay yolu, onu bu şehirden uzaklaştırmaktır, demişti. Sahiden, Jordie, iyi bir hal tarzı olabilir bu."

Lyman başını salladı. "Olmaz," dedi. "Bir işe yarayabileceğini sanmıyorum. Başka bir durumda olsaydı, belki faydalanabilirdik. Ama Ortak Kurmay Heyeti Başkanını öyle aklına gelen uydurma bir iş için bilmem nereye yollayamazsın ki. Aslında ben onun burada, Art'ın gözünün altında olmasını daha tercih ederim."

Clark gitmek için ayağa kalktığı zaman ortalık kararmıştı. Başkan iki erkekle el sıkıştı.

"İkiniz de bir an önce dönün buraya, dokuz general ve amirale karşı tek politikacı olarak yalnız başıma kalmak istemiyorum. Kim bilir, belki daha çoktur sayıları."

Onlar gidince, Lyman bir süre pencerenin önünde dışarısını seyretti. Şis yavaş yavaş dağılmaya başlamış, şehrin ışıkları belli belirsiz ortaya çıkmıştı.

'Sonunda Scott'a karşı Lyman olacak yine', diye düşündü. 'Araya başka kim karışırsa karışsın, sonunda yine biz karşı karşıya kalacağız.' Adamı anlamaya başlamalıydı. Çok geçmeden, saatlerle sayılabilecek bir süre sonra generalle yüz yüze kalacaklardı.

Başkan karanlıkta duruyordu tek başına. Arka caddenin demode globlarla süslü elektrikleri, sis arasında açılmış birer küçük delik gibi görünüyorlardı.

'Hepsi iyi insanlar, Jordie,' diye geçirdi aklından; 'ama sonunda sen yine kendi başına kalacaksın. Allah'ım, bu ne yalnızlık dolu ev.' Doris burada olsaydı. Bu akşam yemekte birisiyle baş başa olmak öyle iyi olacak ki...

Altıncı Bölüm

SALI GECESİ

FART CORWIN, Fort Myer'in girişinin karşısındaki bir apartmanın otomobil girişinde park etti. Yerini gayet iyi seçmişti. Önünde hiçbir araba bulunmadığından direksiyonun bir hareketiyle istediği tarafa dönebilirdi. Tam karşısında da 50 numaralı yol başlıyordu. Böylece dosdoğru bu yola girebilir ya da sola dönmekle Washington'a ya da sağa saparak Virginia kırlarına çıkabilirdi.

Ay tam ortaya çıkmamış olmakla beraber, yağmur durmuş, sis dağılmıştı. Yerler ıslak ve karanlıktı. Ağaçlardan hâlâ sular damlıyordu ara sıra. Fakat bu karanlık Corwin'in içine sıkıntı vermiyordu. Gayet dikkatli ve canlıydı. Uzun süren Beyaz Saray toplantısından sonra bakımlı, gereğinde saatte yüz mili rahatça yapabilecek kuvvetli bir araba vardı altında ve yeniden tek başına çalışmaya başlamış, Gizli Servis'e girdiği ilk günlerin havasını yaşıyordu. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı korumak gibi her saat başı başka bir problem çıkaran işini unutmuştu âdeta.

Corwin, saat yediden sonra yavaş yavaş eski askeri karargâhın içindeki tepeye doğru bir yerde bulunan Altıncı Kışla'nın önünden geçmişti. Scott'un resmi arabasıyla, kendi şahsi arabası olan büyük Chrysler kapının önünde duruyordu. Karargâhtan çıktıktan sonra kapının önündeki bu yeri seçip yerleşmişti. Böylece içeri girip çıkan bütün vasıtaları gözaltında bulundurabilecekti. Ayrıca kuvvetli sokak lâmbasının sayesinde vasıtalarda bulunanların yüzlerini de kolaylıkla fark edebilecekti.

'Garip bir iş bu', diye düşündü. Scott'un, Başkanın mevkiine karşı bu şekilde bir harekete girişmiş olup olmadığını bilemiyordu; ama Todd'un ileri sürdüğü plan kendisine göre bir sonuç alabilme bakımından bir hayli zayıftı. Corwin, kendisini her işte en kötü ihtimali düşünmeye alıştırmıştı. Scott'un Başkanlıkta mıydı gözü? Aslında bu şehirdeki herkesin amacı öyleydi ya.

Önümüzdeki birkaç gün içinde daha kaç kişinin peşine düşmek gerekecekti acaba? İş biraz daha yayılacak olursa, yapacağı tek şey Pentagon'daki haberleşme merkezine bir adam yerleştirmek olacaktı en iyisi. Biraz tehlikeli bir hareket olurdu herhalde... Ama Todd böyle bir şeyi aklından geçirmiş miydi? Bakanın böyle bir darbe olamayacağı hakkındaki kendi görüşünün, alınması lâzım gelen asıl tedbirleri önleyip önlemediği de üzerinde durulmaya değer bir konuydu hani: Ya Scott, harekete geçme tarihini biraz daha erkene alacak olursa?

Corwin kafasının içinden geçen bu düşüncelere dalmıştı ki, karargâhın kapısından yedi kişilik lâcivert Chrysler'in dışarı süzüldüğünü fark etti. Kapının önündeki inzibat şak diye selâm durmuştu. Direksiyonda, galiba sivil giyinmiş olan General Scott vardı. Başı açıktı. Yanında bir kişi, Denizpiyadesi Kuvvetleri Komutanı General Billy Riley oturuyordu.

Chrysler 50 numaralı yola saparak Washington'dan uzaklaşmaya başlayınca Corwin de farlarını yakıp, aynı yönde hareket etmek üzere gaza bastı. Yolda Scott'un arabasıyla arasına üç arabanın girmesini bekledikten sonra aynı hızla yol almaya başlamıştı. Arabanın lâstikleri yaş asfalt üzerinde öterek kayıyordu. Corwin bu sese bayılırdı. Gözlerini önündeki Chrysler'in üstüne dikmiş, bütün dikkatini trafiğe vermişti. Farkında olmayarak bir şarkı tutturmuştu hafiften.

Sürat limitinden çıktıktan sonra Corwin, gaz pedalına biraz daha kuvvetle basmaya başlamıştı. Scott ile arasındaki mesafeyi kaybetmemeye bakıyordu. Yoldaki araba sayısı bir hayli çok olduğundan takip hiç de zor olmuyordu. General nereye gidiyordu acaba bu saatte?

Yedi numaralı yol ile birleştikleri yerde, neon lâmbalarının ışığı altında Scott'un sağa, yedi numaralı yola döndüğünü fark etti. Bu, Leesburg'a giden anayoldu. Bu yolda hayli ilerleyip, trafik azalmaya başlayınca Corwin de yavaşlamaya ve aradaki mesafeyi açmaya başladı. Scott'un 55 mil olan sürat limitine itina gösterdiğini fark etmişti.

Leesburg'a yaklaştıkça havanın pusu iyice açılmaya yüz tuttu. Yer yer açılan bulutların arasından tek tük yıldızlar belirmişti. Hava da taptazeydi. Birazcık kır havası alabilmek için yanındaki camı aşağı indirdi Corwin. Leesburg'a girerken meydana gelen çatalda Scott, yine sağa dönerek Charles Town'a giden 9 numaralı yola girmişti. 'Burada ne işiniz var be, General?' diye aklından geçirdi Corwin. 'Yoksa gece yarışlarını mı seyre gidiyorsunuz?'

Takip gittikçe zorlaşan bir iş halini almıştı. Yoldaki vasıtalar iyice azalmış, büyük Chrysler ile arabası arasına birden fazla vasıta girmez olmuştu. Yolun virajlı ve sık sık iniş çıkışlı oluşu dolayısıyla böyle yapmaya da mecburdu. Birkaç sefer saatte 70 mille giderken bile ışıklarını tamamen söndürmek zorunda kalmıştı. Âdeta tam bir antrenman oluyordu bu takip. Bir keresinde Corwin yanlışlıkla toprak yollardan birine sapmış, yeniden dokuz numaralı yola çıkabilmek için sert bir dönüşe yönelmişti. Bu arada az kalsın Scott'un arabasını gözden kaybediyordu, bereket versin yola çıkar çıkmaz tepenin arkasında kaybolmakta olan Chrysler'in kuyruk lâmbalarını yakalayabilmişti. Saatine baktı: 9.15'i gösteriyordu, iki general bir saat yirmi dakikadır yoldaydılar.

Yol vadiye inmeden Blue Ridge'i geçerlerken Hillsboro'nun batısına doğru bir yerde Scott'un arabasının kuyruk lâmbası sola döneceğini haber vermeye başladı. Corwin iyice yavaşlattı arabasını. Scott sola kıvrılmıştı. Oldukça kötü bir yoldu burası. Araya iyice mesafe koydu. Ta ileride Chrysler'in arka lâmbalarının ikide bir havaya inip çıktığını, sarsıldığını görebiliyordu ancak. Böylece yarım mil kadar gittiler.

'Demek oraya gidiyoruz, ha?' diye düşündü Corwin. Beyaz Saray'la olan ilgisi dolayısıyla, başka çok az Amerikalının bildiği bu yolu tanırdı. Virginia 120 adındaki bu yol, herhangi bir kişi için Blu Ridge'in etrafındaki ara yollardan biri olmaktan başka bir şey ifade etmezdi ama Corwin, onun, herhangi bir nükleer saldırı anında Başkanın Washington yerine memleketi idare etmek için gizlenebileceği gizli Başkomutanlık karargâhlarından biri olan Mount Thunder'den geçtiğini biliyordu. Corwin bu yoldan çok geçmiş olduğu için ne durumda olduğunu da biliyordu; yer yer o derece berbat tümsekler vardı ve son derece dikkatli olmayı gerektiriyordu. Yolun iki yanına dikili yüksek ve sık ağaçlar da sığınağın etrafını çeviren örgüleri yabancı gözlerden saklıyordu.

Scott'un doğruca Mount Thunder'e gittiğine emin olarak, Corwin arabasının farlarını söndürdü. 'Hay Allah, ortalık da ne kadar karanlık,' diye düşündü, 'iyice zorlaştı artık işimiz.'

Birden ilerde Scott'un arabasının fren lâmbalarının parladığını gördü. Corwin de durdu. Scott sert bir şekilde sola dönmüş, ağaçların arasında kaybolmuştu. Corwin yakın mesafe ışıklarını kullanarak biraz daha o yere doğru yaklaştı, biraz geçince ileride genişçe bir boşluk gözüne ilişti. Arabasını oraya alarak, geri döndü, anayol istikametinde sağlam, kaygan olmayan bir zemin bulup park etti, motoru durdurdu. Sonra pantolonunun sağ cebindeki bütün bozuk

paraları koltuğunun üstüne boşalttı, deri anahtarlığını alıp, kontak anahtarı dışarıda olmak üzere kapatıp sağ cebine yerleştirdi. 'N'olur n'olmaz', diye düşünüyordu. 'insan mecbur olur, bakarsın! Alelacele hareket etmek icap edebilir.' Avuç dolusu bozuk parayı eldiven gözüne bıraktı, el fenerini aldı. Ceketinin üstünden not defteriyle kaleminin yerinde olup olmadığını yokladı.

Corwin, biraz önce Scott'un saptığı yere kadar yürüdü. Sık ağaçların arasından doğuya doğru dar ve toprak yol uzanıyordu. Parmaklığın yanındaki küçük bir tabelâda "Garlock" yazısını okudu el fenerinin ışığının altında.

'Demek öyle ha', diye düşündü. Bu küçük yol, demek General Garlock'un evine gidiyordu.

Tuğgeneral Matthew H. Garlock, Mount Thunder üssünün komutanıydı. Corwin kendisiyle birkaç sefer görüşmüştü 'Bir toplantı yapıyorlarsa, yakına kadar sokulmalıyım,' diye düşündü.

Toprak yol bir sıra dönemeçle yokuş aşağı iniyordu. Corwin kenardan kenardan çam yapraklarının üstüne basarak yürüyor, ara sıra yoldan atılmış taş parçalarına ayağı takılarak düşecekmiş gibi oluyordu. Havanın açtığı belli oluyordu ama bulunduğu yerde ağaçlar öylesine sıktı ki, ışık mışık sızmıyordu. Gündüzden kalma yağmurla ıslanmış olan dallar zaman zaman yüzüne sürtüyor, her tarafını ıslatıyordu. Çeyrek mil kadar yürüdü, yol son bir dönüş yaptıktan sonra açıklığa çıkmıştı.

Corwin durdu. Önünde uzanan güzelliği seyretti kısa bir süre. Tepenin yamacına dayanmış uzun bir bina, tepede parlayan binlerce yıldızın altında pek güzel görünüyordu. Doğuya doğru bir yerde ay, havaya asılmış bir fener gibiydi. Ta uzaklardan iki kasabanın ışıkları fark ediliyordu. Corwin,

sağa doğru daha küçük olanın Middleberg, diğerinin Upperwille olacağına karar verdi. Çok daha ilerde belli belirsiz ışık kümesi de herhalde Warrentown olmalıydı.

'General Garlock iyi yer seçmiş doğrusu,' diye düşündü. Bir yandan da evi kontrol ediyordu. Sağ tarafta mutfakta, musluğun önünde bir kadın görünüyordu. Binanın ortası karanlıktı, fakat öte uca doğru büyük salonda ışık vardı. Pencereden şöminenin önüne oturmuş olan Scott ile Riley'i görebiliyordu. Scott cebinden bir puro çıkarınca üçüncü bir adam görüş zaviyesine girdi, puroyu yakmak için. Bu, General Garlock idi.

Gizli servis ajanı iyice eğilerek yürüyüp, gül fidelerinin arasında terasın dibine çömeldi. Elinin tersinde gül dikenlerinin bıraktığı izleri emerken için için de küfrediyordu. Sonra sağına döndü, orta kısmın karanlığından istifade ederek, ayaklarının ucuna basa basa ışık yanan pencerenin altına gelip duvara yapıştı. İçerdeki konuşmaları rahatça duyabiliyor, fakat alçakta bulunduğundan olup bitenleri göremiyordu. Seslerin kimlere ait olduklarını da ayırabiliyordu. Dizinin birini yere dayadı, ötekini not defteri için destek olarak kullanarak, öteki eliyle tuttuğu küçük el fenerinin ışığı altında duyduklarını not etmeye başladı. Scott konuşuyordu.

"...böyle gece vakti bizi kabul etmenize minnettarız general," diyordu; "serbest olabileceğim tek gece, bugündü. Ayrıntıları bir defa daha kontrol etmek istiyordum. Geçen seferki güçlüklerden sonra bu sefer her şeyi bir defa da bizzat görmeyi uygun buldum."

General Garlock, biraz şaşırmış görünmesine rağmen, "Tabii efendim, nasıl uygun görürseniz," derken gayet saygılı bir edayla konuşuyordu. "Burada bizim dükkân günün yirmi dört saatinde açıktır. Bu alarmın ayrı bir özelliği mi olacak?"

Scott, "Bu sefer Başkan da bizzat işlerin nasıl gittiğini görmeye gelecek," diye cevap verdi. "Bu bakımdan eksikliklerin olup olmadığını görmenin, yerinde bir kontrol yapmanın faydalı olacağını düşündük."

"Ya," diye mırıldandı Garlock; "bundan öncekilerde hiç böyle olmamıştı."

Riley, "Şey," diye söze karıştı; bu alârmda kendisi için biraz farklı şeyler göstermek istiyoruz da. Geçen ki tatbikattan pek memnun kalmamıştı, biliyorsunuz."

"Ayrıca güvenlik tedbirlerini de artırmamız gerekecek normal olarak," diye devam etti Scott. "Biraz fazla kuvvet gelecek. İki yüz kadar asker için yer lâzım. Yiyecekleri konusunu siz hiç düşünmeyin. Manevranın icabı olarak birkaç günlük yiyeceklerini de kendi yanlarında bulunduracaklar. Esasen tam bir gizlilik içinde yapıldığı için her şey, bu askerler bile hareket ettikleri zaman nereye gittiklerini bilmiyor olacaklar."

Garlock; "O kadar insanı doyurmak da önemli bir mesele değil," diye cevap verdi. "Yiyecek stokumuz gayet iyidir. Yalnız yatacak yer bulmak biraz güç olabilir. Yatakhanelerimiz oldukça sıkışıktır da, Generalim."

Riley; "Bir kısmını toprak üstünde yerleştirebilirsiniz," diye tavsiye etti. "Nasıl olsa büyük bir kısmı bir nevi ihtiyat olarak dışarıda kalacak değil mi?"

"Bilmem ki," dedi Garlock. "Erken saatte gelecek olurlarsa dikkati çekecek, tatbikatın gizliliğini bozacaktır bence. Cumartesi günü yolun bu kesimi kalabalıktır ve bir hayli de subay gidip gelir. Onların dikkatini çekebilir."

Riley; "Peki, daha aşağıya doğru, oradaki eski binaların arkasında bir yere yerleştirilseler?" diye teklif etti.

Garlock; "Olabilir," diye razı oldu. "Başkan ne zaman gelecek acaba?"

Buna Scott cevap verdi.

"Cumartesi öğleye doğru. Onun gelişinden önce beş kuvvet komutanı da burada hazır bulunacaklar 11:55'ten önce. Şayet Başkan gelene kadar tamamlanmamış herhangi bir şey olacağından endişe ediyorsanız, ben mümkün olan her yardımı yaparım size. Bol bol vaktimiz olacaktır."

Üs komutanı; "Tek derdimiz bu ekstra kuvvetin yerleştirilmesi olacak," diye cevap verdi. Onun dışında her şey hazır zaten. Böyle bir şey planlamış olduğunuzu tahmin edemediğimden hazırlıksızız doğrusu. Bildiğiniz gibi burada normal güvenlikle görevli yüz kişilik bir kuvvetimiz mevcuttur."

Corwin, General Garlock'un, misafir generallerin kendisinin gevşekliğini ima eder şekilde konuştukları sanısına kapıldığını tahmin etti. Scott da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, bunun aksini belirtmeye çalıştı.

"Herhangi bir şekilde sizi tenkit ettiğimizi sanmayın sakın. Güvenlikle görevli kuvvetlerin ne derece süratle bir yerden bir yere nakledilebildiklerini de ölçmek istedik bu vesileyle. Bunun sizin kumandanızla hiçbir ilgisi yok."

"N'apalım, Başkan öyle istiyorsa," diye rıza gösterdi Garlock. "Benim itiraz etmeye ne hakkım olur?"

Bunu bir sessizlik takip etti. Corwin, bu arada Scott'un purosundan çıkan dumanlara bakıyor olması lâzım geldiğini düşündü. Kurmay Heyeti Başkanı yeniden konuşmaya başladığı zaman sesinin tonu bir perde daha aşağıdan çıkmıştı.

"Aslında bu Başkan'dan ayrı ve müstakil olarak yapılmaktadır. Bildiğiniz gibi geçen seferki tatbikattan memnun kalmamıştı, bu sefer biz kendisine ispat etmek isterdik ki..."

Tam bu sırada Corwin, biraz uyuşmuş olan dizini dinlendirmek için olduğu yerde doğrulmuştu. Bunu yaparken altına girdiği çalılardan birine çarptı. Çalının dalı omzunun tesiriyle kurtulup ıslaklığın verdiği ağırlıkla evin duvarına doğru sertçe çarpmıştı. Mutfakta köpeğin hırladığını duydu. Bir kadın sesi, "Dışarı çıkmak mı istiyorsun, Lady?" diye köpeğe seslendi.

Corwin bulunduğu yerden fırlayıp tepeye doğru koşmaya başladı hızla. Çiçek tarhının içine fırlattı kendini, boylu boyunca yere yatarak, döndü; çiçeklerin arasından evi gözetlemeye koyuldu. Mutfak kapısı açılmış siyah bir Labrador merdivenden aşağı atlayarak biraz önce Corwin'in altına saklanmış olduğu çalılığa doğru koşmuştu.

O sırada üç generalin bulunduğu odanın balkon kapısı açıldı. Garlock;

"Dışarı buyurun," diye seslendi, "yine geyiklerden biri geldiyse bir hayli eğlence olacaktır bakın."

Corwin onun şöminenin üstünde duran büyükçe bir el fenerine uzandığını fark etti. Garlock, yanında Scott ve Riley olduğu halde balkona çıkarken Corwin de döne döne koruluğun ucuna kadar varmıştı. Ağaçlardan birinin arkasına geçip iyice sindi. Garlock elindeki kuvvetli fenerle samanlık tarafından başlayarak koruluğun ucunu taramaya girişti. O sırada köpek de bir süre koruluk istikametinde koştuktan sonra geri döndü. Islaklık arasında Corwin'in kokusunu kaybetmiş olmalıydı.

Generaller balkondan aşağı inmişlerdi. Garlock'un; "Gece karanlıkta geyiği yakalamak pek hoş oluyor," diyen sesini duydu; "el fenerinin ışığı altında gözleri iki kor parçası gibi yanıyor. Bir görseniz, nefis bir manzara."

Garlock geriye dönmüştü. Fakat Riley onun elindeki feneri alarak Scott'la birlikte koruluğa doğru yürüdüler. Öteki general evin yanında durmuştu, köpek de yanındaydı. Riley ile Scott, Corwin'in bulunduğu yere on, on beş metre kadar yaklaşmışlardı.

Riley; Herhalde bir hayvan olacaktı, Jim" diye mırıldanarak durdu. "Ama bu gece içimde tuhaf bir his vardı, sebebini anlayamadığım."

Merak edecek bir şey yok," diye onu teselli etti Scott. Dikiz aynasından dikkatle bakıyordum. Kimsenin bizi takip etmediğinden eminim."

Birkaç saniye daha orada durduktan sonra Scott ile Riley de eve döndüler. Onlar içeri girince, kadın köpeği de çağırdı. Mutfak kapısı iyice kapanana kadar Corwin yerinden kımıldamamıştı. Bir havuza düşmüşçesine, ıslanmadık yeri kalmamıştı telâş arasında. Toprak yola çıkarak koşmaya başladı. Arabasının bulunduğu yere ulaştığında nefes nefeseydi.

'Allah'ım' diye düşündü; 'tepeden tırnağa kadar sırılsıklam ve çamur içindeyim. Sayın Başkanım, eğer bu geceki yaptıklarım için şehir dışı harcırahının üstüne, kilometre başına on sent ve temizleme masraflarını ilave etmeyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.'

Sonra birden aklına geldi masrafları ödeyecek olan Başkan değil, Gizli Servis'ti. 'Hükümet hesabına çalışırsan hiçbir zaman haklı çıkamazsın,' diye düşündü. Temizleme masraflarını sineye çekmesi gerekiyordu ister istemez.

Corwin sekiz yüz metre kadar ilerledikten sonra, önüne çıkan bir kıvrımda park etti arabasını. Bulunduğu yerden Scott'un arabası yola çıktığı zaman rahatça görülebilecekti. Generalin güneye döneceğine ihtimal vermiyordu. Zira o taraftan "Washington'a dönmek yolu bir kat uzatırdı. Belki

Garlock'u da yanlarına alarak o tarafa dönüp, Mount Thunder'e gidebilirlerdi, ama ne tarafa dönecek olursa olsun bulunduğu yerden bunu rahatlıkla tespit edebilecekti. 'Bir sigaram olsaydı şimdi,' diye düşündü. Beş yıl önce terk etmişti sigarayı ama şu anda öylesine çekiyordu ki canı. Yıllarca öncesi kalpazanlarla uğraştığı uzunca bir geceden sonra içtiği ilk sigaranın ilk nefesinin nasıl dinlendim ve tatlı geldiğini hatırladı.

Çok fazla beklemedi. Garlock'un yerine sapan yolda bir ışık peyda olmuş biraz sonra da bir araba kuzeye doğru, kendi bulunduğu tarafa dönmüştü. Birden gaza bastı, 9 numaralı yola doğru hızla ilerlemeye başladı, yola çıktıktan sonra da farlarını yakarak, Washington istikametinde koyverdi arabayı. Blue Ridge'in geçtikten sonra yan yollardan birine girerek durdu, lambalarını da söndürdü. Birkaç dakika sonra Chrysler hızla önünden süzülmüştü. Fakat geçene kadar Corwin de direksiyondaki Scott ile yanında oturan Riley'in gölgelerini fark etmişti.

Dönüş daha hızlı oluyordu. Hava iyice açmış, kara bulutlar doğuya doğru sürüklenip kaybolmuştu. Yol da kurumuş, hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Artık Corwin için bir şahsiyet kazanan Chrysler'in kuyruk lambalarının titrek ışığı daima gözünün önündeydi.

Dranesville'deki dört yol ağzında, Scott sola saptı. Demek, Fort Myer'e dönmüyorlardı. Riley'in oturduğu Washington'un güneydoğusundaki Deniz Kuvvetleri Kışlası'na da gitmiyorlardı. Kuzeybatı Washington ya da Maryland'de bir yere gidiyor olacaklardı.

Yol ağaçlıklıydı. Trafik yok denecek gibiydi. Corwin, çok fazla sokulmuş olmamak için birkaç sefer durarcasına yavaşlamak zorunda kalmıştı.

General, Potomac nehrini geçince Corwin de rahat bir nefes aldı. Şehir içinde takip nispeten daha rahattı. Araya birkaç arabanın girmesine müsaade etti. Massachusetts Avenue'den geçmişler, şehrin ortasına doğru dönmüşlerdi. Bir süre böylece gittikten sonra General yan sokaklardan birine sapıp, kocaman yeni bir apartmanın arkasında durdu. Corwin de yakında bir yere park etti.

General, "Dobney apartmanı - Sadece kiracılara mahsustur" yazan bir tabelanın altından geçip, binanın altındaki garaja girmişti. Corwin onların arabadan çıkarak yan koridorlardan birine saptıklarını gördü. Asansöre binecek kadar vakit verdikten sonra arabasından çıkıp binadan içeri girdi. Generallerin saptığı koridorun sonu bir yük asansörüyle bitiriyordu.

'Garip, ortak Kurmay Heyeti Başkanının gireceği bir yor değildi burası ama?'

Geri döndü, arabaya girdi, biraz daha ileri bir yere giderek arabayı kaldırıma çekti. Bekliyordu. Birden aklına geldi. Arabanın gözünden Kongre albümünü çıkardı. Prentice'in sayfasını açtı. "Prentice, Frederick, California Senatörü," diye yazıyor ve ekliyordu. "İkametgâhı: Dobney apartmanı."

Birkaç dakika sonra Dobney apartmanının önünde bir taksi durdu. Corwin, bunun Dulles Havaalanında çalışan taksilerden biri olduğunu anlamıştı renginden. Taksinin içinden çıkan yolcuyu da tanıyordu. Uzun boylu, irice yapılı, omuzlarını hafifçe ileri doğru çıkararak yürüyen bir insandı. Pırıl pırıl parlayan lacivert bir elbise giymişti...

'Eh, görevimi oldukça iyi başardım,' diye düşündü. Bu sabah Başkanla yapılan toplantıdan sonra, Corwin, Scott'un peşine düşmezden önce iki iş daha yapmıştı. Casey'in sicil dosyasını çıkarmış, ayrıca Başkanın sözünü ettiği herkesin

resimlerini bulup büyük bir dikkatle incelemişti. Biraz önce taksiden çıkan adam, bu resimlerden birindekine son derece benziyordu. Yanılmamıştı. Taksiden çıkarak Dobney apartmanına giren bu şahıs radyo ve televizyon yorumcusu Harold MacParson'du.

Corwin arabadan çıkarak garaja girdi. MacParson da aynı koridora, yük asansörüyle son bulan koridora sapmıştı.

Aradan bir saat kadar daha geçti. Sabaha karşı bire doğru, Scott ile Riley, bu defa yanlarında MacParson da olduğu halde garajın kapısında görünmüşlerdi. Üç adam birbirlerinin elini sıkarak ayrıldılar. MacParson yeniden taksisine biniyordu.

Corwin, Başkan'ın talimatından biraz dışarı çıkarak bu defa taksiyi takibe karar vermişti. 'Bir gecede Centilmen Jim hakkında yeteri kadar bilgi topladık,' diye düşündü. Bu yeni takip daha ilgi çekici şeyler ortaya çıkarabilirdi belki.

Yeni takip umduğunun aksine meyvesiz olmuştu. Doğruca Dulies Havaalanına gitmişti. Elbisesindeki çamurların bir kısmını silkerek, yorumcunun peşinden salona kadar gitti. MacParson, bir dergi alarak Eastern Havayollarının uçaklarından birine binmek üzere aşağıya inmişti. Corwin uçak kalkana kadar orada kalıp, numarasını tespit etti. New York'a giden 348 sefer sayılı uçağa binmişti yorumcu.

Gizli Servis ajanı salondaki telefon kulübelerinden birine girdi. Beyaz Saray'da Esther Towsend'i aradı. Saat sabahın 1.55'iydi.

"Ben Art," diye tanıttı kendini "bir raporum var. Oldukça ilgi çekici."

Esther, uykulu bir sesle; "Sabahı bekleyemez mi?" diye sordu.

"Bekler, bekler ama sabah çok erken olur, şekerim."

"Peki, saat yedide yukarda bekleyeyim seni."

"Tamam, yedide gelirim."

"Böylesi daha iyi. Zaten bir saat kadar önce yatabildim ancak. Önümüzdeki birkaç gün içinde bu fırsatı da bulamayacağımı sanıyorum ya, o da ayrı mesele."

"Hepimiz için öyle olacak. Ben evdeyim sabaha kadar."

Corwin arabasına binip, hangarın yanından geçerken New York'a giden 348 sefer sayılı uçak pistten havalanmıştı. Allah'ım, nasıl yoruldum, diye aklından geçirdi. 'Üstelik de pislik içindeyim. Teke gibi kokuyorum da.'

Gaza basarak arabayı hızlandırdı. Yeniden bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

Yedinci Bölüm

ÇARŞAMBA SABAHI

JIGGS CASEY ile Senatör Raymond Clark, Virginia'da yollarına devam ederlerken Doğuda gecenin karanlığı yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Başkan Lyman'ın ajanları kendilerine düşen işleri yerine getirmeye koyulmuşlardı. Casey ile Clark, Dulles Havaalanının yolunu tutmuşlardı. Birkaç saat önce Art Corwin de aynı yerden geçmişti.

Güneş doğmadan önce yola çıkmış olmalarına rağmen bu üç kişi, Başkanın işe sarılan küçük ekibinden ilk harekete geçenler değildi. Corwin, Blue Ridge'ın kırmızı toprağının lekesi hâlâ üstünde olduğu halde evine verdiği zaman, Paul Girard, Başkan Yardımcısı Vincent Gianelli'yi Roma'ya götüren büyük jet uçağının arka kabinesine gizlenmiş olarak Atlantik'i aşmıştı.

Casey ile önceden kararlaştırdıkları gibi Senatör Clark arabasını kendi kullanıyordu. Üçüncü bir şahsın kulak misafiri olması ihtimalini düşünmeden rahatça konuşabilmek için böyle karar vermişlerdi. Clark, sabah dörtten biraz sonra Casey'in Arlington'daki evinin önünde hafifçe klakson çalmıştı. Evin önünde karanlık bir köşede bekleyen Albay hemen öne çıkmış, kırmızı deri koltuklu arabaya atlayıp, küçük çantasını arka koltuğun üstüne bırakmıştı. Clark, El Paso'ya, o da New York'a gideceklerdi.

Casey, "Esaslı bir araba bu, Senatör," dedi.

"Jiggs, bana sadece Ray demezsen bundan sonra, Billy Riley ile konuşur rütbeni binbaşılığa indirtirim, bak."

"Öyle olsun, Ray." Casey, bu Georgia'lı babacan senatörü sevmişti. "Ama arabanız için esaslı diyeceğim yine."

"Eh, n'aparsın, Jiggs, dul kalmış bir insan olarak kendimizi böyle avutuyoruz. Hayattan biraz zevk alalım bari dedik. Karın ne dedi bu ani yolculuk için?"

Casey, "Bilgi vermeden evden çıkmayı öyle kolay bir şey sanıyorsanız, yanılıyorsunuz," diye söylendi. "Scott'un telefon edip araması ihtimalini düşünerek gizli bir görevle gidiyorum diyemedim. Başkan gönderiyor da diyemezdim, görevle gidiyor olmam böylece ortadan kalktı. Allah kahretsin, hiçbir sebep gösteremedim. Öylece durup kocaman gözlerinin bulandığını seyretmek zorunda kaldım."

"Ee Jiggs, Bayan Casey'in bu şekilde şüphelenmesi için sebep var demek?" diye takıldı Clark.

Virginia'nın sayfiye mahallelerini geçiyorlardı yıldırım gibi. Casey, vay canına, bu arkadaş çok hızlı araba sürüyor,' dedi kendi kendine. Telefon direkleri bahçe çiti gibi görünüyordu.

"Aslında yok," diye cevap verdi Casey, "şüphelenmez de. Ama New York'a gittiğimi öğrenince nasıl olsa bir şüphe giriveriyor."

"O hanım televizyonda mı çalışıyordu?"

"Evet."

"Nedir bu işin aslı, Allah aşkına dün pek esrarengiz konuştun."

Casey fazla açıklamaya girişmedi. "Birkaç yıl önce gelip geçmiş bir işti. Çoktan kapandı."

Clark; "Aslında ben de şüphelenmeye başladım, hani," diye takıldı.

Casey âdeta kendini savunmak gereğini hissetmişti, "Bak," diye söze girdi: "Segnier adındaki bu hanımı tanımam, iki

yıl önce Birleşmiş Milletlerdeki görev için New York'a gittiğim zaman bir hafta sonu vesilesiyle oldu. Tanıdığım bir kızın arkadaşıydı. Yani... Çok, kısa ve şöyle gelip geçti. Marge nasıl olmuşsa duymuş bunu, hesabını vermek için cehennem azabı çektirdi bana. Hâlâ da çektirecek bu duruma göre. Aptallığın daniskasıydı böyle bir saçmalık yapmak, biliyor musun ki..."

"Biliyorum, biliyorum. Yeni baştan dövünmenin faydası yok. Olan olmuş."

"Hayır onu demek istemiyorum. Başkanın beni böyle çoktan ölmüş gömülmüş bir işe zorlan itmesi. Yani, Scott ile Millicent Segnier adındaki hanım hakkında ancak bu yolda, Shoo aracılığıyla bir şeyler elde edebilmek zorunda oluşum."

"Shoo mu?"

"Shoo Holbrook. Eleanor Holbrook aslında. Bilmeniz iyi olur, icap ederse kurtarıcısı olursunuz. Televizyon için oyunlar falan yazar."

Clark bir süre sustu.

Neyse, boşver, Jiggs. İnsanın iyi bir karısı olması çok şeye bedeldir."

"Farkındayım."

Her şeyin üstünde bir nimet!" Clark birden ciddileşmişti. "Vatandan sonra, tabii."

"Benim anlattıklarım hakkındaki fikriniz ne?" Clark Başkanın en yakın arkadaşlarından biri olduğundan, Casey onun ne düşündüğünü öğrenmeyi arzu ediyordu.

Clark gözünü yoldan çevirip, Casey'e baktı.

"Ömrümde duyduğum en manasız, en akılsız iş! Büyük bir ihtimalle doğru da bence."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Şey, yani senin tahminlerin harfiyen çıkmayacak tabii... Zaten keşfe çalıştığımız da bu ya. Biliyor musun Jiggs, dün Başkanın işaret ettiği gibi, böyle bir şey için hava o kadar elverişli ki. Ne zamandan beri garip bir his vardı zaten içimde. Biliyorsun Girard ile ben, siz gittikten sonra Başkanın yanında kalmıştık. Bize ihtiyacı vardı içinizde tek politikacı olarak. Sen Art, Todd, hepiniz böyle bir işte son derece faydalı insanlarsınız ama işin türlü ihtimallerini tartıp kıymetlendirmek bir nevi profesyonel politikacılık istiyor."

Casey; "Başkan ne yapabilir dersiniz?" diye sordu, "Herhalde bunu açıkça halka duyurmayacaktır."

"Böyle bir şey olamaz tabii, Scott hemen inkâr edecek, ondan yana olanlar da Başkanın bir sinir buhranı geçirdiğini ya da daha fenasını ima eder yollu saldırıya geçeceklerdir. Açıkça aklını kaçırdığını bile söyleyebilirler. Kongre de geçici olarak görevinden aldı mı onu, idare doğrudan doğruya Scott'a geçecektir. Ondan sonra da sivil iktidara paydos."

"Yani?"

"Yanisi o ki, Başkan elinde kesin deliller toplayınca..." diyerek Clark sustu. Casey yanındaki adamın yüzünün iyice ciddileşmiş olduğunu fark ediyordu. "...Birden harekete geçmeli ve onu istifaya mecbur etmelidir. Bunu temin edene kadar her şey mubahtır."

Casey bir sigara yaktı. Bütün cana yakın görünüşüne rağmen Clark çetin bir mücadele insanıydı mutlaka.

"Peki ya bu delilleri tutturamazsa?" diye sordu Casey.

"Onu da düşündüm biraz. Ama Başkanın bu nokta üzerinde durduğunu sanmıyorum. Bu noktaya varmak mecburiyetinde kalacağımızı hiç tahmin etmiyor. Her şeyin bir rüyadan ibaret olmasını temenni ediyor. Şıklardan biri de Scott'u derhal azledip yerine Rutkowski gibi birini tayin

etmek, alârmı geri bırakıp, şayet varsa ECOMCON'u derhal dağıtmaktır."

"Bu işi Cuma akşamından önce yapmak lâzım. O akşam bu birliğin kuvvetleri her tarafa dağılmış olacak."

"Farkındayım, farkındayım. Ama Jordie de farkında mı... Başkan da biliyor mu bunu? Jigg, senden profesyonel bir noktayı danışacağım. Öyle bir noktaya gelebiliriz ki, o anda haberleşmeyi kesmeyi ve kumandanın Scott'un elinde değil de bizim elimizde kalmasını isteyebiliriz. Bunu nasıl yapacağız?"

Sustular. Casey, güneşin doğuşundan önceki alacakaranlıkta kendini son derece küçük ve çaresizlik içinde hissediyordu. Koskoca bir askeri mekanizmaya karşı altı kişi mücadeleye çalışıyordu. Hem de ellerinde kendilerine yol gösterecek bir şeyleri olmadan. Koskoca Pentagon, Scott'tan gelecek bir emirle harekete geçmek için hazır bekliyordu. Üç milyon askeri, topları, gemileri, uçakları, güdümlü mermileriyle hazırdı. Casey, ortalıkta kalmış, şaşırmış gibiydi. Bütün hayatı boyunca dinlediği Başkanlık kuvveti denen şey neredeydi?

Clark, sanki onun aklından geçenleri okurmuş gibi, "Bizim sistemde" diye açıkladı; "halkın desteğine sahip olmayan bir politikacı hangi mevkide olursa olsun bir hiçtir."

Havaalanının park yerine girdiler. Casey cebindeki not defterine Mutt Handerson'un telefon numarasını yazarak sayfayı yırtıp Clark'a uzattı.

Clark; "Teşekkür ederim, Jiggs," dedi. "Fakat ben o hava üssünü bizzat bulup kendi gözümle tespit etmek istiyorum. Şayet bunu yapamazsam, bugünkü durumumuzdan daha ileri bir delil sahibi olmuş saymam kendimi."

İki erkek salonda el sıkışarak ayrıldılar. Casey kendisini New York'a götürecek olan dolmuş uçağına bindiği zaman güneş koskocaman meydana çıkmıştı. Birkaç dakika sonra, Clark'ı Dulles ve El Paso'ya götürecek olan jet uçağı da havalandı.

* * *

BAŞKAN LYMAN'IN günlük işler listesinin başında, Louisville'deki kızının evinde bulunan karısı Doris'e telefon etmek vardı. Lyman bir iki tatlı sözün Doris'i saatlerce mutlu edeceğini biliyordu. Bir süre Bayan Lyman ile gevezelik ettikten sonra, hastanedeki kızını aradı. Liz kulağının dibinde onu ilk defa olarak "Dede" diye karşılayınca kızına kocaman, gürültülü bir öpücük gönderdi telefonda.

Bakan Todd telefon ettiğinde keyfi iyice yerine gelmişti. Todd onu böyle yeniden canlanmış görünce; Başkanım sizi duyan da Scott her şeyden vazgeçmiş ya da ölüp gitmiş zanneder." diye takıldı.

"Yoo. Ben de tam seni aramak üzereydim bu iş için. Hemen gelebilir misin buraya?"

Todd, caddenin öbür tarafındaki Maliye Bakanlığından Beyaz Saray'a gelene kadar Lyman sabah gazetelerinden ikisini bitirmiş, bütün itirazlarına rağmen basın sekreterine o gün kimseyle görüşemeyeceğini bildirmiş, Esther ile konuşup üç arkadaşının sağ salim yola çıkıp çıkmadıklarını sormuş ve Art Corwin'in Scott hakkındaki raporunu tamamlamıştı.

Todd, Corwin'in raporunu okurken bir yandan saatinin zinciriyle oynuyordu. Bitirdiğinde hiçbir şey söylemeden raporu Başkana iade etti. Lyman gözlüklerini çıkararak eline aldı, sanki camlarını tetkik ediyormuş gibi gözlüğünü seyrediyordu.

Maliye Bakanı; "Burada Casey'in anlattıklarını önemsizleştirecek hiçbir şey yok bence," diye devam etti.

Koskocaman, aklı başında iki adam, MacParson gibi manyağın biriyle buluşmak için yük asansörüne binsin. Olacak iş değil."

"Aklıma gelmişken," diye işaret etti Lyman. "O evin Prentice'e ait olduğuna muhakkak gözüyle bakabiliriz. Esther bu sabah kontrol etti, Dobney'de oturmuş olan tek Kongre üyesi Prentice'miş."

"Scott'un Prentice ile dostluğunun sebebini anlıyorum. Nasıl olsa adam Senato'nun Silâhlı Kuvvetler Komisyonu Başkanı. Geç de olsa onu aralarına almak işine geliyor. Ama MacParson denenle ne ilişiği, çıkarı olabilir?"

Lyman masanın üstünde ona doğru abandı:

"Bak Chris, Casey'in dediği gibi bir şeyler varsa ortalıkta, bunda şaşacak bir taraf da yok. MacParson'un her gece televizyonda sekiz on milyonluk bir seyirci kitlesi var. Ayrıca adamın söylediği her şeye, doğru olsun olmasın Allah'ın emriymiş gibi inanırlar. Şayet Scott birtakım planlar peşindeyse, bunları halka anlatacak birine ihtiyacı olacak tabii. MacParson'un konuşma tarzına bakılırsa bu işi de o üstüne almış gibi. Benim anlayamadığım bu işte Prentice'in rolünün ne olacağıdır."

Ders verircesine konuşma edası bu sefer Todd'a gelmişti.

"Başkanım," dedi; "şayet bir şeyler dönüyorsa ortalıkta, ben hâlâ bunun varlığına tam olarak inanmış değilim. Senatör Prentice'in bu işin içinde olması gayet normaldir. Sadece Senato'daki Komisyon Başkanlığı dolayısıyla değil, temsil ettiği eyalet dolayısıyla da askeri konularla son derece yakından ilgisi vardır. California'daki askeriyeye iş yapan müteahhit firmaları düşünsenize! Hemen hemen bütün güdümlü

mermi ve uçaklarımızı Californialılar yapar. Bu sadece Eyalet için büyük bir sanayi kaynağı değil, aynı zamanda sendikalarla da ilgili. Silahsızlanma tam olarak uygulandı mı koca koca şehirler fitili kısılmış lâmbalara dönecek."

Lyman; "Prentice, böyle şeylerden daha büyük bir insandır," diye itiraz etti. "Bütün ağırlığını vererek girer bir işe. Bu Antlaşma işinde bana karşı koyup mücadele etti ama yine de kendisine gerçek bir saygım vardır."

"Belki de doğrudan doğruya bir refleks olarak harekete geçmiştir. Uzun boylu düşünen bir adam değildir zaten. Bu Antlaşma onun hayat tarzı için bir tehlike teşkil ediyordu, bu yüzden de olabilir," dedikten sonra Todd konuşmayı yeniden eski noktaya getirdi: "Rutkowski'den ne haber?"

"Dün gece bir saat kadar konuştuk. İşin iç yüzünü saklamak çok zor oldu. Bir hayli güçlük çektim. Daha ziyade askeri kişilerin Antlaşma hakkında ne düşündüklerini, herhangi bir endişeleri olup olmadığını merak ettiğimi falan söyledim. Neyse, Barney bu sabah Amiral Palmer ile görüşmeyi kabul etti."

"Ya!.."

Lyman, "Başka bir şey daha var," diye karşısındakinin sözünü kesti; "Barney üç hafta kadar önce Albay Murdock'un kendisine telefon ettiğini ve onu Washington'a çağırdığını söyledi. Scott ile görüşmeye çağırmış. Yalnız lâf arasında bunun bir emir olmadığını, son siyasi vaziyetleri görüşmek için bir nevi özel davet olduğunu da açıkça belli etmiş. Barney ona kendisinin politikayla ilgisi bulunmadığını, fakat bir dahaki sefer Washington'a geldiğinde uğrayıp Generali ziyaret edeceğini bildirmiş. Murdock bu cevap üzerine şaşırmış, peki iyi olur gibilerden bir şeyler mırıldanıp telefonu kapatmış."

Todd; "Buna göre, Rutkowski'nin bu işe dahil edilmiş olduğunu sanmam," diye cevap verdi. "Scott ondan şüphelenir artık. Bizim takıma da dahil edilmemeli."

Lyman; "Aynı fikirdeyim," dedi. "Hemen şimdi Scott'a telefon edip, bu hafta alârm tatbikatından vazgeçtiğimi, hafta tatilini Main'de geçirmek istediğimi söyleyeceğim."

Todd başını salladı. "Onu denemek, ne tepki göstereceğini anlamak iyi olur. Ayrıca bunu ne kadar erken yaparsak, o derece iyi olur bence."

Başkan zile basıp Esther'i aradı.

"Senden pis bir iş isteyeceğim, şekerim! Telefonda bana General Scott'u bulmanı ve konuşmamızı aynen tespit etmeni istiyorum."

Başkan konuşurken Todd büyük bir dikkatle onu seyrediyordu. Zaman zaman Lyman ona bakıyor, başını sallıyordu. Beş dakika kadar sonra telefonu kapadığı zaman Lyman'ın neşesi tamamen kaçmıştı.

Todd bir şey soracakmış gibi ağzını açmıştı ki, Başkan eliyle işaret edip onu susturdu ve Esther'in zilini çaldı.

Esther, getir oku bakalım notlarını," dedi.

Sekreter içeri girdi, koltuklardan birine oturdu ve elindeki not defterinden okumaya başladı:

BAŞKAN: Günaydın General, ben Jordan Lyman!

SCOTT: Günaydın Başkanım. İkimiz de erkenciyiz bu sabah bakıyorum.

BAŞKAN: General, fazla vaktinizi almayayım, hemen sadede geliyorum. Düşündüm de bu alârm tatbikatına katılmamaya karar verdim. Açıkçası, hayli yorgunum. Birkaç gün Blue Lake'deki evime gidip balık tutup dinleneyim diyorum.

SCOTT: Başkanım, müsaadenizle böyle bir şeyi yapamayacağınızı söylemek isterim. Siz bu tatbikatın ayrılmaz bir parçasısınız. Sizin mevcudiyetiniz mutlaka lâzım, hatta hayati bir iş.

BAŞKAN: Ben bu işin içinde bir figürandan başka bir şey değilim, General. Bunu siz de biliyorsunuz. Her şey bensiz de pekâlâ yürür.

SCOTT: Fakat siz Başkumandansınız, efendim. Bazı emirlerin bizzat tarafınızdan verilmesi gerekir.

BAŞKAN: Bu emirler cumartesi gününden önce verilmiş olacak nasıl olsa.

SCOTT: Sadece bu kadar değil, Başkanım. Sizin mevcudiyetiniz moral bakırcımdan çok önemli. Bilhassa ileri kademe komutanları sizin kendilerini takip etmekte olduğunuzu haber alınca daha başka türlü hareket edeceklerdir.

BAŞKAN: Sen o yönden merak etme. Her şeyi Blue Lake'den de gayet yakından takip ediyor olacağım.

SCOTT: Müsaadenizle, efendim, böyle bir zamanda, Rusya'yla olan durumumuz bu haldeyken sizin tatile çıkmanız bence çok hatalı bir hareket olur. Sizin balık tuttuğunuz bir zamanda yapılan bir tatbikatı fazla önemsemezler.

BAŞKAN: Bırak da bu hususu ben kendim takdir edeyim, General. Korkarım, kararım katidir, bir süre dinlenmeye ihtiyacım var.

SCOTT: Gayet tabii, karar sizindir, Başkanım. Fakat bu kararınızı destekleyemiyorum.

BAŞKAN: Her ne...

SCOTT: Blue Lake'e ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?

BAŞKAN: Belki cuma akşamı, geç vakit.

SCOTT: Kıskanıyorum sizi doğrusu. Balıkta şansınız açık olsun.

BAŞKAN: Allahaısmarladık, General!

SCOTT: Güle güle, Başkanım!

Todd konuşmak için Başkanın yüzündeki hiddet ifadesinin dağılmasını bekledi. "Atlatılması güç bir insan," diye söylendi, "İyi ki Sovyetlerden yana değil de bizden yana."

"Bizden yana mı, Chris? Hâlâ aynı fikirde misin?"

"Şunu kabul etmek zorundayım ki, tereddütlerim biraz daha artmış vaziyette. Adamın tepkisi hayli sertçe oldu, inkâr edilmez. Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?"

"Blue Lake'de Hank'a haber göndermek niyetindeyim. Şayet Scott bir şeyler yapacaksa, haberimiz olsun. Bence oraya birini gönderip şöyle bir kolaçan ettirecektir."

Henry Picot'u arayan Esther birkaç dakika sonra onu bulmuştu. Henry Picot, Başkanın Maine'deki tatil evinin bekçisi ve balık arkadaşıydı.

"Hank, ben Jordan Lyman. Deme? Ne kadar var?.. Atıyorsun, Hank! Hayır, bu hafta sonu gelmeme imkân yok. Yalnız etrafa karşı ben birkaç güne kadar oraya geliyormuşum gibi davran, o havayı uyandır. Tamam. Mektupları almaya gittiğin zaman kasabanın dükkânında lâf arasında sıkıştırıver hafta sonu geleceğimi... Sonra dinle, dergilerden birkaç kişi gelir bakarsın etrafa bakınmaya... Birkaç gün içinde. Hani canım, ikide bir resim çekmek isteyen muhabirler peyda olur ya... Sonra etrafta yabancılar görecek olursan, kendilerine nazik davran ama içeri girmelerine izin verme. Bir şey daha, Hank, kim olduklarına, nasıl insanlar olduklarına iyice dikkat et ve oradan uzaklaşır uzaklaşamaz bana telefon edip durumu bildir. Tamam mı?" Başkan sustu. Sonra, "Hayır, emin değilim, tabii" diye devam etti; "sadece içimde öyle bir his var da... Yok canım, düşmanım

falan yok, senden ve o balıklardan başka demek istiyorum. Okey, teşekkürler, Hank!"

Todd başını salladı. "Bu iş zannettiğimizden ciddiyse sizin Picot, cumaya varmaz birkaç ziyaretçiyle burun buruna gelecektir," dedi.

"Ben de öyle sanıyorum."

"Ben daireye gidip bir başka alternatif plan üzerinde çalışsam fena olmayacak. Diyelim ki, şüphelerimiz gerçek, fakat bunu ispat edecek hiçbir delilimiz yok elimizde. Bu takdirde, derhal harekete geçmeniz için elimizde bir plan olmalı."

"Hakkın var, Chris. İyi edersin. Benim aklım hiç işlemez oldu."

Todd gittikten sonra, Lyman yeniden Corwin'in raporunu tetkike başladı. Korkunç bir romanmış gibi okuyordu sayfaları. General Garlock'un yüzünü bile hatırlamıyordu, bir defa tanışmışlardı. Anlaşıldığına göre Garlock, Scott'un planına dahil değildi. Lyman, General Riley'e iyice kızıp bozulmuştu. Deniz piyadesinin ileri gelen komutanlarını davet ettiği bir geceyi hatırlıyordu geçen yıl. Komutanları zaman zaman davet ettiği toplantılardan biriydi. Riley birbiri ardından İkinci Dünya Savaşı'na dair gayet tatlı, cephe argosuyla süslü hikâyeler anlatmıştı. Pek az insan bu kadar kısa zamanda Lyman üzerinde olumlu bir izlenim uyandırmıştı. Şimdi Riley, bu memlekete, Deniz piyadelerine ve bizzat kendisine bu kadar çok şey vermiş olan bir sisteme karşı gelebilir miydi?

Scott ve Riley gibi mevki sahibi iki insan nasıl olur da, iki hırsız gibi yük asansörüne girerdi? Hem de MacParson gibi müseccel bir şarlatanla buluşup görüşmek için? Yoksa MacParson'u yanlış mı tanıyordu? Ya da Corwin de mi hayal görmeye başlamıştı?

General Rutkowski'nin geldiğini haber vermek için Esther'in çaldığı zil Lyman'ın düşüncelerini yarıda kesti. Bir bakıma memnun olmuştu buna, aksi halde kafasının içindekilerin nerelere kadar gidebileceğini kestirmek mümkün değildi.

General Bernard Rutkowski, hava kuvvetleri üniformasını ve pilot armasını sanki sırf bu iş için yaratılmış bir insan gibi taşırdı. Orta yapılı, sarışın ve birazcık tıknaz bir insandı. Zeki, mücadeleci bir kenar mahalle çocuğuydu, West Point'e âdeta zorla girmiş, bu işi becerene kadar üç milletvekilinin kapısını eskitmişti âdeta. Uçmak istiyordu Şimdi de güdümlü mermilere ve uçan herkese komuta edebilmek arzusundaydı. Yıllardır maharetle Pentagon'da bir masa başı vazifesinden kaçmayı becermişti. Hava savunma komutanlığı onun ilk geri vazifesiydi ve bundan fevkalâde şikâyetçiydi.

Lyman koltuklardan birini işaret etti. Rutkowski koltuğa gömüldü. Başkan, Todd için sakladığı kutudan bir puro ikram etti. Birkaç saniye sonra general mavi dumanların arasında kaybolmuştu âdeta.

"Çok güzel bir puroymuş bu. Neyse, Amiral Palmer ile uzun bir görüşme yaptık," diyerek dumandan bir halka üfledi. "Başkanım, bu türlü casusluk işlerinde pek tecrübem yok benim. Hele benden ne istenildiğini tam olarak bilemeyince daha da zorlaşıyor, tabii."

Lyman bir gece önceki 'müphem' konuşmasına döndü yine: 'Barney, sana bu şekilde muamele ettiğim için müteessirim ama başka çarem yok,' diye düşündü.

"Kesin bir maksadım yoktu, Barney. Önce de dediğim gibi, bu Antlaşma müzakeresine başladığımızdan beri bir kısım kuvvet komutanlarının tavırlarını beğenmiyorum. Meslektaşlarının bir kısmı arasında, ne bileyim bir çeşit bir direnme cephesi kurmak isteyen bir teşkilat falan ortaya çıkmış

olabilir, diye düşündümdü. Böyle bir şeyin memleketin hayrına olmayacağını sen de bilirsin."

Rutkowski hiç tatmin edilmişe benzemiyordu. Fakat pek belli etmedi.

"Neyse, Palmer'e burada Washington'da birtakım dümenlerin dönmekte olduğunu hissettiğimi söyledim ve bunları benim de öğrenmem gerektiğini bildirdim. Geçen kış Daniel'den SAC üssüne yapılan telefondan ve Murdock'un bana söylediklerinden söz ettim. Palmer bir süre bir şeyler geveledi; ama sonunda anladım ki o da benden fazla bir şey bilmiyor. O da bana benim gibi düşündüğünü fakat işin içyüzünü bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Geçen yıl, Noel civarında bir akşam umumi bir ziyafette Scott ile karşılaşmışlar ve General o gece politikadan başka lâf etmemiş."

"Palmer buna ne tepki gösterdiğini açıkladı mı?"

"Evet. Açık sözlü çocuktur. Bu türlü işlerden hoşlanmadığını ve görevinin deniz kuvvetlerini herhangi bir saldırıya karşı hazır tutmak olduğunu, bunun dışında politikadan hazzetmediğini bildirmiş."

"Sonra ne olmuş?"

"İki ay kadar sonra, Şubatta Scott, Palmer'i yemeğe davet etmiş. General Riley ve General Dieffenbach da varmış bu yemekte. Bu sefer, Palmer'in söylediğine göre, üçü de hemen hemen aynı lâfları etmişler, sizden ve dış politika tutumunuzdan şikâyet edip, yermişler."

"Her şeyi berbat ettiğimi mi söylemişler?"

"Şey, onun gibi bir şeyler," diye sırıttı beriki. "Palmer'in söylediklerini aynen nakletmeyeceğim zaten. Biraz ileri gitmişler."

Lyman gülümseyerek; "Ziyanı yok," diye mırıldandı, "Bu türlü şeyler bizim günlük uğraşımız oldu. Aldığım mektupların bazılarını görsen."

"Palmer kendisi bir şey söylemeden onların dediklerini dinlediğini anlattı. Onlar onu sürükledikçe bizimki direnmiş, politikaya bulaşmamaya çalışmış. Bu durum bir süre devam etmiş, ta ki, Palmer, Senato komisyonu önünde ifade verirken Antlaşmaya saldırana kadar. Scott herhalde bunu adamların vasıtasıyla öğrenmiş olacak ki, hemen o akşam telefon edip Palmer'i tebrik etmiş. Bu konuşmasında da Scott lâfı hep sizin idarenizi çekiştirecek bir yola, dökmeye çalışmış, ama Palmer yanaşmamış."

"Hepsi bu kadar mı?"

Hayır, daha var. Palmer, çok olmamış, Murdock'tan bir telefon daha almış; tam benim onu bu meseleleri konuşmak üzere aradığım sıradaymış. Antlaşmanın size ait bir iş olduğunu, bu konuda fikrini çoktan açıklamış bulunduğunu söyleyerek atlatmış Albayı... Ha, bir şey daha var. Palmer, öteki şeflerin kendisine haber vermedikleri bir toplantı yaptıklarını sanıyor bu Antlaşma konusunda. Bu Antlaşmanın yeniden gözden geçirilmesini ya da başka bir şey yapılmasını isteyen sivil halk teşebbüslerini desteklemeye karar verdiklerini sanıyor. Ona göre, şefler, kendi adlarını açıklamadan ellerinden geldiği kadar bu türlü hareketleri destekleyeceklermiş. Palmer böyle bir şeyin faydası olmayacağı fikrinde."

"Sen ne düşünüyorsun bu Antlaşma hakkında, Barney?"

Rutkowski ağzındaki puroyu kenara alarak; "Açık konuşmamı ister misiniz, Başkanım?" diye sordu.

"Başka türlüsünün bir faydası olmaz ki."

"Okey! Bence, Ruslar sizi aldatıyor. Onların silahsızlanmaya samimi olarak inandıklarını sanmıyorum. Temmuz bire

kadar bir kısım silahların başlıklarını çıkaracaklardır muhakkak; ama Sibirya'daki bir üste kim bilir kaç tane hazır bomba saklayacaklar, Allah bilir."

"Bizim istihbaratımıza güvenmiyor musun?"

"Bu konuda değil, Başkanım. Rusya çok büyük bir memlekettir."

"Peki neden General Scott'un grubuna dahil olmuyorsun, böyle bir şey varsa, Antlaşmaya karşı koymak için?"

"Ben böyle bir şey yapamam. Siz kararınızı verdiniz. Bizim fikrimizi sordunuz, biz de söyledik. Bunları dinlemediniz. Gerisi size kalmış bir şeydir. Allah hayırlısını versin, inşallah umduğunuz gibi işler. Aksi halde aldığımız maaşı hak etmek için çok uğraşmamız lâzım gelecek."

Lyman yüzündeki gülümsemeyi mümkün olduğu kadar sıcak göstermeye çalıştı. "Barney, senin Washington'da olup bana danışmanlık etmeni arzu ederdim," diye mırıldandı; "konuşma tarzın hoşuma gidiyor. Birçoklarının yaptığı gibi her tarafa çekilir tarzda lâf etmiyorsun."

"İkiyüzlülükten hoşlanmam, Başkanım. Bu şekilde konuştuğum için kusuruma bakmayın. Hiçbir zaman böyle bir huyum olmadı."

Lyman yerinden kalkarak masanın etrafını dolaştı. Kapıya doğru yürürken Başkan, Rutkowski'ye Beyaz Saray'a ve Palmer'e yaptığı ziyareti gizli tutmasını hatırlattı.

"Yine sana ihtiyacım olursa, buraya gelip bir süre Washington'da kalmayı kabul edersin, umarım."

"Vergi mükellefleri uçtuğum jetin parasını ödedikleri sürece, istediğiniz anda iki saat sonra emrinizdeyim."

Kapıyı kapattıktan sonra Lyman pencerenin önüne giderek elleri cebinde, gül bahçesini seyre başladı. Bu sabah güneş pek belli belirsizdi; 'dünkü yağmura göre bu büyük bir

ilerleme,' diye aklından geçirdi. Kendi durumunda da şöyle böyle bir ilerleme olmuş muydu? Palmer haklı mıydı? Acaba Scott sadece, generallerin açıkça söyleyemedikleri noktaları ortaya dökecek bir sivil teşebbüsün perde arkasında yardımcılarından başka bir şey değil miydi? 'Şayet her şey bundan ibaretse,' diye düşündü Lyman; 'Scott'un şerefine üç defa yaşa diye bağırırım pencereden.' Fakat bu ECOMCON neyin nesiydi? Halk oyunu güçlendirip takviye etmek için üç bin beş yüz kişilik bir kuvvete mi ihtiyacı vardı kurmay Başkanın? Yoksa gerçekten böyle ECOMCON adında bir şey yok muydu? Neyse, bu birkaç saate kadar Ray Clark tarafından çözümlenmiş olacaktı.

* * *

CLARK, EL Paso'da uçaktan çıktığı zaman bütün vücudunu bir hamam sıcaklığı sarmış zannetti. Batı Texas saatiyle sabahın hâlâ çok erken saatleri olduğu halde, güneş o açıdan bile alışılmamış bir ısı yayıyordu. Dilini ağzının içinde şöyle bir dolaştırdı. Tadını pek beğenmemişti. Washington'da uçağa bindikten sonra bir şişe Bourbon'u bitirmiş, Dallas'tan bu yana da iyi bir uyku çekmişti.

Geceyi yolda geçirmiş bir yolcunun bütün tatsızlığını yüzünden okumak mümkündü. Bir yudum içkiye mi, yoksa iyi bir kahvaltıya mı ihtiyacı olduğunu bir türlü kestiremiyordu. İkisini birden yapmaya karar verdi.

Önce büfenin tezgâhına yanaştı. Bir bardak meyve suyu ve bir iki sandviç ısmarladı, bir bardak da kahve söyledi ve garson kıza yakınlarda iyi bir motel sordu.

Kız; "Sand and Saddle Moteli'ni deneyin," diye tavsiye etti. "Rahat, temiz bir yerdir. Fakat daha önce bir tıraş olsanız fena olmaz, beyefendi."

Clark, motele kadar olan kısa yolda şoförü kolaylıkla konuşturmaya başladı.

"Eski bir arkadaşımı arıyorum buralarda," diye söze başladı, "Etraftaki askeri üslerin hepsini bilir misin?"

Şoför, "Zaten bir iki tane vardır," diye cevap verdi, "Hepsi de büyük üslerdir. Siz Fort Bliss'i mi arıyorsunuz yoksa ?"

"Hayır, öyle değildi adı."

"Daha ileride New Mexico yolu üzerinde de White Sands adında bir üs var. Aynı yolda daha ileride de Holloman hava üssü vardır. Bir de Briggs üssü bulunur buralarda. Bunlardan birinde mi acaba?".

"Zannetmem. Bu yeni bir üsmüş. Birkaç ay önce kurulmuş galiba. Allah kahretsin, bir kâğıda yazıp vermişti ama nereye koyduğumu bilemiyorum."

"Galiba etrafta öyle yeni bir üs var ama millet ağzını pek sık tutuyor. Aslında nerede olduğunu ben de bilmiyorum. O taraflardan hiç iş almadım, hem Sam amca üstümüze vazife olmayan şeylere karışmamızı pek hoş görmüyor. Ben de öyle yapıp, her işe sokmuyorum burnumu."

"Benim sözünü ettiğim arkadaşım muhaberecidir."

"Vallaha, hiç haberim yok yeni bir muhabereci üssünden. Duymadım."

'The Sand and Saddle' adındaki motel, resepsiyon binasının etrafını çeviren iki katlı yarım daire tarzı yapısıyla pek hoş bir yere benziyordu. Altındaki geçitten ilerisindeki havuzuyla, etrafındaki şezlonglar görünüyordu. Soğutma tertibatı sayesinde, boğucu sıcaklık tatlı bir dereceye düşürülmüştü. Senatör kayıt defterine sadece "R. Clark" diye yazdı adını. Bıkkın tavırlı bir Meksikalı genç, çantasını alıp üst kattaki odasına çıkardı.

Pencereye takılmış olan soğutucu içeriye devamlı olarak serin hava veriyordu. Clark başını bu serinliğe uzatarak, şakaklarını ovuşturdu.

Çocuğa; "Bana çabucak bir şişe viski bulabilir misin?" diye sordu.

"Affedersiniz efendim, dükkânlar saat ona kadar açılmaz. Üstelik en yakın dükkân da bir hayli uzaktır."

Clark cebinden on dolarlık bir banknot çıkararak uzattı. "Haydi bakalım, evlat" dedi. "Mutlaka senin bir köşede kalmış bir şişe viskin vardır iyi bir müşteri için sakladığın."

Çocuk dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra küçük bir şişe viskiyle döndü. Clark şişenin etiketine şöyle bir baktı ama çocuğa bir şey söylemedi. Yalnız kalınca şişenin ağzını açıp, birkaç yudum aldı. Öksürerek, şimşekler çakan gözlerini ovuşturdu. Sonra banyoya geçti, elindeki şişeyi duvardaki ilâç dolabına koyarak kapısını kapattı, tekrar odaya dönerek telefonu kaldırdı.

"Beni bir saat sonra uyandırın, lütfen," diye talimat verdi santrala.

Soyunarak, ayağındaki külotuyla çarşafın altına girdi ve derhal uykuya daldı. Bir saat sonra telefon çaldığı zaman kendini çok daha iyi hissediyordu. Tıraş oldu, kısa kollu bir gömlek ve hafif spor bir ceket giyindi. Yatağın kenarına otururak Casey'in yazıp verdiği kâğıdı tetkike başladı. Sonunda kararını verdi, santrala istediği numarayı bulmalarını söyledi. Telefona bir kadın sesi cevap vermişti.

"Bayan Handerson ile mi görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet."

"Hanımefendi benim adım Ray Clark'tır. Mutts ve Jiggs Casey'in arkadaşıyım. Numaranızı Jiggs verdi bana.

Şehre varınca ararsın demişti. Mutt'la Washington'da görüşememiştik de."

"Çok yazık," diye cevap verdi telefondaki ses, "Mutt Pazartesi gecesi geç vakit geldi ve hemen üsse gitti. Galiba hafta sonuna kadar da orada kalacakmış."

"Kendisini telefonla arayabilir miyim?"

Kadın güldü. "Telefon numarasını bulursanız, lütfen bana da haber verin, hatta üssün nerede olduğunu bile bilmiyorum ben."

Clark sesine inanmıyormuş gibi bir eda vererek, "Ay hiç gitmediniz mi oraya?" diye sordu.

"Takriben ne tarafa düştüğünü göstermişti bir defa White Sands'a giderken. Yani kocamın Alaska'da olmadığını biliyorum, o kadar."

"Asker eşliği bazen böyle şeyleri gerektiriyor, n'aparsınız."

Handerson'un sesi biraz toparlandı. "Siz asker değil misiniz?" diye sordu.

"Askerim, tabii. Askerliğin dertlerini bu kadar yakından bilmemden anlamadınız mı? Daha doğrusu karım daha iyi bilir ya. Ben de gezici görevle durmadan dolaşır dururum."

"Ya." derken kadının sesi rahatlamış gibiydi. "Nerede kaldığınızı söylerseniz, eve gelecek olursa kocama haber vereyim, o sizi arasın."

"Maalesef," diye yalanı bastı yine; "hemen bu akşam Los Angeles'a dönmek zorundayım. Sadece Ray'ın aradığını söyleyin. Teşekkür ederim, Bayan Handerson."

Kapıya doğru yürürken bir an tereddüt etti, banyoya ilerledi, fakat kararını vererek dolaba dokunmadan derhal geri döndü, odadan dışarı çıkıp kapıyı sertçe çekip kapattı. 'Müracaat'a inene kadar yüzüne uydurma bir gülümseme

yapıştırmayı başarmıştı. Anahtarı uzatırken, memurdan kendisine kiralık bir araba bulmasını da istedi.

Kâtip, "Cadillac mı olsun?" diye sordu.

Tıraş olup giyinmenin insanı ne kadar değiştirmiş olacağını düşündü.

"Hayır, bir Ford ya da Chevy yeter!"

Arabanın gelmesini beklerken tezgâha dayanarak gençle konuşmaya başladı.

"White Sands'a gitmek için hangi yolu takip etmem lazım?"

"Bu yolu. 54 numaralı yol. Kapıdan çıkınca sola dönün ve dosdoğru gidin. Altmış mil kadar ileridedir."

"O yol üstündeki yeni üsse nasıl gideceğim? Orada çalışan muhabereci bir arkadaşı görmem lazım da."

"Bilmem," diyerek omuz salladı delikanlı. "O civarlarda askeri bir üs olduğunu duydum; ama söylentilere göre gizli bir yermiş orası."

"White Sands'a gidene kadar nerelerden geçilir?"

"Hiçbir yerden. Çöldür oraya kadar."

El Paso'nun birkaç mil kuzeydoğusunda, alışmadığı şekilde kırk mil hızla giderek etrafı tetkik ederken delikanlıya hak verdi. Sağına doğru bomboş bir arazi ufka kadar uzanıyordu. Artık iyice yükselmiş olan güneşin altında kumlar bir yığın cam gibi parlamaya başlamıştı. Bu düzlüğü bozan tek şey zaman zaman meydana gelen kum tepeleriyle kaktüs yığınlarıydı. Sol tarafta da Franklin Dağları yükseliyordu. Burası da eteklere doğru yer yer görülen yeşilliklerin dışında bomboş ve çıplaktı. Kırk milyon yıl önce dünya eski bir hiddetle göbeğindeki kızgın lâvları buradan dışarı kusmuş, bu dağ yığınını meydana getirmişti. Yüzbinlerce yıllık rüzgâr

ve güneş tepelerini yer yer eritmiş, törpülemiş, lâvları kireçleştirerek ihtiyar bir adam yüzüne çevirmişti.

Sıcağa rağmen havanın kuruluğundan ötürü Clark kendini umduğundan çok daha iyi hissediyordu. Elini şöyle bir alnında dolaştırdı, fakat bir damla ter yoktu. Tam New Mexico sınırında bir benzin istasyonuna girdi. Uzun süre başka benzin alacak yer bulamayabilirdi.

Kapıda sahibi olduğu durumundan belli bir adam belirdi. Sırtında yağ lekeli bir tulum vardı ve yüzü sıcaktan meşinleşmişti.

Clark, "Coca Cola bulunur mu?" diye sordu. Adam kenarda duran büyük kırmızı bir kutuyu işaret etti. Clark delikten içeri para attı, makinanın otomatik olarak çıkaracağı şişeyi beklemeye başladı. "Bir tane de siz içer misiniz?" diye sordu adama.

Benzinci başını salladı..

"White Sands'a ne kadar daha var?" diye sordu Clark.

"Elli mil daha."

"Memleketiniz de pek sıcakmış. Yol üstünde üç ordu kooperatifine uğramam lazım."

"Satıcı mısınız?"

"Evet. Deterjan sabun satıyorum. Bu yoldan da hiç geçmemiştim." Karşısındakinde hiçbir tepki uyandırmadığını görünce devam etti. "Şu beş altı ay evvel kurulan yeni askeri üsse kadar daha çok var mı?"

Benzinci, "Anladığıma göre siz benzin değil bilgi almak için durdunuz burada. Şu etikete göre bu arabayı E! Paso'da kiralamışsınız, tankınız da hemen hemen doldu."

Clark güldü; "Öyle," dedi, "Ama bir şişe Coca Cola da ikram ettim. Bu işte kesenin ağzını açmaya karar verdim. Bu bölgeye yeni geliyorum. Bu yeni üssü bulup biraz mal

satmak niyetindeyim. Bu kadar açık konuşuyorum. Bir anlaşma yapalım istersen."

"Nasıl bir anlaşma?"

Clark karşısındaki tezgâha bir yirmilik banknot bıraktı. Adam almak için herhangi bir harekette bulunmamıştı.

Senin bir casus olmadığını nereden bileyim ben?" diye mırıldandı.

Clark cüzdanını çıkardı, gözlerden birini dolduran bir alay kartın arasında eski yedek subaylık hüviyetini aramaya başladı. Senatör olduğunu gösteren birkaç kredi kartı ve hüviyetin arasından aradığını bularak çıkardı, benzinciye uzattı. Kartın üzerinde resmi ve bir kenarda parmak izleri vardı.

"Georgia'lısın ha? Neresinden?"

"Macon'dan. Ama şimdi Dulles'da çalışıyorum. Bak, maksadım iyi bir iş becermek. Bana sadece o yeni üsse dönen yolu göster, o kadar. Bu yirmi dolar senin olacak. Bundan sonra da gelip gidişte benzinimi daima senden alırım."

Adam düğmesine basıp kasayı açtı, yirmi dolarlığı dikkatle içeri yerleştirirken:

"Valla," dedi; "ben de doğru dürüst bilmiyorum. Bütün bilgim oralarda bir yerde yeni bir üssün kurulduğundan ibaret." Kuzeybatıyı işaret etmişti eliyle. "Kocaman bir hava alanıyla bir alay binalar yapmışlar duyduğuma göre. Oralardan kimseyi görmedim ama kendim. Ben senin yerinde olsam, buradan ileri otuz mil, hayır, yirmi yedi, yirmi sekiz mil kadar gittikten sonra sol tarafa doğru ayrılan yeni bir yolu kollarım, şöyle tepeye doğru çıkan bir yol."

Clark, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. Şişenin içinde kalan son yudumu da tepesine dikti.

"Sırf sabun satmak için oraya gitmek niyetindeysen, dikkat et, seni bir tetkikten geçireceklerdir. Bana kalırsa, kapıdan geçemezsin ya."

Clark arabasına binip hareket edince, dikiz aynasından adamın arkadan kendisini süzdüğünü sonra kalemini dilinin ucuyla ıslatarak elinin tersine bir şeyler kaydettiğini gördü. 'Bu adam ya birileri hesabına çalışıyor, ya da pek meraklı bir şey' diye düşündü.

Gaz pedalına basarak saatte 75 millik bir hızla uzaklaşmaya başladı. Bir gözü de daima kilometre saatindeydi. Benzin istasyonundan 25 mil uzaklaştığını anlayınca, arabayı yavaşlattı. Birkaç araba yanından vınlayıp geçmişti. Direksiyondakilerin kendisine ters ters baktıklarını fark etmişti. Clark'ın gözü hep sol taraftaydı. Dağ iyice yükselmiş, yol ile arası biraz daha açılmıştı.

Birden gözüne ilişti. Arabayı yavaşlatıp, durdu. Yeni olduğu anlaşılan ince bir asfalt yol dimdik sola doğru yukarı çıkıyordu. Girişinde herhangi bir işaret yoktu.

Clark yavaş yavaş, dikkatle dönüp yeni yola girdi. Asfaltın üstünde ağır hizmet vasıtalarının lastiklerinin izleri görülüyordu. Yumuşak bir yokuşla çıkıyordu yol. Sağında çöl, küçük tepelerle göz alabildiğine uzanıyordu. Yol birden tepenin üstüne varıp aşağı doğru inmeye başladı. Bir mil kadar ilerde yüksek bir tel örgüsü görülüyordu. Tel örgüsü yolun üstünde bir kapı yapıyor, içeride de küçük bir kulübe duruyordu. Kocaman bir işaret vardı kapının üstünde; ama okunmuyordu bulunduğu yerden. Hızını yirmi milin altına düşürmüştü.

"Tamam, hemşeri, buraya kadar!" diye bir ses duydu.

Sesin geldiği tarafa başını çevirdiği zaman, büyük bir kayanın arkasından çıkan bir askerin kendisine doğru

yaklaşmakta olduğunu fark etti. Asker, haki bir şort ve kısa kollu gömlek giyinmişti. Ayağında postallar, başında güneş miğferi vardı. Clark bir an İkinci Dünya Savaşı'nda Montgomery'nin çöl birliklerini hatırladı. Fakat bu askerin elinde en modern makinalı tüfek bulunuyordu, hem de kendisine doğru çevrilmiş. Gömleğinin yakasında da Amerikan ordusunun işaretleri görünüyordu.

Clark, yolun öteki yanından biraz ileride bir başka askerin peyda olduğunu gördü. Arabayı durdurdu.

"Şöyle çekil bakalım." İlk asker arabanın kapısını açmış, ortaya çıkmasını işaret ediyordu. Elindeki silahını arka sıraya attı. Öteki asker de sağ taraftan içeri girmişti. O da silahını arkaya koydu. Yalnız belinden çıkardığı tabancasını sağ eline almıştı. Clark her ikisinin de muvazzaf askerler olduklarını anlamıştı. Görünüşleri her şeyi açıkça belli ediyordu; sert, lâf anlamaz cinsten insanlardı.

Direksiyonun başındaki gaza basıp arabayı fişek gibi ileri fırlattı, tel kapının önünde frenleri bağırtarak durdular. Clark tel örgünün gerisinde hâlâ bir şey göremiyordu. Çöl göz alabildiğine uzanıyordu. Direksiyondaki kapının kilidini açtı, kulübeye girip telefonu kaldırdı. Clark şimdi kapının üstündeki tabelayı okuyabiliyordu. "AMERİKAN HÜKÜMETİNİN ARAZİSİ. YASAK BÖLGE. İÇERİ GİRMEK YASAKTIR."

Telefondaki asker; "Nöbetçi subayını verin," diye söylendi. "Binbaşım, ben Onbaşı Steiner'im. Texas plakalı bir meraklı yakaladık burada."

Sekizinci Bölüm

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA

PAUL GIRARD'IN kiraladığı küçük uçak kalenin kuzey tarafına düşen iniş pistine doğru yarımadanın etrafını dolanırken, Cebelitarık kayası Akdeniz'e doğru gölgesini salıvermişti. Girard bu büyük kayayı görüp, Algeçiras Körfezine demirlemiş Altıncı Filo'nun gemilerini seçmeye başladığı zaman hemen hemen altı olmuştu saat, Washington saatine göre beş saat daha erkendi. Savaş gemilerinin arasında üç büyük uçak gemisi duruyordu. Girard, yukarıda, durduğu yerde aradığı gemiyi, 100.000 tonilatoluk nükleer enerjiyle çalışan ve Altıncı Filo'nun forsunu taşıyan, Vis Amiral Farley C. Barnswell'in kumanda gemisi U.S.S. Dwight D. Eisenhower'i bile görebiliyordu.

İtalyan pilot altı kişilik jet uçağını pistin üstüne getirerek burnunu aşağı doğru kırdı. Girard, 'Allah'ım,' diye düşündü; pist koca bir banyo küvetinin içine atılmış bir posta pulu gibi görünüyor yukarıdan.

Girard; Lyman'ın bu iyi niyet ziyareti için yardımcısının emrine verdiği Buckeye'de Başkan Yardımcısı Gianelli ile Atlantik'i geçerken rahat bir uyku uyumuştu. Roma havaalanına öğleden biraz önce inmişlerdi. Gianelli varış saatini gayet iyi ayarlamış, şehre tam öğle tatili sırasında sokaklar insan doluyken girmeyi tasarlamıştı. Fakat fotoğrafçıların saldırısı ve Başkanın da dahil olduğu İtalyan resmî kişilerinin kalabalığı, meydandan ayrılma programını bir saat geciktirmişti. Başkanın uçağında tuvaletine kilitlenmiş olan

Girard, Gianelli'nin otomobil kervanının sonu meydandan ayrılana kadar olduğu yerde beklemişti.

Uçak kiralama işine balan ağzı kalabalık İtalyan, Girard'ın bu kadar parayı nasıl ele geçirdiğini bilse kaşlarını çatar, başka işler açmaya bile kalkardı belki. Salı gecesi, Beyaz Saray'dan ayrıldıktan sonra, bir hayli paraya ihtiyacı olabileceği aklına gelmişti. Apartmanında sadece 38 dolar bulabilmişti. Başkana telefon ederek başına gelen bu "ikmal ve lojistik" problemini anlatmıştı. Lyman bunu duyunca, Jiggs, National Banc'ın müdürünü aramıştı. Banka müdürü hemen bir memurunu göndermiş, Lyman'ın şahsî hesabından 2000 dolar çekerek Beyaz Saray'da Esther Towsend'e teslim ettirmişti. Lyman, "sadece memleketi savunmaya çalışmıyorum, üstelik faturaları da bizzat ödüyorum." diye söylenmişti.

Roma'da, uçağın kiralanmasından sonra bir güçlük daha çıkmıştı ortaya. Pilot, İngiliz askerî makamlarından izin alınmadıkça Cebelitarık'taki piste inmesine imkân olmadığını söylüyordu. Havaalanındaki Amerikan nakliye uçaklarının kullanma riskini göze alamadığından, Girard Roma'daki İngiliz Büyükelçiliğine telefon etmek zorunda kalmıştı. Telaşlı genç bir konsolosluk memuru hava alanına kadar gelmiş, Girard'ın Beyaz Saray'dan verilmiş hüviyetlerini gördükten sonra, Kraliyet Hava Kuvvetlerinin üç kademesinden geçerek sonunda gerekli izni koparmayı başarmıştı. Bütün bunlar tam iki saat sürmüştü.

Şu anda uçak Cebelitarık'ta piste değmişti. Pistin iki yanına sıralanmış otomobillerin arasından geçerlerken, Girard gözlerine inanamıyordu. Herhalde gayrimenkul sıkıntı had derece olmalıydı ki, iniş pistini ana yolun yanına yapmışlardı.

Girard RAF'e kontrolünü yaptırdıktan sonra onlar refakatinde Kraliyet Deniz Kuvvetlerine teslim oldu; onlar da Amerikan Deniz Kuvvetlerine devrettiler bu ödevi. Bütün

bu işler bir saatini daha almış ve bu arada Girard iki kocaman bardak sütlü İngiliz çayını dikmişti tepesine.

Şehre bir deniz kuvvetleri cipi içinde girdi. Eski taş kale duvarları ve futbol sahasının yanından geçip kalabalık çarşı kısmına varmışlardı. Cebelitarık'ta Amerikan Deniz Kuvvetlerinin irtibat bürosu görevindeki beyaz badanalı binada nöbetçi subayla karşı karşıya geldiği zaman işin güç tarafının asıl şimdi başladığını anlamıştı. Genç bir binbaşı olan nöbetçi subayı Girard'ın hüviyetlerini kim bilir kaçıncı defa inceledikten sonra mırıldandı:

"Bu pek bizim işimiz değil," dedi. "Biz Amiral Bransweli'e bağlı değiliz. Sadece bu limana geldiği zaman kendilerine yardım ederiz, o kadar."

"O halde beni Amirallik sekreteriyle temasa geçirin," diye cevap verdi Girard. Zora gelmedikçe Başkanın mektubunu göstermek niyetinde değildi.

Binbaşı önünde duran bu kocaman başlı, altı torbalanmış uykulu gözlü adamı süzüyordu. Washington'dan gelen görevliler böyle habersiz çıkagelmezdiler; hele Başkanın özel sekreteri geliyor olursa. Sonunda, uzun süren bir tereddütten sonra Binbaşı, sahil üssü nöbetçi subayına telefon etti. 'Hay Allah,' diye düşündü Girard; 'bu iş bitene kadar Beyrut'tan bu yana ne kadar subay varsa gelişimden haberdar olacak galiba.'

Binbaşı telefondan gelen sesi bir süre saygıyla dinledi. Telefonu kapatınca bir haberleşme eri çağırdı. Bir mesaj yazıp eline verdi.

"Eisenhower'e sinyalle haber verecek," diye açıkladı Girard'a. "Amiral, bu gece gemide olacakmış da."

Girard pencerenin önünde bekliyordu. Donanmanın sinyal odası, binanın üstündeki küçük bir kuleye yerleşmişti.

Birkaç dakika sonra ta uzaktaki uçak gemilerinden birinin ışığı, alaca karanlıkta belli belirsiz göz kırpmaya başlamıştı. Bundan sonra uzun bir bekleme devresi başladı. Herhalde er sinyali göndermiş cevabının gelmesini bekliyordu. Neden sonra geminin ışığı yeniden göz kırpmaya başladı. Girard, Mors alfabesine göre bir G ve bir E harfini çıkarabilmişti ama gerisi onun için çok zor ve çok hızlıydı. İki hafta muhabere kursu göreli kim bilir kaç yıl geçmişti. Sinyalci er biraz sonra elinde bir mesajla dönüp Binbaşıya uzattı.

"Amiralin sekreteri ziyaretinizin özel mi, yoksa resmi bir hükümet işi için mi olduğunu soruyor," dedi Binbaşı.

Girard artık bu safhada mevkiini tam olarak kullanmaya karar vermişti. Amiral gemisine kadar yüzerek gitmek hiç de ilginç bir fikir değildi.

"Amerika Birleşik Devletleri Başkanını temsil ediyorum," diye cevap verdi. "Çok önemli ve acele bir mesele için geldim."

Bu sefer masajların alınıp verilmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Binbaşı; "Amiral'in filikası sizi almak için yola çıkmış, efendim" derken eskisine göre daha saygılı davranıyordu.

Girard'ın beklediği iskeleye biraz sonra sessizce bordasında üç yıldız bulunan bir filika yanaştı. İçerde bir er onu karşılayarak zevkle ve şık döşenmiş bir kabine aldı. Bir kenarda maun bir yazı masası, deri kaplı bir döner koltuk ve birkaç kadife koltuk vardı kabinenin içinde. Hatta küçük lombozların üstüne mavi perdeler asılmıştı ve metal olan her şey mücevher gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Amiral filikası hızla Eisenhower'a doğru yol almaya başladı. Güneybatıya doğru âdeta bir tepe gibi duran koca gemi körfezin hafif çalkantısında kımıldamadan yatıyordu. Geminin ardında, Girard, ufukta kaybolmakta olan güneşin

hızla inişini seyrediyordu. Güvertede sıra sıra jet bombardıman ve avcı uçakları dizilmişti. Filika, Eisenhower'in serin gölgesine girerken Girard, büyük gemilerin gece hazırlığının çıkardığı acayip uğultuyu duymaya başlamıştı.

Yüzlerce metrekare çelik satıh ve pırıl pırıl silahlarıyla modern bir savaş aracında tek sivil olmak gerçekten hüzün verici bir şey oluyordu. Ön çıkış merdivenlerinin toz bağlamış tahta basamaklarını tırmanırken Girard kendisini âdeta zorla götürülen bir uzay yolcusu gibi hissediyordu. Uçak gemisinin teknesi şu anda korkunç derecede büyük geliyordu ona. Aşağıda, biraz önce hiç de küçük bir tekne hissini vermeyen Amiral filikası ufacık bir oyuncak kayık gibi duruyordu.

Merdivenin başında, herhalde güverte nöbetçi subayı olan güneş yanığı genç bir teğmen sert bir selâm verdi. Amiral sekreteri olması muhtemel bir binbaşı da elini uzattı.

"Gemimize hoş geldiniz, efendim," dedi. "Sizi hemen Amiralin dairesine götüreceğim. Lütfen beni takip edin'iz."

Girard'ın güverteyi geçip yukarılara doğru ilerleyişini gören erler, pek ilgilenmeden seyrediyorlardı kendisini. Çirkin, üstü başı pek düzgün olmayan bir sivil adam, elinde bir evrak çantası olduğu halde yavaş adımlarla geçiyordu. Kim olabileceğini tahmin zahmetine katlananlar da sonunda uçak ya da güdümlü mermi müteahhitlerinden birinin önemsiz bir mümessili olabileceğine karar vermişlerdi. Sadece yukarıda, sahilden gelen sinyalleri alan nöbetçi er onu gerçek bir ilgiyle takip ediyordu. Erler, Amiral Barnswell'in dairesinin kapısından çıkıp, kolalı gömlek yakasının iki ucunda da pırıl pırıl yanan üç yıldızıyla birkaç adım yürüyerek misafiri karşılayıp elini uzattığını gördüler.

"Sizi gördüğüme memnun oldum, efendim." diye selâmladı Girard'ı. "Atlantiğin berbat havası yerine size güzel

bir Akdeniz havası göstermek fırsatını bulduğum için çok sevinçliyim." iki erkek el sıkışıp içeri girdiler.

Saatler geçti aradan. Medle birlikte uçak gemisi hafif hafif sallanmaya başlamıştı. Ufku dolduran yıldızlar gittikçe daha parlak ve keskin bir hal almışlardı. Gözünü Amiralin kabinesinin kapısından ayırmayan nöbetçi güverte subayı, patronun iki kişilik yemeğini dairesine yollanmasını emrettiğini biliyordu.

Güvertedeki nöbetçi, Amiralin kapısının yeniden açıldığını duyduğu zaman aradan dört saatten fazla bir zaman geçmişti. Barnswell ve sivil misafir fazla alayişe kapılmadan el sıkışıp çabucak ayrıldılar. İki adam da gülümsemiyordu.

Güverte nöbetçi subayı; sivil yabancının, daha emniyetli basabilmek için merdivenden arka arka inerken kendisine sadece "teşekkür ederim" demesinde bile büyük bir ciddiyet ve sertlik hissetmişti. Amiralin filikası gürültüyle hareket edip sahilin yolunu tutmuştu.

Girard rıhtıma çıkınca kendisini hava alanına götürmek üzere verilen cipi reddederek şehre gitmek istediğini bildirdi. Koca kayanın dibine yayılmış olan dükkânların, kahvelerin sırasına daldı seri adımlarla. Arkada bir umumi telefon kulübesi olanını bulana kadar bu kahvelerden birkaçına girip çıktı. İçeri girip masalardan birine oturdu, beyaz önlüklü patrona bir bardak şarap ısmarladı. Sonra gelen bardağı eline alıp telefon kulübesine girdi.

Beyaz Saray'la irtibat kurmak oldukça vakit almıştı. Girard'ın hesabına göre Washington'da saat takriben akşamın yedisiydi ki, telefoncu kızların çoğu hâlâ işbaşında olmalıydılar. Helen Chervasi'nin adını vermişti Beyaz Saraydan. Helen bulunup, ödemeli konuşma talebi kabul olduktan

sonra, sormasına vakit bırakılmadan onu doğruca Esther Towsend'e bağlamışlardı.

Esther'in neşesi yerinde ve hat temizdi.

· Eh, birazdan İspanya'ya geçer, Sinyoritalara kavuşursun," diye şaka etti.

"Tabii şekerim. Patron ne diye benim gibi bir bekârı seçti buraya göndermek için sanıyorsun?"

"Şimdi bağlıyorum. Patron son yarım saattir en az iki defa seni sordu zaten."

"Paul?" derken Girard, Lyman'ın sesindeki endişeyi duymazlık edemedi.

"Haberler fevkalâde, aynı zamanda da çok kötü, Patron!" Girard, oldukça alçak sesle konuşuyordu. "Bu daha çok meseleyi ne taraftan görmek istediğinize bağlı."

"Yani?"

"Yani şüpheler doğru. Tamamen. Buradaki arkadaş oldukça işini bilir, hatta kaypak. Fakat elinden yazılı kâğıt aldım. Kendi el yazısıyla. Ayrıca tarihi, saati ve her ikimizin imzası da var altında."

"Allah'ım!" diye mırıldandı Lyman. Girard cevap vermeden bekledi. Telefonun öteki ucundan Başkanın ağır ağır soluduğu duyuluyordu.

"Patron?"

"Efendim ?"

"Üzülmeyin. Ben de istemem böyle olmasını; ama kısa zamanda derleyip toparlarız. Şimdilik iyidir işler. Hemen hareket ediyorum ben de."

"Ne zaman burada olabilirsin?" diye sordu Lyman.

"Madrid'den 11.05'te, doğru Dulles'e hareket eden Trans Ocean Havayollarının uçağına biniyorum. Yani, sizin saatle 11.05'te kalkıyor. Sabah kahvaltısını beraber yapar, görüşürüz."

"irtibat kurmakta zorluk çekmeyeceksin ya?"

"Yok canım. Özel bir uçak bekliyor beni. Ufacık bir İtalyan uçağı. Madrid'de öldürecek zaman bile kalıyor bana."

Lyman, "O şeyi cebinde taşı," diye hatırlattı; "çantaya mantaya güvenme."

"Tabii, tabii. Doğum günümde bana hediye ettiğin o sigara tabakasını hatırlıyor musun? Şu anda onun içinde sigara taşımıyorum. O kâğıt bu geceyi o tabakanın içinde geçirecek rahat rahat."

"Senin oradaki adamın, bizim buradakiyle görüşmesi ihtimali var mı?"

"Hiç zannetmem, Patron. Bu arkadaşı kendisiyle konuşmadan tanımaya imkân yok. Jiggs'in hakkı varmış. Kazanan taraftan yana o. Elimdeki kâğıdı bir bilsen, dehşet bir şey!"

"Kendisine iyi bak, Paul. Ötekileri sen geldikten sonra toplar konuşuruz. Bu arada bu işi de nasıl ayarlayacağımızı düşün biraz."

"Tamam! Kahvaltıda görüşürüz. İyi geceler, Patron!"

"İyi geceler, Paul!"

Yarım saat sonra küçük iki motorlu jet Cebelitarık havaalanından kalkarken, Girard başını çevirdi. Karanlığın arasında Eisenhower pırıl pırıldı. Koltuğunda arkasına dayandı. Sol eliyle ceketinin cebindeki gümüş sigara tabakasını tutuyordu üstünden.

Dokuzuncu Bölüm

ÇARŞAMBA GECESİ

İGGS CASEY, New York'taki Sherwood Otelinin sıcak ve insanı terden yapış yapış eden odasında uyandığı zaman pencereden gelen ışık soluklaşmak üzereydi. Saatine baktı. 6: 30'du. Saat yedide Shoo'nun apartmanında olması gerektiğine göre elini çabuk tutmalıydı.

Otele yerleşir yerleşmez, Eleanor Holbrook'u çalıştığı yerden aramıştı. İki yıldır duymamıştı Shoo'nun sesini, fakat hatırında kaldığı gibi, hiç değişmemişti. Biraz aceleci ve heyecan karışığı, gıcıklayıcı edasıyla hiç değişmemişti.

"Merhaba, Shoo! Casey adında birini hatırlıyor musun hâlâ?"

"Jiggs!"

"Kaçta biter işin bakayım?"

"Hey, o kadar hızlı gelme, Albayım." Kızın hafifçe iç çeker gibi olduğunu hissetti. Elindeki sigarasından derin bir nefes çekmişti muhakkak. "Yeryüzünden kayboluverip sonra paraşütle iner gibi birden ortaya çıkan adamlarla öyle çabucak planlar yapmıyorum ben."

"Ama ben seni yemeğe davet etmek istiyordum."

"Sadece o kadar mı? Ya hanımın başka randevusu varsa, Albayım, Nitekim öyle de."

"Yaa. Keşke o randevuyu atlatabilsen." derken Casey sesini iyice alçaltmış, bunu yaparken de birtakım romantik numaralara başvuran bir serseri gibi hissetmişti. Ama mutlaka

görmesi lazımdı onu. Başka çaresi yoktu. "Mutlaka seninle konuşmam lazım, Shoo." diye ısrar etti.

"Zavallı, karısı tarafından hiç anlaşılmayan zavallı adam!" Alaya başlamıştı kız.

Şu anda nasıl olabileceğini tahmin ediyordu. Kolsuz iş elbisesinin çıplak bıraktığı kollarının üstünü kaplayan altın sarısı tüyleri, parmaklarının arasında garip bir şekilde tuttuğu sigarasının küllerini silkelerken nasıl pırıl pırıl parlıyordu kim bilir. Alnının üstünde kabartılmış kestane rengi saçlarını, küçük ve ince burnunu, dişlerinin üstünde hiçbir zaman tam kapanmayan kalın etli dudaklarını görür gibi oluyordu. Yirmi sekizine varmıştı herhalde, hayatın her zevkini tatmakta acele eden güzel, uzun boylu mağrur bir kadındı. Taşrada bir kulübeciğin hasretinden söz açmaktan hoşlanan, fakat kendi gerçek dünyası ve havası olan New York'un keşmekeşine son derece ustaca ayak uydurmasını bilen bir kadındı. Casey onu tanıdığı bir haftalık kısa süre içinde Eleanor Holbrook'un basit ve sade şeylere karşı son derece ilgisiz oluşu sinirine dokunmuş, sonunda (isabet olmuş) kıza karşı içinde bir soğukluğun uyanmasına yol açmıştı. Ne var ki, kızın büyük şehre karşı olan hayranlığını da takdir etmekten kendini alamıyordu.

Şu anda içinde özlemli bir kıpırdanma duyuyor, kızın beklediğini tahmin ettiği hafifmeşrep cevabı bulmakta güçlük çekiyordu.

"Ne o Jiggs, dilini kediler mi kaptı?"

'Güç durumda kaldın mı, en iyisi saldırmaktır,' diye düşünerek; "Shoo, ben öyle gezici takımından değilim," diye cevap verdi. "Evde iki oğlum ve sevdiğim bir karım var. Bunları hatırlatayım da önce. Bu gece seni mutlaka görmem lazım."

"Neredesin şimdi?" diye sordu Shoo. Casey, Sherwood'daki oda numarasını verdi.

"Beni orada bekle." Sesi gayet ciddi, kelimeleri kesik kesikti. "Ben seni biraz sonra ararım. Bu akşamki randevum yarı iş randevusuydu zaten. Bakalım, halletmeye çalışayım."

'Yarı işmiş,' diye düşündü Casey. 'Benimki tamamen iş. Daha doğrusu sana telefon ettiğim zaman öyleydi. Allah kahretsin bu General Scott'u, bir erkeğin hayatını bu şekilde karmakarışık etmeye ne hakkı var. Ben sana ne yaptım, General?'

Shoo biraz sonra telefon etti. "Yedi sularında benim apartmana gel," dedi. "Bir iki kadeh bir şey içeriz, yemeği ondan sonra düşünürüz."

"Adresin nasıldı, Shoo?" Adresi hatırlayamamış olmasının Marge'ı memnun edeceğini de düşünüyordu bir yandan.

"Allah lâyığını versin, Albay," derken kızın sesi biraz aksiydi; ama pek boş da değildi, ilgilendiğini hissettiren bir edası vardı. "Telefon rehberine bakıp bulursun. Sakın sarı sayfalarda arayım deme ha!"

Evin numarasını rehberden bulup, bir kenara not etti. Mayıs ayının bol güneşinde Madison Avenue'de yürümeye başladı. Normal olarak New York'un sıcağına dayanamazdı; ama bugün güneyden esen bir rüzgâr şehrin üstündeki dumanı alıp götürmüş, bir hafiflik vermişti. Acele acele koşuşan, birbirlerini ite kaka sağından solundan geçen figürleri, çöp bacaklı stenograf kızların tin tin yürüyüşlerini eğlenerek seyrediyordu.

Akşamdan önce yararlı bir şey yapmış olmak istiyordu, fakat New York'taki sayısı zaten az olan arkadaşlarının listesini şöyle gözden bir geçirince elinde hiçbir şey kalmadığını

gördü. Tanıdığı askeri şahıslara gidemezdi, sivil dostlarıysa bir hayli uzak ve birbirinden ilgisiz yerlerde çalışıyorlardı.

Casey avare avare Beşinci Caddeye doğru yürüdü, Piaza'yı geçip Central Parkın köşesine vardı, oradan tekrar Madison Avenue'ye sapıp otele geri döndü. Bara gidip, öğle tatilinden istifade dolmaya başlayan tezgahın başına oturup bir duble martini ısmarladı. 'Yapacak en iyi iş, şöyle uzanıp, öğleden sonra rahat bir uyku çekmek olacak,' diye düşündü. Zaten bu hafta bir hayli az uyuyabilmişti, aradaki farkı kapatamayacak olursa, vücut enerjisinden kaybedeceği muhakkaktı. Ayrıca bu akşam hiç uykusu gelmemesi lazımdı.

Altı saatlik bir uykudan sonra Shoo Holbrook ile yapacağı çok nazik görüşme için hazırdı. Casey, koyu mavi hafif bir elbise giyinmişti. Zaten çantasındaki tek yazlık sivil elbise de buydu ya. Elektrikli makinesiyle yeniden tıraş oldu, kırmızı - kırmızı çizgili bir kravat taktı. Kravatın düğümünü gayet iyi bağlamıştı; bir zamanlar Shoo, üniformasının kravatının düğümünün çok iri bağlanmış olmasından şikâyet etmişti çünkü. Bunu hatırlamış görünmek onu memnun edebilirdi.

Park Avenue'ye yakın bir yerdeki apartmanına gitmek için bir taksiye bindi. Kapıcı, kendisinin çalıştığı asansör, gri halı kaplı dar koridor, hatta kapısının üstündeki 315 numarası Casey'e unutmaya çalıştığı ve başardığı hafta sonunu hatırlatmıştı yeni baştan.

Kapıyı Shoo açtı, elini uzattı. Kestane rengi saçlar hâlâ alnının üstünde hafif bir kıvrımla yukarı kalkmış, narin burnu onu gördüğünden dolayı tatlı tatlı oynuyordu. Her zamanki gibi rujun dışında çok hafif makyajlıydı. Ayağında iyice dar bir pantolon, sırtında sarı bir bluz vardı. Sandallarının içinde ayakları çıplaktı.

Ellerini kalçasına koyarak bir adım geri çekildi, Casey'i tepeden aşağı şöyle bir süzdü.

"Seni daha önce hiç sivil elbiseyle görmemiştim," dedi. "Ama üniformayla daha hoşuma gidiyorsun, Jiggs. Böylesi de güzel. Pekâlâ geçer yine."

Casey gülerek kravatındaki düğümü işaret etti. "Yeteri kadar ufaltmış mıyım, Shoo?"

Kız hemen sokuldu, ellerini uzatıp yüzünü tuttu, hafifçe öptü. "Bu, unutmadığın için mükâfatın olsun,"

Casey, Shoo'nun sigarasını yaktı, divana karşı karşıya oturdular. Sorular birbirinin ardından gelmeye başladı. Şimdi nerede çalışıyordu? New York'a niçin gelmişti? Hâlâ martiniden hoşlanıyor muydu?

"Hoşlanıyorum, hoşlanıyorum, ama onların evli bir erkek için çok tehlikeli olduğunu da biliyorum." Aklına hemen iki yıl önce martiniyle başlayarak bir lokma yemek yemeyi bile unuttukları gece gelmişti. 'Bu akşam,' diye kendi kendine söz verdi; 'bambaşka bir akşam olacak!'

Shoo mutfağa geçerken, "Buzlu viski alayım ben," diye seslendi.

"Bak hele yaşlanıyorsun demek, Jiggs."

'Bu apartman, hükümeti zor kullanarak devirme teşebbüsüne ya da herhangi bir başka şeye karşı koymak çarelerini aramaya elverişli bir yer değil,' diye düşündü. Shoo'nun dekor zevki biraz fazlaca renkliydi. Duvardaki büyük boy yarı abstre tabloda yeşil boynuzlu iki siyah boğa, leylak ve portakal rengi karışımı bir fonun önünde birbirine saldıracak gibi duruyorlardı. Fildişi renkli bir ayaklı lambanın üstünde, her biri başka bir istikamete bakan dört ayrı renkte abajur yerleştirilmişti. Ortadaki küçük kahve masası bile karmakarışık bir geometrik şekildeydi. Yemek masasının üstündeki parlak

renkli örtü, kitaplığın raflarının içinin rengine uygun düşüyordu. Casey, 'burada bir insanın yaşaması şart mı,' diye düşünmekten kendini alamadı. 'Yoksa ara sıra uğrayıp günaha girmesi için mi böyle düzenlenmiş?'

Martini sürahisi iyice doldurulmuş, buzları ayrıca getirilmişti. Shoo, Casey'in içkisini buzun üstüne döktü, kendisininkinin içine bir tek zeytin bıraktı. Konuştukları kadar gülüyorlardı da. Shoo, "benim saçma meslek" dediği iş hayatına dair hikâyeler, siyasi dedikodular, müşteri kaprislerini anlatıyordu birbiri arkasından. İki yıl önceki gayri resmi samimi havaya çabuk girdiler.

Nihayet Shoo sustu ve uzun uzun Casey'i süzdü.

"Bu atmosfer dipsiz bir arkadaşlığın nişanesidir, Albayım," diye mırıldandı. "İçimdeki genç kızlık hissinin bana söylediğine göre, sen buraya alelâde bir flört niyetiyle gelmedin. Radarların iyi işlemiyor bu gece. Yüzündeki namus perdesi bile bunun böyle olmadığını söylüyor. Başka bir maksadın var. Bana açıkça söyle."

Casey bir kahkaha atarak gözünü kırptı. Daha fazla saklanacak bir durum olmadığı ortadaydı. Kendi kadehi hâlâ dolu dururken kız iki bardağı yuvarlayıvermişti çoktan.

"Bunu er geç anlayacağını biliyordum, Shoo. New York'a bir meseleyi anlamak için geldim. Senin de bana yardım etmeye razı olacağını ummuştum. Tamamen gizli kalmak üzere."

Bana bak şekerim, benim aklım bombalara, toplara ermediği gibi erkekler dünyasının girdisi çıktısından da haberim yoktur. Ayrıca casus avına çıkmışsan, Rusların ajanlarından hiçbirini de tanımam valla!"

"Bu, politikayla ilgili, Shoo." Bundan sonrası için çok dikkatli olması lazımdı. Nitekim hayli prova da etmişti. "Washington çok komplike bir yer," diye devam etti. "Bazen

askerlerin bile topla, tüfekle ilgisi olmayan bir alay iş yapması gerekiyor."

"Ben nereden bilirim, şekerim?"

"Neyse, şimdi bana önemli Demokratlardan biri tarafından bir iş verildi. General Scott'un, yani benim patronumun iki yıl sonra Başkan Lyman'a karşı adaylığını koyup koymayacağını soruşturuyorum."

"Fevkalâde doğrusu," diyerek Shoo ayaklarını altına kıvırdı, yerinde doğrularak, sigarasının ağızlığını bir orkestra şefinin sopası gibi yukarı kaldırdı. "Anlat bakayım. Sor, bir şeyler sor bana da."

"Anlatacağım her şeyi gizli tutacağını vaat eder misin?"

"Tabii, ederim. Bilhassa politik konularda bana sır açılmasına bayılırım. Bende de kalır üstelik. Zaten ofiste bana takılırlar bu yüzden."

Casey kravatını gevşeterek elindeki içki kadehiyle oynamaya başladı, "işittiğimize göre General Scott senin ahbabın Millicent Segnier ile bir macera geçiriyormuş. Hatırlar mısın, Millicent'i senin yanında görmüştüm bir kere."

"Ha, o iş mi?" Shoo biraz düş kırıklığına uğramış gibi elini dizine vurdu. "Ayol, bunun gizli bir tarafı yok ki. Allah bilir ne zamandan beri devam edip gidiyor bu iş. Bunu adam boyu ışıklı harflerle Times Sauare'de ilân etmeye kalkışsan bile kimseyi hayrete düşüremezsin."

"Olabilir, ama gazetelerin diline düşmüş bir macera değil benim bildiğim kadarı. Hem neyse, biz bu maceraya dair mümkünse senden daha etraflı bir şeyler öğrenmek istiyoruz."

"Siz kimsiniz?"

"Başkanın yakınları, diyelim."

"Vay canına! Washington sahiden çok karışık bir yermiş. Gündüzleri General Scott hesabına çalışıyorsun, geceleri de onun aleyhine işler çeviriyorsun."

"Şey, bir bakıma öyle denebilir. N'olmuş ama?"

"Ben Başkan Lyman'a hayranımdır şahsen. Millet haksızlık ediyor ona, halbuki adamcağız bu musibet bombalardan kurtarmaya çalışıyor hepimizi. Sahi söylüyorum, Jiggs."

Casey içkisinden bir yudum aldı, sesini çıkartmıyordu. Kadın devam etti.

Milly ile Jim Scott oldukça devam ettirdiler bu işi. Başlangıçta oldukça hararetliydi. Jiggs. Bayan Scott'u tanımam, ama General iyice kaptırmıştı kendini Milly'ye. Hani, o da âşık olacaktı neredeyse. Bugüne kadar Milly'nin kimseye âşık olduğunu duymadım fakat bu işte, hani, ramak kaldıydı iyice Generale tutulmasına. Sık sık bana telefon eder, yemini billah ettirerek General hakkında anlatır da anlatırdı. Birkaç sefer de Generalin bulunduğu zaman evlerine gitmiştim. Pek benim tipim değil, ama oldukça etkileyici bir erkekti doğrusu!"

Casey sözünü kesti: "General'in karısından boşanmayı düşündüğünü duydun mu hiç?" diye sordu.

"Hayır! Milly de istememişti böyle bir şeyi. Mesleğine bağlı gerçek bir işkadınıdır. O dergi, her şeyidir onun. Ara sıra bir macera yaşamak hoşuna gider, ama evlenmek onun yapacağı bir şey değildir." Shoo bardağının kenarından Jiggs'e bir göz attı. "Bilmem ben de onun gibi olabilir miyim, Jiggs?"

"Yoo, şekerim, seni evereceğiz yakında. Sen onun gibi olamazsın. Milly ile Scott hâlâ devam ediyorlar mı bu maceraya?"

"Pek değil. Ara sıra telefon eder General. Birkaç hafta önce de buradayken görmüşlerdi. Fakat oldukça hızını kaybetmiş bir durumda münasebetleri. Milly'ye göre, son zamanlarda zihni ziyadesiyle başka şeylerle meşgulmüş fena halde. Son gelişlerinde, onun söylediğine göre, yanında yaveri varmış, Murdock mu neymiş adı. Adeta kızın apartmanını bir nevi askeri karargâh gibi kullanmışlar. Zaten bu türlü münasebetler çok sürmez. Hele Milly'i yakından tanıyan biri olarak zaten bunun bu kadar uzamasına bile hayret etmiştim. Galiba bu derece önemli bir şahsiyetin ara sıra gördüğü geçici metresi olmak bile ona hoş geliyor."

Casey'in gözleri iki boğa resminin üstüne takılmıştı. 'Ne diye yeşile boyamışlar boynuzları?' diye kendi kendine soruyordu. Bu romantik hikâye onun da aklını karıştırmış, başka yerlere sürüklemişti. Kendisini zorlayarak işine vermeye çalıştı kafasını.

"Bütün bunları ispata yarayacak bir vesika falan var mı?" diye sordu.

"Vesika mı? Ne gibi yani?"

"Yani yazılı herhangi bir şey."

Shoo şöyle bir geri çekildi oturduğu yerde.

"Yani, Jiggs, arkadaşımın aşk mektuplarını falan mı yürütmemi istiyorsun benden?"

"Hayır, mektup falan kastetmedim. Herhangi bir şey çalmanı da istemiyorum. General Scott'un bu işle alâkasını tespite yarayacak imzalı bir fotoğraf, bir hediye falan filan hatırlıyor musun?"

"Ha, öyle desene!" Shoo bir süre düşündü. Bir ara fıkırdamaya başladı oturduğu yerde.

"Sana söylemem doğru olur mu, bilmem. Fakat çok matrak bir şey olmuştu. Milly acayip bir kızdır. Kadındır,

cilvelidir, falandır filandır ama paraya karşı da çok sıkıdır hani. Hele vergi beyannamesini doldururken her seferinde masraf yazabilecek yeni yeni şeyler bulmakta üstüne yoktur. Geçen yıl da, bilmem avukatı mı tavsiye etti nedir, General Scott için sarf edilmiş olarak üç bin doları masraf kaydetmiş."

Sahi mi?" Casey cidden şaşırmıştı. "Bunu nasıl kabul ettirmiş vergi dairesine?"

Askeriyeyle ilgili olunca pek sormamışlar şekerim. Moda ya! Herhangi bir soru karşısında kalacak olsaydı, cevabını bile hazırlamıştı. General Scott'u yemeğe davet ettim, subay karılarının ve kadın askerlerin çamaşırlarımın ne şekilde olduğu hakkında bilgi almak istiyordum kendisinden, diyecekti... Yani, olacak iş değil tabii. Tut sen âşığın için sarf ettiklerini masraf yaz! Rezalet açıkçası! Zaten böyle bir şeyi de Milly'den başkası düşünüp tatbik, edemez."

"Bu işten paçasını kurtardı mı, yoksa henüz tasdik edilmedi mi beyannamesi?"

Hikâyenin bundan sonrası daha matrak bence. Beyannamesini bir hayli erken vermiş. Mart başında vergi dairesinden bir adam gelip kendisiyle konuşmak istemiş. Bu masrafın sebeplerini sormuş. O da memura aynen biraz önce söylediğim sebepleri tekrarlamış. Bundan sonra vergi dairesinden bir tebligat göndermişler kendisine. 'Böyle bir masraf kanuni kabul edilemeyeceğinden iki bin bilmem kaç lira daha vergi ödemeniz lâzım geliyor' demişler... Fakat Milly bu, böyle şeylere yatar mı? Gitmiş müdüre çatmış; şayet vergi dairesi mahkemeye verirse versin, demiş; ben ayrıca on para ödemem, demiş. Galiba o sıralarda macera tavsamak üzereydi de, Milly kızgınlığından bu işi sonuna kadar götürmeye karar vermişti. Aslında haklı değildi, ama para konusunda Milly şahin kesildiği için böyle diretmişti."

"Peki, sonra ne olmuş?" diye sorarken Casey sesini mümkün olduğu kadar normal tutmaya gayret etmişti.

"Uzlaşmışlar... Rezalet, değil mi? Vergi dairesinin o eciş bücüş müdürü kimsenin General Scott'u müşkül duruma düşürmeye hakkı olmadığını falan ağzında geveledikten sonra, sadece bin beş yüz doları masraf olarak kabul edebilecekleri ni, gerisi üstünden Miss Segnier'in de vergi farkını ödemesini teklif etmiş. O da kabul etmiş, tabii. Bin dolar falan daha ödemiş, öylece herkes memnun, ayrılmışlar. Milly bin dolar kazanmış; hükümet de bin dolar kurtarmış olmuş, ödeşmişler anlayacağın. Bildiğim kadarı, generalin bütün bu işlerden zerre kadar haberi olmamış."

"Bence bu türlü uzlaşmaları halka da duyurmaları lâzım."

"Büyük çaptakileri yapıyorlar galiba, ama o zaman da kocaman kocaman avukatlar karşı karşıya geliyor, aylarca müzakere ediyorlar. Bu daire müdürüyle Milly arasında küçük çapta bir pazarlık olmuş."

Casey konuşmayı yeniden havadan sudan şeylere sürükledi. Shoo, ona çocukları hakkında, Washington'da yaramazlık yapıp yapmadığına dair sorular sordu. Anlattığına göre, kendisi de az kalsın geçen yıl evleniyormuş; fakat bereket versin, tam zamanında müstakbel damadın bir alay çocuk sahibi olmak ve Fairfield County'de bir çiftliğe yerleşmek niyetinde olduğunu keşfetmiş.

Shoo, teatral bir edayla içini çekerek devam etti: "Erkeklere inan olmuyor doğrusu, en iyisine bile... Bak Jiggs, dışarı çıkıp, deniz piyadesi subaylarının bin bir güçlükle kazandıkları paradan avuç dolusu sarf etmektense, burada kendi kendimize otursak, ben de sana hemencecik güzel bir yemek hazırlayıversem, baş başa yesek?"

Casey tereddüt etti. Mümkün olsa, New York'un herhangi bir lokantasında bir kadınla birlikte görünmek istemezdi. Öte yanda, burada mum ışığında, iki kişinin baş başa yemek yemesinin, kendisine memleketi hesabına da olsa altından kalkamayacağı birtakım zor ödevler yükleyebileceğini de biliyordu.

Pekâlâ. Yalnız çok zahmetli işlere girişmemen şartıyla, kabul ederim."

"Bu ufacık uydurma mutfakta zahmetli işlere nasıl girişirim, şekerim?" diyerek Shoo yerinden kalktı, Casey'in alnından öperek dışarı çıktı. Dışardan buzdolabının açılıp kapanan sesi ve ateşin üstündeki tavanın cızırtısı gelmeye başlamıştı biraz sonra.

"Shoo," diye seslendi; "sen yemeği hazırlarken ben de sokağın köşesine kadar koşup bir telefon edeceğim. Birini aramam lâzımdı bu saatlerde."

"Yatak odasındaki telefonu kullansana. Dinlemeyeceğime söz veriyorum, karını arıyor olsan bile."

"Olmaz, bu görevimle ilgili. Bu yüzden umumi telefonları kullanmak zorundayım."

Shoo odanın kapısından kafasını uzattı.

"Vay canına! Bir hayli esrarengiz işler çevirmeye başladık, bakıyorum. Pek kibar bir hareket olmuyor ama ne yapalım, gizli ajanlar bu şekilde hareket etmek zorundaysalar biz de eyvallah diyeceğiz tabii. Çabuk dön ama!"

Casey; "Hemen gelirim," diyerek yakasının düğmesini ilikleyip, kravatını düzeltti. Kapıdan çıkıp Laxington Avenue'ye doğru yürüdü, köşedeki eczanenin umumi telefon kulübesine girip Beyaz Sarayı aradı. Miss Chervasi'yi isteyince hemen Esther Towsend'e bağladılar onu.

"Ben Casey, Bayan Towsend!"

"Merhaba! Herkes meşgul bu ara. Biraz önce Paul'dan telefon geldi iyi haberlerle. Atlantik'i aşarken aradı."

"Demek başardı ilk safhayı?"

"Amca da daha iyi, çok daha iyi. Sizden ne haber?"

"Miss Towsend, işin teferruatını yarın sabah geldiğimde anlatacağım. Yalnız şu mesajı alıp iletin kendisine. Millicent Segnier geçen yılki gelir vergisi beyannamesinde, bizim arkadaşa sarf ettiğini beyan eylediği bir indirme yapmış. Aslında bu bizim aradığımız manada bir delil değilse de, arkadaşı sıkıştırdığımız zaman işe yarayacak bir silah olabilir. Bakanın bu beyannameyi getirttirmesi işimize yarayabilir."

"Peki Albayım, kendisine haber veririm hemen. Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar."

"Pekâlâ. Buraya gelmeden önce dudaklarınızdaki boyaları iyice temizlemeyi ihmal etmeyin. Güle güle!"

Shoo'nun evindeki yemek, tahmin edildiği gibi samimi oldu. Masanın üstünde bir mum yanıyordu. Biftek ve salatadan sonra bir şişe konyak çıkardı, masanın üstüne. Bardaklarını doldurup oturma odasına geçtiler. Shoo yere otururak başını Casey'in dizine dayamıştı.

"Burasını özlemişim, Jiggs. Bir defa daha tatmıştım tadını."

Shoo'nun fısıltı halinde gelen sesi ve loş ışık Casey'i uyutmuştu. Daha önce ceketini çıkarıp, kravatını tekrardan gevşetmişti zaten. 'Silahsızlanma Antlaşmasında söz açmalı,' diye düşündü. 'Yoksa ben anlaşmasız silahsızlanıvereceğim farkında olmadan'. Kendini zorlayıp bu uyuşuk havadan kurtarmaya çalıştı.

"Yahu, Shoo, Milly sana hiç söylemedi mi lâf arasında, General Scott ile televizyon yorumcusu Harold MacParson tanışıyorlar mıymış?"

"Ah seni it, seni!" diyerek başını yukarı doğru kaldırdı Shoo. Bir yandan da yüzünü bacağına sürtüyordu. "Yemekten sonra bile mi hâlâ oradasın?"

"Eh, n'apalım, gündeliğimi hak etmem lâzım," diye cevap verirken kendi kendine de 'yahu, bu yolculuğun masraflarını kim ödeyecek' diye düşünüyordu. 'Bu gidişle galiba devletin korunması babında bizim keseden çıkmış bir iane olacak gibi.' Sonra devam etti. "Yahu, ben de seni politik dedikodulardan hoşlanır sanırdım."

"Hoşlanırım, hoşlanırım; ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardır... Pekâlâ, sor bakalım daha ne soracaksan?"

"Böyle bir şey söylemiş miydi?"

Söylemesine lüzum yok. Milly'nin verdiği o sekiz kişilik yemek ziyafetinde ben de vardım. Benim hisseme de o düşmüştü. Öylesine sıkıcı, kafası tek bir yönde işleyen bir adam ki, sorma."

"Scott da ahbaplık etti mi onunla?"

"Önceleri de beraber bulunmuşlardı. Oldukça yakın ahbap görünüyorlar. Senin Centilmen Jim'ini pek sevmediğimi söylediğim zaman işte bu türlü şeylerden ötürü söylemiştim. MacParson gibi biriyle bu derece yakın dost olabilen kimseleri tutmam ben. Biri memleketi karıştırıyor, öteki de ona şak şak tutuyor."

"Scott ile MacParson'un bu derece yakın olduklarından emin misin?"

"Eminim tabii. Son defa birkaç hafta önce Scott buraya geldiği zaman Milly'nin sözüne bakılırsa, vaktinin çoğunu kızdan çok MacParson ile geçirmiş."

"Shoo, bak beni dinle. Bana çok yardım edebilirsin. MacParson'u adamakıllı iyi tanıyan birisiyle görüşmek istiyorum.

Onun hakkında senin gibi düşünen iş arkadaşlarından biri yok mu?"

Shoo hiç beklemeden, "Aradığın adam Morton Freeman'dır bence," diye karşılık verdi. "Kendisi onun programları için yazarlık yapar. Morty bu işten bir hayli para kazanıyor, ama MacParson'dan da müthiş nefret eder. Başka bir yere transfer etmek için can atıyordur."

"Yarın bir ara, öğle yemeğinde kendisiyle görüşmemi sağlayabilir misin?"

"Tabii," diyerek Shoo yerinden kalktı, masanın üstündeki akşam gazetelerinden birini alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Aradığı yeri bulunca, gazeteyi katlayıp Jiggs'e uzattı.

"Bak," dedi, "burada onun yeni bir teşebbüsü hakkında bir dedikodu havadisi var. Oku istersen."

Shoo telefona giderken, Jiggs de lâmbanın ışığı altına çekilip gazetedeki yazıyı okumaya başladı:

MAC, PROGRAMINI KENDİSİ Mİ TERTİPLİYOR?.

Kızgın orta yaşlılardan MacParson, cumartesi akşamı 8-7 saatleri arasında RBC'den bir saatlik bir program kiralamıştır. Siyasi yorumcu bu bir saatlik programı almak için o derece ısrar etmiştir ki, duyduğumuza göre ücretini bizzat ve peşinen ödemeyi kabul etmiştir. Bu bir saat içinde ne yapmak istediği hakkında radyo idarecilerine hiçbir açıklama yapmamıştır. Haftada beş gün yapmakta olduğu programa ek olarak bu cumartesi akşamı özel bir siyasi yorum programı sunacağı tahmin edilmektedir. RBC idarecilerinin, onun bu ısrarına karşı sempatik davrandıkları öğrenilmiştir.

Tahminimiz: Cumartesi akşamı Mac'ın, Lyman hükümeti aleyhine olan tutumunu etraflı bir şekilde ortaya koymak fırsatını bulacağıdır.

Yatak odasından Shoo'nun sesi geliyordu.

"12.30'da Rockefeller Center'deki lokanta uygun mu senin için?"

"Hayır, zaman uygun ama daha sakin, göz önünden uzak bir yerde buluşalım."

Shoo geri dönünce divanın üstüne atlayıp, ayaklarını altına topladı. "Bowl'da bekleyecek seni," diye haber verdi. Madison ile Park Avenue arasında Fifty-fourth sokakta küçük bir deliktir orası. Kolayca tanırsın kendisini. Çok kalın simsiyah çerçeveli gözlükler takar ve saçları daima karmakarışıktır. Üstelik daima da gayet ciddi görünüşlüdür."

Casey gazetedeki havadisi yırtıp çıkardı. "Ofiste bu mesele hakkında herhangi bir konuşma oldu mu?" diye sordu.

Kadına doğru biraz sokuldu. "Geçen Pazartesi günü birtakım lâflar ediliyordu bu konuda, fakat başka bir şey duymadım. Dün de 'News' gazetesinde bir satırlık bir haber vardı bununla ilgili olarak. Bildiğim hepsi bu kadar... Lânet olası MacParson! Ben RBC'nin patronu olsam, onu bir dakika bile tutmam orada, hemen sepetlerdim."

Shoo uzanarak lâmbanın düğmesine bastı, odada sadece masanın üstünde yanan mumun ışığı kalmıştı. Birer konyak daha içtiler. Dakikalar geçip bir saat olmuştu. Shoo, Jiggs'in kulağının etiyle oynuyordu iç gıcıklayıcı bir şekilde. Jiggs bir ara kollarını uzatıp kadını kendine doğru çeker gibi olduysa da, tekrar geri itti. Fakat Shoo yakalayıp yine onu vücuduna bastırdı. Bir yandan da Casey'in saçlarıyla oynuyor, kulağının dibinde fısıldıyordu.

"Böyle kısa kesilmiş saçlara da bayılırım, biliyorsun."

'Biraz fazla yayıldık,' diye düşündü Casey. 'Fazla hoşlanmaya başladım bu durumdan.' Damarlarındaki kanın biraz farklı bir şekilde akmaya başladığını hissediyor ve bundan

hoşlanıyordu. Sanki üstündeki bir büyüyü atmak istermişçesine bir mazeretle, banyoya geçti.

Duvardaki kâğıtlar değişmiş, yerini Paris havasını yansıtan motiflerin bulunduğu yeni bir desen almıştı. Notre-Dame, Saine nehri kıyısındaki kitapçı sergileri, Can-Can dansözleri, kaldırım kahveleri ve tabii olarak Eiffel kulesi. Casey, Paris'in neşeli havasıyla doldurulmuş olan banyoya göz gezdirdi.

'Hâlâ genç ve onun verdiği yaramazlıklarla dopdolu,' diye düşündü. 'Evlâdım, ben oralardan mezun olalı kocaman iki yıl geçti.'

Aynalı dolabın üstüne Shoo'nun el yazısıyla bir iki satır karalanmıştı: "Centilmen bir erkek yabancı bir dolabın kapağını kat'iyen açmaz."

'Shoo, öylesine gerçekten hoş ve cazip bir kızsın, ama hâlâ gençsin. Ben kırk ikisine bastım ve daha iyi düşünecek haldeyim. Burada on dakika daha kalacak olursam bütün geceyi de bu evde geçireceğimi çok iyi biliyorum.'

Salona döndüğü zaman kravatını düzelterek, tembel tembel gerindi. Efendice bir çıkış yapmak istiyordu.

"Otele dönmek zamanı geldi artık," diye mırıldandı. "Yarın ikimiz de erkenden kalkıp çalışacağız."

Shoo da yerinden kaktı, ona doğru sokuldu, kollarını boynuna dolayarak âdeta vücudunu vücuduna yapıştırdı. "içerdeki dolabın rafında sadece bir iki sefer kullandığın bir diş fırçası hâlâ duruyor," diye fısıldadı, "Bir gün nasıl olsa ihtiyacın olur diye saklamıştım."

Sert bir şekilde dudaklarını dudaklarının içine alıp öpmeye başlamıştı; kollarının arasındaki kadının kalçalarının sıcak davetini ta içinde hissediyordu. 'Özür dilerim, çok özür dilerim,' diye düşündü. 'Shoo bu iş iki yıl önce başladığı gece

sona ermişti zaten.' Sessizce, öylece yapışmış olarak duruyorlardı. Neden sonra Casey kendini çekti.

Shoo, ayakları birbirinden biraz açık, başı arkaya doğru sarkmış olarak öylece duruyordu. Dudaklarında acı bir gülümseme vardı.

Evli erkek gidiyor, demek?" dedi yavaşça.

"Öyle, Shoo! Böyle olması lâzım aslında. Çok teşekkür ederim. Yap..."

"Teşekkür etme, Jiggs," diye sözünü kesti. "Çünkü ben sana teşekkür edecek değilim."

Yavaşça kapıyı açtı, bu şekilde gidiyor olmaktan âdeta bir utanç duyuyordu. Shoo, odanın ortasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde hiçbir şey okunamıyordu.

"İyi geceler, Shoo!"

"Güle güle, Jiggs. Tatlı budalam!"

Bir an önce açık havaya kavuşmak istercesine acele adımlarla koridoru yürüdü. Sherwood oteline kadar bir hayli yolu yürüyerek geçti. Kafasının içi karmakarışık olmuştu. Bütün akşam zorla ezmeye çalıştığı iki yıllık anıları bitmez tükenmez ayrıntılarla gözlerinin önünden geçiyordu. Bu ani ihtiras, boynuna dolanan eller, sevişirken kendini ölesiye erkeğine verişindeki tatlılık, ardından birer sigara yakarak tatlı yorgunluğunu giderirken konuşmaya bile cesaret edememeleri...

'Bereket versin o yeni duvar kâğıdına,' diye düşündü. 'Yoksa şu anda hâlâ bitmemiş bir işe girişmiş olacaktım.'

Otel odasının elektriğini yakarken Casey'in aklında hâlâ geçmişin anıları oynaşıyordu. Ani parlaklık onu birden anılardan koparıp gerçeğe getirdi. Yolculuğa çıktığında her zaman yanına aldığı, Marge'nı ve çocuklarının resminin bulunduğu çerçeve duruyordu komodinin üstünde.

Yatağın kenarına oturarak telefonu kaldırdı. Santraldakiler hemen cevap vermemişti. 'Marge'a da telefon edip hâlâ hayatta olduğumu haber versem fena olmaz,' diye düşündü. Ama birden kızdı kendi kendine. 'Bu gece Marge için lüzumundan fazla çalıştık,' diye söylendi içinden. 'İçimden geleninden fazlasını bile yaptım Allah bilir a! Açık konuş, Casey, Shoo'nun yanında kalmayı sen de çok arzu ediyordun ya. Onunla yatmaktan çok hoşlanacaktın. Hâlâ da istiyorsun ya.'

Santraldaki kız, "Buyurun, efendim," diye sesleniyordu.

"Neyse, vazgeçtim," dedi, telefonu yerine bıraktı. Dudaklarında hâlâ Shoo'nun boyasının tadı vardı. İki yıl önceki gibiydi hâlâ. Unutmamıştı. Bir defacık, bir sabah banyoda musluğun üstünde bıraktığı yerde, bir defacık gördüğü halde bile markasını hatırlıyordu: Rasberry Ice.

'Allah kahretsin! Allah kahretsin! Allah kahretsin!'

Uykusu vardı. Yatağına kıvrıldı yattı. Fakat gecenin büyük bir kısmında durmaksızın sağa sola dönüp durmuştu. Sabah uyandığında saati 7.45'i gösteriyordu. Yıkandı, tıraş oldu, giyinip, aşağı lobiye indi. Kahvaltısını da bitirdikten sonra Beyaz Saray'a telefon etmeye karar verdi.

Esther Towsend'in sesi yorgun ve gergin geliyordu. Kendisini tanıtır tanıtmaz; "Sizi ona bağlayayım," dedi hemen.

Az sonra Başkanın sesi gelmişti. "Efendim?"

"Günaydın, Başkanım, ben Albay Casey! İşler çok iyi gidiyor, bugün öğleden sonra döndüğümde bir hayli şey getirmiş olacağımı zannediyorum."

"Elinden gelen her şeyi yap, Jiggs," dedi. Lyman. Sesi iyice cansız ve bitkindi. "Elinden gelen her şeyi yap. Paul Girard öldü çünkü!."

Onuncu Bölüm

PERŞEMBE SABAHI

JORDAN Lyman telefonu yerine bıraktı. Casey'in anlattıklarını duymakta güçlük çekmişti. Basın Sekreteri Frank Simon'un ofisindeki teleteypten yırtılmış olan önündeki sarı kâğıda bir kere daha göz gezdirdi.

UPI-13

(Uçaktan)

Madrid - İçlerinde Beyaz Saray'a mensup ileri gelen bir şahsiyetin de bulunduğu 48 kişi, bugün Madrid'in kuzeyindeki Guadarrama dağlarında bir Trans-Ocean jet uçağının parçalanmasıyla sonuçlanan bir kazada ölmüştür.

Başkan Lyman'ın başdanışmanlarından olan 45 yaşındaki Paul Girard'dan başka kazada 21 Amerikalının öldüğü tahmin edilmektedir. New York'a gitmekte olan uçak, pilotun motorlarda bir arıza olduğunu haber vererek Madrid'e döneceğini bildirmesinden kısa bir zaman sonra düşmüş ve derhal patlamıştır. Yetkililerin bildirdiğine göre, kazadan kurtulan olmamıştır. Memleketin ikinci büyük Havayolları şirketi olan şirketin resmi şahsiyetleri kazanın sebebi hakkında herhangi bir bilgi verecek durumdu olmadıklarını söylemişlerdir.

5/16 - GR712aed

Lyman, masanın önünde duran Simon'a baktı. Genç adamın yüzü iyice gerilmişti.

"Başkanım, bu ne iştir?" diyordu; "ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Bu sabah saat dörde doğru telsiz makinaları bu haberi vermeye başlayana kadar Paul'un bu uçakta olduğundan bile haberim yoktu."

Lyman sandalyesinin kollarına abanarak hafifçe yerinde doğruldu. Sesi hiddetle titriyordu...

"Ben en yakın arkadaşımı kaybetmiş olmanın üzüntüsü içindeyken, sen o lânet olası muhabirlerin neler diyeceklerini düşünüyor, telâşa kapılıyorsun, Simon. Artık bunun herhangi biri için bir önem taşıyacağını mı sanıyorsun."

Tekrar yerine döndü. Gözlerini kapadı, aşikâr bir gayretle kendini toparlamaya çalıştı.

"Paul yok artık, Frank. Benim için önemli olan tek şey bu."

Simon, biraz önceki sözlerinin Başkan tarafından başka türlü yorumlanmış olmasının ve sesindeki hiddet tonunun verdiği şaşkınlıkla olduğu yerde kazık gibi donup kalmıştı.

"Rica ederim, Başkanım, Paul benim de dostumdu."

Lyman gözlerini yukarı kaldırıp Simon'a baktı, sonra sanki zihnini toparlamak ister gibi hafifçe başını salladı. "Tabii, Frank," diye cevap verdi. "Affedersin... sadece..." Sustu. "Bir açıklama yapmamız lâzım," diye devam etti. "Benim için bir müsvedde hazırlar mısın? Neler söylemek istediğimi tahmin edersin herhalde."

"Kendisinin bu yolculuğu yaptığına dair neler diyeyim?"

"Tatile çıkmıştı, de. Fakat benim isteğim üzerine güdümlü mermi işçileriyle ilgili önemli bir konuyu görüşmek üzere acele Washington'a dönüyor olduğunu söyle. Fazla açıklamaya girme."

'Hayır, fazla bir şey söylememek lâzım,' diye düşündü Lyman. 'Oraya benim hesabıma pis bir iş yapmak, kendi canımı kurtarmak için git öl diye yolladığımı söylememek

lâzım. Her zaman olduğu gibi bu sefer de benim için bir şeyler yapmaya gittiğini söyleme. Onsuz ne yapacağımı bilemediğimi söyleme kimseye. Sadece tatile gitmişti de gitsin.'

Simon birkaç dakika sonra Beyaz Saray'dan yapılacak tebliğin müsveddesiyle döndüğü zaman Başkanını, masasının üstüne abanmış, çenesi iki elinin arasında, gözlerini yan duvarda asılı olan suluboya resme dikili buldu. Bu çocukluğunun geçtiği Ohio'da Norwalk'tan bir manzara resmiydi. Lyman kendisine verilen müsveddeye bir göz attı.

"Olmuş, Frank,"

Oval çalışma odasından dışarı çıkarken Simon, Esther Towsend'in masasının önünde durdu bir an. Eliyle omzunun üstünden arkasını işaret ederek söylendi.

"Vay canına, Esther! Paul'un başına gelenler son derece sardı onu, değil mi?"

"Bir bilsen, hem de nasıl!"

"Bana bak, başka önemli bir şey mi var? Son günlerde içimde garip bir his bana burada bir şeylerin olup bittiğini söylüyor. Bütün randevular iptal edildi, hiçbir yeni görülme talebi kabul edilmiyor."

"Antlaşma ile ilgili olaylar son derece üzüyor onu. Frank. Huzursuz bir sırası. Gelip geçici bir şey."

Lyman masasında otururken bayılıverecekmiş gibi hissediyordu kendisini. Girard'ın çirkin yüzünü önünde görüyordu sanki. O ılık, yarı sinik gülümsemesi gözlerinin önünde, General Scott ile olan bu pis iş hakkında konuşan, bir şeyler anlatan yumuşak sesi kulaklarındaydı. Dün gece telefonda gelen sesi gibi geliyordu ses kulağına. Artık Paul gitmiş, daha kötüsü delilleri de beraberinde alıp götürmüştü. 'Affedersin, Paul,' diye düşündü Lyman; 'neredeysen affet beni, senin kaybınla birlikte delilleri de aynı anda

düşündüğüm için özür dilerim.' Ne var ki her şey öylesine imkânsız bir hal almıştı...

Salı gününden bu yana gelişen olayları şöyle bir düşünmeye başladı. Girard'ın dün geceki telefonu fena şekilde teyit etmişti işi. Corwin'in raporu da Harold MacParson'un, Scott'un hazırlamakta olduğu planın tam içinde olduğunu gösteriyordu. Cumartesi günü, Mount Thunder'da muhtemelen ECOMCON birlikleri bulunacaktı. Gelir vergisi beyannamesiyle ilgili olarak Casey'in anlattıkları? Oldukça ilginçti belki ama bir delil olmaktan çok uzaktı herhalde.

Başkan bir an için paniğe kapıldı. Bu meseleyi ezip dağıtmak için kesin, taş gibi delillere ihtiyacı vardı, fakat nerden bulacaktı bunları? Sonra Ray Clark nerelerdeydi? Geçen Salı gecesinden bu yana Ray'dan tek ses çıkmamıştı. Kendisinin ve Clark'ın içinde bulunduğu güç durumu düşünürken, midesine doğru bir garip burulmanın harekete geçtiğini hissediyordu. Tıpkı Kore'de başına gelen gibi bir şey. Çok uzaklarda kalan o puslu sabah olduğu gibi, Clark'ın gerilmiş yüzünü ve suratına inen kocaman tokadını duydu sanki. Bu sahneyi gözlerinin önünden silmeye çalışan gayreti bir fayda vermemişti. O anda farkına vardığı tek şey, sırtındaki gömleğinin sırılsıklam kesildiği oldu. Clark ne diye aramamıştı hiç?

Yarım saat sonra Christopher Todd odasına girdiği zaman Jordan Lyman daha sakinceydi, ama bu endişelerinden kurtulmuş, kendisini toparlamış manasına gelmezdi hiç. Todd'un derli toplu sakin hali, Lyman için biraz teselli kaynağı ve gerçeği görme bakımından bir teşvik vesilesi oldu.

Girard'ın Cebelitarık'tan verdiği rapordan sonra, Başkan, Todd'u aradığı zaman telefonda karşılıklı olarak şakalaşmışlardı. Fakat şu anda Todd da Başkan gibi daha ciddi ve asık yüzlüydü.

"İşler pek yolunda değil. Başkanım."

"Berbat! Yoksa hâlâ şüphen mi var bu işten?"

"Girard'ın telefonundan sonra hiçbir şüphem kalmadı," diye cevap verdi Başkan. "Tam anlamıyla güvendiğin bir insan bir iddiayı teyit ettikten sonra artık şüphe götürür bir tarafı kalmaz bunun. Ne var ki Barnswell'in ona neler anlattıklarını bir türlü bilemeyeceğiz."

"Öyle, bilemeyeceğiz. Belki de onunla görüşmek üzere bu sefer Corwin'i gönderelim diyorum. Ya da sen gider misin?"

Todd başını salladı. "Pek gönülsüz tanıklarla başım bir defa derde girdi benim," diye cevap verdi. "Faydası olmaz, Başkanım. Barnswell, Girard'ı tanırdı. Şayet dedikleri kadar işini bilir, usta bir insansa, sizden gelecek ikinci bir ziyaretçiyi, bir panik alâmeti olarak telâkki edip, fazla açılmadan derhal Scott'un torbasına girecektir bence."

Başkan, Maliye Bakanına bakıyordu dalgın dalgın. Todd, hafifçe gülümsedi.

"Fakat Miss Segnier'in gelir vergisi beyannamesi oldukça ilginç, Jordan. Birkaç dakika önce New York ofisinden beyannamenin bazı kısımlarını okudular bana, aslını da bugün öğleden sonra burada olmak üzere gönderecekler. Bak, bir kadın General Scott'a ziyafet vermek için üç bin dolar masraf gösteriyor. Sadece bu onu can evinden yakalayıp ezmek için yeter bence."

Lyman, bir küçük kardeşe gösterilen hoşgörü dolu bir gülümsemeyle baktı avukata. Onun bu gayreti kendisindeki durgunluğu dağıtacak bir hayat kaynağı olmuştu sanki.

"Olur mu böyle, Chris, şantaj derler buna. Böyle bir şeyi kullanacağıma ihtimal vermezsin, tabii. Bir erkeğin bir kadınla olan münasebeti böyle bir iş için âlet edilmeye yakışık almaz ve ettiğim yemine aykırı düşer. Öyle değil mi?"

"Siz ne diyorsunuz, Allah aşkına. Bu meselenin onu bertaraf etme yolunda kuvvetli bir silah olacağını bildikten sonra bir dakika bile tereddüt etmeye değmez bence."

Başkanın telefonunun ışığı yanıp söndü. Art Corvin, Scott hakkındaki raporunu veriyordu. General şu anda Pentagon'a gelmişti. Fakat daha önce Fort Myer'den Dobney'e gitmiş, Senatör Prentice'i almış bir süre beraber dolaşmışlardı. Prentice, Generalden ayrıldığı zaman çevirecek bir boş taksi ararken biraz sinirli görünüyordu.

Esther Towsend kimse farkına varmadan odaya girmişti. Kapıyı açtığı gibi gayet sessizce kapayarak "Affedersiniz, Başkanım," diye mırıldandı. "Sizin için bir telefon daha var. Sağlık Bakanı Burton mutlaka, sizinle görüşmesi gerektiğinde ısrar ediyor da."

Lyman itiraz makamında elini kaldırdı. "Esther, Tom'la görüşecek vaziyette değilim şu anda. Benim adıma bir mazeret uydurup atlat."

Todd lâfa karıştı. "Bayan Towsend, insan patronunu bu arada sağlık ve sosyal yardım gibi karma karışık güç işlerle yorar mı hiç?"

Lyman, "Tom buraya geçerli bir sebep olmadıkça gelmez," dedi. "Fakat bugün bir başkası idare etmeli onu. Derdi neymiş?"

"Sosyal yardım kanunu tadilâtında pek yalnız kaldığından şikâyet etti. Tasarıyı imzalayıp imzalamamakta karar vermeniz için sadece iki gün kaldığını hatırlatıyor. Bu mesele hakkında mutlaka sizinle bir görüşmesi lazımmış. Çok hayati bir iş, diyor."

"Önemli, hatta hayati olabilir, ama bu hafta görüşemem kendisiyle. Bu kanun hakkındaki fikirlerini biliyorum bütçe

hakkındaki rapor gelmeden hiçbir şey yapamam. Gidip bütçecilerle konuşsun."

Esther başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Tam kapının önüne gelmişti ki durup başını çevirdi. "Başkanını, Sağlık Bakanının telefonu bugün sizi arayan bir düzineden fazla insandan sadece birisi. Diğerlerinden söz edecek sizi rahatsız etmek istemedim."

"Biliyorum, Esther. Bunun için de sana müteşekkirim. Şimdi akıllı uslu bir şeyler uyduruver de başından sav onu da."

Todd ayağa kalktı. Ceketini yerine oturtmak için yakalarından tutup çekerken, "Fırtına haberlerine karşı tertibat almanın zamanı geldi, Başkanım," diye söylendi. "Ben daireye gidip bir plan hazırlayayım. İçimde öyle bir his var ki, hemen bu gece harekete geçmemiz gerekecek belki de."

"Nasıl?"

"Ben de işte bunu düşüneceğim."

Lyman önündeki kâğıt yığınını masanın sağ tarafına doğru topladı. Pazartesinden beri dokunmadığı, Başkanlığın yazışma işleriydi bunlar. İmzasını bekleyen birtakım komisyon ve umum müdür raporları, okunması gereken Dışişlerine ait siyasî talimatlar, Adalet Bakanından gelen ve tayinlerle ilgili tavsiyelerdi çoğu. En üstte Chicago'daki bir hâkimlik için yapılacak tayinle ilgili evrak duruyordu. Adalet Bakanı, şehrin ileri gelen hukuk bürolarından birine mensup ve Demokrat Partili Benjamin Krakow adında birini tavsiye ediyordu. Konvansiyondan önce de Lyman'ı destekleyenlerden biriydi. Ayrıca Barolar Birliği'nin tavsiye ettiği üç kişinin arasındaydı.

Başkan kâğıdın altına "O.K. Jordan Lyman" diye yazarak, kâğıdı alıp masanın solundaki yığının üstüne bıraktı. Esther içeri girdiği zaman ikinci sayfaya çekmek üzereydi.

"Saul Lieberman geldi. Mutlaka sizi görmesi lâzımmış. Ben ısrarını kırmaya çalıştım ama..."

Lyman bir an tereddüt etti. "Saul, mutlaka görmem lâzım diyorsa gerçekten önemlidir. Hemen şimdi gelmesini söyle. Esther, ayrıca ön kapıdan gelmesini hatırlat ve randevuyu basın odasında ilân etsinler. Hiç olmazsa hâlâ hayatta olduğunu öğrenir herkes."

Saul Lieberman, Merkez İstihbarat Dairesi'nin müdürüydü. Şayet Lyman, tayin ettiklerini bir zekâ testine tabi tutsaydı, Lieberman herhalde herkesi en azından yirmi puanla geride bırakırdı. İkinci Dünya Savaşı'nda orduda istihbarat eri olarak vazife görmüştü. Savaştan sonra memleketi olan Detroit'e dönmüş kısa zamanda bütün memlekete yayılan bir kredi müessesesinin başına geçerek zengin olmuştu. Demir Perde gerisine iki ziyaret yapmış, iki Başkanlık kampanyasında aktif görev alarak istihbarat işleri etrafındaki politikayı eleştirmiş, casuslar dünyasında kendisine bir hayli isim yapmıştı. Buna rağmen Lyman kendisini CIA'nin başına getirdiği zaman bütün dünyada oldukça büyük şaşkınlık uyandırmıştı.

On dakika sonra Lieberman içeri girdiği zaman, Lyman, "Soğuk harbin hafiyesi, haberler nasıl bakalım?" diye sordu.

"Berbat, Başkanım, berbat! Paul'un başına gelenleri duyunca şoke oldum. Önemli olmasaydı, inanın, bugün sizi rahatsız etmek istemezdim katiyen."

"Ziyanı yok, Saul. Anlıyorum."

Lieberman; "Bu sabah öğrendiklerimden sonra," diye devam etti. "Doğruca hastaneye gidip kendime baktırmam lâzımdı. Şuna bakın."

Ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp, Başkanın masasına bıraktı. Çocukların okullarda kullandıklarına benzer cinsten bir Rusya haritasıydı bu.

Sibirya'nın bulunduğu yerde birisi kırmızı kalemle bir işaret çizmişti.

Lieberman; "Burası Yakuts," diye açıkladı: "Haber de pek iyi değil. O kadar kesin kaynaklardan aldık ki tartışmasını bile yapmaya kalkışmadım. Feemerov burada Z - 4'lerin asamblesine başlamış."

Lyman yüzünde hiçbir ifade olmadan istihbarat şefine bakıyordu. Z - 4'ler, Amerika'nın nükleer savaş başlıklı Olimpus güdümlü mermilerinin eşiti olan Rus güdümlü mermilerinin adıydı. Antlaşmaya göre güdümlü mermilerin yok edilmesi öngörülmüyor, sadece savaş başlıklarının çıkarılması şart koşuluyordu. Kontrollerle bunların tamamen yerine getirilip getirilmedikleri tespit olunabilecekti.

Şayet Feemerov, bir kontrol imkânı vermeyecek şekilde böyle gizli bir tesis kurmuş ise, bunun doğurabileceği sonuçlar feci olabilirdi. Bu, Kremlin'in Antlaşmaya aykırı harekete karar verdiği hatta ortaya çıkmasını, dünyaya ilân edilmesini bile göze aldığı manasına gelirdi. Bu, Lyman'ın ümitlerinin ve bütün planlarının sonu demek olurdu. Hatta -bu düşünce bir balyoz gibi vurdu midesine- medeniyetin bile sonu gelmiş denebilirdi.

Her şeyden önce General Scott'un açıktan açığa ifade ettiği şüpheleri doğru çıkmış olacaktı. İmkânsızlıkların baskısı altında kafasının içinde düşünceler geçit resmi yapıyor, gazetelerin başlıklarını bile şimdiden görür gibi oluyordu:

KIZILLAR, LYMAN'I ALDATTI
CUMHURİYETÇİLER İTHAM EDİYOR!

Scott haklı çıktıktan sonra, aldatılmış, kandırılmış bir Başkan olarak, kendisinin ona karşı koymaya ne hakkı vardı?

Lyman, döner koltuğunda biraz oynadı. Lieberman'a göre yüzü pek soluk, pek ifadesizdi. Düşmüş bir bayrağı

dalgalandırmaya çalışan yeni bir rüzgârmışcasına konuşmaya başlamıştı İstihbarat Müdürü.

Başkanım, Pazartesi sabahından itibaren ufak ufak haberler almaya başlamıştık. Fakat birbirlerini tutmuyor, bir araya gelip bir mana çıkarmıyordu. Z - 4'lerin yapımında kullanılan özel bir karışımın Yakuts'a gönderildiğini öğrenmiştik. Salı günü Z - 4'lerin beyni olan üç ilim adamının özel bir uçakla Moskova'dan oraya hareket ettiklerini haber aldık. Dün gece NIC'nin nöbetçi subayı aradı beni. Z - 4'lerin Yakuts'ta imaline başlanıldığını haber verdi."

NIC, Pentagon'un bodrumunda faaliyet gösteren Milli Haberleşme Merkezi'ydi. Bütün istihbarat şubelerinden gelmiş uzmanlar burada günün 24 saati vazife görürler, komünist dünyanın her köşesinden gelen haberleri elektronik beyinlerin yardımıyla değerlendirirlerdi. Görevleri; kızıl birliklerin makinaların, ham maddelerin, siyasi liderlerin, ilim adamlarının, silahların; kısaca her şeyin harekâtını izleyip, bunları bir araya getirerek Amerika'ya karşı girişilebilecek herhangi bir tehlikeli hareketi önceden haber almaya çalışmaktı.

Lyman cevap vermedi. Lieberman hikâyesine devam etti:

"Gece yarısına doğru oraya vardım. Bir hayli şüphem vardı doğrusu. Bu türlü işlerde kesin delilleri görmek isterdim. Bu sabah üçe doğru çocukların haklı olduklarını teslim ettim. Z - 4'lerle ilgili olarak en azından yirmi beş yirmi altı haber almışlardı ve hepsi de Yakuts'tan geliyordu. Gün gibi aşikârdı artık."

Lieberman masanın üstüne abanarak harita üzerinde işarete başladı. Moskova'dan beriye elindeki kalemiyle bir hat çizdi: Üç ilim adamı. Novosibirsk'ten bir başka hat çekti: Güdümlü mermilerin bir hayli komplike bir fabrikada yapılan ve özellikle Z - 4'lerin imalatında kullanılan birkaç

hassas elektronik parçalar. Bundan sonraki hatlar çoğaldı ve birbirlerini kesmeye başladı.

Lyman; "Çin'de bu işle ilgili bir haber çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır, Belki Feemerov kendi yoldaşlarını da atlatıyor."

"Şayet bunlar doğruysa, Antlaşma ölmüş demektir. Belki de bütün dünya kim bilir!"

"Zaten hiçbir zaman bunu beklemedik ki, Başkanım. Böyle söylememi bağışlamanızı isterim, komünistlerin bu sözlerine sadık kalacaklarını hiç ummamıştık. Kendileri böyle düşünmemişlerdi mutlaka."

"Belki haklısın, Saul," derken, Lyman Viyana'da güneş doğarken Feemerov'un kendisine doğru uzanan elini görür gibi oluyordu. Elinde uykusuzluğun verdiği kaşıntı ve hepsinin üstünde kendi duyduğu ferahlık ve huzur vardı yeniden içinde.

İçini çekti sadece.

"Herhalde ortak Kurmay Başkanlarına haber verildi değil mi?" diye sordu.

"Evet. NIC nöbetçi subayının şu anda General Scott'a bilgi veriyor olması lâzım. Yeniden bir kıymetlendirme konferansı yapılmasını lüzumsuz gördük. O kadar kesin geldi ki haberler."

Lyman düşünürken elindeki haritanın kenarlarıyla oynuyordu. Lieberman bir harekette bulunmasını bekliyordu tabii olarak. Ne var ki, memleket için yapılacak birkaç iş birden vardı şu anda ve hangisinin daha önce geldiğindeydi mesele. Kim yardım edecekti sonra? Girard'ın tavsiyeleri yoktu artık. Sadece Chris kalmıştı. Hayır, hayır aslında sadece Jordan Lyman'ın kendisi vardı artık. Başkan yine tek başına kalmıştı. 'Haydi, Jordie, haydi, kendine gel, dünyaya dön artık!'

Lyman zile dokundu. Esther içeri girdi hemen.

"Esther," dedi, "Salı sabahı Milli Güvenlik Konseyi'nin özel bir toplantı yapacağını bütün üyelere bildir lütfen. Saat dokuzda toplanırız. Ayrıca çok önemli olduğunu ve her üyenin yardımcısını göndermeden bizzat toplantıda bulunmasını istediğimi de ilâve et."

Esther acele notlar alarak dışarı çıktı.

Lieberman, "Salı günü mü?" dedi. "Daha beş günümüz var, Başkanım."

Lyman başını salladı. "Öyle olmasını istedim," dedi. "Gürültüyü koparmadan bu noktada yüzde yüz emin olduğumuzu garanti altına almak isterim. Sen de, ben de doğruluğundan, emin olsak bile, Antlaşmayı bu türlü ani kararlarla zedelemiş olmak istemem. Ayrıca Vince Gianelli de dahil, herkesin toplantıda hazır bulunmasını istiyorum. O da ancak salı günü dönmüş olacak."

Lieberman'ın durumu için için hiddetlenmiş olduğunu gösteriyordu.

Başkan; "Bana bak, Saul," diye devam etti. "Temmuzun birine kadar önümüzde altı haftadan çok vakit var. Ne yaparsak yapalım, bunun tam manasıyla doğru olmasını temin zorundayız."

CIA Müdürü çıktıktan sonra, Lyman, kendisini tepeden tırnağa terden sırılsıklam buldu. Artık hiçbir şey kalmamıştı kafasının içinde dağılan düşüncelerini toparlayacak. Rusya'nın bu oyunu alışılmış bir şeydi hiç olmazsa. Scott olayının aksine, elle tutulur ve kitaplarda yazılı birtakım teknik teşebbüslerle durdurulabilir cinstendi.

Lyman, CIA'nin elindeki bu deliller yeni baştan kontrol edildikten sonra da aynı şekilde teyit edilirse, zayıf bir

harekette bulunamazdı. Feemerov'un bu gizli teşebbüsü gayet cesurca bir açıklıkla, sert bir tepki görmeliydi.

Birleşmiş Milletlerde bizzat Lyman tarafından yapılan direkt bir suçlamaya mı kalkışmalıydı? Feemerov ile Lyman'ın karşılıklı olarak kendi seçecekleri şehirlerde kontrol yapmaları için bir davette mi bulunmalıydı? Yeni haberleşme peykinden yararlanarak bütün dünyaya yayılacak bir televizyon konuşması. Amerikalıların Yakuts'ta elde ettiği delilleri ortaya döküp, Kremlin'in bu hıyanetini kabul etmesini mi istemeliydi? Yoksa daha gözü pek bir harekette bulunarak, Moskova'ya gidip Feemerov'u Amerika'ya davet mi etmeli, yoksa daha önce Yakuts'u ziyarette ısrar mı etmeliydi?

Lyman'ın aklına bin türlü şey geliyordu. Önündeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı. 'Belki de bu bir lütuftur,' diye düşündü. Yirmi yıla yakın bir zamandan beri milli güvenlik yardımcılarının "tavsiye edilemez" olarak gördükleri bir noktada bir dönüm noktası olabilirdi bu. Şayet Feemerov, Antlaşmaya aykırı hareket ederken yakalanacak olursa, hissiz Kremlin bile dünya halk oyunun şiddetli tepkisi karşısında dayanamazdı. Karşı karşıya oturup, eldeki bütün delilleri önüne sererek, Yakuts'u kimsenin haberi olmadan temizleyip dağıtmak için kendisine bir fırsat vermeli miydi? Daha başka bir sürü alternatifi çıkıyordu bu meselenin.

Fakat Scott ne olacaktı? 'Bu haberi alır almaz, kendisiyle konuşmaya fırsat kalmadan halka açıklayacak olursa? Cumartesine kadar kendisine mani olamazsak? Nasıl durdurabileceğiz onu açıkça?'

Dahili telefonu açarak; "Esther," diye seslendi; "Ray'dan bir haber var mı?"

"Maalesef, Başkanım. Hâlâ bir şey yok,"

Lyman önündeki notları ve Lieberman'ın bıraktığı Rusya haritasını avcunun içinde buruşturdu, sonra yeniden düzeltti ve teker teker incecik yırtmaya başladı. Kâğıt kırpıntılarını sepete atarken, birden aklına bir fikir geldi. Ortaya çıkacak gülünç durum dolayısıyla kendini tutamayıp gülümsedi,

'Farz edelim ki,' diye düşündü; 'gelecek salı günü Milli Güvenlik Konseyi toplantısında onun koltuğunda General Scott oturuyor olsa,' Konsey üyeleri ona Yakuts hakkında ne yapılması lâzım geldiğini tavsiye edebilecekler miydi?

On Birinci Bölüm

PERŞEMBE ÖĞLE

MORTON FREEMAN ikinci martininin son yudumunu tepesine dikip yemek listesini ileri doğru uzatırken, Jiggs Casey elinden geldiği kadar sevimli bir şekilde gülümsedi. Televizyon senaristinin bu hareketi sırasında kareli masa örtüsü buruşmuş, kokteyl kadehleri düşecekmiş gibi sallanmıştı. Karşısındaki adam Casey'i süzüyordu.

"Tarafsız insanlara tahammül edemem," dedi. "Asabımı bozarlar. Shoo'nun hatırı için sizinle görüşmeyi kabul ettim, ama siz de ne akar ne kokar cinsten biri çıktınız."

"Herhangi bir siyasi tartışmaya girmek istemiyorum, Bay Freeman. Maksadım sadece birkaç gerçeği öğrenmekten ibaret."

Freeman kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından bir süre karşısında oturan Albayı seyrettikten sonra, alnına düşmüş olan bir tutam saçı arkaya doğru itti. Bir yardımcı ararmış gibi bakışlarını etrafta şöyle bir dolaştırdı. Casey kendisini yabancı hissetmeye başlamıştı oturduğu yerde.

"Sizi anlayamıyorum ben, Casey," dedi Freeman. "MacParson hakkında bazı deliller toplamaya çalışıyorsunuz Washington hesabına, ama bunu yaparken de kendinizi hiçbir şekilde taahhüt altına sokmak istemiyorsunuz. Doğru dürüst dışarı çıkarın da, ne olduğunu görelim şu boyunuzun."

Başlangıçta her şey gayet güzel başlamıştı. Casey, Shoo'nun tarifi üzerine Freeman'ı gayet kolaylıkla tanımıştı. İki erkek kenarda bir masaya yerleşince, Casey tam gerçeği

açıklamamakla beraber maksadının ne olduğunu gayet basit bir şekilde izah etmişti. Demokrat olduğunu, Federal hükümet dairelerinden birinde çalıştığını Başkanın yakını olduğunu ve MacParson'un hükümete karşı giriştiği ve son zamanlarda silahsızlanma Antlaşmasından sonra ölçüsünü iyice kaçırdığı saldırılarıyla yakından ilgilendiğini anlattı.

Freeman bunun üzerine büyük bir hareketle nükleer silahlar aleyhine konuşmaya, önceki hükümetlerin bu konudaki tutumlarını eleştirmeye ve Başkan Lyman'ın hareketini övmeye başladı. Başkan'ın "medeni cesaret sahibi" oluşundan, "komünistlerin de yaşamak istediklerini normal karşılamak" lâzım geldiğinden falan söz etti. Eisenhower'in ve Kennedy'nin Ruslara güvenmeyen tutumları dolayısıyla medeniyetin en azından yirmi yıl geriye gittiğini iddia etti. Daha sonra askeri şeflere çattı, Cumhuriyetçi partiyi, Ticaret Odalarını, Etibba Odasını yerin dibine batırdı ve Lyman'ın Nehru'dan sonra ilk gerçek devlet adamı niteliğine sahip bir Başkan olduğunu ilave etti.

Casey bütün bu konularda tamamen ayrı görüşlere sahip olduklarını açıklayınca, Freeman konuşmasını derhal kesmiş ve karşısındaki insanı ilk defa görüyormuş gibi uzun uzun süzdükten sonra, "Peki öyleyse sen hangi yandansın?" diye sormuştu.

Casey aralarında bir anlaşma ortamı bulmak için epey gayret sarf etmek zorunda kalmış, fakat Freeman'ı geri çevirmek mümkün olamamıştı. Casey sonunda sinirlerine hâkim olmaya, bu şartlar altında mümkün olduğu kadar fazla bilgi alarak ayrılmayı denemeye karar vermişti. Freeman hâlâ ne yönden olduğunu açıkça söylemesi için ısrar ediyordu.

Sonunda Casey; "Bana bak," dedi. "Ben hayatta boyumun ölçüsünü birkaç defa aldım, ama bu meselede boy ölçüsü almayı gerektirecek bir taraf göremiyorum. Ben, MacParson

denen adamın haddini bildirmeye yarayacak birkaç delil topluyorum. Bunun için doğumun kontrolü ya da Yugoslavya'ya yapılmakta olan yardım konuları beni ilgilendirmiyor. Bu şartlar altında bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Freeman duvarın köşesine doğru büzüldü. "Senin pis bir FBI ajanı olmadığını nereden bileyim ben?" dedi. "Ya beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsan?"

'Hay Allah'ım,' diye düşündü Casey. 'Scott'un sağcılarla düşüp kalktığından şikâyet ediyoruz. Şu hale bak; biz de Lyman hesabına bir solcunun yardımına muhtaç olmuşuz da haberimiz yok.' Aklından geçenleri belli etmemek için gülümsemeye çalıştı.

"Böyle bir tehlike olamaz. Shoo, ikimizin de eski dostudur. O, bile bile benim seni tuzağa düşürmeme razı olur mu? Bu endişeleri bırakalım da işimizi görelim."

"Allah cezanı versin!" diye söylendi Freeman. Fakat eski ürkekliği kaybolmuştu. "Mademki yemek paralarını sen veriyorsun, bir şeyler ısmarlayalım. Yemek arasında da sen sorularını sor, belki cevap veririm canım isterse."

Senarist kafasını yemek listesinin içine sokmuş, ne yiyeceğini araştırırken, Casey de 'hücum tarzı'nı değiştirmeye karar vermişti. İkisi de yemeklerini ısmarladılar. Freeman üçüncü martiniyi söyledi.

Casey; "Aslına bakarsan," diye devam etti. "Benim istediğim, sadece bir iki gizli noktadan başka bir şey değil. Daha ziyade MacParson'un Ortak Kurmay Heyeti Başkanı General Scott ile olan münasebetine dair bir şeyler öğrenmek istiyordum."

"Onların ikisi aynı deliğe işerler," diye söylendi Freeman, "Scott, Mac'ın Connecticut'taki evine birkaç sefer gelmiştir. Mac bu türlü davetlerini sadece aşırı muhafazakârlar için

yapar. Bunlar, herkesin yarın sabah komünist olarak uyanacaklarına inananların toplantısıdır. Generaliniz de bu fikirdedir. Zaten bunun için onun Başkan olmasını destekliyor ya."

"Scott'un Başkan olmak istediğinden emin misin?"

"Şaka mı ediyorsun? Tabii eminim. MacParson da bu işin pezevenkliğini yapmaya çalışıyor."

"Bu toplantılar ne zaman oldu?"

Freeman önüne getirilen kadehe sanki birisi elinden alıp kaçıracakmış gibi sarıldı. "Geçen kış bir defa toplandılar, sonra Nisan'da bir toplantı oldu. Son defakini gayet iyi hatırlıyorum; zira Mac, programda bir değişiklik yapmak için beni de oraya davet etmişti. Scott'un söylediği bir şeye göre değişiklik yapmıştık."

"Peki, bu cumartesi gecesi ne olacak? özel bir şey hazırlamakta olduğunu haber aldık da."

"İşte burada yaya kaldın. Bu bir saatlik programı hakkında bana bile tek kelime açıklamadı. Tek başına yapacakmış. Büyük bir sır olarak saklıyor. Programı kendisi yapıyor, senaryosunu da bizzat kendisi hazırlıyormuş. Biraz da beni ekarte etmek niyeti var bu işte. Zira haftada yedi yüz dolar ödüyor bana senaristlik için."

"O halde dedikoduların aslı var. Televizyon şirketinden bir saatlik bir yer kapatmış mı?"

"Tabii, orası muhakkak. Geçen hafta istedi ve programı aldı bile. Bu sabah bana RBC'nin isteğini kabul ettiğini söyledi. Akşam altıdan yediye kadar tam bir saatlik süreyle kapatmış. Hem de herhangi bir müessesenin hesabına yapılacak bir program olmayacakmış bu. Kendi hesabına tam altmış beş bin kâğıdı suluyor bu işe."

"Senaryoyu önceden vermek kaydı yok mudur?"

"Yoktur. Aslına bakarsan önceden vermesi icap eder, ama uygulamada yazısız bir anlaşma vardır. Önceden verilmez senaryolar hiçbir zaman. Şimdiye kadar hiç kimseye karşı dil uzatıp alaya yol açmadığı için ondan istemezler bu kurala uymasını. Hoşlanmadığı bir politikacı için dese dese budala der ki, bu kadarı da normal karşılanır."

Freeman bundan sonra MacParson'u ele aldı. Adamın kişiliğini didik didik ederek, bir psikanalist gibi anlattı durdu. Sanki bir şeytanın tahlilini yapıyordu. Casey sıkılmaya başlamıştı. Karşısındaki gerçeklerden ayrılmış, birtakım kişisel fikirlere dalmıştı. Anlattıkları yemeğin 12 dolar 75 sent eden faturasına bile değmezdi.

Casey faturayı öderken, "Aklıma takılan bir nokta var," dedi. "MacParson'dan bu kadar nefret ettiğine göre neden onun yanında çalışıyorsun?"

Freeman bu soruya kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bana o kadar bol para veriyor ki, düşüncelerimi unutmak için her şeyi yapıyorum ben de. Ama liberal kafalı bir yorumcu haftada altı yüz doksan kâğıda kolayca beni yanına alabilir."

Freeman'ın arkasından Casey de çıktı. Salondan geçerken başını hafifçe diğer yemek yiyenlerden öteki tarafa çevirmişti. New York görevi bu suretle sona eriyordu ve başarısızlıkla sonuçlanmıştı kendisine göre. Önceden bildikleri, şüphelendikleri şeyleri teyitten ileri gidememişti. Millicent Segnier'in vergi beyannamesiyle ilgili bilgi de bu türlü mücadelelerde işe yarar bir silah olmaktan çok uzaktı. Girard'ı düşündü. Onun gibi iyi bir insanın başına gelecek şey miydi bu? Başkanı da ne kadar güç bir duruma düşürmüştü. Ama Bayan Towsend, Girard'ın iyi haberler verdiğini söylemişti telefonda. Acaba bir şey tespit edebilmiş miydi? La Guardia'dan kalkan ilk uçak kaçtaydı ki?

Lokantanın kapısının önüne çıktıkları zaman, Freeman güneşten kamaşan gözlerini kırpa kırpa, dirseğiyle Casey'in böğrünü dürttü.

"Pek adamına benzemiyorsun ama Allah'ın aşkına bir şeyler yapın da şu MacParson'la Scott'un işini hallediverin yahu!" diye söylendi.

Casey elini uzattı. "Teşekkür ederim, Bay Freeman. Bana anlattığınız her şeyin şapkamın altında kalacağından emin olabilirsiniz."

Freeman kendisine uzatılan eli görmezlikten geldi. İğnelemeye çalışır bir edayla; "Bir tarafa bağlanmaya, bir yönü tutmaya çalışın, Casey," diye cevap verdi. "İnandığınız bir gaye için insanın burnunu kanatması bazen çok iyi gelir. Hoşça kal, arkadaş!"

Casey, adamın gözden kayboluşunu seyretti. 'Köpoğlusu' diye aklından geçirdi, 'Bir an önce Washington'a dönmek zorunda olmasaydım, ben kimin burnunun kanatılacağını çok iyi biliyorum inandığım bir gaye için. Hem de hemen şuracıkta hallediverirdim.'

* * *

BEYAZ SARAY'DA, Jordan Lyman bir yandan dalgın dalgın elindeki sandviçini yerken, bir yandan da Frank Simon'un getirip verdiği haber bültenini okuyordu. Sabah gelen habere üç yeni ek yapılmış ve kaza yerine ulaştığı anlaşılan bir muhabir tarafından yazılan bu eklerin her yenisinde bir öncekinden daha geniş ayrıntılara girilmişti:

UPI - 104

(UÇAK KAZASI)

La Granja, İspanya - Perşembe sabahı erken saatlerde burada düşerek parçalanan dev Trans Ocean jet uçağından arta kalanlar sadece etraftaki tepelerde kilometrelerce

yayılmış olan parçalardan başka bir şey değildi. Polis ve kurtarma ekipleri hâlâ uçağın parçalarını ve aralarında Başkan Lyman'ın özel sekreterinin de bulunduğu yolcu cesetlerini toplamaya çalışmaktadırlar.

Asıl kaza yerinden çok uzaklarda bulunan motor ve kanat aksamı feci patlamanın dehşeti hakkında bir fikir vermektedir. New York'a gitmek üzere havalanışından çok kısa, bir müddet sonra pilotun "motorda arıza olduğunu" bildirmesine ve geri döneceğini haber vermesine rağmen kazanın sebebi henüz anlaşılamamıştır.

Havayolları sorumlu kişileri kaza sebebinin yakında anlaşılacağını belirtmişlerdir. Uçağın büyük bir kısmı tamamen yanmış olmasına rağmen kontrol cihazlarının ve radyo kayıt âletlerinin bulunarak kaza sebebinin kesin bir şekilde anlaşılacağı umulmaktadır. Bu kaza son beş yılın en feci uçak kazası olmuştur.

5/6 - W0232PED

'Eh, böylece Scott'u istifaya mecbur edecek olan muhtırayı da ele geçirmek imkânı tamamen yok oldu,' diye düşündü Lyman. Geride dişe dokunur tek bilgi Clark'ın getireceği haberler olacaktı. 'Allah'ım, Ray ne diye bir defacık olsun telefon bile etmemişti?' Fakat Lyman için için, kendisinin yetki vermemiş olduğu gizli bir üs kurmuş olmanın bile Ortak Kurmay Başkanını ve etrafındaki diğer dört yıldızlı generalleri azletmek için yeterli sebep olamayacağını biliyordu. Halkoyu, Başkandan habersiz olarak yapılmış olsa bile, memleketin çıkarını korumak için teşebbüs edilmiş bir hareket dolayısıyla memleketin en ünlü komutanının işinden atılmasının manasını anlamayacak, takdir edemeyecekti.

'Belki de Chris'in hakkı var?' diye aklından geçirdi. Daha açık hareket etse daha iyi olurdu.

Saul Lieberman'ın raporu da aynı derecede kötüydü. Lyman birden kendisini, yeni kilisenin temel atma töreninde topluluğun yapayalnız bıraktığı bir papaz gibi hissetmeye başlamıştı. 'Fakat hiç olmazsa bu derdin bir çaresi bulunabilecek galiba' dedi kendi kendine. Kafasının içinde bir plan şekillenmeye başlamıştı. Son derece gözü pek ve riski olan bir plandı bu ama sonuç alınabilirdi.

Esther kapıyı başını sokabilecek kadar açarak: Dr. Kramer sağlık yoklamanız için beş dakikaya kadar aşağıya, muayeneye gitmemiz gerektiğini hatırlattı," diye haber verdi.

Lyman, camlı kapıdan terasa çıktı. Oradan aşağı inip, gül bahçesinden geçerek Batı kanatta, alt kata yerleşmiş doktorun muayene odasına doğru yürüdü.

Hiç olmazsa hava biraz düzelmişti. Öğle sonunun erken saatlerinde güneş, havada dolaşıp duran ince bulutların arasında tatlı tatlı parlıyor, yerden o sabah kesilen çayırların hoş kokusu yükseliyordu. Büyük manolya ağacında daldan dala seken serçelerle kapı gıcırtısı gibi çığlıklar atan birkaç karga gözüne ilişti. Duvara dayalı duran gizli servis memurlarına hafifçe başını salladı.

Haftalık sağlık yoklamasına başlayan Dr. Horace Kramer bir yandan da havanın güzelliğinden söz açmıştı. Jordan Lyman'ın çok eski özel doktoruydu. Başkanla meşgul olmak için Columbus'taki muayenehanesini kapatıp Washington'a yerleşmişti. Stetoskoptan sonra tansiyonunu ölçmek için koluna lâstik bandını takıp şişirdi, lâmbasını yakıp gözlerinin içini muayene etti, sonra doktor bir taburenin üstüne çöktü. Dalgın dalgın kulağına, burnuna ve boğazına baktı. Hepsi bittiği zaman elindeki stetoskopla oynarken bir yandan da hastasını süzüyordu.

"En son defa tatil yaptığından bu yana ne kadar geçti?" diye sordu.

Lyman; "Bu baharda iki hafta sonu Blue Lake'e gittim," diye cevap verdi.

"Ben ne zaman tatil yaptığınızı sordum. Başkanım," derken Dr. Kramer'in sesi gayet tok çıkmıştı.

"Dur bakalım, geçen yaz yine o gölde bir hafta geçirdimdi."

Kramer başını salladı. Gözlerini Başkanın gözlerinden ayırmamıştı. "Bu kadarının da faydası yok," diye devam etti; "o hafta bir günde iki toplantıya katıldınız ve yanılmıyorsam, sadece üç defa balığa çıktınız o bir haftalık süre içinde."

Lyman sustu. Aklının içinden tatilden çok İspanya'da bir tepe, yakışıklı bir general ve Güneybatıda uçsuz bucaksız bir çöl parçası geçiyordu.

Kramer, "Bak biraz sert davranacağım, Jordan," dedi. "Tansiyonun yine yükseldi. Hiç hoşuma gitmiyor bu durum. Bu andan itibaren benim emirlerime itaat edeceksin. Buradan uzaklaşman ve hiç olmazsa iki hafta dönmemen gerekiyor. Haftada bir iş görüşebilirsin, ama arada telefonlar durmadan işlememek şartıyla."

Lyman gülümseyerek başını salladı.

Yapamam Horace. Temmuz sonuna kadar, şu Antlaşma tam yürürlüğe girene kadar beklememiz lâzım."

Kramer bir başka şekli denedi. "Peki, sen kendi sağlığına önem vermiyorsun, anladık; ama bir de benim itibarımı düşünsene. Sen ölecek olursan ben nasıl Columbus'a geri dönüp yeniden para kazanmaya başlayabilirim?"

Lyman güldü. "Bundan kolay ne var?" diye karşılık verdi, "En büyük hatanı gömmüş olduğunu ilân eder, kollarını yeniden sıvarsın."

Lyman, askıdaki ceketini alıp giyinirken, Kramer omzunu silkti, sesini çıkarmadı. Lyman yürüyerek bürosuna dönerken, doktorun kapıya çıkarak arkasından baktığının farkında bile değildi.

Jordan Lyman dönüşte yine durup manolya ağacına baktı. Kuşlar uçup gitmişti. Duyulan tek ses ta uzaklardan geçen bir uçağın uğultusundan başka bir şey değildi. Bu ona Paul Girard'ı ve etrafında çökecekmiş gibi dağılıveren durumu hatırlattı. Bu sefer geçerken gizli servis memurunu görmemişti bile.

On İkinci Bölüm

PERŞEMBE ÖĞLEDEN SONRA

HENRY WHITNEY, arabasını Madrid'den dışarı doğru sürerken, 'diplomatik hizmetlerin cilvesi de verilen görevde iyiyle kötünün her zaman birbirine karışmış olmasıdır,' diye düşünüyordu.

Sözgelişi, şimdi görmeye gittiği iş, sadece bir hamallıktı ve üç haftadan beri evinde geçirebileceği tek sakin akşamının başını yemişti. Sebebi sadece, Büyükelçinin bu durumda daha yüksek rütbeli birinin işe karışmasını istemiş olmasıydı. Maksadı Beyaz Saray'a şirin görünmekti. Yoksa Whitney'in servisindeki en küçük rütbeli memur bile yapılacak bu işi pekâlâ tek başına becerebilirdi. Politika, olup olacağı politikaydı.

Bozuluyor ve kendini haklı görüyordu. Ne var ki, bu görev, onu dünyada en sevdiği kır manzaralarını görebileceği bir yere götürüyordu. Bu yüzden altındaki Mercedes'i kuzeybatı yönünde tepelere doğru sürerken kızgınlığını unutturmaya çalıştı kendi kendine. Buraları Dışişleri Bakanlığında ilk dışarı görevini yapmak üzere geldiği yıllarda keşfetmişti; hâlâ da aynı şekilde sevmekte devam ediyordu. Villalba'da VI. numaralı yoldan sapacak, arka yoldan La Granja'ya çıkacaktı. Sierra de Guandarama'yı geçen en kestirme yol bu değildi ama onun en hoşuna giden kesimden geçen yoldu bu. Çoktandır da yolu düşmemişti bu taraflara. Kaza yerine vardığında yeteri kadar aydınlık olacaktı vakit. Enkaza bakar, polis ile yapılması gerekli işleri görür, döndüğü zaman

rahatça yemek vakti evde olabilirdi. Yarın sabaha kadar beklemesini gerektiren bir şey olacağını tahmin etmiyordu.

Torreledones'e yaklaşırken yavaşladı. Bütün dikkatini yolu dolduran aylak yayalara, hayvanlara ve hiçbir faydası dokunmayan trafik polislerine verdi. Kasabayı geçip, öteki başından çıkarken keyiflenmeye başlamıştı yeniden.

İhtiyar Archie neden bu kadar heyecanlanmış, âdeta telâşa kapılmıştı bu uçak kazasından dolayı? Beyaz Saray'a mensup danışmanlardan birinin adı yolcular listesinde çıktı diye Büyükelçilikte kimse bu kadar telâşlanmamıştı. Aslında Paul Girard'ın adını bilen bile pek azdı. Birinci sekreter işin farkına varmıştı. O da, Başkan'ın randevularını ayarlayan bir kişi olarak hatırlamıştı bu adı. Onun buralarda olduğunu bilen bile yoktu. Herhalde uzun süreden beri İspanya'da bulunmuyordu, çünkü Whitney'in konsolosluktaki adamları, Beyaz Saray'a mensup ya da Kongre üyesi pasaportunu taşıyan herhangi bir insanın gelişini bir an önce kendisine haber vermeleri konusunda gayet sıkı talimat almışlardı.

Fakat Büyükelçi Archibald Lytle bu olayı duyar duymaz, - öğleden biraz önceydi bu olup bilenler dahili telefondan hemen Whitney'i bulmuş, yanına çağırmıştı. Yarım saat sonra da Başkonsolosun emirlerini almıştı: "Kaza yerine bizzat git, bizim yapmamız gereken bir şey olup olmadığını bizzat gör," demişti Büyükelçi. Whitney, Washington'dan herhangi bir emrin gelip gelmediğini sormuştu. Büyükelçi biraz ters bir tavırla: "Hayır," demişti, ama Bakanlığa buradaki temsilciliğin en ufak şeyleri bile büyük bir titizlikle takip ettiğini göstermenin, Beyaz Saray'a verilecek bir haber olup olmadığını araştırmanın zarardan çok faydası vardı tabii. Ayrıca Whitney'in, Girard'ın cesedinin durumu hakkında Washington'a etraflıca bir tel çekmesi ve oradan gelecek talimatı beklemesi de şarttı. Hiç olmazsa bu son nokta,

Whitney'e biraz akla uygun gelmişti. Ama ne de olsa bu bile daha küçük rütbeli bir memurun yapması gereken bir işti.

Ee, n'apalım, Archibald baba bugünkü bulunduğu mevkie bu türlü hareket etmek suretiyle gelmiş olacaktı, bundan sonra da aynı şekilde cesedinden arta kalanları toplamak için kaza yerine bir Başkonsolosun gitmiş olduğunu bilmese, hiçbir zaman öğrenemeyecek olsa bile.

Whitney, dairenin pek gözde bir tabiriyle "verimsiz" olan bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Ayın şey üstünde daha fazla düşünmek sadece zarar verecekti. Bunu çoktan öğrenmişti. Üzerinde düşünmekle, gayret etmekle düzeltilemeyecek dünya kadar, bir incir çekirdeğini bile doldurmaya değmeyecek şeyler, dertler vardı işinin arasında.

Bunun yerine kafasını etrafın güzelliğine vermeye çalıştı. Altında gayet güzel, küçük bir araba vardı. Tepeye çıkan kıvrımbaçlı yolu, düz yolda gidiyormuşçasına rahatlıkla tırmanıyordu.

Dağın repesindeki geçide yaklaşırken, arazi ta yukarıya kadar oldukça çıplak ve bomboş uzanıyordu. Tam tepede birkaç kış sporları oteli vardı. Hepsi de yaz dolayısıyla kapanmış, aşağı vadiye bakan geniş pencereli telmihimin kepenkleri indirilmişti. Puerto de Navacerrada'nin güzelliği, bu yanıyla öteki yanı arasındaki tezattan doğuyordu. Tam tepede dağ, sanki bir başka dünyaya açıları bir pencere gibi, bu yanının çıplaklığının aksine, sık bir çam ormanının derinliğinde kaybolurdu âdeta.

Whitney zirveyi dönmüş, sık çam ormanına girmişti. Yol bundan sonra, yüksek ağaçların gölgesi altında döne döne aşağı doğru iniyordu. Büyük bir ormandı gerçekten bu. Ağaçları oturaklı; yerler, yer yer açıklık kısımlar dışında, tamamen çam yapraklarıyla kaplıydı.

Yirmi yıl önce buralarda yürüyüşe çıkardı. Virajları büyük bir dikkatle alarak aşağı inmekte devam ediyordu. Bir ara Hemingway'in İspanya'daki iç savaşa dair olan romanında gerillaların uçurdukları köprülerden biri olduğu söylenen beyaz çimentodan yapılmış bir köprüyü geçti. Whitney bunu gayet iyi biliyordu, zira yürüyüşe çıktığı yaz, bu kitabı çantasına sokmuş, bir yandan onu okurken bir yandan da sözü edilen toprakları karış karış dolaşıyor olmanın romantik havasını yaşamıştı. Sadece gece uyku tulumunun içine giren bir kız eksikti.

Henry Whitney, bir saat sonra, yanında mahalli Guardia Civil'in şefi Juan Ortega olduğu halde, La Granja dağının tepesine doğru yol alırken, yeniden işadamı havasına bürünmüştü. Düzlüğe çıkınca enkazın bulunduğu yere ulaştılar. Zirvenin kenarına doğru, kocaman çirkin bir leke gibi duran kıvrılmış, büzülmüş metal yığınları hâlâ duman içindeydi. Biraz ileride bir başka leke vardı. İki yüz metre kadar uzakta tek tanınabilir parça olarak uçağın ön kısmının artıkları dağılmıştı. Whitney, 'herhalde burnu havada olarak çarpmış olmalı buraya,' diye düşündü, bu yüzden burun kısmı yanmaktan kurtulmuştu.

Döküntülerin arasından ilerlerken, Whitney, İspanyolca olarak: "Büyük bir yük olmazsa sizin için, soruşturma kurulu gelene kadar adamlarınızdan birkaçını buraya nöbetçi bırakabilir misiniz?" diye sordu. "Hiçbir şeye dokunulmayacak olursa uzmanlar kazanın sebebini çok daha kolaylıkla anlayabilirler sanırım."

Ortega, "Tabi," diye cevap verdi, "göreceğiniz gibi meraklı gözleri uzak tutabilmek için birkaç kişiyi önceden gönderdim bile."

Enkazın yakınında, omuzlarından silahları sallanan üç yeşil üniformalı Guardia duruyordu.

"Kimse talana teşebbüs bile edemedi. Etrafa dağılmış bazı ufak tefek şeyler hariç, hiçbir şeye dokunulmamıştır. Toplatılan şeyler de odamdaki kasada saklı. Dönüşümüzde veririm."

Kömürleşmiş birkaç cesedin manzarası Whitney'in içini bulandırmıştı, başını öteki tarafa çevirdi. Kimliklerin tespiti için herhangi bir teşebbüsün yapılıp yapılmadığını sordu. Ortega omzunu silkerek bunun imkânsız bir şey olduğunu söyledi. Tanınabilir cesetler, sadece uçak mürettebatından ön kısımda bulunan üç kişiye ait olanlardı.

Yine birlikte yokuştan aşağı inip Whitney'in arabasına bindiler, kasabaya geldiler. Komutanın odasına girdikleri zaman, Ortega, adamlarından birine bardak şarap getirmelerini söyledi, sonra bir kenarda duran bir mermi sandığını alıp masanın üstüne koydu.

"Hepsi bu kadar, Senor," dedi. "Gördüğünüz gibi, yangın çok büyüktü."

Pek bir şey yoktu sandığın içinde. Whitney uzanıp, yarısı yanmış iki kitaba, bir tek küpeye, yırtık kenarından hatıra olarak alınmış küçük Fundador marka konyak şişesinin çıktığı havayolları çantasına dokundu. Bunlardan başka bir erkek şapkası, yırtık bir kadın çantası ve biraz ezilmiş, kapağı açılmaz olmuş bir gümüş sigara tabakası vardı.

Kırk sekiz yolcudan artakalan bu yığına bakarken Whitney, yüzüne doğru bir ateş bastığını, kapalı odada sıkılmaya başladığını hissetti. 'Allah kahretsin, bu türlü işler için biraz fazla yaşlandık!' diye düşündü. Bu işleri gençlerin yapması lâzımdı. Buna rağmen fazla telaşlı ve sıkkın görünmeden ikram edilen şarabı yudumlamaya başladı.

İkisinin de bardağı boşalınca, "Çok teşekkür ederim," dedi Whitney. "Artık gitmem lâzım. Müsaade ederseniz bu kutuyu da alayım."

Komutan, "Tabii," diye cevap verdi, "inşallah, yine görüşürüz, Senor, ama daha iyi şartlar altında."

Whitney binadan çıktı. Akşamın serinliği iyi gelmişti. Mercedes'in bagajını açtı, kutuyu kaldırıp içeri koydu, sonra kapağı sertçe kapattı. 'Bir bardak soğuk viskiyle, iyi bir yemeğe ihtiyacım var benim,' diye düşünüyordu. 'Kutudakilere sonra bakarım. Aslında olduğu gibi Archie'nin masasının üstüne döksem daha iyi olur ya.'

On Üçüncü Bölüm

PERŞEMBE AKŞAMI

HANK PİCOT, dıştan takma motorun sesini ilk defa, iskelenin berisindeki büyük, düz kayanın üstünde, yeni çektiği ağdaki balıkları toparlarken duymuştu. Motor çok yavaş çalıştığı ve sesi âdeta kamufle edilmiş gibi geldiği halde, tok sesinden bunun gölün öteki başındaki Edward'dan kiralanmış büyük motorlardan biri olduğunu anlamıştı.

'Allah kahretsin,' dedi içinden. Mayıs'ın ortası yeni geldiği halde, millet çoktan akın etmeye başlamıştı. 'Galiba yakında kışın bile insan kendi başına kalamayacak bu taraflarda. Balığın kökünü de kurutacaklar üstelik.'

Motor ortaya çıkınca, gözünün ucuyla şöyle bir süzdü. Yanılmamıştı, Edward'ın motorlarından biriydi. Kocaman, hele 40 beygirlik motoruyla göle göre çok kuvvetli ve lüzumsuz teknelerden biriydi bu. Motordaki üç kişi balık tutmuyor, büyük bir dikkatle kendi adasını süzüyorlardı.

Jordan Lyman'ın telefonda söyledikleri aklına geldi. Hay bu gazeteci milleti. Durmadan yeni resim, yeni haber diye tuttururlardı. Geçen yaz memleketteki bütün gazete ve dergiler için ömür boyu yetecek kadar bol resim çekmemişler miydi sanki?

Picot, ağdaki son balığını çıkarırken, motorun ön tarafında oturan adamın kendisini göstererek, ötekilere bir şeyler söylediğini fark etti. Motorun başındaki adam dümeni bulunduğu tarafa kırdı, iskeleye doğru yanaştılar.

Motoru kesip iskeleye borda ederlerken Picot, doğruldu. Bunlar pek şehirliye benzemiyordu. Blue Lake civarındaki halka da benzemiyorlardı. Görünüşlerinden dışarlıklı oldukları belliydi ve kalıpları kıyafetleri yerindeydi. Üstelik kendi başlarının çaresine bakabilecek yaradılışta insanlardı bunlar.

İçlerinden birinin elinde küçük bir fotoğraf makinası vardı. Picot, bıçağını suya sokup yıkadıktan sonra pantolonun kenarına sürerek kuruladı, belindeki kına soktu. Sonra ellerini soğuk suda yıkadı. Sesini çıkarmıyordu.

"Buranın bekçisi sen misin?"

Bunu soran, baş tarafta oturan, esmer, kara kalın kaşlı adam olmuştu. Yüzünün bir tarafında bir yara izi de vardı.

"Öyle gibi, bir şey mi istediniz?"

Esmer olanı, "Gizli Servisteniz," diye cevap verdi. "Başkanın gelişi için şöyle bir kontrol etmek istiyorduk etrafı. Şöyle bir kontrol."

'Ya, demek öyle?' diye geçirdi içinden Picot. Bunları daha daha önce hiç görmüşlüğü de yoktu hani; oysa gizli servistekiler âdeta birbirinin aynı çocuklardı. Ayrıca Lyman bu yıl buraya iki defa gelmişti, bugünlerde geleceğinden de hiç söz etmemişti telefonda. Alelade bir bekçinin bu farkları anlayacağını hesap etmemişlerdi herhalde.

Bunları söyleyen adam, elindeki halatı iskele babalarından birine geçirerek, dışarı çıkmaya davranmıştı ki, Picot seslendi.

"Dur bakalım. Burası özel bir şahsa ait."

İri yarı adam iskeleye çıkınca Picot'tan yana dönerek; "Sen yavaş ol, ahbap," diye seslendi. "Washington'dan geldiğimizi söyledik ya sana. Adayı şöyle bir kontrol edip, telsizi gözden geçirmek istiyoruz. Bakalım havalardan müteessir olmuş mu?"

Picot gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. 'Bu adam pek çirkin, üstelik de aptalın biri,' diye düşündü. Bunlar sahiden gizli servisten olsalardı, gelecekleri iki hafta önceden bildirilirdi. Üstelik muhabereciler-den birtakım gelip, telsiz muayenesini geçenlerde yapmıştı.

"Hüviyetleriniz falan vardır herhalde yanınızda?" diye söylendi Picot.

Esmer adam, başını çevirip ondan yana dikti gözlerini. Kayığın içinde oturan, arkadaşının pantolonundan çekerek yumruğunu işaret etti. Fakat reisleri olduğu belli olan esmeri onun bu hareketine aldırmamıştı. Olmaz gibilerden başını salladı. Babaya bağladığı ipi çözerek yeniden kayığa atladı.

"Sen her şey yolunda dediğine göre, hepsini ayrı ayrı muayene etmenin lüzumu yok," dedi.

Picot, 'ben sana öyle bir şey mi söyledim be sersem,' diye söylendi içinden. Ama adama karşı hiç sesini çıkarmamıştı.

Esmer adam, dümendeki arkadaşına işaret etti. Motoru çalıştırdılar, yavaş yavaş başını açığa çevirerek uzaklaşmaya başladılar.

Picot balıklarını topladı, iskeleden eve doğru uzanan çam yapraklarıyla örtülü yolu tuttu. Balıkları buzdolabına koyduktan sonra balkona çıktı. Bina, adanın en yüksek yerinde olmasına rağmen, etrafındaki ağaçlar görüş açısını bir hayli kapatıyordu. Fakat buna rağmen motorun çıkardığı sese göre, adamların adanın etrafında şöyle bir tur yapmakta olduklarını anlamıştı. Bir ara telefon hattının denizden çıktığı yerde kısa bir süre yavaşladıktan sonra hızla kara yönüne doğrulduğunu gördü.

Lyman, gelip gideceklerin olabileceğini iyi tahmin etmişti. Fakat bu adamların herhangi bir dergi ya da gazete hesabına çalışmadıkları besbelliydi. Herhalde başka bir maksatla

gelmiş olacaklardı ve ne için gelirlerse gelsinler, bunun hayra olmadığı da aşikârdı. Aslında sanki adayı basmaya ya da soymaya gelmişler gibi bir halleri vardı.

Bir kuşun acı çığlığı yırttı sessizliği. Picot şöyle bir ürperdi. 'Lânet olsun!' diye geçirdi aklından. Hâlâ akşama doğru ayaz çıkmakta devam ediyordu. Dönüp içeri girdi, Jordan Lyman'a telefon etmek üzere telefona doğru yürüdü.

* * *

BAŞKAN LYMAN'IN ikinci kattaki bürosunun telefonu çaldığı zaman, dört erkek yemek tabaklarının başında oturuyorlardı. Lyman, Christopher Todd, Art Corwin ve Jiggs Casey, uzun orta masasının üstünde yemek yemişlerdi. Başkan'ın tabağı hemen hemen hiç ellenmemiş gibiydi. Arada iki büyük fincan kahve içmiş, ötekiler yemeklerini yerlerken, piposunu yakmaya çalışmıştı.

Zilin ilk çalışı bitmeden Başkan ahizeyi kaldırdı.

Aceleciliği için özür dilercesine; "Belki Ray'dir de," diye mırıldandı.

Telefonun öteki ucundan gelen sesi tanıdığında, yüzü düş kırıklığıyla buruştu. Fakat kendisine anlatılanı dikkatle dinliyordu. Telefonu kapatınca, motorla gelen üç adama dair Picot'nun anlattıklarını ötekilere de nakletti.

Casey; "Bu mutlaka Broderick olmalı," diye konuştu. "Bu tarif dünyada başka kimseye uyamaz. Milyonda bir bile başkası değildir."

Corwin, "Ama bir hayli uzak kendi yerinden," diye karşılık verdi. "El Paso'yla Maine arasında birkaç bin mil mesafe vardır."

Todd, bir tanığın sorgusunu yeni bitirmiş bir avukat edasıyla yeleğinin uçlarını tutup aşağı doğru çekerken, Başkan'a bakıp, kendinden emin bir edayla gülümsedi.

"Başkan'ım şansınız varmış," dedi.

"Şansım mı varmış? Elimi attığım her şey boş çıkarken, bir de şansın varmış mı diyorsun bana?"

"Bakın," diye cevap verdi Todd, cebinden gümüş bir dolmakalem çıkarmış, âdeta yanından ayırmaz olduğu sarı bloknota vurmaya başlamıştı. "Böyle bir teşebbüsün varlığına inandığımdan beri..."

Başkan sözünü kesti. "Yani on iki saat öncesinden beri demek istiyorsun sanırım."

Eski avukat bu takılmaya aldırmadı. Sadece hafifçe gülümseyerek açıklamasına devam etti.

"Böyle bir teşebbüsün varlığına inandığımdan beri, çok önemli önemli bir nokta aklıma takılıyor hep. Bu da, Scott'un kaç müttefiki olduğu sorusu. Şayet müttefiklerinin adedi çoksa ve küçük büyük çok sayıda askeri birlik kendisini destekliyorsa, bizim için yapılacak çok az şey vardır. Fakat hempaları sadece birkaç kişiden ibaretse, bunlar yüksek kademedeki komutanlar olsa bile, terazi bizim yönümüzde ağır basar."

"Yani ne demek istiyorsun?" diye sordu Lyman.

"Şunu demek istiyorum ki; Scott, sıradan bir adamın bile yapabileceği şöyle bir gözden geçirme işi için Albay Broderick'i ta El Paso'dan alıp Maine'e, adayı kollamaya yolluyorsa, elindeki adamların sayısının çok az olduğuna alâmettir bu."

Lyman pek canlanmadı bu hüküm karşısında. Bir saatten beri, toplantının devamı boyunca huzuru kaçmış, daha çok sinirli bir ruh haleti içine düşmüştü. Bu türlü şeyleri mesleğinin icabı olarak çok dikkatle takip eden Corwin endişelenmeye başlamıştı. Sinirli Başkanlar onun işini zorlaştırır, daha çok ağırlaştırırdı. Lyman yerinden kalkarak odada dolaşmaya başladı. Ellerini cebine sokmuştu.

"Bunun ne faydası olabileceğini anlayamadım, Chris?"

"Bu çeteyi ezip dağıtmaya karar vermişseniz ki böyle bir kararı vermek için vakit gittikçe daralıyor, o takdirde faydası olacaktır."

Lyman'ın aklı başka yerlerdeydi. "Ray'ı bulmamız lâzım," diye devam etti, "Allah'ım, koskoca Amerika Birleşik Devletleri Senatörü nasıl olur da böyle ortalıktan yok oluverir kaşla göz arasında?" Kolundaki saate baktı. Jiggs'ten havaalanında ayrıldığından bu yana otuz altı saat geçti şöyle böyle. Bir türlü aklım almıyor."

Todd, duvara dayalı duran masanın üstündeki şişelere el atmalarını teklif etmeyi aklından geçirdiyse de, sonradan vaz geçti. Başkanın hiddetini daha fazla körüklememek lâzımdı. Fakat yapacak ne vardı başka? Clark'ın bürosuna telefon etmişlerdi. Oradan da kimse Senatörün nerede olduğunu bilmiyordu. Sık sık evinde aramışlardı ama ev telefonu da cevap vermiyordu. Georgia'ya gittiği zaman kaldığı Macon oteline de telefon edilmişti, ama nafileydi. El Paso civarında bir yerlerde olmalıydı. Lyman bir ara El Paso civarındaki bütün otel ve motellere de telefon edilip sorulmasını teklif etmişti fakat Todd böyle bir hareketin tehlikeli olacağına güçlükle ikna etmişti onu.

Başkan, "Jiggs," diye seslendi. "Sen Albay Handerson'un El Paso'daki evine bir telefon etsen iyi olur galiba."

"Ben pek aynı fikirde değilim, Başkanım, fakat mecbursak..."

"Bence sen hemen ara orayı."

Casey neyin emir olduğunu hemen anlayabilecek tecrübeye sahipti. Handerson'un numarasını defterinden bulup, Esther'in aracılığıyla El Paso'yu aradı. Bayan Handerson cevap vermişti telefona. Mutt üsteydi ve belki de hafta sonuna

kadar orada kalacaktı. Evet, Bay Clark dün aramıştı kendilerini, fakat kalmamış, Los Angeles'e gideceğini söylemişti. Hayır, Bay Clark hakkında başka bir şey duymamıştı. Yoksa bir şey mi olmuştu?

Öteki üç erkek Casey'in telefondaki görüşmesini anlatışını seslerini çıkarmadan dinlediler. Lyman kendine bir bardak daha kahve doldurdu. Corwin, 'bunların üçü de iyiden iyiye sinirlenmeye başladılar' diye aklından geçirdi.

Todd'un yüzü daldığı düşüncelerle kırış kırış olmuştu. Parmağının tersiyle önündeki sarı bloknota vuruyordu durmadan.

"Saçma bir soru soracağım ama" diye mırıldandı. Olsun. İçinizde askeri bir darbenin yapılmayacağını zanneden var mı?"

Corwin ile Casey cevap vermediler. Lyman, "Keşke olmasaydı," diye mırıldandı. "Ama ben olacağı kanısındayım."

Todd, "Ben de," dedi. "Casey ile Corwin'in elde ettiği bütün bilgiler bunun yapılacağını gösteriyor. Ayrıca Girard'ın telefonu da bunu açıkça ortaya koydu. Bence General Rutkowski bile bize söylediklerinden daha fazla, daha ileri şeylerden şüphe ediyor. Bence Amiral Palmer de aynı düşüncede."

Todd buraya gelince sustu. Sonra iddianamesini okuyan bir savcı edasıyla devam etti. "Fakat elimizde Jüriyi inandıracak hiçbir kesin delil yok. Halkın âşık olduğu General Scott'un aleyhine söyleyebileceğimiz hiçbir şeyimiz de yok. Bundan başka Senatör Clark bir an önce dönmeyecek olursa, herhangi bir şey de elde edeceğe benzemiyoruz."

Lyman inatla; "Ben Ray'e güveniyorum," dedi.

"Bu, şimdilik bir umuttan ibaret, Başkanım, henüz kesin bir delil olmaktan çok uzak," dedi Todd. "Scott'u istifaya zorlayacak bir delil bulmak da benim için uzak bir ihtimal

olmaya başladı hani. Ben bu mesele hakkında kesin bir karar vermenin tam zamanının geldiğine inanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum ki, hemen şimdi ya da bu gece otoritenizi kullanarak Scott'u nasıl halletmemiz gerektiği hakkında bir karar vermemiz lâzım."

"Teklifin ne, Chris?" derken Lyman'ın sesi oldukça kuru ve ilgisiz çıkmıştı. Sanki bu konuda daha fazla bir şey duymak istemeyen bir hali vardı.

Todd, "Birkaç fikrim var," dedi. "Bu teşebbüsü her noktasından ezip, parçalamalıyız. Buna göre, hemen bu gece yapılması şart olan işler de şunlardır. Birincisi, General Garlock'u derhal buraya çağırır, kendisine takviyeli bir kuvvetle, televizyon ve radyo yayınlarını kontrol edecek düğmenin başında yirmi dört saat kesintisiz nöbet tutmasını emrederdim. Ayrıca Mount Thunder'ın kapılarını kilitleyip, ben yeniden emredene kadar asker olsun, sivil olsun kimseyi içeri sokmamasını söylerdim. Aksini yapacak olursa kendisini divanı harbe göndereceğimi de hatırlatırdım. İkincisi de, hemen Scott'u buraya çağırır, işine son verirdim."

Lyman, "sebep olarak neyi ileri sürerdin?" diye sözünü kesti.

"ECOMCON'u benden yetki almadan kurmuş olmasını."

"Bunu yutmaz o, Chris, sen de biliyorsun."

"Şayet kafa tutmaya kalkışacak olursa, Segnier'in vergi beyannamesini açıklayacağımı söyleyerek tehdit ederim. Bu da fayda etmezse, görevine son verip, Art'ın adamlarının kontrolü altında evine hapsederdim." Susup bir nefes aldı. Sonra, "Üçüncüsü," diye devam etti; "Hardesty'yi, Dieffenbach'ı ve Riley'i de Ortak Kurmay Heyetinden atardım.

Başkan ve Kongre'nin onayladığı bir Antlaşmanın aleyhine tertiplere girişmekle suçlardım kendilerini."

Todd, emri altındaki askerlere bağıran bir başçavuş edasıyla konuşmaya başlamıştı farkında olmadan. Kimse sesini çıkarmadan dinliyordu kendisini.

"Dördüncüsü, Ortak Kurmay Heyetinin başına güvendiğim, belki Amiral Palmer gibi bir adamı getirip, derhal ECOMCON'u dağıtmasını emrederdim. Sonra General Rutkowski'yi çağırır, kendisini Hava Kuvvetlerinin başına getirir ve El Paso civarındaki her türlü birliklerin uçuş izinlerinin kaldırıldığını ve bunu gayet sıkı tutmasını tembih ederdim. Şayet herhangi bir uçak havalanmış ise, bunu da her ne pahasına olursa olsun indir derdim."

Todd susup bir nefes aldıktan sonra; "Sonuncu olarak da, Üçüncü Piyade taburundan bir bölüğü buraya getirtip birkaç gün Beyaz Saray'ın bahçesinde konaklatırdım." dedi, bitirdi sözlerini.

Casey, Maliye bakanının Mount Thunder'daki bu önemsiz birliğin adını bile öğrenmiş olmasına hayret etti. Doğrusu ya, iyi hazırlanmıştı dersine Bakan.

Lyman koltuğuna dönmüş, başparmaklarını çenesinin altına sokarak, öteki parmaklarını burnunun ucunda birleştirmişti. Todd susunca hafifçe gülümsedi.

"Epey yüklü bir program bu, Chris. Başka bir şey unutmadığına emin misin?"

"Ha, bir şey daha var. O televizyon şirketinin müdürüne telefon edip şahsi bir rica olarak MacParson delisinin cumartesi günkü programını iptal etmesini isterdim."

Lyman, Todd'a cevap vermedi. Onun yerine Casey'e dönerek, "Sen ne diyorsun bütün bunlara, Jiggs?" diye sordu.

Casey fikrinin sorulmasını beklemediği için; "Yani, bu söylenenleri yapıp yapmama konusunda mı, efendim?" diye kekeledi.

"Hayır, bütün bunların bir asker olarak, tatbik edilip edilemeyeceği konusunda."

"Hepsi de yapılabilir belki ama Ortak Kurmay Heyetine yeni bir Başkan hemen tayin etmeniz şartıyla. Böyle bir şey yapıldığı takdirde de, öteki silahlı kuvvetlerin kurmay Başkanlarını da hemen aynı zamanda değiştirmelisiniz ki, kumanda zincirinde herhangi bir takıntı ya da tıkanıklık ortaya çıkmasın. Ayrıca, yeni Başkanın bütün silahlı kuvvetlere derhal bir mesaj gönderip, cumartesi günkü tatbikatla ilgili bütün planların iptal edildiğini bildirmesi de lâzım. Böyle bir tatbikattan haberdar olmayan bir sürü komutanı şaşırtacaktır bu mesaj ama Vanderberg'de bulunan General Seager ve Pearl Harbour'da bulunan Amiral Wilson gibi Scott taraftarlarına kendi planlarının fiyaskoyla sonuçlandığını anlatacaktır."

"Bütün bu teklifler kabul ve not edilmiştir," diye cevap verdi Todd. "Başka eklenecek bir nokta var mı?"

Casey; "General Scott'un burada ev hapsine alınmasıyla ilgili olarak," diye devam etti. "Ben pek bu fikri benimsemediğimi söylemek isterim efendim. Yatak odasına kapatılmış bir adamın bir ihtilal yapması beklenemez tabii, ama..."

"Ama bizim yönümüzden kötü bir propaganda olur demek istiyorsun galiba," diye güldü Lyman.

"Evet, öyle efendim. Askeri şahıslar arasında böyle bir şeyi hiç hoş karşılamayacaklar çıkabilir."

"Art?" Lyman, gizli servisin şefine dönmüştü.

Corwin kocaman omuzlarını salladı. "Bana siyasi bir manevrayı ezme görevini vermeyin, Başkanım," dedi. "Doğrudan

doğruya hukuk yönünden mümkünse ve lâzımsa, General Scott'un muhafazası görevini askerlere yaptırın. Bizim bu işi yaparken tek mazeretimiz sizin hayatınıza kastetmiş olması olabilir, fakat ne de olsa askerlerin yapması daha faydalı olurdu. Yine de siz bilirsiniz tabii, nasıl isterseniz öyle yaparız."

Lyman içkilerin durduğu masaya doğru yürüdü, dönüp ötekilere de baktı ister misiniz gibilerden. Casey ile Corwin başlarını salladı. Todd, "Skoç ile soda" diye mırıldandı.

Başkan içkileri karıştırıp birini Todd'a uzattı, ötekisini kendisi aldı. Bir süre elindeki kadehten yükselen habercilere bakıp, arkası ötekilere dönük olarak konuşmaya başladı.

"Chris, söylediklerinin tek hatalı tarafı, sah akşamı benzeri bir planı teklif eden kimsenin hataya düştüğü noktada. Gazeteler kıyameti koparacak, benim kellemi isteyeceklerdir. Kongre derhal toplantıya çağrılacak, benim aklımdan zorum olduğuna, görevden uzaklaştırılmam lâzım geldiğine dair en azından on kanun teklifi yapılacaktır. Herkes gerçeklerin öğrenilmesi için Scott'un divanı harbe verilmesini isteyecektir." Hızla Todd'dan yana döndü. "Daha soruşturmanın ortasına gelmeden beni St. Elizabeth hastanesine kapatmış, hakkımda görevine devamı sakıncalıdır diyen kim bilir kaç rapor tanzim ettirmiş olacaklardır, yahu!" diye bağırdı âdeta.

Todd parmağını Başkandan yana uzatarak: "Böyle bir şey olsa bile." diye cevap verdi. "Ki ben buna ihtimal vermiyorum, Başkanlık, Gianelli'ye geçecek ve Anayasa düzeni korunmuş olacaktır."

"Nasıl ve ne kadar süre için korunmuş olacaktır, Chris? Scott memleketi tamamen eline geçirip her şeyi avcunun içine alacaktır. Askeri bir diktatörlük kurulduktan sonra

Vince'in yapacağı ne kalır? Sadece bir kukla olmaktan ileri gidebilecek midir?"

"Fakat Scott da tasfiye edilmiş olacak ama." diye itiraz etti Todd.

"Bir haftadan fazla sürmeyecek onun geri planda kalması. Palmer ya da her kim o mevkie getirilmişse, bunu atıp yerine tekrar Scott'u getirmesi için müthiş bir baskı yapılacaktır Vince'e. Ondan sonra da memleketin idaresi fiilen Scott'un ellerine geçmiş olacaktır."

"Olmaz böyle şey, Başkanım!" diye atıldı Todd. "Birtakım fantastik şeyler ortaya atıyorsunuz. Siz ettiğiniz yemine göre, Amerika Birleşik Devletleri Anayasasını bütün düşmanlarına karşı korumakla görevlisiniz. Şayet derhal karar vermeyecek olursanız, ettiğiniz bu yemine aykırı hareket etmiş olacaksınız."

Todd, sanki karşısındakini sindirmiş olmak için oturduğu yerden ayağa kalkmıştı. Başkanla karşı karşıya, odanın ortasında öylece duruyorlardı. İkisinin elindeki içki kadehi, birbirlerine karşı çekilmiş iki silah gibiydi âdeta.

"Ettiğim yemini hatırlatmana lüzum yok bana," diye haykırdı Lyman." "Büyük bir avukat olabilirsin ama ben de kendi işimi nasıl yapacağımı herkesten daha iyi bilirim."

Todd, sesi kısılmış bir tavırla; "Bu, senin olduğu kadar benim de vatanım, Jordan," diye konuştu. "Ve senin kararsızlığın sebebiyle onun başkasının ellerine geçmesini seyretmeye de niyetli değilim hiç."

Karşılıklı tartışırlarken deniz piyadesi Albayıyla, gizli servis şefinin varlığını çoktan unutmuşlardı. Todd iyice kızmış, âdeta ateş püskürüyordu. Lyman daha çok savunma pozuna geçmiş, işine karışılmış yaşlı bir adamın hırçınlığını takınmıştı.

"Chris, senin bunu anlamana imkân yok," diye devam etti. Sesinde bir yorgunluk, bir bezginlik hissediliyordu. "Halkın önüne çıkıp, oy toplamamış bir kimsenin anlamasına imkân yok bunu."

"Bir sandalye için seçim mücadelesi yapmanın bir insanın akıldan yana olmasına engel olduğunu da ben anlamıyorum."

"Chris, sana bir şey söyleyeyim mi, sen bir köpek toplayıcısı bile seçilemezsin." Lyman'ın sesinde herhangi bir alay edası yoktu.

"Tamam, hiç olmazsa şu anda ikimiz de nerede olduğumuzu daha iyi anlıyoruz... Başkanım." Todd bu son kelimeyi sanki Lyman ona lâyık değilmişçesine, asıl cümleden ayırarak, başka bir edayla söylemişti.

Lyman, bir süre ateş saçan gözlerle avukatı seyretti. Casey iki erkeğin neredeyse birbirlerine yumrukla saldıracaklarını sanmıştı bir an. Sonra Todd çantasını eline aldı, içinden Milicent Segnier'in vergi beyannamesini çıkarıp Lyman'ın yüzüne doğru salladı.

"Ne diye bunu kullanmıyorsun?" Sesi normalin üstünde çıkmıştı.

"Kullanamam."

"Cesaret edemiyor musun?"

"Ben bir şantajcı değilim. Ama bunun Wall Street'te normal bir iş olduğunu da böylece öğrenmiş oluyorum."

Todd elindeki kâğıdı salladı: "Başkanım, biz dünyanın en büyük hükümet sisteminin mahvedilmesi ihtimaliyle karşı karşıyayız, siz Victoria devrinden kalma şövalyelik peşinde koşuyorsunuz."

"Ah. Chris, Chris! Elindeki o şeyi sallarken bana McCarthy'yi hatırlatıyorsun."

Todd vergi beyannamesini kıvırıp çantasına sokarak, koltuğun üstüne fırlattı.

Lyman; "Ayrıca" diye devam etti. "Bu binanın etrafını askerle kuşatmak fikrin de biraz çocukça. Bütün dünyanın maskarası oluruz."

Todd soğuk bir tavırla; "Memleketinizden çok kendi şahsiyetinizle meşgul oluyorsunuz görüyorum ki," diye karşılık verdi.

"Beyaz Saray'ın etrafını askerlerle sardırmak büyük bir korkaklık alâmeti olacaktır."

"Pekâlâ, onu beğenmiyorsanız, başka bir şey teklif edin. Konuşmaktan bıktım. Karar vermenin, harekete geçmenin zamanı geldi artık. Aksi halde devekuşu gibi hareket etmiş olacaksınız."

Todd ile Lyman odada başkalarının bulunduğunu unutmuşlardı. Corwin ile Casey, kendi hesaplarına birbirlerine bakamayacak kadar utanmışlardı bu durumdan. Corwin yüksek mevkide bulunan insanların heyecanlı anlarına tanık olmuştu ama böylesine ilk defa rastlıyordu. Casey de fırsatını bulup dışarı kaçmak istiyordu. Aile kavgasının üstüne gelmiş bir komşu gibi hissediyordu kendisini. Başkan'ın yüzüne bakma hakkı yokmuş gibi geliyordu ona. Başı dertte olan bu adama karşı son derece büyük bir acıma duyuyor, için için Todd'un bu tartışmayı daha fazla uzatmamasına dua ediyordu.

Lâfı uzatan Lyman oldu.

"Senin dediğin şekilde hareket edecek olursak, Chris," dedi. "Kendi kendimizin boğazını kesmiş oluruz. Keşke, Ray burada olsaydı."

"Ray olmadan siz kendi kendinize bir karar veremez misiniz?" diye patladı Todd.

Lyman âdeta geri çekildi. "Hiç olmazsa ondan gelecek akıllı bir fikri de dinlemiş olurduk." diye mırıldandı. Sonra başını hafifçe sallayarak elini uzatıp Todd'un omzuna koydu. Belli belirsiz gülümsüyordu.

"Korkarım ki, General biz müttefikleri bile ikiye bölmeyi başardı. Chris, ben karar verip harekete geçmekten korkuyorum. Fakat nerede durduğumuzu bilmiyoruz kesin olarak. Evet, elimizde ne olduğunu tam bilmediğimiz bir şeyler var, ama iki gün öncesinden bu yana bir adım ilerlemiş değiliz aslına bakarsan."

Lyman, odada olduklarım ilk defa fark etmiş gibi öteki iki insana döndü. Gözlerinde onların tavsiyesini bekler gibi bir ışık yanıyordu. Fakat ne Corwin'in ne de Casey'in söyleyecek bir sözleri yoktu.

Lyman sonunda; "Bunun üstünde bir gece uyuyalım," diye teklif etti. Gözlerini yere indirmişti. "Sabaha kadar bir şeyler olur belki. Olmazsa da, görürüz bakalım."

Todd, Casey ile Corwin'i kapıya doğru götürdü. Kapının tokmağını tuttu, açmadan başını hafifçe arkaya çevirerek, zorla tutmaya çalışıldığı belli olan bir sesle konuştu.

"Yalnız çok daha gecikmeden karar vermek durumunda olduğumuzu unutmayalım da ona göre hareket edelim," dedi. "Memleketi elden çıkarmak için bir tek idarenin bir tek hata yapması yeterli gelebilir."

Lyman büyük pencerenin önünde duruyordu, içki kadehi elinde olduğu halde, dışarıdaki Jefferson heykelinin karartısını seyrediyordu. Omuzları yorgunluktan çukura batmış gibiydi.

Yavaşça, "Haklısın, Chris," diye mırıldandı. "Ayrıca bana bir şeyi de hatırlattın. İyi geceler beyler!"

Odadan çıkarken Casey, 'Allah'ım' diye düşünüyordu; 'söylediklerinden bir mana çıkmamaya başladı.' Birden omuzlarından aşağı müthiş bir ağırlığın çöktüğünü hissetmişti. "Şayet, Lyman da benim hissettiklerimi duyduysa, hapı yutmuştur."

Fakat Jordan Lyman, fizikman müthiş yorulmuş olmasına rağmen henüz hapı yutmamıştı. O günlük işi de bitmiş değildi. Üç ziyaretçisinin arkasından kapısı kapanırken uzanıp telefonu kaldırdı.

"Esther!" diye seslendi. "Lütfen bana Dışişleri Bakanını bağlar mısın?"

Bir dakika geçmeden Dışişleri Bakanı telefondaydı. Anlaşılan Esther onu evinde bulmuştu.

"George? Ben Başkan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama hemen bu gece halletmemiz lâzım gelen bir iş var da. Feemerov ile gelecek haftanın sonundan önce buluşup görüşmek istiyorum. Evet, öyle. Nerede olursa olsun. Viyana'da olabilir pekâlâ, fakat mutlaka randevuya gelmesi lâzım. Moskova'ya bir telefon çekip büyükelçiye yarın sabah ilk iş olarak Rus Dışişleri bakanını görmesi konusunda talimat verebilir misin? Ne için görüşmek istediğimi söyleyemez, ama sen biliyorsun. Detroit'li arkadaşımız herhalde seninle de konuştu bugün. Konuşmadı mı? İyi işleyeceğini zannettiğim bir fikrim var. Feemerov başka bir yeri isterse oraya da giderim, ama büyükelçi ısrar etsin; sıkı tutsun işi. Tamam. Teşekkür ederim, George. İlk fırsatta anlatırım sana da aklımdan geçenleri."

Lyman telefonu kapattı. Mutlaka bir sonuç almak lâzımdı.

Gözleri duvarın dibindeki içki şişelerinin durduğu masaya takıldı. 'Nerede,' diye düşündü 'Ray Clark nerede? Nerede, nerede?'

On Dördüncü Bölüm

PERŞEMBE GECESİ

SENATÖR RAYMOND CLARK, hemen hemen San Andres dağlarının eteklerindeki çölün ortasında kurulmuş bir teneke barakanın, oldukça hafif döşenmiş soğuk hava tertibatı olan bir odasında oturuyordu. Zaman zaman pencereyi örten jaluzinin aralığından dışarıya baktığında, kapının önünde bir nöbetçinin beklemekte olduğunu görüyordu. Son iki gündür Clark'ın bu üsteki askerler arasında dikkatini çeken bir özellik, bu nöbetçilerde de göze çarpıyordu. Bunlar çocuk yapılı değil, bilakis savaşlarda pişmiş, iri yarı cüsseli, sert askerlerdi.

Nöbetçinin arkasında içinde bulunduğuna benzer başka saç barakalar görünüyordu. Bunların bazılarının üzerinde telsiz antenleri vardı. Barakalar ve hiç penceresiz birkaç beton bina şöyle yarım mil karelik bir araziye yayılmıştı. Daha arkada uçsuz bucaksız çöl uzanıyordu. Hava kararmadan önce pencereden sonuncu defa baktığında, Clark bir kamyon konvoyu görmüştü. Başlarında bir cip olduğu halde, nereye gittiği bilinmeyen asfalt bir yoldan geçip gitmişti. Bir zarfın arkasına bu kamyonların sayısını kaydetmiş ve birkaç izlenimini yazmıştı.

Şu anda portatif bir koltuğa oturmuş olduğu halde, kaydettiklerini gözden geçiriyordu:

- Uçak pisti. Avcı uçakları. F-112?
- Ski jet motorlu nakliye uçakları.
- Kuleler. Radyo yayın antenleri.

- Kuleler. Mikrowave yayın antenleri.
- Müteharrik radyo kamyonları.
- Jeepler. Çok sayıda.
- Zırhlı arabalar.
- Piyade. Takriben bir komple tabur.
- Ağır nakliye uçağı yok.
- Kamyon. (Ağır)

Clark zarfı tekrar cebine koydu. Sonra buraya getirilene kadar olup biten olayları şöyle bir yeniden gözden geçilmeye başladı. 'Belki' diye düşünüyordu; 'bu arada uykum da gelir, biraz kestiririm.'

Çarşamba sabahı bir saat kadar kapıdaki kulübede alıkonulmuştu. Telefonda adının Steiner olduğunu söyleyen Onbaşı, dişlerini karıştırarak, pis pis Clark'ı seyrediyordu. Onbaşı da yanındaki askerler de Clark'ın konuşma kapısı açmak yolundaki bütün gayretlerini ters karşılamış, cevap bile vermemişlerdi.

Derken kapkara kaşlı, yanağında bir yara izi bulunan bir Albay, bindiği cipin arkasında toz bulutları kaldırarak gelip kulübenin önünde durmuştu. İçeri girdiği zaman Albay'ın tanınmış olduğuna dair yüzündeki şüphe dolu bakışları fark edince, Clark, herhangi bir rol yapmanın lüzumsuz olacağına karar vermişti. Aksine elini uzatarak:

"Ben Georgia Senatörü Raymond Clark'ım," dedi. "Herhalde siz de Albay Broderick olacaksınız."

Adının söylendiğini işitince Broderick iyice şaşırmıştı, fakat uzatılan eli reddetmeyip sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Senatör," diye cevap verdi. "Hakkınızda çok şey işitmiştim. Bizzat tanışmakla memnun oldum."

"Adamlarınız bir hayli sert askerler, Albayım."

"Öyledirler. Buyurun dışarı çıkalım. Sizi misafirhanemize götüreyim Senatör. Havalandırma tertibatı vardır, rahatça konuşabiliriz orada. Buraya pek ziyaretçi gelmez de..."

Yol çölün üstünde dümdüz uzanıyordu. Güneşe karşı gözlerini kısmış olan Clark kilometrelerce hiçbir şey göremiyordu sadece boşluk ve kumdan ibaretti her şey. Şöyle böyle yirmi mil kadar yol almışlardı. Sonra yol birden hafif yokuş aşağı inmeye başladı ve Clark önlerinde koskocaman bir askeri tesisin uzanmakta olduğunu gördü. Binalar küçük boy barakalar, yüksek bir telsiz kulesi ve şöyle böyle iki mil uzunluğunda tahmin ettiği beton bir uçak pisti vardı. Pistin kenarında birkaç avcı jet ve nakliye uçağı dikkati çekiyordu.

Yol boyunca Clark'ın sorduğu birkaç soru Broderick tarafından pek cevaplandırılmamıştı. Albayın gözleri güneş gözlüğünün altında fark edilmiyor, yüzündeki devamlı ve zorlama bir gülümseme de hiç değişmiyordu. Direkt cevaplar vermekten kaçınıyordu durmadan. Üssün tamamen gizli üslerden biri olduğunu söylemişti, o kadar, öteki soruların çoğuna âdeta bir homurtuyla karşılık verip geçiştirmişti.

Broderick en yakın öteki binadan en azından yüz metre kadar uzakta bulunan bir barakanın önünde, durdu. Clark'ın ceketini de alarak cebinden bir deste anahtar çıkarıp, şöyle bir gözden geçirdikten sonra aradığını bulup kapıyı açtı. Pencerelerdeki havalandırma âletleri horul horul çalışıyorlardı. Clark, şükrederek pencerenin önünde durup şöyle bir süzdü etrafını. Pek bir şey yoktu dikkati çekecek. Kenarda iki tek kişilik yatak vardı, üzerleri örtülmüştü. Karşı köşede boyasız bir yazı masası ve iki sandalye duruyordu. Öteki köşede de portatif bir bez koltuk ve ayaklı lâmba vardı. Odaya bitişik olan banyo, duş yaparken âdeta güçlük çekilecek derecede küçücük gelmişti. Yuvarlak olan tavan odanın iki ucunda insanın omuzlarına değecek kadar alçalıyordu.

Broderick, pencerenin önüne giderek jaluziyi indirdi, sonra sandalyelerden birine oturarak, koltuğu Senatöre ikram etti.

"Anlatın bakalım, Senatör," dedi; "nedir bu olup bitenler?"

Clark, oldukça neşeli bir sesle; "Esrarengiz bir tarafı yok," diye cevap verdi. "Senatonun tatilinden istifade ederek etrafta dolaşayım şöyle bir dedim, yol üstünde de size uğradım."

"Bu pek olacak bir şey değil, Senatör. Pek normal bir şey değil bu." Broderick kıllı elinin tersini kaşıyordu bir yandan da. "Bu üssün son derece gizli olduğunu biliyorsunuzdur herhalde. Komisyon Başkanınız buraya hiçbir ziyaretin yapılmayacağı konusunda bize teminat vermişti. Yerimizin herhangi bir şekilde ağızdan kaçırılmasını katiyen arzu etmiyoruz."

"Bak, işte bu tarafı çok esrarlı, Albayım. Benim ziyaretim değil ama bu söylediklerniz esrarengiz doğrusu. Aslında ben bu üssün adını ömrümde bile duymamıştım."

Broderick kalın kaşlarının altından süzmeye başladı karşısındakini. Pek dostane bakışlar değildi bunlar.

"Peki, öyleyse nereden biliyordunuz bu yeri?"

Clark masum görünmeye çalışarak; "El Paso civarında bulunduğunu duymuştum," diye devam etti, "Holloman Hava üssüne doğru gidiyordum bugün geçerken..."

"Kimden duymuştunuz?"

"Albayım, ben burada ziyaretinize gelmiş bir senatörüm. Soru sormak benim hakkım sanıyorum."

"Ben sözlerinize inanmıyorum ama. El Paso'da kimse burada bir üs olduğunu bilmez."

"Ben bunu bir tartışma konusu yapmak istemem," diyerek Clark ayağa kalktı. "Şimdi izin verirseniz ofisime telefon edip nerede bulunduğumu haber vereyim. Ondan sonra da şöyle bir dolaştırırsınız beni üssünüzde, yola çıkmadan önce.."

"Korkarım ki, böyle bir şey mümkün olamayacak Senatör," dedi Broderick. "Üssün yerini belli edecek hiçbir telefon görüşmesine izin verilemez burada. Esasen buranın tek bir dış hattı vardır ve o benim ofisime bağlıdır."

Clark masanın üstünde duran telefonu işaret etti. "Peki, bu ne?"

"Bu dış hattın paralelidir ama benden başka kimse kullanamaz. Komutandan başka kimse bu telefonu kullanmaya yetkili değildir."

Clark, Georgia'lı aksanıyla; "Arkadaş, bakıyorum pek misafirperverlik görmüyoruz burada," dedi. "Ne de olsa aynı çanaktan içiyoruz. Biz olsak, böyle muamele etmezdik katiyen."

"Boşuna vakit kaybediyorsunuz, Senatör. Komisyon bu üs hakkında bilmesi gereken bütün şeyleri biliyor. Bu bakımdan benim de vaktimi ziyan etmeyin."

"Sana yalan söylüyorsun demek istemem Broderick, ama Silahlı Kuvvetler Komisyonunda hiç kimse bu üssün varlığından haberli değil."

"Peki, Senatör, neden Senatör Prentice'e telefon edip sormuyorsunuz bunu?"

Clark şaşkınlığını saklamaya çalıştı. "Çok güzel bir teklif Albayım. Dış dünyadan biriyle konuşmak gerçek bir zevk olacak benim için."

Broderick telefonu kaldırdı. "Başçavuş," dedi, "Washington'da Senatör Prentice'i bağlayın bana. Önce bürosundan arayın, sonra evine bakarsınız." Albayın yüzünde gelişinden hoşnut olmadığı bir müşteriyi nasıl idare edeceğini bilemeyen bir eda vardı. Telefona "Senatör," diye seslendi "ben Albay Broderick. Burada sizin arkadaşlardan biri var misafirimiz olarak, Senatör Raymond Clark. Ona göre bu üssün durumu biraz acayipmiş de. Tabii efendim, emredersiniz."

Broderick, 'ben sana dememiş miydim' gibilerden bir ifadeyle telefonu Clark'a uzattı.

"Ray?" Prentice'in sesi biraz ağırdan geliyordu. "Ne ararsın sen o hamamda, yahu?"

Clark, "Fred," dedi; "n'oluyor kuzum Allah aşkına? Broderick, komisyonun bütün bunlardan haberi olduğunda ısrar ediyor. Oysa ben şimdiye kadar adını bile duymamıştım."

"Ben sana baharda durup dururken seçim bölgesine gitme, bazı önemli toplantıları kaçırırsın demedim miydi? Senin olmadığın bir toplantıda Komisyona Y-üssü hakkında uzun uzun bilgi verilmişti."

"Hay Allah kimse de söz etmemişti bundan. Hele sen, Fred. Sonra dünkü konuşmasında General Scott da bu üssün adını saymadı gizli üslerin listesini yaparken. Şayet Komisyonun haberi olsaydı, dün haberleşme meselesi hakkında sorduğum soruya verilen karşılık sırasında buna da bir atıf yapan çıkardı."

Telefonun öteki ucunda kısa bir sessizlik oldu. Clark, 'bak hele,' diye aklından geçirdi. 'Bunun varlığından haberdar olmamam lâzımmış benim anlaşılan.' Bu arada Broderick ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Prentice; "Kızılacak bir şey yok bunda, Ray," diye devam etti. "Her neyse, Broderick seni üste şöyle bir dolaştırır, tatilden sonra da gereken raporu verirsin Komisyona. Bir dakika versene Broderick'i bana."

Albay telefonu alarak bir müddet dinledi. "Peki, efendim, tabii. Emredersiniz." Bir süre daha dinledi. "Tamam efendim. Anladım efendim. Tamam, Senatör, güle güle," diyerek telefonu kapattı. Sonra Clark'a döndü. "Herhalde tatmin olmuşsunuzdur, Senatör," dedi. "Rahatınıza bakın

şimdi. Yapılacak bir iki acele işim var, yarım saate kadar dönerim. Üssü gösteririm o zaman. Bizim için bir gurur vesilesi olacak bu."

Clark; "Kusura bakmazsınız ben hemen şimdi dolaşmak istiyorum etrafı." diye cevap verdi.

"Bu mümkün değil, Senatör. Özür dilerim. Biraz sonra görüşürüz. Hava da biraz daha serinlemiş olur. Sonra birlikte yemek yeriz."

Broderick bunları söylerken telefonun fişini çekmiş, makineyi koltuğunun altına almıştı.

Clark; "Neler dönüyor kuzum burada?" diye aksilendi.

Broderick buna sadece gözünü kırpmak suretiyle cevap vererek, kapıdan dışarı çıkıp, çekiverdi kanadı. Clark arkasından kapıya atıldıysa da kilitli olduğunu fark etti. Birkaç dakika sonra jaluzinin aralığından dışarı baktığında kapının önünde aşağı yukarı dolaşan bir nöbetçi dikilmiş olduğunu gördü. 'Vay canına, vay dinine be, buraya hapsettiler beni resmen!' diye söylendi.

Yarım saat kadar sonra kapı vuruldu ve elindeki anahtarla kapıyı açan bir onbaşı girdi içeri. Yere bir kesekâğıdı bıraktı.

"Albayımın hürmetleri var, efendim" diye mırıldandı. "Rahatınıza bakmanızı, evinizdeymiş gibi olmanızı istiyor. Yemeği 17.45'te getireceğim."

"Bak, evlat," diye söz attı Clark, "burada kapanıp kalmaya niyetim yok benim. Ben de seninle beraber çıkacağım."

"Kusura bakmayın, efendim," diyerek onbaşı kapıyı çekip dışarı fırladı bir anda.

Clark kesekâğıdının içindekilere bir göz attı. Bunlar bir şişe sodayla bir şişe en sevdiği Bourbon viskisi olan "Old Benjamin" marka viskiydi. İki şişeyi masanın üstüne bırakarak yatağın başına gidip oturdu. On dakika kadar öylece

şişeleri seyretti belki. Sonra masaya ilerledi, viskinin tıpasını açıp kokladı. "Old Benjamin" di bu mis gibi.

Şişeyi alıp tuvalete doğru yürüdü. Tuvaletin üstünde tepesi üstü dikip alkolün lıkır lıkır suya karışışını seyre koyuldu. Şişe boşaldıktan sonra şöyle bir silkeleyip, sonuncu birkaç damlayı da suya akıttıktan sonra rezervuarı çekti. İşaret parmağını şişenin ağzında dolaştırdı, parmağını yaladı.

"İtoğlu!" diye homurdandı. Şişeyi yere fırlatmış, fakat nasıl olduysa kırılmamıştı. Uzanıp aldı, yeniden atacağı sırada kendini, tuttu. Şişeyi köşeye bir yere dikti.

'Scott'u bilmem ama' diye düşündü; 'hiçbir şey yapamayacak olsam bile bunun acısını Prentice'den de Broderick'ten de çıkaracağım evelallah.'

Dakikalar bir türlü geçmek bilmiyordu. Ne bir kitap ne bir dergi, ne de okuyacak başka bir şey vardı odada. Cebinde bir broşür buldu. El Paso'da ne yapılır ne görülür onları anlatıyordu. Herhalde otelde alıp cebine sokmuş olmalıydı. On altı sayfalık şeyi kim bilir kaç kere okudu, neredeyse ezberlemişti. Koltuğa oturdu. Yatağın üstüne uzandı. Yeri bile denedi. Hatta jaluziyi kaldırıp, pencereyi vurdu. Bu sonuncusu nöbetçiyi kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra elindeki zarfın arkasına notlar almaya başlamıştı. Jaluzinin bir kenarını kaldırmış, görünürdekileri ezberlemeye çalışıyordu; ama görünürde de fazla bir şey yoktu ki.

Vaad edildiği gibi 17.45'te onbaşı bir tepsinin üstünde yemeğini getirdi. Yiyeceklerin yanında kıvrılmış bir gazete de vardı. Clark yine dışarı çıkmak istediği konusunda bir tartışma açtı, ama bu sefer asker hiç cevap bile vermemişti. Clark ile kapının arasında bir yerde durmaya dikkat ediyordu üstelik. Tepsiyi masanın üstüne bırakırken gözlerini

Senatörün üstünden ayırmamış, sonra yine aynı şekilde geri geri yürüyerek kapıdan dışarı çıkıp, kanadı çekmişti.

Neyse yemek güzeldi hiç olmazsa. Bir biftek, yanında bezelye kızarmış patates, iki küçük sandviç ekmeği, şeftali kompostosu ve kahve getirmişlerdi. Kahvaltıdan beri bir şey yememiş olduğu aklına geldi. Karnını doyurduktan sonra biraz daha rahatlamıştı, daha doğrusu daha sakin düşünebiliyordu. Yatağın üstüne uzanıp, gazeteyi okumaya başladı. Bir gün önceki gazete olduğundan mahalli haberlerin dışında, Washington'dayken bildiklerine eklenen yeni hiçbir şey öğrenememişti. Gianelli, İtalya'ya gidecekti: İşçiler, Başkanın grevi durdurmaları için yaptığı uyarıyı reddetmişlerdi. West Virginia'lı bilmem ne güzeli Lyman'ı görmeyi başarmamıştı ama İçişleri Bakanı kendisini öpüp kutlamıştı. Başkanın bir torununun doğduğunu haber veren yazıların başında, Lyman'ın telefonda konuşurken kocaman kocaman gülen bir telefoto resmi yer almıştı.

Gece, Clark'a Kore'den siperlerde geçen geceler kadar uzun gelmişti. Her yarım saatte bir pencerenin ucundan büyük bir sessizlik içinde olan dışarısını seyrediyordu. Bir ara tuvaletin duvarında bir delik açmaya bile teşebbüs etti ama çok kalındı saç. Döşemeyi, tavanı, duvarları vurarak denedi ve sonunda şuna iyice kani oldu ki, bir balyoz ve keski olmadan bu kulübeden kurtulmak imkânı yoktu.

Tam soyunup, iç çamaşırıyla yatağa girmeye hazırlanırken, yaklaşan bir uçağın homurtusunu işitti. Büyükçe bir jet nakliye uçağının piste inip gözden kaybolduğunu seyretti karanlıkta. Üç dakikada bir aynı tipte başka uçaklar da inmeye başlamıştı. Tam bir düzine saymıştı. Sonuncu uçak piste inip de ortalık yeniden sessizliğe bürününce saatine baktı: sabahın 2:26'sıydı. Bundan sonra soyunup yatağa girdi, uykuya daldı.

Sabah uyanınca Clark günün ne olduğunu hatırlayabilmek için gazeteye uzanmak zorunda kaldı. Sanki aylardır bu odaya kapatılmış gibi gelmişti. Fakat bugün perşembe olmalıydı. Evet. Bu salı akşamının gazetesiydi. El Paso'ya çarşamba sabahı gelmişti ve aradan sadece bir gece geçmişti.

Birden gözüne ilişti.

Kapının yanında yerde ikinci Old Benjamin viski şişesi duruyordu. Tereddüt etmeden alıp tuvalete götürdü, boşalttı suyun içine. Bu sefer parmağıyla bile tadına bakmak zahmetine katlanmamış, boş şişeyi ötekinin yanına bırakmıştı. 'Eh, Broderick, bu gidişle bir sıra ölü asker dizeceğiz buraya.'

Kahvaltı 7.30'da geldi. Emir eri yine aynı şekilde tedbirli ve acele hareketlerle tepsiyi masanın üstüne bırakmış ve hemen çekilip gitmişti. Clark bu sefer konuşmaya bile kalkışmamıştı askerle.

Sabah bir türlü yürümüyor gibiydi. Havalandırma tertibatı durmadan homurdanmakta devam ediyordu. Kapının önünde dolaşan şimdi bir başka nöbetçi vardı. Clark, penceredeki perdenin aralığından giren ışığın güneşin yükselişiyle birlikte yer değiştirişini seyrediyordu.

Çorba, sandviç ve sütten ibaret öğle yemeğini yeni birisi getirdi. Bu da konuşmuyordu.

İlk panik alametleri belirmeye başlamıştı, Clark'ta. Korkuyu bilmez ve sinirlerinin kendisini tamamen terk ettiği herhangi bir anı hatırlamazdı. Fakat şu anda, pis bir huzursuzluk, kafasını toplamasına engel oluyordu. Bu odadan çıkabilmesi mümkün olursa ne yapması, gerekirdi? Arabası neredeydi? Herhangi bir fikri sonuna kadar takip etmekte güçlük çekiyordu. Aksine kafasının içinde düşünceler bir konudan bir başkasına atlıyordu. Girard, herhalde dönmüş olmalıydı şimdiye kadar. Acaba yazılı bir şey temin edebilmiş

miydi? İnşallah etmiştir diyelim, hayırlısı'. Lyman, eski dostu Ray'e ne oldu, diye kim bilir neler düşünüyordu? O şüpheci Todd, hâlâ Scott'un işlerinden şüphe mi ediyordu acaba? Şayet hâlâ öyleyse, Clark onunla yer değiştirmiş olmayı isterdi doğrusu. Geridekiler bu harekâtı kendisi olmadan becerip, önleyebilirler miydi acaba?

Adımlarını sayarak odada dolaşmaya başladı. Dizlerini büküp kalkarak; ellerini yere değdirerek birtakım jimnastik hareketleri yaptı. Metal tavanın kirişlerindeki çivileri saydı. Sonra karısını düşündü. Ölümünden bu yana geçen üç yıl içinde onu nasıl özlediğini hatırladı. Cumartesi günü başarıya ulaşacak olursa, Scott'un Kongre'yi ne yapacağını tahmine çalıştı. Ya da Rusya'yla, öteki işle nasıl başa çıkacaktı? Banyoda iç fanilasını yıkayıp, penceredeki havalandırma âletinin önüne astı kurutmak için. Sonra girip kendisi de bir duş yaptı. Hem terlemişti, hem de bir şeyler yapmış olmak ihtiyacındaydı.

Tekrar yatağın üstüne uzandı, gazeteyi okumaya çalıştı, ama çok geçmeden sızmış, gazete ellerinin arasından düşmüştü. Uyandığı zaman akşam olduğunu anlamıştı; pencereden giren ince ışık karşı duvarın yarısını geçmişti, üstelik eskisi kadar parlak da değildi. Perdenin ucunu kaldırdı yine. Değişen tek şey dağların gölgesiydi, o anda ta çöle kadar vurmuştu karartıları. Yemek gelince, Clark kendisini yemeye zorladı. Daha sonra ortalık kararmak üzereyken bir kamyon kafilesi peyda oldu. Başlarında bir cip vardı. Teker teker sayarak, zarfının arkasına not almaya başladı.

Kapının çalınmasıyla yarım kaldı.

"Senatör Clark?" diye seslendi bir ses.

Clark sesi tanımamıştı. Gelen girmeye teşebbüs etmediğine göre, öncekilerden başka birisiydi bu.

"Giriniz," diye seslendi.

İçeri açık yakalı gömleğinin apolet yerinde albay işaretleri bulunan bir subay girdi. Yuvarlak, kırmızı bir yüzü, siyah kıvırcık saçları ve kocaman kocaman kulakları vardı.

Clark'ın kalbi heyecanla atmaya başladı. 'Bu, Jiggs'in arkadaşı Handerson olmalı herhalde,' diye düşündü. Hiç olmazsa tarif uyuyordu ya.

Albay gülümseyen bir yüzle elini uzattı. "Ben Albay. Handerson'um. Albay Broderick'in yokluğunda komutanlık görevi bendedir."

'Yokluğunda demek,' diye düşündü. Clark. 'Haydi, bakalım evladım Ray, göster bakalım kendini. İstesen koskoca Georgia eyaletinin en büyük satıcısı olurdun. Göster bakalım tezgâhtarlığını.'

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Senatör. "Albay Broderick'e ne oldu?"

Birkaç gün için merkezden çağrıldı. Bu kulübede kalmak zorunda olduğunuz için çok üzgünüm, ama kusura bakmayın, her ne kadar aklım almadıysa kesin emir aldım."

"Yok canım, sizin ne suçunuz var, Albayım," dedi Clark. Gayet sakin ve yavaş oynamaya karar vermişti oyununu. "Sizin arkadaşınız Casey, benim de iyi dostumdur... Sizden kaç defa söz etmişti... Mutt olduğunu söylemişti adınızın, galiba."

"Evet efendim. Jiggs'i nereden tanıyorsunuz?"

"Bana sadece Ray deyin olup bitsin, Mutt." Clark sesine gayet neşeli bir eda vermişti. Biraz önce terleyen kendisi değildi sanki. "Casey birkaç sefer bizim Komisyonun önüne çıkmıştı. Hatta bir seferinde Atlantalı bir dostum hesabına bana büyük bir iyilikte de bulunmuştu da. Bir hayli iyi anlaşırız. Hani bir tabir vardır, aynı süpürgenin sapını tutuyoruz, onun gibi yani."

Handerson biraz rahatlamıştı. Bu Senatörün ne diye bu şekilde odaya kapatıldığını bilmiyordu ama iyi bir adama benziyordu ve böylesini bulmak da zor bir işti Y-üssünde hani.

"Bir arzunuz var mı, Senatör?" diye sordu. "Bir şey içmek ister miydiniz?"

Clark gözlerini kısıp bir süre karşısındakini süzdü. Fakat samimi bir tekliften başka bir şey fark edememişti. 'Pekâlâ; şu andan itibaren başlayabiliriz,' diye aklından geçirdi.

"Hiç ihtiyacım olmayan tek Allah'ın belâsı o," dedi. "Bir dakika gelir misiniz buraya?".

Clark, Handerson'u tuvalete götürerek iki boş viski şişesini gösterdi.

"Komutanınız çok nazik, daha doğrusu çok itçe davrandı bu şişeleri göndermekle. İkisini de tuvaletten aşağı döktüm."

Handerson şaşırmıştı. "Anlayamadım, Senatör," dedi. "Ne diye iki şişe geldi ve ne diye siz onları tuvalete boca ettiniz?"

"Benim biraz alkol problemim vardır da, Mutt. Senin patron bunu biliyor olmalı. Ya da Senatör Prentice ile konuştuktan sonra öğrendi."

"Prentice mi?"

"Evet, Prentice Bizim Komisyonun Başkanı." Clark'ın sesinde bir alay vardı. "Broderick ona telefon etti buradan. Konuşmaları bitince, telefonu da koltuğunun altına alıp gitti. Arkasından da bir şişe viski ve mahkûmiyet geldi."

Handerson'un yüzündeki ifadeden, kafasının karıştığı oranda şüphelenmeye başladığı da besbelliydi. Kapıya doğru bir adım attı. İşlerinin sıkışıklığından falan söz ederek bir şeyler geveliyordu ağzında. Fakat Clark kolundan tutup çekti.

"Bir dakika, Albayım, gitme. İki gündür buraya kapatılmış olmama rağmen aklım başımda. Birer fincan kahve

getirtsenize buraya, size anlatacak pek çok şeyim var. Bunları dinlemeye de mecbursunuz hani."

Handerson ister istemez razı oldu. Kapıyı açıp nöbetçiyle konuştu. Dönüp geldiğinde kapıya en yakın iskemleyi seçmişti oturmak için,

Clark; "Mutt, Jiggs Casey'e ne dereceye kadar inanırsın?" diye sordu.

"Söylediklerine bağlı. Niçin sordunuz?"

"Şayet Casey sana gayet ciddi olarak bir şey söyleyecek olsaydı, buna inanır mıydın?"

"Tabii."

"Pekâlâ. Geçen pazar günü kendisine bu ECOMCON'dan söz ettiğin zaman onun böyle bir şeyin varlığından haberli olmadığının farkında mıydın?"

Handerson şaşırmıştı saklayamayacağı bir şaşkınlık ifadesi yayılmıştı yüzüne.

"Pazar günü Jiggs'i gördüğümü nereden biliyorsunuz?" diye kekeledi.

"Kendisi söyledi," diye yapıştırdı hemen Clark. "Aynı şeyi birkaç kişiye daha söyledi. ECOMCON kelimesini ilk defa işittiğini anlattı."

"Sahi mi?" derken Handerson'un yüzü buruşmuştu. "Ama biliyormuş gibi davranmıştı bana karşı."

"Öyle yapmak gereğini hissetmiş. Ama yemekten sonra bürosuna döndükten sonra son bir yıllık Kurmay Başkanlığı emirlerini teker teker karıştırmış ama ECOMCON ile ilgili hiçbir şey bulamamış. Üstelik Başkan Lyman bile bilmiyor bu birliğin kuruluşunu.

"İnanmam. Albay Broderick sık sık Washington'a gider yüksek rütbeli komutanlarla konuşmak için."

"Bazı komutanlarla evet, ama asıl Başkomutanın hiçbir şeyden haberi yok. Mutt, iyi dinle beni şimdi. Hayatında duyup duyabileceğin en inanılmaz şeyleri anlatacağım sana."

Clark, pazar ve pazartesi günü olup bitenleri Casey'in anlattığı şekilde teker teker nakletti Handerson'a. Bir ara kapı çalınarak bir çavuş elinde tepsiyle içeri girdi. Üstünde iki kocaman fincan kahve bulunan tepsiyi masanın üstüne bırakıp çıktı. Kahvelerini yudumlarken, Clark, Casey'in Beyaz Saray'a yaptığı ilk ziyareti anlatmaya başladı. Handerson'u etki altında bırakmak istiyordu, böylece. Ondan sonra salı sabahı güneş odasındaki toplantıyı çiziverdi birkaç cümleyle. Girard ile Casey'e verilmiş olan görevleri ve kendisinin El Paso'dan bu yana Y-Üssü kapısına kadar yaptıklarını anlattı teker teker.

Handerson tam ikna olmamıştı.

"Pek kolay inanılacak şeyler değil bunlar, Senatör," diye itiraz etti. "General Scott son haftalarda birkaç sefer geldi buraya. Yanında ortak Kurmay Başkanlarının hemen hepsi vardı ve hiç de yapılmaması gereken bir iş yapıyorlarmış hissini vermediler bana hareketleriyle."

Clark hemen; "Amiral Palmer hiç geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, ama..."

"Ya benim buraya hapsedilmem? Sarhoş olmam için en sevdiğim markadan iki şişe viskinin kapının altından sürülüşü âdeta? Siz misafirlerinize kahvaltıdan önce içki mi ikram edersiniz?"

"Ne münasebet! Tabii, birtakım anormal şeylerin varlığını kabul ediyorum. Zaten bütün bu olayları birbirine bağlayışınız çok şaşırtıcı aslında."

"Bunların birbirine bağlanabileceği tek yol bu, Albayım. Acayiplikten de çok ileri bir şey." Sesine mahsustan sert ve

kesin bir eda verdi. "Bu önceden planlanmış, düşünülmüş ve Amerika Birleşik Devletleri Hükümetini devirmek için tertip edilmiş bir şeyden, Anayasaya karşı bir hükümet darbesinden başka bir şey değildir. Bu da, dostum, büyük bir suçtur, devlete karşı girişilmiş büyük bir isyan hareketidir ve şu ya da bu şekilde bu işe bulaşmış olanların ömürlerinin sonuna kadar hapislerde çürümesine ve ailelerine ömür boyunca taşınacak leke sürülmesine yol açar."

Handerson şaşırmış, perişan olmuştu âdeta. Biraz önceki ağırbaşlı, ne yaptığını bilir subaydan eser kalmamıştı ortalıkta.

"Ne yapmamı istiyorsunuz, Senatör?" diye kekeledi.

"Broderick ne zaman gelecek?"

"Yarın."

"O halde hemen bu gece dışarı çıkarmalısın beni buradan. Ayrıca benimle beraber Washington'a gelmeni istiyorum."

Handerson başını salladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, Senatör. Ben bir subayım ve bana verilmiş bir emir var. Şimdiye kadar verilen emirlere karşı geldiğimi hatırlamıyorum."

"Hiç mi Mutt?"

"Hiç!"

"Pekâlâ, o halde, şimdi ben sana emrediyorum. Amerikan Silahlı Kuvvetleri Başkomutanı adına. Beni buradan çıkarıp Washington'a götüreceksin.

"Fakat..."

"Herhangi bir tereddüde lüzum yok," diye ısrar etti. "Şayet böyle bir his varsa içinde, şayet Casey, ben ve Başkanın görüşü yanlışsa, mesele yok. Başkomutan eline bir mektup verir, dosyana da bir muhtıra yazıp kor. Ya da nasıl bir şey

istersen onu yapar. Şayet şüpheler doğruysa zaten mesele de yok... Oldu mu, Albayım, gidiyor muyuz buradan?"

"Benim söylemek istediğim de bu ya zaten" diye söylendi Handerson. İki ateş arasında kalmış olmanın kızgınlığı da okunuyordu sesinden. "Kendi amirimden sizi buradan çıkarmamak hususunda emir aldım. Bunu ancak Başkomutan bozar bozsa bozsa, ama sizin emriniz yeterli değil."

"Albayım, bu fikrinizde ısrara devam edecek olursanız memleketin darmadağın olmasından siz sorumlu olmaya başlıyorsunuz."

Handerson başını sallamakla yetindi. Ray bu defa bir başka yolu denedi. Casey'in, kendisinin Handerson'dan istediğinden çok fazlasını yapmaya razı olduğunu anlattı. Casey bütün meslek onur ve sicilini tehlikeye atarak, Başkana kendiliğinden gitmiş, şüphelerini anlatmıştı. Clark kelimelerin üstüne basa basa, Casey'in bunu yaparken kalben inandığı bir tehlikeyi önlemek gayesini güttüğünü, memleketi için her şeyi göze aldığını özellikle belirtmeye çalıştı.

"Olabilir," diye cevap verdi Handerson, "Siz doğru söylüyor olsanız bile. Jiggs hataya düşmüş olabilir."

Clark, Handerson'da gevşeme belirtileri sezinlediğinden devam etti. İçinde sürdürdüğü mücadeleyi, çelişmeyi aynı şekilde hissettiğinden, karşısındaki subaya acıyordu da bir yandan. Fakat bırakamazdı burada. Sanki Senato'daki bir müzakeredeymiş gibi, kendi görüşünü büyük bir ısrar ve ateşle savunuyor, karşısındakini ikna edebilmek için elinden gelen hiçbir şeyi geri bırakmıyordu.

"Pekâlâ, bu irikıyım adamları ne diye toplamışlar bu birlikte?" diyordu. Sesi odayı dolduracak kadar yükselmişti. "Bütün ordunun en azılı, en sert adamlarını bir araya toplamış olduklarının sen de farkındasın. Bütün bu olup bitenler

ne diye Başkandan gizli tutuluyor? Scott bu üssün idaresini neden sivil idareye karşı olan nefretini saklamak ihtiyacını bile duymayan bir komutana veriyor? Bütün bunlar hükümeti devirmek için bir tertip değilse, ne olduğunu sen söyle bakalım bana, Mutt."

Handerson, dizinin etrafında kenetlediği ellerini tetkik ediyordu. Normal zamanda hayli neşeli görünüşlü olan yuvarlak yüzü, kafasının içinden geçenlerin etkisiyle kırış kırış olmuştu. Yeniden konuşmaya başladığı zaman sesinde eski inatçı havayı hissetmek mümkündü.

"Öyle olmaları lâzım, Senatör. Çünkü sabotajla mücadele için sert ve kuvvetli olmaları gerekir."

"Hangi sabotajla mücadele, Albayım? Jiggs'e eğitim sisteminizin sabotajla mücadele yerine saldırı mı nedir, buna benzer bir şey olduğunu söyleyen asıl sen değil miydin?"

"Evet ama..."

"Sonra diktatörlüğü tercih ettiğini açıkça söyleyen bir adam, ne sebeple bu birliğin başına getirilmiş?"

"Albay Broderick'in biraz muhafazakâr olduğunu kabul ediyorum. Ama de..."

Clark yeniden sözünü kesti. "Muhafazakâr mı?" diye bağırdı âdeta. "Mutt, Mutt, bu adamın eli kanlı bir faşist olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun."

Handerson gözlerini kaldırdı, Clark'la göz göze geldiler.

"Bakın, bir anlaşma yapalım. Senatör," dedi. "Bu birliğin durumu etrafında bazı şüphelerimin olduğunu reddetmeyeceğim. Broderick için de öyle. Fakat anlattıklarınız biraz fazla ileri şeyler. Sizin bir şeyler peşinde olmadığınızı nerden bileyim?"

"Yani, benim neyin nesi olduğum hakkında mı?"

"Hayır, onu demek istemedim. Bana numara yapıyor olabilirsiniz. Sözgelişi güvenlik tertibatımızı ölçmek için General Scott göndermiş olabilir sizi."

"Bu dediklerin doğru olsa bile, benimle birlikte gitmekten ne kaybedersin?"

"Sadece bir kaçak durumuna düşerim, o kadar." Handerson'un sesinin edası hayli yumuşaktı. "Savaşta olunca bu suç için kurşuna dizilir insan. Barışta, bu birliğin durumu yüzünden, belki yirmi yıl hapis yerim."

"Amerika Birleşik Devletleri Senatörlerinden biriyle birlikte gitmiş olmak için mi?"

"Siz sadece bir sivilsiniz bizim için. Sonunda her şey buraya gelir dayanır. Sizden emir almak yetkim yoktur benim."

Clark midesinde peyda olan endişe dolu sancıyı unutmaya çalıştı. "Bak," dedi. "Casey'i telefonda bulursak, onun sözünü dinler misin?"

"Tabii. Tabii, dinler ve inanırım."

Clark hata yaptığını o anda anladı. Casey'i telefonda bulmaya çalışmak yanlış bir hareket olacaktı belki. Washington'daki santral tertibatı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de her telefon Scott'a ya da Murdock'a bildiriliyor olabilirdi. Derhal hatasını tamire çalıştı.

"Tamam," dedi, "Üsten telefon edemezsin herhalde. Bir telefon kulübesi bulacağımız ilk yerden arayalım Casey'i. Şayet tatmin olmazsan derhal geri döneceğime söz veriyorum."

Handerson başını salladı yine. "Anlamıyorsunuz Senatör," dedi. "Bana verilen emir, sizi buradan dışarı çıkarmamaktır."

"Sen de anlamıyorsun, Başkomutandan sana emir verebilmek üzere sözlü yetki aldım ben."

Handerson inatçı inatçı başını salladı. Clark devam etti:

"Bak, Mutt, şu teklife ne dersin? Buradan çıkıp, El Paso'ya gidelim, ilk telefon kulübesine girelim, ödemeli olarak Beyaz Saray'ı ara sen; ondan sonra ben konuşup seni doğrudan doğruya Başkan'a bağlatayım. Sen durumu ona anlatıp, emrinin ne olduğunu sorarsın. Bu da rütbesi ne olursa olsun her subayı tatmin edecek bir yoldur herhalde."

Clark cebinden portföyünü çıkardı, içinden çektiği bir deste hüviyet kartını Handerson'a uzattı. Kredi kartları, yedek subay hüviyet kartı, Georgia fahri trafik polisi hüviyet kartı, şoför ehliyeti ve Amerikan Senatosu üyesi olduğunu gösteren birkaç resmi belgeydi bunlar. Handerson bunlardan birini tetkik ediyordu dikkatle. Bu yaldızla basılmış "Chicago Lyman'ı Sevenler Kulübü"nün üyelik kartıydı ve üzerinde Jordan Lyman'ın Başkanı, Clark'ın İkinci Başkanı olduğunu yazıyor ve idare kurulu üyesi olarak da ileri gelen birkaç Demokratın ve büyük firma müdürlerinin adını gösteriyordu. Kart, Lyman'ın hiç şüphe götürmeyen kalın ve sert el yazısıyla "Her şeyi gerçekleştiren Ray'e" diye ithaf edilmiş ve altına imzası atılmıştı.

Handerson bu kartla oynuyor, her iki yüzünü de dikkatle tetkik ediyordu Clark da biraz önceki felsefi kumarına yeniden başlamıştı. Amerika'nın siyasi sisteminden, Lyman'ın askere karşı olan derin saygısından, kuşaktan kuşağa devam edip gelen ve zerresine halel getirilmemiş kıymetlerden söz etti uzun uzun. Salı günü öğleden sonra Lyman'ın Beyaz Saray'ın güneş odasında yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine aynen tekrarladı. Handerson'un müdahalesi olmadan hemen hemen on beş dakika konuşmuştu. Sözlerini bitirdiği zaman odaya bir sessizlik çöktü.

Clark konuşurken, odanın içinde aşağı yukarı dolaşmakta olan Handerson, Senatörün önüne gelip durdu Bir an karşısındakini süzdükten sonra kapıya doğru yürüdü.

"Şimdi kendi ofisime geçip birkaç şey yapmam, bir iki emir vermem lâzım," diye fısıldadı âdeta. "Merak etmeyin, çok geçmeden döneceğim."

Clark kendisini yatağın üstüne attı, heyecandan bitmişti. 'Allah'ım, bittim, perişan oldum!' diye söylendi kendi kendine. Handerson'un merak etme demesi onu tatmin etmemişti. Belki hiç gelmeyebilirdi, kendisini bir daha görmeyebilirdi ya da... Ya da yanında bir doktor ve deli gömleğiyle de gelebilirdi.

Yeniden bir ses işittiğinde aradan bir saat kadar geçmişti. Kapının önüne bir otomobil yanaşıyor gibiydi. Handerson'un sesi, "Bu akşamlık bu kadar, Çavuş," diyordu. "Sen serbestsin artık. Sivil şahsı ben şahsi nezaretim altına alıyorum. Koğuşuna dönebilirsin."

Handerson başını kapıdan uzattı.

"Ceketini al, gidiyoruz," diye seslendi.

Clark'ın kiralamış olduğu Ford kapının önündeydi. Handerson direksiyonun başına geçmesi için işaret etti Clark'a. Ne tarafa gideceklerini işaret ediyordu konuşmadan. Hava serinlemiş, adeta soğuk çıkmıştı. Güneş batalı beş saat kadar olmuştu. Clark'ın kolundaki saat Washington ayarına göre 2.30'du. 'Buraya göre on bir buçuk eder' diye düşündü.

Handerson konuşmuyor, sırası geldikçe yolu işaret ediyordu. Çok geçmeden çölü aşan düz yola çıktılar. Temiz hava iyi gelmişti. Clark bir insanın iki gün devamlı olarak havalandırma tertibatıyla nefes alıp vermesinin çekilir bir şey olmadığı kanaatine varmıştı. Yol dümdüz uzanıyordu. Yer yer çalıların gölgesinden başka bir şey yoktu.

Handerson birden; "Başkasına telefon etmenize lüzum yok benim için" diye söylendi.

Clark, "Sözümün eriyimdir ben, Mutt, dediğimi yaparım" diye cevap verdi.

"Lüzum yok, bu üsten bir defa çıktıktan sonra dediğiniz doğru değilse, benim işim bitik zaten. Başka bile pek bir şey yapamaz."

Clark karanlıkta onun yüzünü görmeye çalışıyordu. Bir politikacıyla profesyonel bir asker arasındaki büyük farkı ilk defa hissediyordu. Clark için verilmiş olan bir emir; üzerinde fikir yürütülecek, itiraz edilecek ve sonunda bir uzlaşma yolu bulunacak olan siyasi bir görüş manasına gelirdi. Oysa Handerson için emir, taş gibi, kesin ve mutlak bir şeydi. Clark içini çekti.

"Nasıl olsa telefon etmemiz şart," diye mırıldandı. "Vaktimiz olursa. Hemen bir uçağa kapağı atmamız lâzım gelecek."

Kapıya gelince, nöbetçi kulübesinden çıktı. Handerson'a bir selâm çaktı. Bir yandan da Clark'ı süzüyordu.

"Özür dilerim. Albayım," dedi, "bu sivilin üsten dışarı çıkartılmaması için kesin emir aldım."

"Biliyorum Çavuş," diye cevap verdi Handerson. "Komutan benim şu anda üste ve kendisi benim yanımda. Şehre kadar gidecek."

"Albay Broderick, 'katiyen' diye talimat verdi bana, efendim," diye ısrar etti çavuş. "Bugün giderken buraya uğrayıp her ne olursa olsun sivil şahsın dışarı bırakılmamasını, ayrıca üsten kimsenin de dışarı çıkamayacağını söyledi." Çavuş arabanın önünde, silahını önüne doğru tutmuş duruyordu.

Handerson aniden pencereden uzandı, silahın namlusunu tutarak, dipçiği hızla çavuşun yüzüne vurdu. Çavuş bu darbeyle gerilerken, Albay aynı anda kapıyı açıp dışarı fırlamıştı. Namlusu hâlâ elinde olan silahı sallayıp, gücü yettiği kadar uzağa fırlattı.

Sonra elindeki 45'lik tabancasıyla çavuşu kontrol altına alarak, demir kapının kilidini açıp, kanadı ardına kadar itti. Clark, 'bu koca şeyi de nereden çıkardı?' diye şaşıyordu kendi kendine. 'Vay canına bu arkadaş aklına koydu mu, bir şeyi ne pahasına olursa olsun sonuna kadar yapıyor!'

Clark kapıya doğru ilerletti arabayı, Handerson'un yanına gelince durdu. Albay hâlâ tabancasını nöbetçiye doğru tutuyordu. "Hızlı bas gaza, Senatör," diye bağırdı. "Başka kimse çıkmaz önümüze artık, geceleri herkesi telin arkasına çekeriz."

Clark gaza bastı, araba ok gibi fırlamıştı yolun üstünde. Ana yola çıkana kadar olanca hızla sürmüştü arabayı. Yola çıkınca sağa döndüler, ay ışığı altında El Paso'ya doğru aynı hızı düşürmemeye baktı Clark.

On Beşinci Bölüm

CUMA SABAHI

CLARK HANDERSON ile Dulles Hava alanından Washington'a doğru son hızla giderken gözlerinden uyku akıyordu. Key köprüsünü geçerlerken Senatörün arabasının saati sekiz beşi gösteriyordu. Bitkinliğiyle mücadele etmekte olan Clark ayakkabısını ayağından çıkarmış, akselatöre çıplak ayağıyla basıyor, motorun sarsıntısının uykusunu dağıtmasına yardımcı olacağını umuyordu. Handerson, yanındaki koltukta ağzı açık horlayarak uyuyakalmıştı. Clark, hava alanına bıraktığı arabasının kapısını açıp da içeri girdikleri an, daha fazla dayanamayarak oturduğu yerde dalıvermişti.

Virginia'daki Pentagon ve diğer devlet dairelerine koşuşan insanların meydana getirdiği sabah trafiğiyle mücadele ederken, Clark 'sanki bir düşmanım gözlerimin içine bir avuç biber serpmiş,' diye düşünüyordu. Hem cayır cayır yanıyor, hem de ağırlığına güç tahammül ediyordu. Çok uzun bir gece geçirmişlerdi. Kiralık arabayla son hızla El Paso hava alanına giderlerken, havayollarının terminalinde görülerek lüzumsuz bir riske girmemeye karar vermişlerdi. Handerson'un işaret ettiğine göre, Y-Üssü kâğıt üzerinde 'müseccel' olmamakla beraber üsteki herhangi bir subayın inzibatlara Handerson'u ve Clark'ı tevkif etmeleri için emir verme yetkisi vardı. Bu yüzden terminale uğramadan, doğruca hangarların bulunduğu tarafa gitmişler, asap bozucu bir yarım saatlik mücadeleden sonra Clark, küçük bir uçak kiralamayı başarmıştı. Oradan Dulles'a telefon edip, Washington'a kalkan uçakta iki yer ayırtmışlardı. Kiralık uçak ucu ucuna,

havayollarının uçağının kalkmasına birkaç dakika kala yetiştirebilmişti onları Dulles'a.

Washington'a kadar olan uçak yolculuğu sırasında, Başkan Lyman'ın her zaman takıldığı neşeli konuşması, canlılığıyla bile arkadaşının asabını gevşetip sıkıntısını dağıtamamıştı Clark. Mutt Handerson su katılmamış bir askerdi. İkide bir yeni şeyler aklına geliyor; uzun süren sessiz ve sinirli düşüncelerden sonra Clark'a yeni yeni sorular soruyordu. Senatör birkaç fıkra anlatmayı denemiş, fakat Albay hafif bir gülümseme bile yapıştıramamıştı yüzüne. Sonunda Clark şuna inanmıştı; ancak Jiggs Casey'in sesi Handerson'un asabını düzeltebilecek, onu normal hale getirebilecekti. Kararını verdikten sonra, sonuna kadar onu uygulayan bir insan olduğu anlaşılıyordu açıkça. Uçak Washington'a yaklaştıkça, kaçınılmaz Divanı Harp sahnesi de Handerson'un kafasına iyice yerleşiyordu ya da Clark, arkadaşının yüzünden bunları düşünüyor olabileceğini çıkarıyordu. Handerson'un arabada uyuyakalmış olmasına âdeta memnun olmuştu.

Clark, Georgetown'daki beyaz boyalı tuğla bir evin önünde durdurdu arabasını. Uzun arabanın boyundan birazcık daha genişti evin cephesi. Handerson da uykulu gözlerle peşine düştü, Senatör kapıyı açmaya çalışırken, kenara dayanmış bekliyordu.

Senatör: "İşte geldik," diye mırıldandı. Küçük oturma odasının koltuklarının üstü dergiler, kitaplar ve eski gazetelerle doluydu. Köşedeki askıda gri bir süveter sallanıyor, masanın ve sehpaların üstündeki yuvarlak su lekeleri bir hayli viski bardağının konup kalktığını belli ediyordu.

Clark, "Hizmetçi haftada bir gelir," diye açıkladı, özür diler yollu. "Sen otur da, ben Jiggs'i bulmaya çalışayım telefonda."

Casey'in evinin numarasını rehberde bulup çevirirken, iki erkek konuşmadan duruyorlardı öylece. Normal olarak iri yarı ve sert yapılı bir insan olan Handerson, yorgunluk ve sinir bozukluğundan çökmüş gibiydi âdeta.

Senatör. "Jiggs, sen misin?" diye seslendi. "Ben Ray Clark. Ya, ya! Bir de sen bana sor. Çölün ortasından kurtulduğum için şansım varmış. Bak dinle, bir arkadaşın var yanımda. Feci bir hali var şu anda görsen. Ayvayı yediğini ya da yanlış tarafa kapıldığını sanıyor herhalde. Anlatıver biraz sen ona da içi rahatlasın. Adı Mutt Handerson'dur."

Handerson'un yüzü biraz rahatlamış, gevşemişti telefonda Jiggs'in anlattıklarını dinlerken. Derken yavaştan bir gülümseme yayıldı yüzüne. Daha sonra bir kahkaha atarak telefonu kapattı.

"Jiggs diyor ki, içimdeki sıkıntıyı atıp bir güzel ağlarsam açılırmışım," diye nakletti neşeli bir tavırla. "Marge yanında olduğu için pek fazla bir şey söyleyemedi. Fakat yakında görüşürüz dedi. Siz ne söylerseniz ona inanıp, aynen yapmamı tavsiye etti."

"O halde hemen yatağa gir bakalım," diyerek Clark Handerson'u üst kata doğru itti. Yukarı çıkarıp, yatacağı yeri gösterdi. "Şimdi senin sıran bir odaya hapsolmak, ama bizim kapına dikecek silahlı adamlarımız yok maalesef. Washington'da kol kuvvetinden başka yollarla idare etmek zorunda insan işlerini. Hiçbir yere telefon etme ve ben gelene kadar kapıdan dışarı çıkma. Uyandığın zaman karnın aç olursa, mutfakta yiyecek bir şeyler bulabilirsin. Kahve, ocağın üstündeki dolaptadır."

Clark odanın kapısını kapattığı zaman Handerson ayakkabılarının bağlarını çözmeye başlamıştı bile. Senatör

merdivenleri ikişer ikişer inerek aşağı, telefona koştu. Beyaz Saray'ı arayıp Esther'i buldu.

"Senatör!" derken Clark, bir kadın sesinin bu derece rahatlamış olduğunu ilk defa duyuyordu. " Nerelerdesiniz Allah aşkına?"

"Evimdeyim şekerim. Akıllı uslu çocuklar kahvaltı vakti nerede olurlar?"

"Hemen buraya gelebilir misiniz?" Sesinde belli bir telâş ifadesi vardı. "Patronun başı dertte ve size ihtiyacı var."

"Şimdi yola çıkıyorum."

Clark, Beyaz Saray'ın arka kapısından içeri girip alt kattaki resepsiyon kapısının karşısındaki büyük manolya ağacına yakın bir yerde park etti. Kapıdaki nöbetçiler ve gizli servis adamları başlarıyla selâm verdiler konuşmadan. Georgia'lı Senatör'ün herhangi bir hüviyet varakası göstermesine lüzum yoktu. Yüzü, burada herkesin gayet iyi tanıdığı bir yüzdü.

Clark kapıya hafifçe vurup içeri girdiği zaman Lyman kahvaltı tepsisinin başındaydı. Fakat hemen ayağa kalktı onu görünce. Üç kocaman adımda kapıya doğru ilerledi, arkadaşını karşılamak için.

"Ray, Allah bilir a, seni gördüğüme çok memnun oldum! Seni kaybettik sanıyorduk, bir yere düştü uçaktan, herhalde, diyordum..." Clark'ın elini yakalayıp kolunu sıktı. Sanki karşısındakinin etiyle canıyla gerçekten dönmüş olup olmadığını kontrol etmek istiyordu.

Lyman'ın görünüşü Clark'ı şaşırtmıştı. Yüzü tamamen renksiz bir hal almış, gözlerinin altına anormal bir şişlik çökmüştü. Saçları biraz daha ağarmış gibi gelmişti. Salı gecesi bıraktığı elli iki yaşındaki adamın üstüne iyice ihtiyarlık

çökmüştü şimdi sanki. Arkadaşının çok az uyumuş olduğunu anlamak için de müneccimbaşı olmaya lüzum yoktu.

"Çölden kopup geldim. Bu delikanlının başından geçenler Ali Babayla Kırk Haramilerin başından geçmemiştir inan olsun ki. Lyndon Johnson'un Devecisinden çok anlatacak şeyim var."

Clark elini şöminenin mermer çerçevesine dayamış olduğu halde öylece durmuş, konuşuyordu. Lyman koltuğuna oturmuş, ileri doğru abanıp, dizlerine dayanmıştı. Bitkin ve canı çekilmiş bir hali vardı.

"Ray," diye mırıldandı yavaşça, "herhalde duymadın. Paul Girard öldü. Dönüşte uçağı düşüp parçalandı."

Clark gözlerini Başkan'a dikmişti.

"Çok üzüldüm, Jordie." diye mırıldandı; "duymamıştım."

Lyman'ın karşısındaki kanepenin üstüne oturdu. Başkan gözlüklerini çıkarmış, elinde tutuyor, camların üzerindeki çizikleri tetkik ediyormuş gibi dikkatle süzüyordu.

"Barnswell'den yazılı bir mektup almayı başarmıştı. Hareketinden önce telefon edip, sadece bu kadarını haber vermişti. Casey doğru tahmin etmiş, diye eklemişti. Sonra Madrid'e gitmiş, Trans Ocean havayollarının bir uçağına atlayıp buraya doğru yola çıkmıştı. Bir dağa çarptılar."

Clark söyleyecek bir şey düşünemiyordu. Lyman devam ediyor, sanki kendi kendine konuşuyormuşçasına salı gecesinden bu yana olup bitenleri anlatıyordu. Saul Lieberman'ın, Rusların yeniden nükleer savaş başlıklarını silahlara monte etmekte olduklarına dair verdiği feci haberi de söyledi. Çoğu zaman gözleri yerde, halının desenleri üzerinde dolaşıyordu. Elleri gömleğinin manşetlerinden bir sopa gibi fırlamış, gözlüğüyle oynuyordu. Omzundaki kamburu

bitkinliğin, yenilginin izlerini taşıyor gibiydi. Bir gece önce Casey ve Todd'la konuşurlarken ki bitkin haline bürünmüştü.

"Feemerov'u idare edebilirim rahatça," diye devam etti. "Ne var ki, öteki işte bir çıkar yol bulamıyorum, Ray."

Clark'ın kafasının içinde Kore'deki o şafak vakti canlanmıştı. Kendinden çok daha genç olan teğmen, Jordan Lyman'ın yüzüne attığı tokattan sonra avcunun yandığını duyuyordu yeniden. Sesine candan bir eda vermeye çalıştı.

"Canım, Jordie, sen de," dedi. "Her işin bir çıkar yolu vardır. Pek fazla vaktimiz kalmadı ama bizim. Bak, beni dinle şimdi sen de."

Clark başından geçenleri anlattı. Konuştukça hiddeti de artıyordu bir yandan. Musluktan aşağı döktüğü iki viski olayını anlatırken, "eşşekler, eşşoğlueşşekler" diye bağırdı kendini tutamayıp.

'Lyman da sinirlenecek şimdi,' diye aklından geçirdi Handerson'un kapıdaki nöbetçiyi haklayışını anlatırken.

"Broderick şimdi üsse dönmüştür herhalde," diye devam etli. "Mutlaka Scott, Prentice ve bu işe burnunu sokmuş olun öteki itoğullarına haber vermiştir olup biteni çoktan ya da neredeyse arayıp bildirecektir. Şimdi onlar da işin içyüzünü bizim de bildiğimizi öğrendiler, Jordie. Pek hoşuma gitmiyor bu benim. Daha erken harekete geçmeye karar verirler diye endişe ediyorum."

"Dün gece o nakliye uçaklarından başka gelen oldu mu?".

'Tamam, işte aslanım,' diye düşündü Clark. 'Bu işe engel olabilmek için böyle ateş gibi düşünmeye başlaman lâzım. Kavgacı bir ruh haletine bürünmemiz lâzım artık!'

"Hayır," diye cevap verdi. "Çarşamba gecesi gelen on iki büyük jet uçağından başka inen uçak olmadı dün gece.

Fakat bugün herhangi bir saatte uçak gönderebilirlerse, hareket saatini birkaç saat öncesine alabilirler ama."

Kapı vurulunca, Lyman "Giriniz," diye seslendi. Christopher Todd her zamanki gibi bir İdare Meclisi toplantısına gidercesine giyinmiş, çantası elinde olduğu halde içeri girdi. Lyman'a selâm verdikten sonra Clark'a başını salladı şöyle bir.

"Bizim dahi çocuk dönmüş nihayet!" dedi. Perdenin aralığından giren sabah güneşi havanın biraz daha ılık olacağını müjdelediği halde, Todd'un tavırları gayet soğuktu.

Clark başından geçenleri bir defa da ona anlattı. Bu arada Başkan bir fincan kahve doldurmuş, yavaş yavaş yudumluyordu.

Clark sözlerini bitirince Todd; "Başkanım," dedi. "Derhal yapmamız gereken bir iş var."

"Neymiş o, Chris?"

"Prentice'e telefon edin, bir meslektaşını hapsettirmenin ne demek olduğunu nasıl izah edecek, sorun bakalım."

"Bizim durumumuzu haber vermiş olmaz mı bu hareket?"

"Nasıl olsa biliyorlar artık. Bugün ne yapmak niyetinde olduklarını anlamak için bir şeyler yapmamız lazım bizim de. Sizin böyle ani telefon edişiniz Prentice'i şaşırtabilir ve belki ağzından bir şeyler kapmak mümkün olur."

Lyman telefonda Prentice'i bulunca, ötekiler de paralel telefondan dinlemeye başladılar. Başkan serte yakın kesin bir edayla konuşmaya girişmişti.

"Günaydın, Fred! Ben Başkan. Çarşamba günü Senatör Clark'la New Mexico'da yaptığınız telefon görüşmesinin hikâyesini bir de sizden duymak istemiştim. Onun için aradım."

Clark'la Todd, Frederick Prentice'in telefondan gelen derin, ahenkli sesini duyuyorlardı. Lyman'ın yüzü asık ve kırış kırıştı.

'Yorgun, çok yorgun,' diye düşündü Clark. 'Ama kim değil ki?' Kendine bir fincan kahve doldurdu kafasını açabilmek için.

Lyman; "Açıkçası senin bu sözlerine inanmıyorum," diye devam etti. "Albay Broderick'in halen nerede olduğunu söyler misin lütfen? Biraz fazla turistik dolaşıyor gibi geliyor bana..."

Başkan dinlerken başını sallıyor, alt dudağını ısırıyordu. "Her zamanki gibi fevkalâde yardım ettiniz yine, Senatör," diye mırıldanarak telefonu kapattı.

"Ray ile ne New Mexico'da ne de bir başka yerde konuşmadığını iddia ediyor. Albay Brocderick'ten söz edildiğini de işitmişliği varmış, ama onunla da konuşmamış hiç, ayrıca nerede olduğu hakkında da nereden bilgisi olabilirmiş."

Clark, "Yalan söylüyor," diye atıldı. Bir ıslık gibi çıkmıştı bu lâf ağzından.

"Senin rüya görmüş olabileceğini söylüyor, Ray."

"Ne söylemiş olacağını tahmin ederim ben. Şayet rüya görmüşsem bu rüyayı benimle paylaşmış olan canlı bir Albay var evimde bekleyen."

Todd; "Bence Albay Handerson'u buraya, yanımıza çağırsak iyi olur," diye teklif etti. "Bu lânet olası yerin çalışma şekli hakkında bize bilgi verir biraz."

Lyman razı oldu. "Doğru, onu da buraya çağıralım," dedi. "Ray, sen onu almaya giderken ben de Casey ile Corwin'i bulduraym."

Clark, Georgetown'daki evine kadar olan yirmi blokluk mesafeyi büyük bir hızla almış, iki ışıklı geçitte de kırmızı yanan lâmbalara rağmen durmadan geçmişti. Arka sokağa yanaşıp, arabasını bahçe kapısının önünde durdurdu. Arka kapının camını kırık bulmak, onu şaşırtmıştı. Tam kilidin

üstündeki camdı kırılmış olan. Clark içeri girerek, kısa merdiveni bir nefeste tırmandı.

Evin arkasına isabet eden misafir yatak odası bomboştu. Handerson'u bıraktığı yerde çarşaflar ve battaniye karmakarışık olmuş, bir ucu kapıya doğru yerde duruyordu. Clark gardıroba bir göz attı. Askıda bir şey yoktu. Handerson'un elbiseleri görünürde yoktu.

"Mutt?" diye seslendi merdivenin başından. Kimse cevap vermemişti.

Acele acele ön yatak odası ve alt kattaki odaları dolaştı; hiçbir şey bulamamıştı. Arka kapıya varınca, kırılmış olan camın parçalarının mutfağa dağılmış olduğunu gördü. Camı dışardan vurarak kırmışlardı.

Elinden geldiği kadar hızla Beyaz Saray'a geri döndü. Bu kötü haberi duymak için Casey ile Corwin de gelmişlerdi. Clark durumu anlatırken ikisi de belli belirsiz küfrü basmışlardı.

"Bir de Handerson'a Washington'da bizim kol kuvveti kullanmadığımızı söylemiştim," diye bitirdi sözlerini. "Amma da bilirmişim ben ha!"

Lyman sesini çıkarmadı. İlk konuşan Todd olmuştu

"Ya Senatör Clark aklını kaçırmıştır ki, böyle bir ihtimal varit olamaz ya da derhal harekete geçmemiz gerekmektedir, Başkanım."

Clark; "Yapılacak ilk iş, Handerson'u geri almaya çalışmaktır bence," diye söylendi. Todd'un söylediklerine eklemeye, bir başlangıç bulmaya çalışır gibi konuşmuştu. "Kendi başına çıkıp gitmiş olamaz. Pencerenin kırılış şekli bunu açıkça söylüyor bize. Birisi girip kaçırmış olmalı adamı. Biraz sert girmeye başladılar artık."

Lyman, "Sen ne diyorsun, Jiggs?" diye sordu.

"Bana kalırsa Mutt ile Senatörü havaalanından bu yana takip etmiş olmalılar," diye cevap verdi Casey. "Herhalde Mutt'ı şehirdeki askeri nezarethanelerden birine kapatmış olmalılar, ama nereye? Onu izinsiz üssü terk etmek, yani kaçaklıkla ya da bir ere fiilen tecavüzle suçlayabilirler. Ya da her ikisi birden de kullanılmış olabilir."

Corwin, Başkanına bakıyordu. Lyman İşaret elli.

"Sen derhal bu işi ele al, Art," dedi. "Ne yapıp yapıp bulmamız lâzım onu."

Todd, gizli servis şefi odayı terk ederken, "Dün de söylediğim gibi," diye söze başladı; "Mahkemede kullanabileceğimiz tek delilimiz yok elimizde. Fakat hepimiz de büyük bir harekâtın başlamak üzere olduğunu biliyoruz. Bunun ana gayesinin ne olduğunu da kesin olarak bilmiyoruz. Fakat her ne olursa olsun, mutlaka hemen bu gece dağıtılması, ortadan kaldırılması lâzımdır. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi olacak."

Todd sanki onu harekete geçirmek istermiş gibi gözlerini Başkan'a dikmişti. Lyman, Clark'a çevirdi bakışlarını.

"Bence Chris'in hakkı var, Ray," dedi. Senatör. "Harekete geçmen lâzım."

"Nasıl?"

Clark hemen; "Scott'u buraya çağır ve işine son ver derhal." dedi. Sonra konuşurken düşündüğünü belli eden yavaş bir tempoyla devam etti. "Sonra bütün komutanlıklara, cumartesi günü için kararlaştırılmış olan tatbikatın iptal edildiğine dair bir mesaj yolla. Senden açık bir emir alınmadıkça, her türlü geniş çapta birlik harekâtını kesin olarak yasak ettiğini de ekle. Sonra Rutkowski'yi buraya çağır, gerekli emirleri vererek, Y-Üssüne yollayıp, her şeyi dağıttır."

"Scott'a karşı... Millete karşı ne mazeret bildireceğiz?"

"Çok. Bu ECOMCON denen üssün izinsiz olarak kurulmuş olması, birtakım gizli ve esrarengiz birlik harekâtı," diye ekledi Clark. "Sonra o vergi beyannamesini de unutma. Burnuna sokarsın onu."

Lyman piposunu masanın üstüne bıraktı. Kıvrıla, kıvrıla yükselmekte olan dumanları seyretti bir süre. Sonra alıp, tablanın kenarına vurdu ağzını. Todd konuşmak üzere ağzını açtıysa da, Başkan bir işaretle ona engel oldu.

"Olmaz!" dedi yavaşça. "Bunlar olmaz henüz. Bundan daha iyi bir yol olmalı. Bu türlü ani bir hareket ters tepki uyandıracak ve pazartesiden önce Scott bütün memleketi eline geçirecektir. Halk böyle bir şeyi anlayamaz, anlamak da istemez."

Clark; "Olabilir," diye itiraz etti. "Fakat bu riski göze alman lâzım şu anda. İşler çok ileri gitmiş durumda."

Lyman pencereye doğru yürüdü, sabah güneşinin altında parlayan dışarıdaki havuzu seyrediyordu. Havuzun etrafındaki tarhta iki bahçıvan çalışmaktaydı. Bir süre onlaraa baktıktan sonra tekrar içeridekilere döndü.

"Hayır," dedi. "Henüz vakti değil bunun. Handerson'u bulup buraya getirebilirsek, elimizdeki kozlar iyice kuvvetlenmiş olacak. Bu işte bizim en kıymetli tanığımız, o olacak, biliyorsunuz."

Todd sert bir tavırla; "Bütün memleketi tehlikeye atıyorsunuz," diye söylendi. "Ya Scott yarını beklemeden, daha önce harekete geçmeye karar verirse?"

Lyman, Todd'la yeni bir tartışmaya girmek istemiyordu. Sesini çıkarmadan Casey'e baktı.

"Olabilir mi bu, Jiggs?" diye sordu. "Bu derece büyük çapta bir hava nakliyesini gerektiren bir iş birden erkene alınabilir mi?"

"Biraz şüpheli, Başkanım. Bunun hazırlığı haftalar sürmüştür. Tabii mümkündür önceye almak, ama bence pek muhtemel değil. Yani, açıkçası bu işi ben idare ediyor olsaydım, daha önceye aldıramazdım pek."

Lyman; "Askerlerin görüşü daha doğrudur işte," dedi.

"Birkaç saat daha dişimizi sıkıp oturacağız. Bu arada inşallah Handerson'u kurtarmak imkânı da ortaya çıkar."

Todd; "Başkanım bence bu karar, daha doğrusu bu kararsızlık bir intihardan başka bir şey değil," diye itiraz etti.

Lyman; "Dün gece senin görüşlerini uzun boylu dinleyip tartışmasını yaptık, Chris," diye konuştu. "Bütün bunlar malûm bizim için. Jüriye arz edilecek başka mütalaalardan sarfınazar edebiliriz şimdilik. Teşekkür ederim ama yine de."

Lyman, Todd ve Casey ile birlikte kapıya kadar yürüdü.

"Telefonlarınızın başından ayrılmayın ama!" dedi. "Her an buraya gelmenizi isteyebilirim. Korkarım, uzun ve yorucu bir gün olacak bugün."

Albayla avukat asansöre giden koridoru geçerlerken, kucağındaki dosyayla sandalyenin üstünde kımıldamadan oturan çavuşa ilişti Todd'un gözü.

Asansöre girdikleri zaman, "Allah aşkına, Albayım," diye sordu, "kim bu adamlar? Bunlardan biri her zaman Başkanın kapısının önünde oturur hiç kımıldamadan."

"Ben de pek bilmiyorum, Bay Todd. Herhalde gizli işlerden biri olacak," diye cevap verdi belli belirsiz. Bir yandan da 'ne garip iştir bu devlet idaresi,' diye düşünüyordu. 'Burada bir adam nükleer bir savaşın gizli kodlarıyla oturuyor da devletin Maliye Bakanının bundan haberi' bile yok.'

"Neyse, inşallah Scott'un adamlarından biri değil

"İnşallah," diye cevap verdi Casey. 'Fakat başkomutanın kendisi bile kaldırıp atamaz bu adamı oturduğu yerden,'

diye aklından geçirdi. 'Bu sistemin parçaları öylesine birbirinin içine girmiş, öylesine keşmekeş hal almış ki, belki Scott bile onları ayırıp parçalamayı başaramayacaktır. İnşallah öyle olur.'

Evine doğru giderken, Casey kendi aile işlerini düşünmeye başladı. Marge'a, New York'a yaptığı gezi ve dün gece evden uzakta olmasıyla ilgili olarak hiçbir bilgi vermemişti henüz. Zamanı yaklaşıyordu artık hesap vermesini istemesinin. 'Marge'ı tanıyorsam eğer, hesap soracaktır artık,' diye söylendi kendi kendine.

Haklı çıkmıştı. Marge'ın üstünde her günkü iş elbisesinin yerine, yeşil bir emprime vardı ve yüksek ökçe ayakkabılarını giyinmişti. Bu ya bir arkadaşıyla yemeğe çıkacağına ya da kendisiyle konuşacağına alâmetti. Casey karısının yüzündeki ifadeden sonuncusunun daha doğru olacağını tahmin etti.

"Şekerim, sabahın bu saatinde pek şıksın bakıyorum," diye takıldı.

Karısının arkasından oturma odasına yürüdü. Marge deri kaplı koltuklardan birine otururak ayak ayak üstüne atmıştı.

"Albay Casey," diye söze başladı; "bunca yıllık karına güvenmeye başlamanın zamanı geldi artık zannedersem."

"Anlayamadım ?"

"Anlayamayacak bir şey yok. Çarşamba gecesi eve hiç gelmemek ve bu vakitli vaktisiz gidip gelmeler neyin nesidir?"

"Özür dilerim Marge, ama çok gizli bir iş için yapılması gereken şeylerle meşgul oluyorum."

"O kadarını biliyorum, şekerim. Çok gizli." Marge hafifçe gülümsemişti. Ön dişlerinin arasındaki küçük aralığı görebiliyordu rahatça, ama şu anda hiç de masum bir hava vermiyordu bu ona. "izinlisin, değil mi? Onun için iş yapıyor olma numarasını bir tarafa bırakalım. Anlaştık mı?"

Casey kırılmış ve anlaşılamamış bir koca tavrı takınmaya çalıştı. Bunun için de fazla gayret göstermesine lüzum yoktu, zira gerçekte de aynı şeyleri hissediyordu.

"Sahiden işti, Marge. Resmi, tamamen resmi bir hükümet işi."

"Demek bu hükümet işi senin New York'ta Eleanor Holbrook adında bir hanımla buluşmanı icap ettiriyor, ha ?"

"Rica ederim, Marge, bu meseleyi yıllarca önce enine boyuna çok konuştuk ve orada bıraktıktı, sanıyorum. Yeniden başlamayalım yine."

"Ama New York'a gittin!" Bu bir soru değil, doğrudan doğruya bir suçlamaydı.

"Hayır, gitmedim," diye yalan söyledi. Marge'ın arkadaşlarından biri onu New York'ta görmüş olabilir miydi? Sherwood otelinde, yahut lokantada? Ya da... Shoo'nun apartmanına girerken?

"Aslında çok dürüst bir insansın, Jiggs... Yalan söylemeyi bir türlü öğrenemedin."

Biraz dikleşti. "Rica ederim, Marge, bırakalım bunları artık. Bunun münakaşasına girişmeye niyetim yok hiç. Pazar günü bir şeyler anlatabilirim belki sana. Belki de hiç anlatamam. Bu işin bu şekilde kalması lazım."

Karısının burun delikleri açılıp kapandı. Şefkat ve sevgi dolu değildi ama şu anda. Bu hiddet alametiydi. Jiggs bu halini nadiren görürdü karısının, fakat göründüğü zaman da belâ ortaya çıkıyor demekti.

"O halde bu hafta sonu ben de çok gizli bir hükümet işi için bir yerlere gidebilirim," diye söylendi aksi aksi. "Uyduracağın masalları dinlemek için burada bulunmayabilirim... Şayet o zamana kadar uydurup hazırlamış olursan."

"Allah aşkına, Marge, yeter," diye patlayıverdi birden.

Fakat Bayan Casey gayet dramatik bir edayla oturduğu deri koltuktan kalkmış, sert adımlarla koridorun sonundaki dikiş makinasını, golf takımlarını, yazı masasını ve kendisine ait paralel telefonunu muhafaza ettiği küçük odaya girerek, kapısını sertçe kapatmıştı.

Casey deri koltuğa gücünün yettiği kadar bir tekme salladı, fakat kendi ayağını acıtmaktan başka bir işe yaramamıştı bu. Allaha şükür ki, bir insan hayatında bir defadan fazla memleketini kurtarmak mecburiyetinde kalmaz herhalde, diye düşünüyordu.

On Altıncı Bölüm

CUMA ÖĞLE

BİR kapının eşiğinden ötekine koşarken, Art Corwin, bu hafta boyu hiçbir şey yapmamış olsa bile, mesleğinin teknik tarafları üstüne bütün tecrübeleri yeni baştan geçirmiş olduğunu düşünüyordu. 'Aslında pek ihtiyacım olduğundan değil ya,' diyordu kendi kendine. 'Beyaz Saray'ın Batı kanadında masa başında birkaç yıl geçirmiş olabilirim, ama bu hiçbir zaman her şeyi unuttuğum manasına gelmez tabii.'

Üç tane daha Georgetown kapısı çaldıktan sonra, kendi kendine tatmin olduğuna karar verdi. İki hizmetçi ve genç bir ev kadını, -bu sonuncusu siyah dar bir pantolon ve bordo bir bluz giymişti- o sabah saat 8.30 sularında yol kenarında park etmiş bir askerî otomobili gördüklerini hatırlıyordu. Üçü de arabada iki askerin bulunduğunda müttefikti. Senatör Clark'ın kapısından on beş yirmi metre kadar ileride park etmişti araba. Hizmetçi kızlardan biri, Senatörün saat dokuza doğru arabasına binerek uzaklaştığını gördüğünü söylemişti. O gider gitmez üniformalı iki kişi Senatörün kapısına gidip, kapıyı yoklamışlardı. O sırada hizmetçi dışarı çıkmak üzereymiş, tam yanlarına varıp evde kimse olmadığını söyleyecekken, iki asker, "biri herhalde subay olacaktı, zira omuzları parlıyordu" arabalarına dönerek, hareket etmişlerdi.

Clark'ın evinin arka tarafının baktığı sokaktaki yaşlıca bir kadın, saat dokuzu biraz geçe Senatörün arka bahçe kapısından iki askerin çıktığını görmüştü.

"Yanlarında biri daha vardı, onu desteğe almışlar gibiydi. Ne yalan söyleyeyim, biraz şaşırdım. O evden çıkan

bazı insanların arkadaşlarına dayanmak zorunda kaldıklarını duymuştum ama kendi gözümle hiç görmemiştim. Hem de sabahın dokuzunda!" Sonra burnunu çekerek ekledi: "Bazen insan düşünüyor, bu türlü adamlarla hükümet işleri nasıl idare ediliyor diye."

Corwin tekrar arabasına bindi, bir an düşündü ve içinden gelen bir hisle Dobney'e doğru hareket etti. Senatör Pretice'in apartmanının numarasını mermerli holdeki kapıcıdan almış, sonra da Senatörün bulunduğu katta on beş dakika geçirmişti. Hiçbir şey elde edemeden, yük asansöründen aşağı indi, garajdaki adamları süzdü bir süre. Hiçbir sonuç alamamıştı. Park yerinde dolandı, askeri otomobile bakmıyordu. Sonra arabasına atlayıp, blokun etrafında dolaştı. Resmi hiçbir vasıtaya rastlamamıştı.

Corwin, Massachusetts Avenue'den ilerleyip, Sheridan Circle'de sağa saparak, Rock Creek Park'a yöneldi. Constitution Avenue köprüsüne kadar bu yolu takip etti; buradan Virginia'ya döndü. Fort Myer'e gelince kapının hemen içinde durup nöbetçi kulübesine doğru yürüdü. Gizli Servis hüviyetini göstererek, saat dokuz ile on arası nöbetinde kapıda bulunan erle görüşmek istediğini söyledi.

Genç bir inzibat olan nöbetçi, "Bendim," diye cevap verdi.

"O halde bana yardım edebilirsiniz belki," diyerek Corwin sesini oldukça alçalttı. "CIA hesabına bir soruşturmadır bu."

"Anladım."

"Saat dokuzdan biraz sonra buraya içinde iki subay ve bir de er bulunan bir askeri otomobil geldi mi?"

"Geldi galiba." Genç nöbetçi gizli servisin bir işine karışmış olmaktan heyecanlanmış, ilgi duymuştu. "Geldi tabii, bir albay, bir binbaşı, bir de çavuş vardı içinde. Gayet iyi hatırlıyorum, zira biraz acayip görünmüştü bana. Arabayı

binbaşı kullanıyor, çavuş da arkada Albayın yanında oturuyordu. Albayın gözlerinin altı mosmordu. Biraz okşanmış mı, neydi kim bilir."

"Bu üssün adamları mıydı bunlar?"

"Zannetmem efendim. Yani benim tanıdığım, daha önce de gördüğüm insanlar değildi."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Hayır, ama tahmin edebilirim. Nezarethanenin ne tarafta olduğunu sordulardı bana. Ben tarif edince, o yana doğru gittiler."

"Teşekkür ederim asker! Lütfen bunları kendine sakla. Çok gizli bir iş bu." "Baş üstüne efendim."

On dakika kadar sonra Corwin Beyaz Saray'daydı. Batı kanadında Başkanına raporunu veriyordu,

"Başkanım, üssün nezarethanesi etrafında dolaşıyor görünmek istemedim," diye anlattı. "Zaten oldukça tanırlar beni oradakiler. Birçok merasimler dolayısıyla o üssün subaylarıyla yakın işbirliğim olmuştur."

Lyman, "Bir fikrim var," diye atıldı. Sonra telefonu açarak, Esther'e Casey'in evini bulmasını söyledi.

Lyman, "Alo," diye seslendi; "ben Jordan Lyman. Herhalde Bayan Casey olacaksınız. Jiggs'le görüşebilir miyim, lütfen?"

Lyman telefonu eliyle kapayarak gülümsedi. "Bizim başımız dertte olabilir, Art, ama Albay Casey'i derdinden kurtardık sayılır. Telefonu açtığında hiddetinden ısıracak sandım beni de, fakat kim olduğumu söyleyince, az kalsın dilini yutacaktı. Peki, efendim derken, sesi eriyip akıyordu yumuşaklığından sanki."

Corwin, "Benim polislik hislerim Albayın bize o New York yolculuğu hakkında her şeyi tam anlatmadığını söylüyor," diye başladıysa da o sırada Lyman tekrar konuşmaya başlamış olduğundan sustu.

"Jiggs, Art, senin arkadaşının Fort Myer'deki hapishanede olduğunu tespit etmiş zannedersem. Bir Binbaşıyla bir çavuş alıp götürmüş galiba, diyor. Bunu tahkik edecek arkadaşların var mı orada?.. Âlâ, olabilir zannederim. Evet, lütfen! Sonra da bana haber verirsin hemen, değil mi?"

Birkaç dakika sonra Casey telefon etti. Lyman, "Bir dakika, Jiggs," diye onu kesti, "anlattıklarını Art'ın da dinlemesini istiyorum," deyip Corwin'e paralel telefonu işaret etti.

Casey; "Corwin, çok iyi tahmin etmiş," diyordu. "Myer nezarethanesindeki nöbetçi çavuşu aradım, Albay William Handerson'un hâlâ orada olup olmadığını sordum. Çavuş evet deyince, kendisinin savunmasına memur edildiğimi, ne suçtan hapsedilmiş olduğunu sordum. Çavuş suçunun deftere işaret edilmemiş olduğunu, fakat kendisini getiren binbaşının kaçak muamelesi yapılmasını söylediğini bildirdi. Albayın kendi komutanının sözlü emriyle oraya kapatılmış olduğunu ve komutanın adının da Broderick olduğunu öğrendim."

"Teşekkür ederim, Jiggs. Korkarım ki, başladığımız yere döndük yeniden. Fakat nereye kapatılmış olduğunu öğrendik hiç olmazsa. Fazla gürültü uyandırmadan onu oradan çıkarmanın bir yolu var mıdır?"

"Zannetmem, efendim. Fakat orada emniyette olacağını tahmin ederim."

"Hemen buraya gelsen iyi olur, Jiggs. Bir an önce bir şeyler yapmaya karar vermemiz lâzım gelecek galiba."

Lyman telefonu kapatırken Corwin'e döndü.

"Art, sen hemen Pentagon'a dönüp Scott'un peşine takılsan iyi edersin. Mümkün olursa bugün öğleden sonra gideceği her yeri öğrenmek isterim. Her yarım saatte bir de Esther'e telefon edip teması elden bırakma. Bakarsın, acele sana ihtiyacımız olabilir."

"Emredersiniz, efendim."

Corwin gidince, Lyman ofisinden çıkarak küçük asansöre binip üçüncü kata çıktı. Clark, çatı katındaki misafir odalarından birinde hâlâ uyuyordu. Başkan yavaşça kapısını vurdu.

Başını hafifçe araladığı kapıdan içeri sokarak; "Ray," diye seslendi. "İn aşağı artık, olur mu? Silahlarla karşı karşıya gelmeye başladık bu işle. Çalışma odasındayım ben."

Clark aşağıya indiği zaman gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ve hâlâ esniyordu. Fakat ödünç aldığı ufacık harflerle J. L. markalı temiz beyaz gömlek giymişti sırtına.

Lyman, Todd ve Casey hep birlikte jambonlu sandviç ve sütle kahvaltı ediyorlardı. Başkan neşesizdi. Clark hiç olmazsa yeniden bir şeyler yemeğe başladı ya, diye düşündü. Trimmer masanın altında, bacaklarının arasındaydı.

Lyman'ın uzattığı tabağı reddeden Clark; "Teşekkür ederim," dedi. "Bir fincan kahve isterim ben."

Ötekiler de kahvaltılarını bitirince, Lyman önündeki tabağı ileri itti.

"Ray, Albay Handerson'u bulduk, diye haber verdi. Fort Myer'deki nezarethanede hapis. Saat dokuza doğru senin evden kaçırıldı ve Albay Broderick'in emri üzerine nezarete alındı. Jiggs orada emniyette olacağı kanaatinde. Zaten yapacak başka bir şeyimiz de yok şimdilik."

Clark elindeki kahve fincanını bıraktı. "Biliyor musun," diye konuştu; "ötekiler de bir hayli paniğe kapılmaya başladılar. Pek akıllıca becerilmiş bir iş değil bu. Aranılabileceği ilk yere tıkmak da ayrı bir gaf hani."

"Asker kafasının tipik bir örneği." diye lâfa karıştı Todd. Her zamanki gibi iğneli konuşmuştu. Casey oturduğu yerde biraz kıpırdanınca, Maliye Bakanı ona doğru döndü; "gayet tabii bundan arkadaşımızı tenzih ederim."

Lyman pipolarından birini eline almış, konuşmadan içinde kalmış olan tütünü silkmeye çalışıyordu.

"O kadar olur artık," dedi. "Scoott'un adamları da özel casusluk eğitimi görmediler ya; hükümete karşı tertibe girişilerse de, amatör çoğu." Bir kibrit çakarak piposunu yaktı. "İşin içine hatır karıştı. Bu da onları o derece gafil avladı ki, âdeta 'irticalen' yapıverdiler bu sonuncu işi."

"Biz de öyle," diye atıldı yeniden Todd; "hemen şimdi başlamalıyız ne yapacaksak."

"Öyle, başlamalıyız. Daha fazla geciktiremeyiz artık."

"Âlâ," dedi Maliye Bakanı. Casey'e, Todd biraz fazla ukalaca konuşuyor gelmişti. Fazla kendini beğenmiş davranıyordu.

Başkan; "Hemen bu akşam tatbik mevkiine koyabileceğimiz bir plan hazırlayabiliriz. Fakat her adımı büyük bir titizlikle ve dikkatle düşünmemiz, yapacağımız her hareketin doğurabileceği her sonucu hesaba katmamız lâzım. Bence yanlış bir tek adım her şeyi mahvetmeye kâfi gelecektir. Aslına bakarsanız, ne yaparsak yapalım başarıya ulaşacağımız hakkında çok şüpheliyim ben."

Todd; "Olur mu, Başkanım?" diye atıldı. "Böyle söze başlanır mı hiç!" Fakat çalan telefon sesi sözünün sonunu getirmesine bırakmadı onu.

Telefonu Lyman açtı, bir süre dinledikten sonra; "Peki, bağlayın," diye seslendi.

Sonra ötekilere döndü.

"Barney Rutkowski" diye fısıldadı. "Colorado Springs'ten, komuta hattından arıyor."

On Yedinci Bölüm

CUMA ÖĞLEDEN - SONRA SAAT 13.30

GENERAL Bernard Rutkowski, kepini hafifçe yana eğmiş olarak, tünel boyunca yürüyordu seri adımlarla. Kısa, tombul vücudu yürürken âdeta yuvarlanır gibiydi. Kocaman kocaman yanakları da aşağı yukarı sallanıyordu. Şapkasının iyice parlatılmış sarıları ve düğmeleri tepeden gelen ışığın altında pırıl pırıldı.

Washington'da öğleden sonra 13.30'du ki, Colorado'da sabahın 10.30'u oluyordu bu. Burada, Cheyene Dağları'nın yarım mil içinde geceden farksızdı ortalık. General Rutkowski, Kuzey Amerika Hava Savunma Merkezi'ndeki günlük teftişini yapıyordu. NORAD'ın komutanı olarak, memleketin hava savunmasının temelini teşkil eden merkezde teftişsiz bir gün bile geçirmezdi. Yalnız teftişlerinin saatlerini, eratın her zaman için hazırlıklı olmasını sağlamak maksadıyla, her gün birbirinden farklı vakitlere düşürürdü.

Bugün, dışarıda ağızdan ana tünele kadar ve normal bir anayol genişliğindeki yarım millik mesafeyi ciple geçmişti. Ana tünelin ağzına gelince arabadan atlamış, harekât merkezinin bulunduğu üç katlı çelik bloka kadar olan geri kalan mesafeyi yürümeyi tercih etmişti.

Merkezden içeri girerken, kapıdaki nöbetçi öylesine sert bir selâm çaktı ki, kolu havada ıslık çalmıştı sanki. Rutkowski; iki katta kırk kişinin çalıştığı bu tiyatro salonuna benzer yerde ilerledikçe başka nöbetçilerin yanından geçiyor, başka selâm verenlere karşılık veriyordu. Burada çalışanlar, Kuzey Amerika semalarından geçen her güdümlü

merminin, her peykin, her uçağın yerini tespit eder; her an, her hareketini takip ederlerdi.

General üst kata, balkona çıkarak, üzerinde numaratörlerin, telefonların, çeşit çeşit düğmelerin ve kolların bulunduğu bir konsolun arkasındaki yerini aldı. Nöbetçi kontrol şefi Albay Francis O'Malley sandalyesinden fırlayarak, esas vaziyeti aldı.

Rutkowski, "Rahat ol, Frank," dedi. "Herhangi bir şey var mı bugün?"

O'Malley nöbeti yardımcısına bırakarak, Generalin yanındaki koltuğa çöktü. Önlerinde dev bir radar ekranı vardı. Reklamcılardan birinin taktığı "Inconomara" adıyla anılan bu perdenin üstünde batı yarımküresinin semalarında hareket eden her cismin yerini tespit etmek mümkündü. Yüzlerce hava alanı, askeri üs ve benzeri yerlerden devamlı olarak gelen ve doğrudan doğruya elektronik bir beyne aktarılan telgraf, telefon mesajı ya da teleprint haberleri, ekranın üstündeki şekilleri birkaç saniyede bir değiştiriyor, yeni durumlara göre cisimlerin yerlerini değiştiriyordu.

O'Malley; "Bir şey yok, efendini, diye cevap verdi "Bir süre önce basit bir patlama tespit ettik, ama bunun Vandenberg üssünden bize daha önce haber verilmeden atılmış bir iki füze olduğunu hemen tespit ettik. Bazen böyle son saniyelerini sayarken bize de geçirmiyorlar haberi, sonradan bildiriyorlar. Haberimiz olmadan şaşırtıyor bizi."

"Öyle şey olur mu hiç? Adamakıllı haşlayıverseydin şöyle."

O'Malley yarı karanlıkta hafifçe gülümsedi.

"Merak etmeyin, efendim. İyice benzettim. Vandenberg'deki kontrol neye uğradığını şaşırmıştır Allah bilir!."

Rutkowski bu genç subayı severdi. Hava Akademisi'nin ilk mezunları yavaş yavaş komuta mevkilerine gelmeye

başlamışlardı ve Rutkowski'ye göre bunların her biri, West Point'ten mezun olup da sonradan Hava Kuvvetlerine geçmiş subayların hepsinden üstündü. 'Bu gençler sapına kadar havacı,' diye düşünüyordu. Akademinin İlk yıllarında havacılığın bütün ruhu âdeta burguyla içlerine aşılanır; her şey burunlarından gelene kadar çalıştırılır, koşturulur, azarlanır, hâsılı gerçek bir havacı olamayacaklar ayıklanana kadar uğraşılırdı. Geride kalıp, mezun olanlar zeki, pırıl pırıl zekâlı ve havacılığa âşık birer subay olarak çıkarlardı. 'Bir hava subayından daha fazla ne bekleyeceksin' derdi Rutkowski.

O'Malley'in yerine geçmiş olan Binbaşı başıyla işaret etti. Albay izin isteyerek kontrol masasının başına yürüdü. Binbaşının uzattığı bir kâğıdı alarak, Rutkowski'nin yanına döndü.

Rutkowski kâğıt parçasını O'Malley'in elinden aldı Teleteypten kesilmiş bir sarı kâğıttı bu. Üzerinde yazılı olanları okudu:

O'MALLEY
NORAD
NAKLİYE UÇAKLARI BEŞ SIFIR MİL DIŞARI
HAREKET EDECEK STOP
HEDEF GİZLİDİR - THOMAS HAREKÂT SUBAYI
BRİGGS HAVA ÜSSÜ

Rutkowski; "Bunlar neyin nesi, Frank?" diye sordu.

"Ben de bunu soracaktım sizden, efendim. Çarşamba gecesi Fort Braggs'daki Pope hava üssünden kalkacak olan on iki ağır nakliye uçağının uçuşu için klerans istediler. El-Paso'daki Briggs üssüne gidecekleri bildirildi. Fakat uçaklar oraya gitmeyip, daha kuzeyde bir yere indiler. Briggs üssüne inmeleri gereken zamandan on dakika fazla uçtular ve biz ekran üzerinde kendilerini takip ettik. New Mexico çölünde bir yerde ekrandan kayboluverdiler."

"Nasıl uçak bunlar?"

"Büyüklükleri ve hızlarına göre, bizim kontroller bunların olsa olsa K-212 tipi ağır nakliye uçakları olabileceğini hesaplamışlardı," diye cevap verdi O'Malley. "Nitekim böyle oldukları da anlaşıldı."

"Hava indirme manevrası mı yapılıyor?"

"Başka bir izahı yok bunun, Generalim. Ama bizim haberimiz olmadan koca koca uçaklar kalkıp Allah'ın çölünde kim bilir nerelere iniyor. Olacak iş değil bu!"

"Böyle bir şey daha önce hiç oldu mu, Frank?"

"Şey, oldu, efendim. Çarşamba gecesine kadar haberim olmadığı halde o gece böyle bir şeyin daha önce de olduğunu öğrendim. Briggs ile Holloman Hava üssünün arasında bir yerde tek bir uçak inip kalkmış birkaç sefer. Fakat geçen ki on ikilik filo ortaya çıkana kadar pek önem vermemişler bunlara."

"Bir yerden soruşturup bir şeyler öğrendin mi?"

"Ettim, efendim, hem Pope'dan hem de Briggs'ten sordurdum. Pope'daki harekât subayıyla bizzat konuştum telefonda. Bana Briggs hava üssüne gidecek olan on iki K-212 nakliye uçağının bu harekâtı için ellerinde bir plan ve klerans olduğunu bildirdi. Briggs'e gittiklerini de sadece tahmin olarak söyledi, emin değilmiş tam nereye gittiklerinden. Bu uçuş hakkında fazla bir bilgi yok ellerinde. Sonra Briggs'dekileri aradım. Onlar da pek bir şey bilmiyordu. Uçaklar onların üssüne beş on mil kala bir yerde frekanstan çıkmış, nereye gittiklerini takip edememişler."

Rutkowski elindeki kâğıda vurarak; "Pekâlâ, bu mesaj neyin nesi öyleyse?" diye söylendi.

"Bu sabah Briggs'den telefon ettiler, yarın sahalı saat 07'de otuz uçaklık ikinci bir K-212 filosunun geleceğini

bildirdiler. Briggs'deki harekât subayı Thomas'a uçakların nereye ineceklerini sormuştum. Bu mesaj bu sorumun cevabı olarak geldi."

Rutkowski teskereyi bir süre daha tetkik ettikten sonra, Albaya uzattı.

"Herhalde Washington'dan gelen bir emirledir, Frank. Gerisini ben sorar, sana haber veririm. Fakat emin misin, durup dururken çölde kayboluverir mi uçaklar? Hava savunma işini bize emanet ettiklerine göre, bizden gizli işler olur mu hiç? İyi ki haber verdin."

General büyük salondaki dolaşmasına devam etti. Bir ara kontrol masasında O'Malley ile birlikte vazife gören Kanadalı Subaya merhaba demek için durdu. Sonra alt kata indi, orayı da şöyle bir gözden geçirdikten sonra dışarı çıktı.

Yarım saat sonra tekrar, Colorado Springs'te, merkez üsten kilometrelerce uzaktaki dairesinde, masasının başındaydı. Barney Rutkowski bir puro yakarak, karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan Colorado haritasını tetkike başladı.

Kızmıştı. Bu işte profesyonel kabiliyetleri, meslekî şeref söz konusuydu. Kitapta yazıldığına göre, uçuşları ne kadar kısa sürerse sürsün; Amerika semalarında uçacak bilcümle dost uçak, balon, güdümlü mermi ya da benzeri vasıtaların uçuşlarından çok önce kendilerine resmen bildirilmiş olması gerekirdi. Ara sıra bu kaidenin ihlal edildiği olurdu tabii. Ufak özel uçakların bir tarladan kalkıp bir başkasına konduğunu yakalarlardı sık sık; ama kocaman on iki jet nakliye uçağı... Hem de Hava Kuvvetlerine ait uçaklar!

Üstelik gizli bir yere inmiş olmaları! İşte bu onu deli ediyordu. İki yıl önce Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Hardesty'yle araları birazcık bozulmuştu; fakat bu bir sebep olamazdı. NORAD'ın haberi olmadan bu derece gizli

tutulan bir üssün kurulmuş olması da akıl alacak bir iş değildi. Olamazdı böyle bir şey! Birtakım gizli üslere inip kalkan uçaklar olduğu sürece kendilerine emanet edilmiş olan hava polisliği görevini nasıl yerine getirebilirlerdi? Bir süre önce Kuzeyde peyk araştırmaları yapacak olan Alberta üssünün kurulduğu sırada da böyle bir şey olmuştu da, Hardesty onunla birlikte gayret etmiş, meseleyi Ortak Kurmay Heyeti'ne kadar götürmüş ve sonunda kazanmışlardı. Ocak ayının başında Ortak Kurmay Heyeti bir karar almış ve gizlilik derecesi ne olursa olsun, uçan herhangi bir şeyle ilgisi bulunan bütün üslerin NORAD komutanlığına haber verilmesi gerektiğini her yere bildirmişti. Şimdi biri bu karara aldırış etmiyor, hiçe sayıyordu.

Rutkowski bu New Mexico işini düşündükçe hiddetinin arttığını hissediyordu. Zaten asabi yaradılışlı bir insandı. İçindeki bir ses, 'aç şu telefonu, Washington 'da Hardesty'yi bul, ne haltların olup bittiğini sor,' diyordu. Fakat askeri hizmette geçen uzun yıllar ona ne kadar kızarsa kızsın, ne kadar hiddetli olursa olsun, hiçbir zaman normal kanallardan dışarı çıkmamayı öğretmişti. 'Yapılacak iş, Fort Braggs'daki Tommy Hasting'i bulmak,' diye düşündü. Aslında bu tip nakliye uçakları Taktik Kuvvetlerine aitti, bu yüzden soruşturmaya bundan başlamak iyi olacaktı. Ama Tommy'yi iyi tanır ve severdi, onun vereceği birtakım ilginç haberler olabilirdi. Sekreterine seslendi:

"Bana North Carolina'da, Fayetteville'deki Fort Braggs üssü hava indirme tümen komutanı General Thomas R. Hasting'i bulun!"

Rutkowski beklerken duvardaki haritayı tetkike devam ediyordu. Telefon çaldığı zaman, sönmüş olan purosunu ağzının kenarına sıkıştırdı.

"Tommy! Ben, Barney Rutkowski. Söyle bakalım arkadaş, sizin bu K-212'ler ne tarafa gidiyor böyle? Havadaki her şeyi kontrol altında tutmamız lâzım bizim, biliyorsun; ama sizin bu uçaklar bizim çocukların işini güçleştiriyormuş. El Paso'dan biraz ileride gözden kayboluyorlarmış teker teker."

General Hasting'in sesi sakin ve telâşsızdı.

"Valla, ben de bilmiyorum, Barney. Biliyorsun, bunlar bizim çocuklardan değil. Hava kuvvetlerine ait, yani sizin kendi mallarınız. Benim onlarla olan tek ilgim, pilotlarını yedirip içirmek, yatırıp kaldırmaktan ibaret.

"Biliyorum Tommy. Bana bu kitabi lâfları okumayı bırak Allah'ını seversen. İşçi sendikası Başkanı gibi konuşuyorsun âdeta. Biliyorsundur pekâlâ bunların ne yaptıklarını. Kendi dükkânından çıkan malın ne olduğunu da bilmez mi insan, yani?"

"Bana bak Barney, sıkıştırma beni bu konuda. Bu gizli bir manevra. Tam cevabını almak için benden çok yukarılara çıkman lâzım."

"Eyvallah, arkadaş! Günün birinde sen de benden bir şey istersen bir sesleniver, yeter." Rutkowski'nin sesinde tariz doluydu.

"Barney!" Hasting'in sesi birazcık yaralı çıkmıştı.

"Ne zaman istersen Tommy," diyerek telefonu kapattı Rutkowski.

NORAD komutanı bir an keyifsiz keyifsiz telefonunu seyrettikten sonra, direkt hattan harekât subayını aradı.

"Frank," dedi; "bu uçakların bu gece ya da yarın o acayip yerde olacaklarını mı söylemiştin?"

"Aslında cumartesi sabahı Dağlık Bölge saatiyle 07'de orada olacaklardı. Fakat Briggs'ten ikinci bir mesaj aldık, bu gece 23'e alınmış gelişleri."

"Bu iniş pistinin nerede olabileceğini hesapladınız mı?"

"El Paso'ya oldukça yakın bir yerde. Uçaklar, Briggs frekansından elli mil doğudan çıkıp, kuzeydoğuya sapıyorlar. Onları kaybettiğimiz noktaya kadar birkaç dakika bu istikamette gidiyorlar."

"Eyvallah Frank!" dedi Rutkowski. İyice zıvanadan çıkmıştı artık. İnanılır şey değil. Bir adamın omzuna dört yıldızı takıp, memleketin hava savunmasının bütün sorumluluğunu üstüne yıktıktan sonra bile, bir kısım bilgiyi ondan gizli tutmak olur muydu? Hele bu dışarıda bırakılan adamın Barney Rutkowski oluşu hiddetini bir kat daha artırıyordu.

Telefonu açtı. Sekreterine söylemeye bile lüzum görmemişti. Hava Kuvvetlerinin Washington'daki merkezine bağlı direkt telefonda General Hardesty'yi buldu.

"Ben Rutkowski, Generalim," diye söze başladı. "Başım dertte biraz. Sizin oradaki bürokratların bir kısmı memleket meselelerinin bazılarında bana güvenilemeyeceği kanaatinde sanırım."

"Yavaş ol, Barney. Sakin ol!"

Rutkowski, Hardesty'nin tek bir kırışığı olmayan dümdüz yüzünü, kumral saçlarını gözlerinin önünde görür gibi oluyordu.

"Öyle," diye itiraz etti Rutkowski. "Havada uçan bazı şeylerden haberim olmadan Hava Savunma Komutanlığını idare edebileceğimi sanıyor oradaki eşşoğlunun biri."

"Başından anlat bakalım, derdin ne Barney?"

"Şu. Bu gece, El Paso civarında bir yerdeki gizli bir üsse otuz kadar nakliye uçağı gidecekmiş Pope hava üssünden. Bize hiçbir haber verilmiyor bununla ilgili olarak. Üstelik uçakları çölün üstünde bir yerde gözden kaybediveriyoruz."

"Sen de bunları hava korsanı sanmadın herhalde?

"Bırakın şimdi, Generalim, mesele bu değil. Bu işi ya kitabına uygun bir şekilde işletiriz ya da bırakırız

Hardesty onu yatıştırmaya çalıştı.

"Tabii, kitabın yazdığına göre hareket ediyoruz, Barney, fakat bu harekât için endişe etmene lüzum yok. Bunların dost uçaklar olduğu muhakkak. Fort Braggs'tan geldiğini biliyorsun. Ben senin yerinde olsaydım, onların gözden kaybolduğu son birkaç mili yutar, sesimi çıkarmazdım."

"Çöldeki bu gizli üssün ne olduğunu biliyor musunuz ?"

Hardesty bir an sustu. Sonra dikkatle seçildiği belli kelimelerle, biteviye bir sesle konuşmaya başladı yeniden.

"Bu işi burada bıraksak, daha iyi olur, Barney. Bazı işlerdeki gizliliğin çeşitli dereceleri olur, bilirsin. Bunlar hoşumuza gitmez ama yine de varlığına alışmamız şarttır."

"Yani, benim bunu bilmemem gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Onu ima ettiniz, Generalim. Şayet politika buysa, benim için ölmüştür bu iş. Karanlıkta oturarak iş göremem ben."

"Özür dilerim, Barney," derken Hardesty'nin lâfı kapatmak istediği anlaşılıyordu.

"Pekâlâ," diyerek sözü kesti Barney, "hoşça kalın !"

Artık iyice olmuş, dumanı başından çıkmaya başlamıştı. Purosunun izmaritini tablaya basarak darmadağın etti. Pencerenin dışındaki derece sadece yirmi ikiyi gösterdiği halde, müthiş bir sıcaklık basmıştı. Ceketini çıkarıp, gömleğinin yakasını gevşetti. Daha üç dört ay önce dördüncü yıldızı almış olan Hardesty onu çiçeği burnunda bir genç subay gibi tehdide kalkışıyordu. Kendisi burada, Hava Kuvvetlerinin üçüncü önemli komuta mevkiinde otururken, Washington'da onu ekarte etmeye çalışıyorlardı. 'Acaba Omaha'daki SAC

komutanı Ted Daniel bu üs ve gece yapılacak uçuşlar hakkında bir şeyler biliyor mu?' diye düşündü. Daniel'e telefon etmek üzereyken, vaz geçti. Şayet Daniel'in de haberi varsa bu işten, meseleyi kendisi için daha dayanılmaz hale sokmaktan başka faydası olmayacaktı.

'Allah kahretsin!' General Scott'un etrafındaki bu adamlar son zamanlarda o derece politikaya karışıp, milletlerarası meselelerle uğraşmaya başlamışlardı ki, askerî işlerin ne yolda yürütülmesi lâzım geldiğini bile düşünemiyorlardı. Rutkowski, bir puro daha yakarak, yaylı koltuğunda arkaya doğru yaslandı. Garip bir işti bu. Lyman'ın salı gecesi ve çarşamba sabahı ona telefon edip çağırarak o şekilde konuşması. Hem de biraz acayip bir konuşmaydı hani. Sonra ne diye telefonda aynı şeyleri konuşabilecekken, onu ta Washington'a çağırmıştı Başkan? Oraya vardığı zaman da, Lyman, her ne ise asıl konuya girmeden hep etrafında dolanarak konuşmuştu kendisiyle. Onun tarzı değildi bu pek.

Fakat Başkanın ricasını yerine getirmiş, Amiral Palmer'i konuşturmuştu. Ondan sonra şimdi, Başkan bir gizli üssün kurulmasını emrediyor ve bunu bilenlerin listesine onun adını dahil etmiyordu. Bu, bir insana yapılır şey değildi doğrusu, hele önemli bir göreve getirilmiş bir adama karşı. 'Evet,' diye tekrarladı kendi kendine; önemli bir görev yapmakta olan bir insana yapılmazdı.

Pekâlâ, Başkan kendisini özel olarak aradığına göre, o niçin Başkanı özel olarak aramasındı? Rutkowski formalitelerden pek fazla hazzetmediği gibi, üstleriyle rahatça konuşamayan subaylara da kızardı. Fakat bu biraz farklıydı. Lyman bir çeşit gizli bir tatbikat hazırlatmış ve bundan kimlerin haberdar olacağını kendisi tespit etmişti. Başkan eninde sonunda bir sivildi ve böyle bir durumun NORAD'dan saklanmasının bu teşkilâtı ne derece zor bir duruma düşürmüş

olacağını hesap edememiş olabilirdi. Çok tehlikeli bir işti. Tehlikeli mi sadece? Resmen intihar olabilirdi bunun sonu.

Kararını vermişti. Doğrudan doğruya Beyaz Saray santraline bağlı olan beyaz telefonu kaldırdı. NORAD'da geçirdiği iki yıl boyunca bir defa bile kullanmamıştı bu telefonu. Sadece teçhizat testleri yapılması maksadıyla birkaç sefer çalışmıştı o kadar. Telefonu kaldırır kaldırmaz cevap geldi.

"Beyaz Saray."

Rutkowski; "Başkanı istiyorum lütfen," dedi. İşin hararetini almıştı biraz. Özel kodu kullanacak olsaydı, bu bir savaş çıktığı manasına gelecekti. Normal bir konuşma sadece işin çabukluğuyla önemini ifade ederdi. Buna rağmen Başkan'ın bağlanması birkaç saniye sürdü.

"Hayrola Barney?" diye sordu Başkan.

"Özel bir şikâyetim var, Başkanım. Bununla beraber bence önemli olduğu için sizi aradım, aksi halde rahatsız etmezdim. Geçen gün söylediklerinizden edindiğime göre, benim açık konuşmamı arzu etmiştiniz."

"Başka türlüsünü beklemiyordum zaten."

"Tamam, Başkanım. İşte açık konuşuyorum. Bu askeri birlik nakliyesi işini planlarken, bizim teşkilâta haber verilmemesi kararınızla bence büyük bir askeri hata işlenmiş oluyor, efendim, ayrıca bize haber vermeden çölde uçuş pisti olan bir üssün kurulmasına izin vermeniz de yanlış bence."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu söylediklerini biraz daha genişletir misin Barney?"

"Tabii, efendim. NORAD'ın tam verimli çalışabilmesi için bu yarım küre semalarında uçan her dost cismin hareketinden haberdar olması şarttır. Siz bir operasyona girişirken bizi bunun dışında bırakacak olursanız, bütün sistem hiçbir işe yaramaz hale gelecektir."

"Barney, bu meseleyi konuşmadan önce bana söyler misin lütfen, bunu nasıl ve nerede öğrendin?"

"Tabii söylerim. Bizim buradaki her nöbetçi subaya aşılamaya çalıştığımız bir prensip vardır. Gördüğü her şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmak. Benim kontrol subaylarımdan biri, çarşamba gecesi ilk uçuşu tespit etmiş Uçaklar El Paso istikametinde giderlerken, birden Kuzeydoğuya dönüp biraz sonra da gözden kaybolmuşlar bizim radar ekranı üzerinde. Bunun ne olduğunu çeşitli yollarda anlamaya çalışmış, bir sonuç alamayınca da işi bana intikal ettirdi."

"Birinci uçuş mu?" dedi Başkan. "Yani, daha sonra bir daha mı olmuş?"

"Evet efendim. Belki biliyorsunuzdur. Bu esrarengiz uçaklardan otuz tanesi daha bu meçhul üsse gelmiş olacak 07'de, yani yarın sabah saat 7'de. Biraz önce öğrendiğime göre de bunların hareketi bu gece saat 23'e alınmış."

"Bu gece 23'e mi?"

"Evet, efendim."

"Bir dakika bekler misin lütfen, Barney? Telefon bir anda kapatılmış gibi oldu. Rutkowski, Başkanın eliyle telefonun ahizesini kapamış olacağını tahmin etti. Herhalde o telefon ettiği zaman General Scott ya da bir başka ilgili subay bu meseleyi görüşüyor olacaktı Başkanla Rutkowski sönmüş olan purosunu tablaya basarak bekledi. Biraz sonra Başkan'ın sesi yeniden duyuldu.

"Barney, çok önemli bir nokta ortaya çıktı. Çok nazik bir askeri mesele bu. Ve senin öğütlerine ihtiyacım var. Buraya gelebilir misin? Hemen şimdi ama."

"Gelebilirim zannederim, efendim. Ama telefonda halledilemez mi acaba?"

"Edilemez. Seninle bizzat karşı karşıya görüşmem lâzım."

"Emredersiniz, efendim. Başkanım, yalnız bu nakliye uçakları ne olacak?"

"Meselenin bir kısmı da bu zaten. Ne zaman gelebilirsin?"

"Havaalanlarına gidiş geliş dahil, sanırım ki, üç saat sonra orada olabilirim Başkanım. Sizce uygun mu?"

"Mükemmel, Barney, mükemmel! Dur bir dakika." Başkan bir daha telefonun ağzını kapattı ama bu defa önceki kadar uzun sürmedi. "Barney, hızdan daha önemli olan, gizli kalması bunun," diye devam etti. "Tek başına uçabilir misin, yani kendin kullanıp gelebilir misin uçağı?"

"Tabii," diye cevap verdi Rutkowski, "Zaten uçuş süremi doldurmam lâzımdı. Avcı jetlerinden birini alırım; yalnız arada yakıt ikmali yapmam icap eder bir yerde, onun için dört saat sonra oradayım."

"Bol bol vaktimiz olur. Şimdi dinle, Barney. Bunun özellikle gizli kalmasını istiyorum. Nereye gittiğini kimseye bildirme, lütfen. Andrews alanına indiğin zaman da bir şeyler uydur. Ne bileyim, Maryland'daki hasta bir akrabanı görmeye gittiğini falan söyle, bir mazeret bul. Buraya geldiğinden başka ne söylersen söyle. Sonra bir taksiye atla ve Beyaz Saray'ın Doğu girişine yanaş. Kapıdaki nöbetçiye haber verdirtirim ben. Mümkünse sivil giyin."

"Emredersiniz, efendim," diye cevap verdi Rutkowski. Biraz şaşırmıştı ama Başkan da daha fazla bilgi vermedi.

"Okey, Barney, akşama görüşürüz."

"Tamam, efendim."

General Rutkowski dalgın dalgın sandalyenin arkasındaki ceketini alıp, kolunun birini soktu, "Vay canına!" diye söylendi kendi kendine. Kravatını düzeltip kapıdan dışarı çıktı, dudaklarının arasında hafif bir ıslık vardı.

* * *

JORDAN LYMAN telefonu kapatınca döndü, odada bulunan üç erkeğe baktı. Bir süre hiç sesini çıkarmadı Gözleri onların çok ilerisinde bir yere takılmış, onu seyrediyor gibiydi. Ray Clark, arkadaşını hiçbir zaman bu kadar yorgun, bu kadar hüzünlü ve bu derece yabancı ve uzak görmemişti. Gözlerinde bir zafer ışığıyla, Christopher Todd, Başkan'ı dikkatle takip ediyordu. Ötekilerin aksine Casey, bakışlarını Başkan'dan öte yana çevirdi. Washington Anıtını seyre başladı.

Şehrin üstünde bir uçak dolaşıyordu. Büyük manolya ağacının tepesine bir küçük kuş tünemişti. Şakırtısı açık pencereden ta içeri doluyor, odanın sessizliğini bozuyordu.

Lyman ellerini ceketinin cebine sokmuş dudaklarını ısırmıştı. Konuşmaya başladığı zaman sesi yaşlılığın verdiği yorgunlukla doluydu.

"Bu gece harekete geçmemiz lazım," diye söylendi "Fazla vaktimiz kalmadı."

Clark, "Yanı başındayız, Başkanım," diye cevap verdi."

"Dualarım kabul olur inşallah," dedi Lyman. Clark'ın söylediklerini hiç duymamış gibiydi.

Todd onun dalgınlığını dağıtmak istercesine sesinin perdesini yükseltmişti: "Başaracaksınız, Başkanım," diye atıldı. "Kesin ve tam zamanında hareket edebilirsek, hepsinin üstesinden geleceksiniz."

Lyman'ın yüzüne yayılan gülümseme, hoşgörü ve yakınlık doluydu. Ayağını hafifçe halıya sürtüyordu.

"Bu gece kazanan olmayacak, Chris," dedi "Sadece memleketteki huzurun bozulmamasını temenni edelim yeter."

Derin bir uykudan uyanmakta olan bir insan gibi başını salladı Başkan, sonra geniş koltuklardan birine oturdu.

"Pekâlâ," dedi. "İşimize bakalım."

"Benim görüşüme göre," diye atıldı hemen Todd; "başlangıçta yapılacak üç şey vardır. Birincisi, Scott'u buraya çağırıp, derhal işine son vermek. İkincisi bütün birliklere imzanız tahtında birer mesaj göndererek, istifayı bildirmek ve hepsine sizin yazılı talimatınız olmadıkça önümüzdeki kırk sekiz saat içinde hiçbir birliğin bulunduğu yerden kımıldamayacağını emretmek. Üçüncüsü, General Rutkowski'yi o üsse gönderip, derhal dağıtılması için gerekli işlemi yapmasını söylemek."

Lyman, Casey'e çevirdi başını. "Jiggs?"

"Ben en çok radyo ve televizyon programlarını kapatacak olan düğmeden endişe duyuyorum, efendim," diye cevap verdi Casey. "Bence birinin Mount Thunder'e gidip, sizin General Garlock'a hitaben yazacağınız bir mektubu kendisine vermesi lâzım. Bu mektupta sizden yeni bir emir gelene kadar ticari radyo ve televizyon programlarına kesinlikle el sürülmeyeceği açıkça yazılmalı."

Lyman bir an düşündü. Todd'a; "Bence Barney'i New Mexico'ya göndermemize lüzum yok," dedi. "Onun burada olmasını tercih ederim. Emirlerin iletilmesiyle ilgili olarak onun bizim için yapacağı binlerce iş var. Bunların ne olduklarını ben bile bilmiyorum."

Clark, "Doğru," diye onu destekledi. "Rutkowski onların Fort Braggs'tan havalanmaması için emir verir. İtaat Divanı harbe verme tehdidinde bulunabilir emre itaat etmeyenleri; biraz ileri gitmek isterse, tabii."

"Tabii," diye devam etti Başkan. "Barney'e her şeyi anlatmalıyız. Telefondaki sesinden anladığıma göre ikna etmek için de fazla gayret göstermeye lüzum yok. Zaten deliller gün gibi ortaya çıktı artık, tereddüt edilecek hiçbir tarafı kalmadı."

Casey ellerini kısa kesilmiş saçlarında dolaştırdı şöyle bir. "Başkanım," dedi. "Bir general aleyhinde konuşmuş olmak istemem, ama General Hardesty'yi de azledecek olursanız, daha kuvvetli durumda olursunuz. Yerine General Rutkowski'yi tayin ederseniz, tam yetkiyle gönderir emirlerini gerekli yerlere."

"Ben de aynı şeyi düşünüp, öyle karar vermiştim zaten Jiggs. Yapılan bütün değişiklikleri de halka bildireceğim."

Clark, "Ama bu gece değil, Jordan," diye müdahale etti. "Yarma saklaman lazım bunları. Ayrıca, Scott'u kovduğunu söylediğin zaman, Frank Simon şak diye düşer bayılır valla."

"Zavallı, Frank! Son hafta ona hiç iyi davranamadım."

Casey hâlâ düşünceliydi. "Başkanım," dedi. İzin verirseniz bir şey daha söylemek istiyorum. Ford Braggs'taki General Hasting'e bizzat telefon edip, o uçakların hiçbirinin kalkmasını istemediğinizi emretmeniz daha iyi olacak. General Rutkowski'ye itaat etmek istemeyebilir."

Todd'un sesi biraz alaycıydı. "Ben de emirlere itaatin askerlerin kanına işlemiş bir şey olduğunu sanırdım."

Casey kıpkırmızı kesildi. "Öyledir, efendim," diye cevap verdi. "Yukarı kademede çok aniden geniş çapta değişiklik olduğu zaman, verilen emirlere itaat meselesinde ne gibi tepkilerin ortaya çıkacağını tahmin güç olur. Değişikliğe kendini uydurabilmesi için her subaya biraz vakit tanımak lâzımdır. Aksi takdirde, kimse o anda komutanın gerçekten kimin elinde olduğunu kesin olarak bilmeyebilir. Ayrıca Hasting ordudan, Rutkowski ise hava kuvvetlerindendir. Fakat emri veren bizzat Başkan olursa, kimsenin herhangi bir tereddüdü olamaz."

"Bence bu ECOMCON meselesiyle bu akşam meşgul olmaya hiç lüzum yok," diye söze karıştı Clark. "Broderick'in elinde nakliye uçağı olmazsa yerinden bile kımıldayamaz."

Todd; "Ama on iki uçağı var ya hâlen," diye atıldı. "Onların indiğini kendin gördün."

Lyman; "Bu mesele hakkında Barney'in fikrini alırız buraya geldiği zaman," dedi. "N'olursa olsun, bu gece yarısına kadar yapacakları bir şey yok orada şimdilik."

Casey; "Bir şey daha söyleyebilir miyim, Başkanım," diye söz istedi.

"Lütfen!"

"General Scott'un Preakness mesajında adı geçen komutanları teker teker arasanız iyi olur, kanaatindeyim. Kendilerine sadece alârm tatbikatının geri bırakıldığını ve yeni emrinizi beklemelerini söyleyin, o kadar."

"Bu onları dağıtır'," diye destekledi Clark. "Başkomutanın bildiğini bile tahmin etmedikleri bir tatbikatın iptal edilmesi onları şaşırtır."

"Casey'in hakkı var yine," dedi Lyman. "Chris, bunları not ediyor musun?"

Bunun cevabı açıktı. Todd, yüzü iyi bir şey yakalamış olmanın hazzı içinde, büyük bir hızla bir şeyler karalıyordu bloknotunun üstüne.

Lyman; "Şimdi hiçbir zaman olmasını temenni etmediğim noktaya geldik. Şunu söyleyeyim ki, başaracağımıza dair hiçbir ümidim yoktu benim. Pazartesine kadar memleketin bir ayaklanma havasına bürünmüş olacağından korkuyordum. Scott'u televizyona çıkmış düşünebiliyor musunuz?"

"İyi aklıma getirdin," diye söylendi Clark; "Listeye bir şey daha ekle, Chris. Başkanın RBC'nin müdürüne telefon

edip, hatırı için MacParson'un cumartesi akşamı yapacağı konuşmayı iptal etmesi lâzım."

Lyman, "Doğru," dedi. Yeniden ayağa kalkmış, pencereye doğru yürümüştü. Odadakilerle arasına yeniden bir perde gerilmişti sanki.

'Ne diye,' diye düşünüyordu; 'ne diye benim başıma geliyor böyle bir şey? Lincoln bile daha kolay karar vermek durumundaydı, zira öteki taraf daha önce ateş etmişti. Başkalarına çok kolay geliyor bu ama olmayacak. Scott millete Rusların yeniden nükleer silahlarını kurduklarını anlatacak, benim memleketin savunmasını tehlikeye attığımı, başarısızlığa uğradığımı söyleyecek. Benim cevabım ne olacak buna karşı? Onunla karşılıklı bir bağırma yarışına girecek olursam, Ruslarla savaşa girmiş buluveririz kendimizi göz açıp kapayıncaya kadar. Cevap vermesem, Kongre bir karar alıp, benim aleyhimde kovuşturmaya geçer. Bunu durdurabilecek kimse de göremiyorum Kongrede ben. O zaman kim kazanmış olur dersin, Todd?'

Lyman bakışlarını Jefferson anıtının sütunlarına indirdi. "Memleketim için titrer içim" diyen Jefferson değil miydi, diye düşünüyordu. 'Şimdi anlıyorum onun ne demek istediğini, niçin böyle söylediğini. Bu tertibin delillerini yazılı olarak ele geçirebilseydik, onu kullanır, sessizce istifaya zorlardım Scott'u. Antlaşmayı da mazeret olarak gösterirdim, memlekette kimsenin bir şeyden haberi olmazdı. Fakat şimdi? Şimdiki şartlar altında kazanma şansımız binde bir. Todd'la Casey anlayamaz bunu, Ray bile. Anlamalarına da imkân yok. Sadece Başkanlar anlayabilir bunu, Lyman. Başkan olan da sensin burada. Başka hiçbir şey yok senin için yapacak şu anda. Oh, bırak şimdi oyunu koca Jordie, işine bak sen pis pis düşüneceğine.'

Kapı sertçe çalındığında o hâlâ pencerenin önündeydi. İçeri Esther Towsend girdi.

"Affedersiniz, Başkanım. Aşağıda sizinle derhal görüşmesi gerektiğini söyleyen biri var. Adı Henry Whitney'miş." Sekreterin sesi titriyordu. "İspanya'daki Başkonsolosumuz."

On Sekizinci Bölüm

CUMA-ÖĞLEDEN SONRA-SAAT 16.30

HENRY WHITNEY, yanında kim olursa olsun, ya da hangi şartlar altında bulunursa bulunsun, heyecanlanmamayı, hislerini belli etmemeyi öğrenmişti yirmi yıllık tecrübesi sayesinde. Fakat burada, Amerika Başkanı'nın özel dairesinde, protokole riayet etmemiş bir davetsiz misafir pozundaydı. Asıl huzursuzluk veren kısmı da buydu ya meselenin. Protokole riayet etmemiş, birçok üst kanalları çiğneyip geçmişti. Bayan Towsend'in peşinden holü geçiyorlardı.

Sekreter; "Başkan, Monroe Salonu'nda bekliyorlar, dedi. Vurulmadan açtığı birkaç kapıdan geçtiler, sonunda, "Başkanım, Bay Henry Whitney geldi." diye haber verdi.

Jordan Lyman ileri doğru birkaç adım attı. Elini uzatmıştı.

"Hoş geldiniz Bay Whitney," dedi. "Sizi tanıdığıma memnun oldum."

Konsolos, "Hürmetler ederim, efendim," diye cevap verdi. Kirli gömleği, buruşuk elbiseleri ve boyasız ayakkabılarını düşünerek, şaşkın ve şapşal bir halde hissediyordu kendisini. Temizlenip, toparlanmak için bile vakit bulamamıştı. La Granja'dan Madrid havaalanına kadar delice bir yolculuktan sonra, New York'a kalkan ilk uçağa atlamış; Long Island'ı bir taksiyle geçip, Washington uçağına yetişmişti güç belâ. Dulles Havaalanında alelacele bir elektrikli tıraş makinesi gezdirmek imkânını bulabilmişti yüzünde.

Lyman; "Paul Girard'la mı ilgili?" diye kekeledi âdeta. Sesinde bir heyecan ve telâş vardı.

"Evet, efendim. Girard'la ilgili. Nasıl başlayacağımı bilemiyorum, Sayın Başkanım. En iyisi size vereyim getirdiğimi."

Whitney çantasını koltuklardan birinin üstüne koyarak açtı; içinden kıvrılmış bir gümüş sigara tabakası çıkardı.

"Lütfen içine bakın, efendim."

Lyman, tabakayı Whitney'in elinden âdeta kaparcasına aldı, açmaya çalışırken başparmağının tırnağını kırdı.

Whitney cebinden küçük bir çakı çıkardı, tabakayı onunla açtı.

Lyman tabakanın içindeki iki sayfa kâğıdı çıkardı. Uçları ve kıvrım yerleri hafifçe sararmış olan kâğıtlara başka bir şey olmamıştı. Baştaki birkaç satıra göz attıktan sonra, ikinci sayfayı çevirip imzalara baktı.

Whitney'e; "Oturun, şöyle oturun, dedi "Kusura bakmayın, önce bunu okumam lâzım.

Lyman kâğıtları alıp pencerenin ününe yürüdü, gözlüklerini takıp okumaya başladı. Bitirdikten sonra, bazı yerlerini baştan okudu.

Birden Whitney'e dönerek; "Bunu okudunuz mu?" diye sordu.

"Okudum efendim." Whitney odanın öteki ucunda, dik arkalıklı bir sandalyede gayet rahatsız bir şekilde oturmaktaydı.

Lyman, Dışişleri Bakanlığının bu memuruna, kendisi için umulmadık bir iyilik yapmış bir yabancı gibi bakıyordu. Bakışlarında açık bir memnunluk seziliyordu. Zayıf, nahif, kırmızı saçlı, ince yüzlü bir adam görüyordu karşısında. Kocaman mavi gözlerinde, bu anda Beyaz Saray'da oluşunun gerektirdiği şartlardan apayrı, büyük bir masumluk okunuyordu.

Lyman; "Ne demek istediğini anladınız mı?" diye sordu.

"Tamamen değil efendim. Sadece iki kere ikinin kaç ettiğini bilirim ben. Fakat bunun sizin için... Sizin için önemli olduğunu, elinize geçmesinin gerektiğini düşündüm. Onun için alıp getirdim."

"Bundan başkalarına söz ettiniz mi? Ya da bir başkasına gösterdiniz mi? Büyükelçinin haberi var mı?"

"Hayır efendim. Kimsenin haberi yok ve kimseye göstermedim. Belki göstermem gerekirdi, ama hiç kimseye açmadım. Sizden ve benden başka gören olmadı bunu. Bana çok gizli tutulması gerekli gelmişti. La Ganja'daki İspanyol polisinin içini açmayı düşünmüş olacağına ihtimal vermem. Büyükelçinin buraya geldiğimden bile haberi yok. Herhalde yokluğumun farkına varmışlardır şu anda."

"Yani Büyükelçi Lytle bunun hakkında bir şey bilmiyor mu?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Whitney. "Mesele şu efendim. Kazanın olduğu La Ganja'daki polis memuru enkazın arasından topladığı şeyleri doldurduğu bir kutu verdi bana. Araştırmayı yapacak olan heyetle buluşmak üzere yeniden kaza yerine dönmeden önce, şahısların hüviyetlerini tespite yarar bir şey olup olmadığını anlamak için kutudaki eşyalara bir göz atmaya karar verdim. Sigara tabakasının dışarıda hiçbir işareti yoktu. Fakat içini açınca... Şey, çıkan kâğıdı okudum ve bunun bir an önce elinize geçmesi gerektiğine karar verdim."

Lyman kâğıdı katladı, dikkatle tabakanın içine koydu, kapatıp cebine yerleştirdi. Whitney'in oturduğu koltuğa yakın bir yere bir sandalye çekerek oturdu.

"Bay Whitney, birkaç soru daha sormak istiyorum," dedi. "Ama önce Paul... Şey, bir şeyler... Bir şeyler kalmış mıydı?"

"Hayır, efendim, Pilot mahallinin dışında parçalanmamış tek ceset bile yok denebilir. Tamamen yanmış hepsi." Sonra Lyman'ın yüzündeki ifadeyi görünce ekledi. "Herhalde çok ani oldu ve çok kısa sürdü efendim, her şey. Göz açıp kapayıncaya kadar."

Lyman gözlerini pencereye doğru çevirdi. Ne garip, pencerede sanki yemin ettiği günkü kıyafetiyle Girard'ı görür gibiydi. Kirayla aldığı kocaman silindir şapkasının altında kocaman başı karşısındaydı sanki. Bu haliyle ne kadar alay etmişlerdi. Paul, karikatürcülerin görmek istediği halleri takınmaktan ayrı bir zevk duyardı âdeta. Fakat yoktu artık o, Lyman şu anda, her sabah gazeteyi açınca, ölüm ilânlarına göz atan ihtiyarların ne hissettiklerini bütün gerçekliğiyle duyuyordu.

Whitney; "Uçak parçalandığı zaman herhalde bu tabakayı elinde tutuyor olmalıydı" dedi.

"Evet, onu kurtarmış olmayı aklından geçirdi herhalde," diye karşılık verdi. Âdeta kendi kendine söylenir gibi, ağır bir sesle söylemişti bunu. "Biliyor musunuz, Whitney," diye devam etti, "Çok yakın arkadaştık biz."

"Çok üzgünüm, Başkanım."

Lyman kendini zorlayıp, öteki konulara geçti.

"Demek Büyükelçi Lytle'ye haber vermediniz?" diye sordu.

"Hayır, efendim." Whitney'in mavi gözleri Başkanın gözlerinin içine bakıyordu. Hiçbir pişmanlık yoktu bu bakışlarda. "Tabakanın içinden çıkanı okuduktan sonra, kutudaki diğer eşyaları Trans-Ocean şirketinin adamına teslim ederek doğruca Madrid'e hareket ettim ve Amerika'ya hareket eden ilk uçağa bindim. Bir... Bir temiz gömlek bile yanıma almaya vaktim olmadı."

Başkan, aldırma gibilerden elini salladıktan sonra; "Herhalde söylemeye lüzum yok, bu kâğıt bu yıl içinde, herhangi bir Dışişleri bakanlığı mensubunun bana getirmiş olduğu en önemli vesikadır. En doğru olan hareketi yaptınız. Ayrıca herhalde hatırlatmak lüzumsuz, bu okuduğunuzdan hiç kimseye söz etmemeniz de şart.

"Bunun farkındayım, efendim."

"Böyle bir şeyin varlığına dair herhangi bir imada dahi bulunmayacaksınız."

"Emredersiniz, efendim."

"Bu noktada sözünüze güvenebilir miyim Bay Whitney?"

"Kesinlikle, efendim."

Lyman yavaş yavaş konuşmaya devam etti: "Bu memlekette bugüne kadar böyle bir şey olmadı," derken eliyle tabakayı koyduğu cebine vurdu üstten üstten. "Böyle bir şeyin olmasını istemediğim gibi hatta böyle bir şeyin birkaç kişinin aklından geçmiş olmasının bile kimse tarafından bilinmesini de arzu etmem. Bu sonuncusu da aynı derecede önemlidir bence. Bu hareketiniz sayesinde, inşallah bunu özel olarak halledebilirim."

"Anlıyorum, efendim."

"Mükemmel," diye gülümsedi Lyman. "Bay Whitney, mesleğinde geleceği olan bir insan olarak görüyorum sizi."

"Teşekkür ederim, Başkanım. İnşallah!"

Whitney yerinden kalktı. Başkanın sorularının sonunun geldiğini hissetmişti. Başkan, bu garip konuşmanın karşısındaki diplomatta uyandırdığı etkileri anlamak için tepeden aşağı süzüyordu kendisini. Fakat hiçbir şey hissedilmiyordu görünüşünden. Sadece nezaketle duruyor, Başkanın daha sonraki hareketinin ne olacağını bekliyordu.

"Şimdi gidip, bakanlığınızla olan ilişkilerinizi ayarlayıp, haber verin. İstediğiniz sebebi uydurabilirsiniz. Şayet herhangi bir mesele çıkacak olursa, Bayan Towsend'e telefon edin. İnsanlara yardım konusunda akla gelmedik çareler bulmakta birebirdir. Ha, onunla nasıl görüşebildiniz?"

"Açık konuşmak gerekirse, efendim, Beyaz Saray'da sizin adınızdan başka sadece Frank Simon ile Esther Towsend'in adını duymuşluğum vardı. Bu şartlar altında Towsend'i aramanın daha doğru olacağını düşündüm, ama kendisiyle konuşmak çok güç oldu."

"Çok iyi bir insanmışsınız. Şimdi gidip rahat bir uyku uyuyun ve her şeyi unutun."

"Peki, efendim. Başka bir şey var mı, Başkanım?"

"Yok. Yalnız, tekrar teşekkür ederim,

Lyman, Whitney'i asansöre kadar geçirdi, asansör aşağı inene kadar bekledi. Sonra seri adımlarla çalışma odasına yürüdü. Kapıyı açtı.

"Viski şişelerini açın!" diye bağırdı âdeta. Sesinde bir zafer edası vardı. "Bütün içkiler benden!"

Todd, şaşkın şaşkın Başkana bakıyordu. Bütün pozunu bırakmıştı. "Allah aşkına, getirdi mi mektubu?" diye söylendi.

Lyman cebinden sigara tabakasını çıkarıp yukarı kaldırdı.

"Hepsi bunun içinde!" Dört günden beri ilk defa olarak yüzüne samimi, içten gelen bir gülümseme yayılmıştı. "Galiba yolu bulduk. Whitney kardeşin ve..." gözlerini indirip tabakaya baktı, sonra daha yavaş bir sesle ekledi: "... Ve Paul'un sayesinde."

Clark, başını sallayarak; "Başkanım, size bir şey söyleyeyim mi," diye takıldı. "Siz, ananızın karnından şans küpü doğmuşsunuz."

Casey merak dolu bir sesle; "İhtiyacımız olan her şeyi açıklıyor mu?" diye atıldı. "Yani, mektup demek istiyorum."

Lyman; "Bu, okuduğum en nefis vesikalardan biri," diye karşılık verdi. "Şu kadarını söyleyeyim ki, Scott'u istifaya zorlayacak her şeyi açıklıyor."

Lyman, Ray Clark'ı yan odaya çekip muhtıranın her cümlesi üzerinde teker teker durmak istiyordu onunla beraber. Fakat protokol ve Todd'un varlığı bunun daha önce Maliye Bakanı tarafından görülmesini şart kılıyordu.

Başkan; "Chris, şunu bir okuyuver," dedi. "Sonra da diğerleri teker teker okusunlar."

Gümüş tabaka bu sefer daha kolay açılmıştı. Başkan içindeki kâğıdı çıkarıp Todd'a uzattı. Maliye Bakanı mektubu okurken, Lyman ötekilere içkileri işaret ediyordu. Clark, başını salladı. Dalgın dalgın elindeki kâğıdı okumakta olan Todd, uzatılan içki bardağını, içindekinin ne olduğunun farkına varmadan aldı. Lyman, kadehini, Casey'in kadehiyle tokuşturdu, hafifçe gülümsedi.

Todd, mektubu iki defa okumuştu.

"Hakkınız var, Başkanım. Bu, epey zamandan beri okuduğum en dehşet muhtıra. Barnswell hakkında da epey bilgi veriyor. Bir hayli kaypak olduğu besbelli. Kendisini buraya çağırmadığımıza çok iyi ettik doğrusu."

Ötekiler sessizlik içinde beklerken, Clark da mektubu okudu. Sıra Casey'e gelince başını salladı.

Albay; "Efendim," dedi. "Kusura bakmazsanız ben okumayayım. Lâzım olan her şeyin yazılmış olduğunu sanıyorum, bunları benim de görmeme lüzum yok. Günün birinde bana soracak olurlarsa, ben bilmiyorum diyebilmeyi tercih ederim."

Lyman gülümsedi. "Jiggs," dedi; "geçen gün New York'taki yazarın söylediği gibi sen gerçekten tam bir tarafsızsın."

"Başkanım, ben hâlâ deniz piyadesinde askerim. Benim yaptığımdan daha fazlasını yaparak, başını olmadık yere uzatan bir başka insan daha varsa, bu bir zürafadan başkası olamaz."

Uzun süreden beri hayli gergin olan hava oldukça yumuşamış, dört erkek birkaç dakika gevşemişlerdi bu söz üzerine. Clark, eski bir siyasi fıkra daha anlattı. Lyman, Ohio Valiliği için kampanyası sırasında, rakip adayın danışmanlarından birinin yanlış numara çevirmesi üzerine öğrendiği bir olayı nasıl kullandığını ve karşı cepheyi nasıl şaşkına çevirdiğini nakletti. Todd bile bütün ciddiyetini bir kenara bırakmış, Bermuda'daki yat yarışlarından birinde, rakiplerin bir kadını parayla tutarak nasıl ona oyun oynattıklarını ve yarışı kaybetmesine sebep olduklarını hikâye etti.

Fakat lâf arasında Todd, "aşırı heyecanlı insan" tabirinin hukuk kitaplarında "elinde delili olmadan inanan ve kendi delilleriyle kimseyi ikna edemeyen" şeklinde izah edildiğini söyledikten sonra; "Peki biz aşırı heyecanlılar ne yapacağız şimdi?" diye sorarak yeniden gerçeğe döndü.

Lyman tereddüt etmeden; "Bu konuda karar verdim bile, Chris," diye karşılık verdi. "Hemen bu gece Scott'u çağıracağım ve Mount Thunder'a gitmeye kararlı olduğumu söyleyeceğim. Tatbikat hakkında bir brifing yapması için buraya gelmesini söyleyeceğim. Burada baş başa konuştuktan sonra istifasını alacağım elinden."

Todd düşünceli bir tavırla; "Çok kolay bir şey olarak görünüyor," diye söylendi. "Bu işi nasıl yapacaksınız ?"

"Kendisini ECOMCON, Ray'in hapsedilmesi, Handerson'un kaçırılması ve askeri maksatlar için kullanılması gereken bir hatta uydurma mesajlar yollaması olaylarıyla sıkıştıracağım."

Todd ile Clark aynı anda itiraz ettiler.

"Ya vergi beyannamesi?" diye atıldı Todd.

Clark da; "Girard'ın mektubunu kullanmayacak mısın yani?" diye söylendi.

"Bayan Segnier'in vergi işinin bununla hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi Lyman. "Daha önce de söylediğim gibi, kararım kesin. Scott'un özel hayatını bu işe karıştıramayız." Elindeki bardağın altını koltuğun kenarına vurarak, kendi kendine konuşurcasına devam etti. "O muhtıraya gelince, onun lâfını ne kadar az edersek o kadar iyi olur. Paul'un raporunu kullanmaya kalkışacak olursam, Scott elimizde böyle bir şeyin bulunduğunu anlayacak ve bu mesele bir sır olmaktan çıkacak her iki taraf için de. Antlaşmanın tatbikiyle ilgili olarak yapacak çok şeyimiz var daha. Onun, bugünden böyle bir çamura bulanmış olmasını arzu etmiyorum. Ortaya bir de askeri darbe lâfını karıştırmadan yapılması gereken o kadar çok mesele var ki... Etrafın böyle bir zehre bulanmasını doğru bulmam."

Başkan sustu. Devam etmeden önce Clark'ı süzdü.

"Bakın, milletin de bu noktada benim düşündüğüm gibi düşünüyor olmasını temenni ederim. Yani, bu kâğıtlarda yazılanın kimsenin aklından geçmemiş olmasını isterim. Ray, doğru konuşmayan politikacılara karşı olan hislerimi bilirsin. Fakat şurada şunu itiraf edeyim ki, gerektiği takdirde, bu meseleyle ilgili olarak her türlü yalanı söylemeye hazırım. Milletin böyle bir şeye teşebbüs edildiğini bilmemesi, benim için son derece önemli bir şeydir."

"Peki, ama böyle bir raporu elde edebilmek için bu derece mücadele etmenin sebebi neydi?" diye sordu Clark. "Kullanmayacağın bir şeyi ele geçirdik diye neden sevince boğuluyoruz hep birlikte?"

Lyman gülümsedi. "Çünkü bu, bir sigortadır, Ray. Çünkü bu cebimde durduğu sürece ben kendimi çok daha emniyette ve iyi hissedeceğim."

Todd; "Farz edelim ki, her şeyi inkâr etti." diye lâfa karıştı. "Ya da bunların hiçbiriyle ilgisi bulunmadığını ileri sürdü?"

Lyman inatçı bir edayla; "Ona karşı da böyle bir şey söylediği zaman çare düşünürüm," diye karşılık verdi.

Clark düşünceliydi konuşurken. Şayet buna da bir çare bulur ve işi o raddede bile halledersen, mucize yaratmış olursun," dedi. "Bence, elimizde her ihtimale karşı yedek bir koz saklamamız şart. Hem de şöyle kuvvetli tarafından."

"Kozumuz olacak," diye devam etti Lyman. "Her şeyden önce Barney Rutkowski, Fort Braggs'daki askeri nakliye uçaklarının havalanmasına engel olacak. Ayrıca alârm tatbikatının iptal edildiğine dair bir emri bütün birliklere tebliğ edeceğim."

O sırada telefon çaldı. Lyman cevap verdi.

Dinledikten sonra; "Pekâlâ, Art," dedi. "Gel buraya." Sonra ötekilere döndü: "Corwin; Prentice, Riley ve Hardesty'nin biraz önce 6. Karargâhtan ayrıldıklarını haber veriyor. Bütün öğleden sonra Scott'la beraberlermiş."

Todd yumruğuyla öteki elinin avcuna vurdu hırsla. "Keşke bir teyp olsaydı elimizde. Onlar da teşebbüslerinin farkında olduğumuzu biliyorlar artık. Scott'un yerinde olsaydım, ne yapardım şu anda acaba?"

Casey, bir an profesyonel açıdan düşündü durumu. "Bu zor bir şey değil," diye söze karıştı. "Bütün askeri haberleşme şebekesini ve özel radyo ve televizyon şebekesine bağlanan hattı elinde tuttuğu sürece beklemek onun için zor bir şey olmayacak. Askeri birliklerin bu gece harekete geçeceklerini

düşünüyor ve böylece Başkanı bir çeşit bloke etmiş olduğunu tasarlıyordur."

Clark, "Bak arkadaş," diye takıldı. "Bir dahaki sefere ben bir karar verir de bu sarayı ele geçirmek istersem, senin benden yana olmanı isterim ha!"

"Ne zaman emrederseniz, Sayın Senatör," diye cevap verdi Casey. Hafifçe başı dönmeye başlamıştı. Lyman'ın yeni sırdaşı ötekiler tarafından da benimsenmişti.

Todd; "Şayet bu adam hakkında aşırı hüküm vermiş olmuyorsam," diye devam etti; "Başkan Lyman'ın karakterini mutlaka iyice tetkik etmiş ve onun kendisine karşı açık bir şekilde karşı koymayacağına karar vermiştir. Bu bakımdan bizi yerimizde raptettiğini ve hareket kabiliyetimizi yok ettiğini sanıyordur."

Clark; "Gallup anketinin sonuçlarını da dahil edersen, bu fikre ben de katılırım," diye Todd'u destekledi. "Halkın sadece % 29'unun desteğini kazanmış durumda olan bir Başkanın açıkça ve kuvvetle bir karşı koyma hareketinde bulunamayacağını düşünmüştür mutlaka."

Başkan; "Buyurun, istediğiniz gibi hüküm yürütün beyler," diye takıldı neşeli bir sesle. "Beni yok farz edin odada."

Todd, Başkan'a döndü. Yüzü gayet ciddiydi. "Neler olup bittiğini Rutkowski'ye söylemeye kararlı mısınız?" diye sordu.

"Söylemem lâzım galiba," diye cevap verdi Lyman. "Zaten kendi kendine birçok şeyi anlamış olmalı şimdiye kadar."

Lyman telefonu kaldırdı.

"Esther," diye seslendi; "Bana General Scott'u bul lütfen. Herhalde karargâhta olacak. Fort Myer'de." Eliyle ahizeyi kapattı, "Ray, sen de öteki hattan dinle."

Bir dakika sonra General bağlanmıştı.

Lyman; "General, Ben Başkan Lyman," diye söze başladı. "Fikrimi değiştirdim yine. Yarın gidip balık tutmaktansa, burada kalıp görevimi yapmaya karar verdim."

"Çok memnun oldum Başkanım. Kararınızı değiştirdiğinize sevindim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Lyman kelimeleri tarta tarta konuşuyordu. "Etraftaki işleri daha da kolaylaştırır bu hareket diye düşündüm sonradan. Özellikle böyle anlarda sıkı temasta olmamız daha doğru olacak tabii."

"Tabii efendim."

"Bu bakımdan, bu vesileyi mümkün olduğu kadar yararlı hale sokmak niyetindeyim. Bugünkü askeri durumu şöyle bir baştan aşağı gözden geçirsem herhalde faydalı olacaktır."

"Güzel bir fikir, Başkanım. Yarın sabah erkenden kurmaylardan birini gönderir, size gerekli bilgiyi verdiririm."

"Kusura bakmazsanız, General, bunu bizzat sizin ağzınızdan dinlemeyi isterim."

"Şey, yarın sabah bir hayli erken saatte yola çıkmak istiyordum da. Mümkün olduğu kadar erken durumu toparlamış olmak için..."

"Yoo, yarına kalmasına lüzum yok aslında. Ben bu akşam yapalım bu işi diye kastetmiştim."

"Ha, bu akşam mı?"

"Evet. Kusura bakmazsanız, bu akşam buraya gelmenizi isteyecektim. Sözgelişi, saat sekizde buyurun."

"Pe-peki efendim... Tamam, sekizde gelirim."

"Âlâ. Sekizde bekliyorum o halde sizi. Üst kattaki çalışma odasında olacağım. Arka kapıya yanaşsın arabanız, hemen yukarı çıkıverirsiniz."

"Emredersiniz, Başkanım, Sekizde orada olurum."

Lyman telefonu kapattı. Clark da elindeki ahizeyi yerine bırakırken başını sallıyordu.

"Ne dersin, Ray?" diye sordu Başkan.

"Bu sesten bir şey anlamaya imkân yoktu ki," dedi Clark. "Bu adamı kolay kolay korkutamayacağımız muhakkak."

Lyman kolundaki saate baktı, sonra gözlerini Todd'la Casey'e çevirdi.

"Beşi çeyrek geçiyor," dedi. "İkinizin de saat yedi buçukta burada olmanızı istiyorum. Ray yanımda kalır, Barney geldiği zaman kendisiyle beraber konuşuruz."

Başkan, iki erkeğin kapıdan dışarı çıkışlarını gördükten sonra, bir koltuğa gömüldü, ayakkabısının bağlarını çözüp ayağından fırlattı.

Clark, Lyman'ın ayakkabısız çıplak ayaklarına bakarak başını salladı. "Allaha şükür ki, etrafta şunların resmini çekecek bir fotoğrafçı yok," dedi. "Hele seçim kampanyası sırasında olsaydı ne düşerdin dillerine, hani?"

Lyman gülümsedi fakat konuşurken sesindeki eda iyice ciddiydi. "Ray, New Mexico'da yaptıkların için seninle gerçekten iftihar ediyorum. O iki şişe viskiyi musluktan aşağı döküşünden dolayı."

Clark, "Ucuz atlattık, Jordie," diye homurdandı âdeta. "Uçakta bir küçük şişeyi haklamamış olsaydım, kim bilir... Ne var ki, melek yaradılışlı biri olsaydım, zaten bu türlü kirli işlere karışmazdım aslında."

Lyman ileri doğru abanarak, dirseklerini dizlerine dayadı. Gözlüğünü elinde çevirerek Rusların Yakutsk'taki yeni Z-4 asamble merkezi kuruyor olmaları haberi etrafında yüksek sesle düşünmeye başlamıştı.

"Barışın kazanılması ihtimalini azaltan sadece bu değil," diyordu. "Aslında Feemerov'un bu hareketle barışı ne

dereceye kadar tehlikeye atmakta olduğunu bilmemesidir önemli olan taraf. Scott ile gayesini ne hale soktu her şeyden önce bu hareketi, baksana. Amerika'nın bir numaralı askerini yıktı."

"Feemerov'un sözü de ancak Kruşçev'inki kadar geçerlidir benim için" dedi Clark nefretle. "Bir de herifin şerefine Viyana'da kadeh kaldırmış, votka içmiştim. Aklını kaçırmış olmalı mutlaka."

"Ben o fikirde değilim. Böyle bir şey yapacağını aklıma getirseydim, hiçbir şey imzalamazdım onunla. Ama n'aparsın ki, dalavere beş yüz yıldan beri Rus politikasının temelini teşkil etmiş. Dış politika işlerinde bu fena alışkanlıktan kurtaramıyorlar kendilerini."

"Moskova'dan yeni bir haber var mı ?"

"Hayır. Fakat o mesele hakkında hiçbir endişem yok. Hiç olmazsa birinci kısmı için. Bir randevuyu kabul edeceğinden eminim. Yakutsk'u ziyaret etmek meselesi, tamamen ayrı bir şey."

"Planının başarılı olacağını zannediyor musun?"

"Bilmiyorum, Ray. Kim bilir? Yapabileceğim tek şey, elimden geleni yapmak olacak. Fakat Allah bilir a, istifa etse de, etmese de, bu Scott'un elinde tehlikeli bir dinamit olacak. Millete böyle bir şeyi açıklamasına hiçbir zaman izin vermeyeceğim."

Scott'la yapılacak yüzleşmeyi enine boyuna uzun süre konuştular. Clark bir sürü tavsiyede bulunuyor, Başkan da bunları zihninde şöyle bir gözden geçirip aklının bir yanına yazıyor ya da, bir tarafa atıyordu. Esther telefon edip de General Rutkowski'nin geldiğini haber verdiğinde onlar hâlâ Scott'un muhtemel hareketlerinin ne olacağının tahlilini yapmakla meşguldüler.

Lyman; "Yukarı gelsin," dedi. Bir yandan da ayakkabılarını giymeye davranmıştı.

Rutkowski, sivil elbisesi içinde, dört yıldızlı bir generalden ziyade izinli çıkmış bir barmeni andırıyordu. Sırtında yakası iliklenmiş spor bir gömlek vardı. Kravat takmamıştı. Şişman yanaklı yüzü, sarı saçları ve tombul vücuduyla, çakı gibi, yakışıklı Scott'la kıyas bile kabul edilemezdi. Fakat ağzından çıkan ilk kelimelerle bu dış görünüşün etkileri kayboluyordu hemen. Sesinde komutanlığa özgü otorite ve kendine güven açıkça belliydi.

"Başkanım," diye söze başladı, "ayrıca prim almam lâzım doğrusunu isterseniz, tam üç saat on yedi dakikada geldim buraya."

Lyman elini uzattı. "Barney, Senatör Clark'la tanışıyor musunuz?"

"Tabii efendim, vaktimizin çoğunu zaten komitelerin huzurunda geçiriyoruz son zamanlarda."

"Bakın Barney, sizin açık ve dürüst konuşmaktan hoşlandığınızı bilirim. Senatör Clark, sizin de ne olduğunuzu merak ettiğiniz o New Mexico'daki gizli üste tam otuz altı saat hapsedildi."

Rutkowski kulaklarına inanamıyormuş gibi; "Ne?" diye bağırdı âdeta. Sigarasını yakmak üzere çaktığı kibriti sönmüş, bir yenisini çakmak zorunda kalmıştı.

"Bir başka şey daha var." diye devam etti Lyman; "Bu üssün kurulması faaliyetine aylarca önce başlanmış ve bundan ancak Pazartesi gecesi haberdar oluyorum.

Başkan bundan sonra, bazı şeyleri saklayarak fakat NORAD Komutanının kesin bir hükme varabilmesini sağlayacak hiçbir şeyi gizlemeden olup bitenleri özetledi. Lyman

konuşmasını bitirdiği zaman, Rutkowski puro dumanı içinde kaybolmuş gibiydi. Hiç sesini çıkarmıyordu.

Lyman; "Hardesty'nin istifasını bu gece temin eder de, seni Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanlığına getirecek olursam, ne yapmayı düşünürsün bunu durdurmak için?" diye sordu.

"Şey, Başkanım yapılması gereken ilk iş, o uçakların havalanmasını durdurmak olacaktır." diyerek saatine baktı. "Şayet Dağlık, Bölge saatine göre 23'de New Mexico'da yükleyeceklerse birlikleri, Pope'dan Doğu Bölgesi saatine göre hemen hemen aynı zamanda hareket etmeleri gerekir."

Lyman; "Yani, bu gece on birde mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Öyle, efendim," diye gülümsedi Rutkowski. "Size çok az bir zaman bırakıyor bu, biliyorum. Ama merak etmeyin. Nasıl olsa New Mexico'da yükleme için bir iki saat kaybedecekler, tam zamanında oraya varsalar bile."

Lyman, "Bu görevi kabul ediyor musun?" diye sordu.

Rutkowski yine gülümsedi. "Başkomutanın verdiği her emri dinlemekle mükellefim. Bunun pek önemli tarafı yok, Başkanım. Şayet Scott'la Hardesty'i azleder de beni Kurmay Başkanı yapacak olursanız, yarım saat içinde hiçbir uçağı havalanamayacak hale sokarım ben."

"Fakat bu Y-Üssüne sadece bir tek telefon hattı varmış ve bu hattın öteki ucunun nerede olduğunu kesin olarak bilemiyoruz."

"Siz işin bu tarafını bana bırakın. Tek istediğim şey, gece yarısı birtakım emirleri yerlerine ulaştıracak bacağına sağlam iki üç kişinin yanımda olması."

Clark, şaşkın bakışlarla generali süzüyordu.

"Pek şaşırmışa benzemiyorsunuz, General," dedi.

"Bu duyduklarınız size garip gelmedi mi birazcık olsun?"

"Buraya gelene kadar iki kere ikinin kaç edeceğini düşünürüm bir süre, Senatör herkes böyle bir şeyin bu memlekette olamayacağını söyler. Ben de bunlardan biriyimdir. Fakat bu düşüncemde yanıldığımı anladım bir an. Elverişli şartlar ortaya çıkacak olursa, bu iş pekâlâ her memlekette de yapılabilir dedim kendi kendime.

Başkasına söylemeyin ha bunu benim ağzımdan, Senatör; ama İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, askerler bizim memlekette biraz fazla uçarı gitmeye, fazla söz sahibi olmaya başladılar." Yeniden gülerek dişlerini gösterdi. "Bütün bunları gayet iyi biliyorum tabii, çünkü kendim de yapıyorum aynı şeyleri."

Lyman gözlüklerini yine çıkarmış, sapını ağzında dişliyordu. "Biliyor musun?" diye mırıldandı, "bu yönden hiç düşünmemiştim bunu, hakkın var. Bu kadar çok askeri lider olmamıştı daha önce. Ama ne olursa olsun, böyle bir şeyin düşünülmüş olması beni çok sarstı."

Rutkowski başka söyleyecek bir şeyi kalmamış gibi elini kaldırdı. "Olabilir," diye söylendi; "tabirimin kusuruna bakmayın; bizim patron, yani Scott bu akşam bütünüyle anlatır size belki bunun sebeplerini."

"Keşke, keşke," diye cevap verdi Lyman. Dalgındı.

Başkan, Clark'a orada beklemesini söyleyerek, Rutkowski'yi alıp üçüncü kata çıkardı, misafir dairesine götürdü. Sonra mutfağa telefon edip yemek göndermelerini söyledi. Generale 7.30'a kadar burada istirahat edebileceğini bildirdi.

Aşağı salona döndüğü zaman, Esther Towsend'i odanın alacakaranlığında Clark'ın yanında kendisini bekler buldu.

"Başkanım," diye açıkladı Esther. "Hemen yapmanız gereken son gün. Bu akşamdan önce yapmanız gerek bu işi."

Lyman sekreterinin elindekileri alıp dalgın dalgın karıştırmaya başladı. Kendisini rutin işlere vermek için aklını öteki dertten kurtarmaya çalıştığı belliydi.

"Tom Burton'la bu işi hiç konuşmadık, değil mi?" diye sordu. Sonra aklına gelmiş gibi ekledi: "Bütçe dairesi ne diyor?"

"Onların raporu da ilişik, Başkanım. Yeni dairenin idari mekanizma içindeki yerinin ne olacağı hakkında onların yorum tarzı biraz farklı, ama yine de onaylamışlar kuruluşu prensip olarak."

Lyman; "Pekâlâ," diyerek masaya oturdu, kâğıtları önüne serdi. "Bunları Tom'la aralarında halletsinler." dedi. Sonra kanunun altını imzalamaya başladı.

Esther imzalanmış kâğıtları alarak dışarı çıktı.

Lyman; "Ray, bu, çok uzun bir akşam olacağa benzer," diye mırıldandı. "Yemekten önce birazcık yüzelim mi seninle?"

"Çok iyi bir teklif, Jordie."

Birkaç dakika sonra iki eski arkadaş, felçli bacağını iyileştirmek maksadıyla, Franklin Roosevelt tarafından Beyaz Saray'ın bodrumunda yaptırılmış olan yüzme havuzunun sularına bırakmışlardı kendilerini. Clark, balinalar gibi ağzından su fışkırtıyor, dibe dalıyor, kravl ve kurbağalama kulaçlarla dolaşıyordu. Lyman daha sakin bir şekilde, uzun kulaçlar atarak, havuzu bir baştan öteki başa arşınlıyordu. Bir süre sonra kenardaki demirlere tutundukları zaman ikisi de nefes nefeseydiler.

"Beni dinle, Ray, ben Scott'la konuşurken, senin bitişikteki Monroe salonunda beklemeni istiyorum. Bir şeye ihtiyacım olabilir."

"Jordie," diye cevap verdi Senatör; "Biliyorsun ki her zaman yanı başındayımdır senin."

On Dokuzuncu Bölüm

CUMA AKŞAMI-SAAT 20.00

BAŞKAN hazırlıkları bir daha gözden geçirdi. General Scott'un oturacağı koltuğun bulunduğu yerden görünmeyen küçük kahve masasının üstündeki puro kutusunun arkasına konmuş olan ufak bir kâğıdın üzerinde Todd'un el yazısıyla yazılmış ve yirmi maddede toplanmış notlar vardı. Gümüş sigara tabakası Lyman'ın ceketinin cebindeydi. Tabakanın içinde iki sayfa kâğıt duruyordu. Duvara dayalı yazı masasının gözünde Segnier'in vergi beyannamesi saklanmıştı. Başkanın bunu kullanmayacağını söylemesine rağmen, Todd beyannamenin burada durmasında ısrar etmişti.

Lyman pencerenin önünde durmuş, bekliyordu. Akşam gayet sakindi. Güney bahçesindeki havuzun fıskiyesi monoton akıyor, trafik gittikçe yavaşlıyordu. Geceyle gündüzün arasındaki bu durgunluk devresinde şehrin işyerlerindeki caddeler tamamen boşalmıştı. Bu akşam için çalışma odasından azat edilmiş olan Trimmer, bahçede cirit atıyordu.

Ne kadar gayret ederse etsin, Jordan Lyman bir türlü sakinleşemiyordu. Omuzları ve boynu tutulmuş gibi kaskatı kesilmiş; ayakta durmak, oturmaktan kolay gelmeye başlamıştı. Akşam yemeğinin sadece bir kenarından yemiş ve iki bardak süt içmiş olmasına rağmen midesinde koskocaman bir düğüm vardı sanki. Beyaz Saray'ın bahçesini seyrederken, siyah bir arabanın içeri doğru girdiğini, nöbetçinin önünde kısa bir an durduktan sonra gelenin kim olduğunu anlaması üzerine nöbetçinin açtığı kapıdan, esas binaya doğru ilerlediğini gördü. Lyman hemen pencereden çekildi, masanın

üstünde duran bir kitabı eline alarak, koltuklardan birine gömüldü. Hiç olmazsa ziyaretçisi içeri girdiği zaman sakin görünmesi lâzımdı. Eninde sonunda ve her zaman olduğu gibi yine yalnız başınaydı ve başka çıkar yol da yoktu zaten.

Lyman'ın müttefikleri yemekten sonra dağılmışlardı. General Rutkowski ve Albay Casey, radyo-telefonlu bir Beyaz Saray arabasıyla çıkmışlardı. Esther Towsend kendilerine, General Scott'un geldiğini haber verene kadar Pentagon'un otomobil parkında bekleyeceklerdi. Haberi aldıktan sonra da Ortak Kurmay Başkanları 'harp odası'na gideceklerdi.

Todd, aşağıda Kabine odasının yanındaki odada telefonun başındaydı. Başkan'a ve ötekilere haber vermeden, Maliye Bakanına bağlı bulunan Narkotik büro ve Alkol kaçakçılarıyla Mücadele ekiplerini, Beyaz Saray'ın karşısındaki bakanlık binasında toplamıştı. Todd'un emri üzerine şefleri tarafından acele çağrılmış olan otuz kadar ajan Bakanlık kabul odasında kâğıt oynayarak, kahve içerek bekliyor ne diye toplatıldıklarını keşfe çalışıyorlardı.

Ray Clark, Monroe Salonu'nda oturuyordu. Başkanın bulunduğu yerle, kendisi arasında sadece bir duvar vardı. Ayaklarını kanepenin üstüne uzatmış, Amerika Birleşik Devletleri Anayasasının açıklamalı bir sayısını okuyor, Hukuk Fakültesinden mezun olduğundan bu yana ilk defa yapıyordu bu işi.

Art Corwin, Gizli Servisten yirmi dört ajanı Beyaz Saray'ın orasına burasına yerleştirmiş ve kendilerine, Başkanın bu gece ani olarak Camp David ya da Blue Lake'e gitmesinin ihtimal dahilinde olduğunu; bu bakımdan, her istikamette hazırlıklı olmaları gerektiği talimatını vermişti. Kendisi de ikinci kattaki oval çalışma odasının dışında bekliyordu. Karşısında da, kucağında ince dosyası olduğu halde heykel gibi oturan başçavuş vardı. Uzun holün batı tarafındaki

aile toplantıları için hazırlanmış olan oturma salonunda da Corwin'in, Beyaz Saray ajanları arasında en güvendiği ve ileri gelen ikisi oturuyordu.

General James Matton Scott, asansörden tam 19.59 da çıktı. İki omzunda da dört gümüş yıldız parlayan haki Hava Kuvvetleri üniforması vücuduna kırışıksız ve kusursuz oturmuştu. Göğsünde altı sıra nişanları dikkati çekiyordu. Yeni sürülmüş bir tarlanın üstüne ilk kar gibi, kırçıl saçları gayet düzenli taranmıştı. Corwin ve Başçavuşa bakarak hafifçe başını eğerken, yüzünde tatlı bir gülümseyiş yanıp söndü.

"İyi akşamlar, beyler," diye mırıldandı. Corwin nezaketle selâm vererek, Generalin geçmesi için odanın kapısını açtı.

Scott sert adımlarla odaya girdi. Lyman'ın yerinden kalkıp elindeki kitabı yanına bırakarak kendisini karşılamak üzere yaklaşmasını seyrederken aynı derecede kendine güvenle doluydu.

Lyman, 'daha başında her şeye hükmedermiş gibi davranmak istiyor,' diye düşündü. 'Çok dikkatli akıllı davranmalısın buna karşı, Jordie. Karşındaki büyük doğrusu!'

Lyman koltuğu işaret etti, kendisi de karşısına geçip oturdu. İkisi yalnızdılar artık. Pencerelerden biri, ılık Mayıs havasına açıktı. Buradan zaman zaman uzaktan trafiğin sesi geliyordu.

Scott'un elinde bir harita dosyası vardı. Bunu kahve masasının üstüne bırakarak, üzerinde "ÇOK GİZLİ" etiketi bulunan kapağını açmaya davrandı.

Lyman; "Şimdi zahmet etmeyin, General," dedi. "Bu gece ihtiyacımız olmayacak buna. Yarın tatbikat yapılmıyor.

Scott birden doğrularak, gözlerini Lyman'a dikti. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Lyman: Ne şaşkınlık, ne hiddet, hatta merak izi bile göremedi Scott'la böyle göz göze

bakışırlarken, Lyman, bunun uzun ve zor geçecek bir gece olacağını düşünüyordu.

"Affedersiniz, Başkanım," diye mırıldandı Scott; "tatbikatın iptal edilmesini mi istiyorsunuz?"

"Evet. İptal etmek niyetindeyim."

"Sebebini sorabilir miyim?"

"Son birkaç gün içinde bazı nokta dikkatimi çekti, General." Lyman'ın gözleri, Scott'unkilerle kilitlenmişti. Bakışlarını başka tarafa çevirmeye zorladı. "Şimdi bunların neler olduğuna girerek vakit kaybetmek istemiyorum. Sadece şu kadarını söyleyeyim ki, bu akşam sizin istifanızı istiyorum. General Hardesty, Riley ve Dieffenbach'ın da istifasını istiyorum sizinkinin yanı sıra."

Scott'un gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar kısıldı. Başkanın gözlerinin içine bakmakta devam ediyordu ısrarla. Odadaki sessizlik âdeta elle tutulur bir hal almıştı.

"Ya şaka ediyorsunuz ya da aklınız başınızda değil," Scott ağır bir sesle. "Kendi rızamla adımı aktif hizmetten silmek için hiçbir sebep göremiyorum ortada. Hele bu türlü... Anormal diyelim, anormal bir talebin sebeplerini tam olarak öğrenmedikçe böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmam."

Lyman gözlerini aşağı, puro kutusunun arkasında duran kâğıttaki notlara indirdi. "Buna mecbur kalmayacağımızı ummuştum, General. Bildiğiniz şeyleri burada size tekrarlamak istemezdim."

"Bu imanızı son derece garip karşıladığımı söylemek isterim."

Lyman içini çekti.

"Son zamanlarda şunu fark ettim ki, General," diye söze başladı; "Siz, benim iznim olmadan, özel bir birliğin eğitimi için bir üs kurmak maksadıyla Ortak Kurmay Başkanlığına

tanınan tahsisattan önemli bir miktarı kullanmışsınız. Bu birliğin kuruluş gayesi ve varlığı benden ve bütçe dairesinin sorumlu idarecilerinden ve kongre üyelerinden gizli tutulmaktadır. Bu, tipik bir yetki tecavüzü teşkil eder."

"Hangi birliği kastettiğinizi anlayamadım. Başkanım."

"ECOMCON adı verilmiş bu birliğe, öğrendiğime göre."

Scott rahatça gülümseyerek, koltuğuna iyice yerleşti. Korkan bir çocuğu yatıştırmaya çalışır bir edayla konuşmaya başladı.

"Korkarım ki, hafızanız sizi yanıltıyor, efendim. Bu üs ve birlik hakkında bana sözlü yetki vermiştiniz. Hatırladığıma göre, o gün birkaç konuyu birlikte tetkik ve karara bağlamıştık; belki o arada buna fazla önem verip üstünde durmamış olacaksınız. Ben, Bütçe dairesine sizin bilgi vereceğinizi zannetmiştim."

"Bu görüşmenin tarihi ne zamandı, General?" Lyman hiddetini zapt etmek için gayret sarf ediyordu, fakat sesini Scott'unkinin seviyesinde sakin tutmayı başarmıştı.

"Ne zaman olduğunu kesin söyleyemem ama aşağıdaki çalışma odanızdaydı konuşmamız. Şayet isterseniz hemen şimdi Pentagon'a gidip dosyamdan çıkarabilirim."

"Buna lüzum yok, General."

"Evet, aslında çok önemli değil. Yaverim Albay Murdock da o görüşmede hazırdı, arzu buyrulursa onun hafızasına da başvurabiliriz."

Ya demek böyle oldu ha?' diye düşündü Lyman. 'Beyanını destekleyecek bu tanığımız da var.' Bu gece söyleyecekleri şeyler arasında Scott'u şaşırtacak bir şeyin olup olmayacağını düşünüyordu.

"Kongreye bilgi vermeye gelince," diye devam etti Scott; haberleşme işlerinin Sovyetlere karşı korunması meselesi o

derece nazik bir hal aldı ki, bunun komisyonlara bile açılmasını sakıncalı bulduk."

"Ama Senatör Prentice'e açmakta bir sakınca görmediniz," diye atıldı Lyman. "Ayrıca onunla bütün bu hafta boyunca başka meseleleri de görüştünüz; başka, değişik yerlerde."

Bu sözler Scott'un üzerinde küçük bir etki meydana getirmişti. Önündeki masaya biraz daha sokularak, ellerini üstüne koydu. Lyman, masanın üstündeki bu elleri dikkatle süzüyordu. Parmaklarının uçları bembeyaz kesilmişti kuvvetle basılmaktan. Scott sanki tahtayı ellerinin arasında ezmek istiyordu.

"Senatör Prentice, ECOMCON hakkında hiçbir şey bilmiyor," diye cevap verdi.

"Senatör Raymond Clark, Çarşamba günü üsteyken, telefonda Prentice'le konuşmuş. Prentice kendisine silahlı kuvvetler komisyonunun üsten haberli olduğunu söylemiş."

Scott omzunu silkti. "Senatör Clark'ın üssü ziyaret ettiğini bilmiyordum." diye cevap verdi. "Kongre üyelerinin kendi aralarındaki anlaşmazlıklara karışmamayı öteden beri prensip edindim."

Lyman konuyu değiştirmeye niyetli değildi: "Üsse ve oradaki birliğe öteden beri sivil idareye karşı itaatsiz olan ve bunu açıkça söyleyen birini komutan olarak seçmenizin sebebini de açıklayabilirsiniz belki bu arada," diye devam etti.

Scott'un buna karşı olan tutumu da gayet sakindi. "Bir subayın siyasi görüşlerini hiçbir zaman mesleki çalışmasıyla karıştırmamak prensibimdir. Adı geçen subayın meslek sicili mükemmeldir, muhabere sınıfının en parlak subaylarından biridir kendisi."

Lyman ısrar etti.

"Oldukça enteresan bir sezi sicili de var bu arada. Albay Broderick dün gece Blue Lake'deki adanın etrafında ne maksatla dolaşıyordu bir motorla?

"Bu inanılır şey değil, Başkanım" Scott yüzünde kulaklarına inanamıyor, Başkanın akli dengesinden şüphe ediyormuş gibi bir ifade vardı. "Albay Broderick, dün Washington'a benimle görüşmeye geleceği için Y-üssünden ayrıldı."

"Adadaki bekçinin verdiği tarif tıpa tıp Albay Broderick'e uyuyor. Kara kaşlar, sert bir yüz, iri ve sağlam yapısıyla aynen o."

"Buna göre binlerce insanı Broderick'le karıştırmak mümkündür."

"Peki, yanağındaki yara izi?"

"Gece olduğunu söylemiştiniz Başkanım, adamınız karanlıkta iyi fark edememiş olmalı."

"Henüz iyice kararmamışmış ortalık, General."

"Herhalde karıştırmış olacaklar," diye cevap verdi Scott sadece.

"Pekâlâ, General, Senatör Clark'ın Y-Üssünde nezarete alınışını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bu suçlama biraz aşırı oluyor bence. Benim bildiğim kadar, Georgia'lı Senatör'ün bazı... Bazı şahsi zaafları vardır. Belki onların etkisi altında bazı şeyleri vehmetmiş olmasın."

Lyman birden parladı. "Bu sözünüzü geri alsanız iyi olur, General," dedi sertçe. Ray üsteyken ağzına bir damla içki koymadı. Ama bunu odasına iki şişe viski koyduran Broderick'e borçlu değil."

Scott'un sesi de heyecansız fakat sertti.

"Bence, bunu size Senatör Clark anlattıysa, hayâl mahsulü olduğu kendi kendine ortaya çıkıyor. Bu türlü şahadeti

kabul edebilecek bir mahkeme tasavvur edemiyorum bu memlekette."

"Yani, bir dâva konusu olacağını ima etmek istiyorsunuz bunun?"

"Ne münasebet, Başkanım!" Scott'un sesinde üstünlük taslayan bir eda vardı. "Burada yine Broderick'in sözüyle Senatörün sözlerini karşı karşıya görüyoruz. Açıkçası, Senatörün üsse gitmiş olduğunu ispat edecek hiçbir delil yok elimizde."

"Senatörün Y-Üssünde olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

"Ne inkar ediyorum, ne teyit. Bunu bilemem ki ben. Broderick'in dün gece bana böyle bir şeyden söz ettiğini de hatırlamıyorum."

Lyman tekrar listesine bir göz attı.

"Albay William Handerson'un tevkifi ve Fort Myers'ın da nezaret altına alınışı meselesi var bir de" diye devam etti.

"Y-Üssündeki yardımcısını mı kastediyorsunuz?"

"Kimi kastettiğimi gayet iyi biliyorsunuz General."

"Bu mesele bana intikâl olanlardan biridir. Albay Broderick bana, Albay Handerson'un izinsiz üssü terk etmek ve kapıdaki nöbetçiye piyade tüfeğinin dipçiğiyle vurmak suçuyla tevkif edildiğini bildirdi."

"Broderick, Handerson'un nerede yakalanmış olduğunu da bildirdi mi?"

"Sadece bildiğim kadar askerî inzibatlar kendisini burada Washington'da yakalamışlar."

Lyman sabırsızlıkla başını salladı. "General," diye söylendi. "Albayı kaçırdılar resmen. Senatör Clark'ın Georgetown'daki evinden kuvvet kullanılmak suretiyle alındı."

Scott başını arkaya atıp güldü.

"Başkanım, gerçeklere dönelim isterseniz. Bu bilgiyi size kimin verdiğini biliyorum. Hayali biraz fazlaca işliyor olmalı haber kaynağınızın."

Lyman soğuk bir edayla; "Şimdi başka bir konuya geçelim," dedi.

"Daha önce, izin verirseniz şu ekstra purolarınızdan bir tane alabilir miyim?"

Lyman'ın, Scott'un iyi bir puronun dumanları arasında rahatlamasına izin vermeye pek niyeti yoktu.

"Kusura bakmayın," diye yalan söyledi, "Esther doldurmayı unutmuş bu sabah. Biraz önce baktım boştu."

"O halde kendiminkilerinden birini içmeme izin verirsiniz, herhalde," diyerek cebinin düğmesine uzandı.

Lyman bu sefer atlatıldığını anlamıştı: "Tabii, buyurun,"

Scott, purosunu yaktı, ilk nefeslerin dumanının tavana doğru çıkışını seyretti. Koltuğuna biraz daha rahat gömülmüş, hafifçe gülümsüyordu.

"Başka bir şey daha mı var, Başkanım?"

Lyman, 'vay canına, bu adamla başa çıkmak hayli zor!' diye aklından geçirdi. Omuzlarının arasındaki adalesi sancımaya başlamıştı. Acının verdiği sıkıntı yüzünden bile belli oluyordu. General Scott'un görünüşünün yarısı kadar kendinden emin görünüyor olmayı ne kadar isterdi.

"Evet, var," diye devam etti; "Son zamanlardaki kumar faaliyetleriniz, özellikle Preakness'deki müşterek bahse adam toplamanız konusunu da bir açıklarsanız?"

"Aman Başkanım, beni müşterek bahiste oynuyor diye işimden atmak istemiyorsunuz herhalde?"

"Açıklamasını istiyorum bunun, General."

"Bunun açıklanacak bir tarafı yok ki," diye cevap verdi Scott. "Ha, askeri telsizleri böyle bir iş için kullanmamam

lâzımdı, biliyorum; ama öteden beri âdet olmuştur. Ortak Kurmay Başkanları bu türlü bazı kolaylıklardan şahsi işleri için de istifade edebilirler."

"Duyduğuma göre, bu mesajdan söz eden bir genç deniz subayını başka bir yere nakletmişsiniz."

"Kripto subaylarının hiçbir iş hakkında başkalarıyla konuşması yasaktır... Ayrıca görüyorum ki, Albay Casey, benim şahsi işlerim hakkında bilgi veriyor. Açık konuşmak lâzım gelirse, Başkanım, üzüldüm ve ne yalan söyleyeyim düş kırıklığına uğradım."

"Albay Casey'le konuştuğumu nereden biliyorsunuz?" derken Lyman'ın sesi sertçe çıkmıştı.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece Albay Casey'in birisiyle konuşmuş olacağını kastetmiştim. Demek sizinle konuşmuş?"

"Kusura bakmazsanız General, burada soru soran ben olayım... Casey'in bu hafta dört gün izinli çıkmasına ne sebeple karar verdiniz?"

"Yorgundu da."

"Peki, Amiral Barnswell müşterek bahse katılmayı ne sebeple reddetti?"

"Hiçbir fikrim yok bu konuda. Herhalde bazı insanlar ara sıra kumar oynamaktan hoşlanmıyor olmalılar. Oysa ben bayılırım... Zaaflarımdan biridir bu."

Lyman dikkatle Scott'u süzdü. Girard'ın gezisinden ve Barnswell ile görüşüşünden haberli olmadığı belliydi. Bu konuda daha emin olabilmek için Scott'un biraz daha konuşmasını ve bir ipucu vermesini umuyordu. Purosundan birkaç nefes çektikten sonra konuşmaya başladığında Scott'un sesi gayet normaldi.

"Bir şey sorabilir miyim, Başkanım? Birtakım şahsi mesajlar göndermiş olduğum için intifa etmemi istemiyorsunuz herhalde?"

"Tabii ki, hayır, General. Şimdi bir başka noktaya işaret edelim. Siz ve Ortak Kurmayın öteki şefleri ne sebeple alarm tatbikatının Kongre'nin tatile girdiği ve üyelerinin yurdun dört bir tarafına dağıldığı bir zamana rastlattınız ?"

"Menzil komutanlarını bundan daha gafil avlayabileceğimiz bir tarih olamazdı da ondan," diye cevap verdi Scott derhal. "Hatırlarsanız, tatbikat gününü tasdik ettiğiniz zaman, siz de aynı noktaya işaret etmiştiniz."

"Bu tarih tespit edildiği zaman Amiral Palmer de hazır mıydı toplantıda?"

"Ha-hayır, yoktu." Scott ilk defa olarak hafif bir şaşkınlık alameti gösteriyordu. "Yoktu o toplantıda."

"Yardımcısı ?"

"Hatırladığıma göre, o da yoktu," dedi Scott yavaş bir sesle. "O günkü toplantıda deniz kuvvetleri temsil edilmiyordu."

"Bu tarihten sonra Amiral Palmer'in ya da yardımcısının katılmadığı başka toplantılar oldu mu?"

"Şey, evet. Şimdi hatırlattığınıza göre, olmuştu."

"Bu, oldukça anormal değil mi?"

"Anormal belki, ama oldukça değil. Son birkaç toplantıya yetişemedi Deniz Kuvvetleri, o kadar. Bildiğim kadarı, Amiral Palmer son zamanlarda güdümlü mermi taşıyan birkaç kruvazörde ortaya çıkan problemlerle pek meşgul."

"Amiral Palmer böyle söylemiyor ama. Ortak Kurmay Başkanlarının bazı toplantılarının kendisine haber verilmediğini söylüyor. Bu nokta oldukça anormal."

"Anladığıma göre, Albay Casey gibi Amiral Palmer de şikâyette bulunmuş size," diye mırıldandı. Scott. "Denizcilerle

deniz piyadeleri üslerini aşarak size kadar şikâyete geliyor demek?"

Lyman buna cevap vermedi. Listesindeki sıraya bir göz attı yeniden. Scott bekliyordu.

Lyman; "General Riley ile birlikte salı gecesi General Garlock'un evine bir ziyaret yaptınız," diye devam etti.

"Evet, yaptık. Mount Thunder'da tatbikat için her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek istedik."

"Ayrıca cumartesi günü oraya özel bir birliğin yerleştirilmesi imkânlarını da ayarladınız."

Scott, Lyman'ın sorduğuna cevap vermeden; "Yani, bütün hafta her yaptığımız takip edildi demek?" diye sordu.

"Ben soruma cevap bekliyorum, General."

"Ben daha önce Amerikan Başkanının, ortak Kurmay Heyeti Başkanını ne sebeple alelade bir cani gibi takip ettirmiş olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Benim soruma cevap veriniz, General."

"Siz benimkine cevap vermedikçe, vermeyeceğim."

Scott yerinden kalktı. Oturmakta olan Başkanın önünde bir kule gibi dikiliyordu. Purosunu başparmağıyla işaret parmağının arasında tutmuş, suçlayan bir edayla Başkana doğru uzatmıştı.

"Bu odada daha fazla kalıp daha fazla sorguya çekilmek niyetinde değilim." Sesinde kumanda eden bir eda vardı. Âdeta çın çın öttü. "İstifa etmeyeceğim ve sorularınıza cevap vermeyeceğim. Fakat söylemek istediğim bir iki şey var, Başkanım."

Başkan; elindeki puroyu bir silah gibi kendisine doğru uzatmış olarak önünde dikilmiş olan bu uzun boylu, otoriter subayın önünde oturuyor olmaktan çekindi O da ayağa kalkıp ileri doğru bir adım attı. İki erkek şimdi eşit bir fiziki

durumda karşı karşıya durmuşlardı. Aralarında elli santimden daha fazla bir mesafe yoktu. Scott konuşmakta devam ediyordu.

"Milli İstihbarat Teşkilâtı tarafından toplanan haberlerden çıkarılan sonuç; dün sabah size de bana da Lieberman tarafından bildirildi. Bu bülten, ortak Kurmay Heyetinin bütün endişelerini destekler mahiyetteydi... Size defalarca işaret ettik ki, Ruslar hiçbir zaman bu Antlaşmanın ruhuna uygun hareket etmeyeceklerdir. Nefesimiz tükenene kadar yine ısrar ettik ki; birçok açık kapı bırakan bir Antlaşmayı imzalamak, hatalı olacaktır. Bu açık kapı şuydu; tarafsız müşahitlerin önünde çıkardıkları savaş başlıklarını memleketlerden biri ya da ötekinin, bir başka yerde yeniden silahlara takması mümkündür. Amerika hiçbir zaman bu şekilde bir yola gidemez tabii. Ama Ruslar böyle bir şeyi yapabilirler ve... alınan bilgiye göre yapıyorlar da."

Lyman; "Bütün bunların sizin kadar ben de farkındayım, General," diye cevap verdi. Henry Whitney'in ziyaretinden sonra geçen bütün haftaki yorgunluğu yeniden bütün ağırlığıyla üstünde duymaya başlamıştı.

"Şunu söylemek zorundayım ki, Başkanım, derhal bir harekette bulunmamak kasti bir ihmal suçu ortaya çıkaracaktır. Şayet bu tutumda ısrar ediyorsanız, vatansever bir Amerikalı olarak, gerçekleri halkın önüne sermek zorunda kalacağım."

"İstifa etmemekte ısrar ediyorsunuz ve bunun yerine sizi azletmeyi gerektirecek bir harekette bulunmaya teşebbüs ediyorsunuz demek?"

Scott buna cevap vermedi.

Lyman meydan okurcasına; "Bilmediğiniz bir şey," diye devam etti. "Ben gerekli harekette bulundum. Fakat bu

memleket için bir başka önemli şeyi, belki ondan da daha önemli bir başka meseleyi öncelikle halletmek gerek."

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Zannedersem neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

"Bu akşam söylediğiniz birçok şey gibi bu noktada da bir şey bildiğimi zannetmiyorum."

Lyman, Scott'u tetkik ediyordu. "General, dün benim yerime Başkanlık makamını işgal ediyor olsaydınız, Lieberman'ın verdiği haber üzerine ne yapardınız?" diye sordu.

"Başka sorulara cevap vermek niyetinde olmadığımı söylemiştim."

"Bunun, biraz önce konuştuklarımızla hiçbir ilgisi yok. Açık olalım. Merak ediyorum. Bir Başkan mümkün olduğu kadar başkalarının fikirlerinden faydalanmalıdır. Siz de, en yumuşak tabiriyle, geniş görüşlü bir yardımcısınız."

"Böyle bir Antlaşmayı imzalamazdım."

"Orasını biliyordum. Fakat farz edelim ki; bu Antlaşmayı imzaladıktan ve onayladıktan sonra Başkan oldunuz. Dünkü habere ne şekilde tepki gösterirdiniz?"

Scott kapıya doğru gitmek istercesine dönmüştü. Fakat bu soru üzerine durup Başkana bakmaya başladı. Sanki sorduğunun altındaki kastım öğrenmeye çalışan bir hali vardı. General sağ yumruğuyla, sol elinin avucuna bastırıyordu. Meselenin ağırlığı altında olduğu besbelliydi.

"Ciddi olarak mı soruyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir zaman bu kadar ciddi olmadım.

"Şey..." Generalin yumruğu biraz gevşemişti. O anda akşamın bütün öteki tartışmalarının kafasından silindiği belliydi. Bir an sustu. Sonra; "İlk olarak," diye devam etti; "Ruslarla temas edip, Feemerov'la derhal görüşmek istediğimi bildirirdim."

Lyman yarım saatten beri ilk olarak gülümsedi. Sovyet Başbakanıyla görüşmek için karar verdiği zaman kendisi de Scott'un düşündüğü kadar düşünmüştü.

"Belki sizin için bir sürpriz olacak ama General," diye cevap verdi, "Ben bu teşebbüsü çoktan yaptım. Talimatım üzerine Dışişleri Bakanı Moskova'daki Büyükelçiliğimize, Feemerov'la bir randevu temin etmek üzere emir verdi. Önümüzdeki hafta başında mümkün olduğu kadar erken bir tarihte buluşmayı teklif ettim."

Scott'un yüzünde samimi bir hayret ifadesi belirdi, fakat başını salladı.

"Buna inanıp inanmayacağımı bilemiyorum, Başkanım." diye mırıldandı.

"İşte telefon orada. Dışişleri Bakanıyla konuşup, tahkik edebilirsiniz arzu ederseniz."

Scott, bir başkasının söylediğini soruşturmanın efendiliğe yakışmayacağını ima eden bir tavırla başını salladı. "Peki, kendisiyle buluştuğunuz zaman ne yapmak niyetindesiniz?" diye sordu.

"Olmadı, General. Tavsiyenizin ne olacağını soran benim. Siz ne yapardınız bu toplantıda?"

Scott, Lyman'ın kendisine empoze ettiği şeyi hoş bulmamakla beraber, meseleyi kavramak ve çözüm yolu bulmak için kafasının içinde mücadele ettiği besbelliydi.

"Yapacağım şey, gayet basit ve dosdoğru olurdu," diye cevap verdi. "Derhal Yakuts'u ziyaret etmek istediğimi söylerdim. Komünist itiraz edecek olursa, Birleşmiş Milletlerin huzuruna çıkıp, kendisini hile ve sahtekârlıkla suçlardım. Ondan sonra da Olympus'ta atom başlıklarını yerlerine takmaya başlardım."

Lyman kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Scott'u olduğu kadar kendisini de şaşırtmıştı bu aslında.

Scott; "Bu hareket tarzını o kadar komik mi buldunuz?" dedi.

Lyman kahkahalarının arasında; "Ne münasebet, ne münasebet!" diye kekeledi. "Sadece durumun komikliğine güldüm. General."

"Ben bunda komik bir taraf göremiyorum."

Lyman, koltuğu işaret ederek; "Oturun şöyle, General," dedi. "Yarın sabah ele geçirmek istediğiniz bu makam hakkında bazı şeyler anlatmak istiyorum size."

"Yalan bu!"

"Otur!"

Scott bir an tereddüt etti, sonra oturdu. 'Merak, çok hoş bir şeydir,' diye düşündü Lyman. Başkan da koltuğuna oturdu.

"Tuhaf gelen şey," diye sözüne devam etti: "Sizin de benim düşündüğüm aynı yolu düşünmüş olmanız, hiç olmazsa bir noktaya kadar. Ben, bu Yakuts olayını, Feemerov'u hiçbir açık kapısı olmayan bir kontrol sistemini kabule zorlamak için kullanmak kararındayım. Asamble tesislerini olduğu kadar, Atom başlıklarının çıkartıldığı yerlerin de kontrolünü sağlamak niyetim. Onu bu şekilde suçüstü yakaladığımıza göre, iki şıktan birini tercih durumunda bırakabiliriz: Medeniyete ihanet suçuyla teşhir ya da Rusya'nın her yerinin kontrole açık olmasını kabul. Her ne ise, ben Birleşmiş Milletlere gitmeden ya da kendi savaş başlıklarımızı yerlerine taktırmadan bu yolu denemek kararındayım."

Scott cevap vermedi. Buna rağmen yüzünden bir güvensizlik okunuyordu.

"Bu bakımdan şayet bu memleketin dış politikasının idaresi size verilmiş olsaydı, siz de bu işe benim başladığım

yoldan başlayacaktınız. Ve eminim ki bendeki sorumluluklar sizin üzerinizde olsaydı, siz de tam bir kontrol sistemini sağlayabilmek için en son çareye kadar başvuracaktınız. Bu bakımdan, benim yapmaya çalıştığımdan farklı hareket etmeyecektiniz. Buna rağmen bu idareyi devirmeye karar vermişsiniz. Bu size biraz... Ne bileyim, biraz garip gelmiyor mu, General?"

"Bu suçlamayı reddederim," diye cevap verdi Scott. "Ayrıca şunu da eklemek zorundayım ki, bu konuşma bana çok acayip gelmeye başladı."

Lyman, rahatlamak için kendini zorlayıp bacak bacak üstüne attı. Kocaman ayağı, ortalıkta kalmış bir odun parçası gibi ileri fırlamıştı, içinde bir gerginlik ve yorgunluk duyuyordu. Fakat anlatmaya gayret etti.

"Gerçekten kötü bir şey bu, General. Birlikte iyi bir ekip olarak çalışabilirdik, her ikimiz de kendi makamının verdiği geleneksel sorumluluk ve görevleri yerine getirmek suretiyle. Soruma verdiğiniz cevap, düşüncelerinizin ne dereceye kadar bizimkiyle aynı olduğunu ortaya koydu. Aslında, hepimiz biliyoruz ki, normal zekâsı olan herhangi bir insanın bu mevkide yapabileceği daha fazla bir şey yoktur. Ayrıca üzerindeki elbisenin biçimi nasıl olursa olsun, bu sandalyede oturan bir başka insanın da daha farklı bir şey yapması beklenemez."

"Bu, giymekte olduğum üniformayı hor gördüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz?"

"Hay Allah, ne münasebet! Sadece şunu söylemek istiyorum; bu makamın büyük problemleri ki bunların çoğunun hal imkânı hemen hemen yok gibidir, meselâ sivil yerine asker bir kişinin üstün idaresiyle çözümlenemez. Bu problemler hiçbir şekilde değişmeden kalır, General."

Scott; "Bazı insanlar iş yapar, bazıları da konuşur," diye terslendi âdeta.

Lyman üzüntü duyduğunu anlatmak istercesine başını salladı: "General, kör bir noktaya saplanmışsınız. Bu mesele hakkında ne derece yakın ve aynı düşündüğümüzü görebiliyor musunuz? Samimi olun biraz, görebiliyor musunuz?"

"Açık konuşayım Başkanım, siz gerçekle olan temasınızı kaybetmişsiniz. Bu türlü kendi kendinizi tahlil de bunu ortaya koyuyor."

Scott'un sözleri biraz sertçe çıkmıştı. Lyman'ın bütün benliğini yeniden bir yorgunluk kapladı. 'Bu adama anlatamıyorum', diye düşündü. 'Ulaşamıyorum ona.' Midesinde ani bir düğümlenme hissetti; yıllarca önce, Kore'deki gibi bir pusunun içine düşer gibi oldu.

"Beni dinleyin, Başkanım," diyordu Scott, Sözleri yavaş çıkıyordu ama Lyman'ı çekiçle dövermiş gibi dövüyordu kelimeleri. "Bu memleketin saygısını kaybettiniz. Politikanız bizi bir felâketin eşiğine getirdi, işadamları size güvenmiyor. Güdümlü mermi tesislerindeki grevle, işçiler de size karşı olan hoşnutsuzluklarını ortaya koydular. Millete hizmet etmenin mükâfatı olarak asgari şekilde karşılık görmelerine engel olmakta devam ettiğiniz için asker arasındaki moral son otuz yılın en düşük seviyesine indi. Bu Antlaşma her şeyden habersiz bir çocuğun yapabileceği bir işti."

"Bu çok çirkin bir konuşma, General," derken Lyman'ın sesi ötekininkine kıyasla çok zayıf kalmıştı.

"Bunlar gerçek olan şeyler," diye devam etti Scott. "Halk size güvenmiyor. Gallup'un yaptığı anket belki gerçeği tam olarak yansıtmıyor, ama yine de en yakını. Memleket bir otoriter ve disiplinli sesle yeniden bir araya getirilemeyecek olursa, bir aya kadar her şeyi kaybedecek."

"Bu ses, sizin sesiniz mi olacak, General?" Lyman'ın bunu soruşu öyle bir edayla olmuştu ki, âdeta gerçeği açıklar biçimdeydi.

Buna Scott, "Ben böyle bir şey söylemedim," diye cevap verdi. "Fakat benim de sizin gibi hareket ederek Lyman İdaresinin iflâsının sorumluluğuna katılmamı bekleyemezdiniz herhalde."

'Bu adamı yerinden oynatmak imkânsız,' diye aklından geçirdi Lyman. 'Anlatamayacağım ona. İdarem, aynı şekilde memleket halkına da düşüncelerini anlatabilmekte bunun gibi başarısızlığa mı uğradı acaba? Sözlerinin maksadı bu mu yoksa? Konuşma zamanının geçtiğini bu gayeyle mi söylüyor? Burada neyi riske ettiğimizi anlayan kimse yok mu?'

Bayılacak gibi hissetti kendisini, kafasının içinde yeniden o hayal belirdi, o ağaçsız tepeyi görür gibi oldu.

'Ray'la konuşmalıyım,' diye düşündü. 'Ray, Ray? Nerede Ray? Onu görmeliyim. Nerede olacak, bitişik odada, Monroe Salonu'nda bekliyor. İki adımda yanına gidip konuşabilirim kendisiyle. Ne yapmam gerekeceğini o bilir.'

Lyman, Scott'u süzerek hareket etmeden oturuyordu, ama kafasının içi allak bullaktı. Monroe Salonu'na kadar gitmesi, Ray'ın yanına varması, yardımını istemesi lâzımdı. Arkadaşından aldığı kuvveti alması lâzımdı yine ondan... Kore'deki o tepede Ray onun hayatını, şerefini, cesaretini, kendine olan saygısını kurtarmamış mıydı? Bir defa daha yapamaz mıydı aynı şeyi? Bu tepeyi de aşabilmesi için bir defacık daha yapamaz mıydı aynı şeyi? Yüzünde Clark'ın içine kuvvet aşılayan kocaman elini bir defa daha duymak istedi.

'Ama bu yirmi yıl önceydi, Jordie ve sen o zaman Amerika'nın Başkanı değildin. Şimdi tokat yemenin bir faydası olmayacak. Bunu bir başkasının yardımı olmadan

kaybedebilirsin, ama kazanırsan da aynı yolda tek başına kazanacaksın. Nasıl kullanmayı becerebilirsen, ihtiyacın olan her şey var elinde.'

Kendi kendine güven vermek istermişçesine, ceketinin üstünden cebini okşadı, içerdeki cismin sertliğini duyunca, med dalgalarının gelişi gibi içinin güvenle dolmaya başladığını, benliğinin ayaklandığını hissetti. Sonunda bu mektuba gelmişlerdi. Bunu kullanmak zorunda kalmayacağını ummuştu büyük bir iyimserlikle. 'Chris ile Ray haklıymışlar.'

Bunları düşünürken. Scott'u süzüyordu. General kımıldamadan oturuyor, yüzünde tek bir hareket olmadan bekliyordu. Gözleri olduğu kadar aklıyla da bu hareketsiz yüzü tetkik ediyordu Lyman.

Sonunda bir şey fark etmeyi başardı bu yüzde. Gözlerinin etrafındaki çizgiler değişik, başka bir şekilde kırışmışlardı şu anda. Yüzdeki başka hiçbir adale oynamamıştı ama başka, şu anda karşısındaki yüzde daha farklı bir ifade vardı. Öyle miydi? Kuşku muydu bu? Tereddüt mü, yoksa güvensizlik miydi?

Güvensizlikti. Evet. Lyman'ın kafasının içinde bu kelime çınladı. Güvensizlik! Bu adam kendinden emin değildi pek. Bütün akşam boyunca kendinden o derece emin, o derece güven doluydu ama şu anda hiç de öyle değildi. Belki de bu bakışlar hep orada, öylece oradaydı da, Lyman görememişti bunu daha önce. Belki de bakmadığı için.

Başkan arkasına dayandı. Hemen hemen gevşemiş, rahatlamıştı. 'Biliyorsun, bu adamı da alt edebilirsin,' diye aklından geçirdi. 'Kendi lehine kullanabilecek hiçbir şeyi yok.' Lyman, gözlerini Scott'tan başka tarafa çevirdi. Bu şekilde düello etmesine lüzum yoktu onunla. Gözlerini orada dolaştırdı. Eisenhower'in sancakları, Kennedy'nin salıncaklı

sandalyesi, Monroe'nun oymalı masası orada duruyordu. Şu anda işgal etmekte olduğu makamın kuvvetini ve kudretini hatırlatan eşyalardı bunlar.

Yeniden işe döndü. Sarf ettiği gayret içinde uyanan kuvveti arttırmıştı.

"General," dedi sakin bir sesle; "Size bir şey okumak istiyorum." Cebindeki sigara tabakasını çıkardı.

Scott, "Ben de gitmek istiyordum hemen," diye atıldı.

"Hayır," diye karşılık verdi Başkan. 'Oh, bir şey gördüm, tamam artık.' diye aklından geçirdi. "Hayır, oturduğunuz yerde oturup dinleyin. Ne zaman gideceğinizi ben söylerim size."

Lyman tabakayı açıp içinden buruşuk iki sayfa kâğıt çıkarırken, Scott da onu seyrediyordu. Başkan kâğıtları masanın üstüne yaydı, eliyle biraz düzeltti, sonra gözlüklerini yukarı itti.

"Bu mektup, Paul Girard'ın da öldüğü uçak kazasının enkazı arasında kurtarıldı. Cebelitarık'tan buraya dönmek üzere bulunuyordu o uçakta."

Lyman gitmesini emretse bile gidemezdi artık Scott. Merak onu oturduğu koltuğa mıhlamıştı. Lyman okumaya başladı.

CUMHURBAŞKANINA MUHTIRA

Cebelitarık, 15 Mayıs

Aşağıda imzası bulunan ve her sayfayı ayrıca parafe etmiş olanlar, bu görüşmenin iş bu tarihte, U.S.S. Eisenhower gemisinde, Amiral Barnswell'in dairesinde geçmiş olduğunu beyan ederler.

Lyman, Scott'a baktı. Generalin yüzü hâlâ hareketsizdi, fakat göz kapakları gözlerinin üstüne düşmüştü biraz.

Amiral Barnswell, Aralık ayının sonuna doğru, resmi bir görevle Washington'da bulunduğu bir sırada, Fort Myers'deki ikametgâhında, Ortak Kurmay Heyeti Başkanı General Scott ile bir görüşme yaptı. Bu toplantıda, Gen. Riley, Gen. Bieffenbach da hazır bulunuyorlardı. Memleketin genel durumu etrafında uzun tartışmalar oldu. Ortak kanaate göre, Lyman idaresi halkın güvenini kaybetmekteydi ve halk genel olarak huzursuzdu. Ayrıca gelecekte Nükleer Silahsızlanma Antlaşması memleketi bir sürpriz atom saldırısına karşı hazırlıksız bırakabilirdi. Bu noktalar, idarenin birtakım menfaatlerin verilmesi hususundaki itirazlarının neticesi askerle arasındaki düşük morale ilâveten hazır bulunanları, memleketin tarihinin en kritik devresinde bulunduğu noktasında ittifak ettirdi.

Gen. Scott, bu şartlar altında, askeri komutanların, Anayasanın korunması hususunda, vermiş oldukları yemine sadık kalarak, mümkün olan her şeyi yapmak üzere hazır olmaları gerektiğini beyan etti. Herhangi bir şekilde bir harekete geçmek lüzumu hasıl olursa, komutanların Gen. Scott tarafından haberdar edilmesi, hazır bulunanlar tarafından kararlaştırıldı. 26 Şubat'ta, Akdeniz'e yaptığı bir teftiş gezisi sırasında, süren bu özel görüşmede Scott, Aralık ayında konuştukları durumun biraz daha kötüye gitmiş olduğunu açıkladı. General Scott Amiral Barnswell'i gemisinde ziyaret etti. Barnswell askeri komutanların memlekete karşı bir görevleri olduğunu kabul etmiş, fakat ne yapılması gerektiğini Scott'a sormuştu. Scott, "Memlekette otoriteyi ele geçirmek" için derhal harekete geçmeleri gerektiğini söyledi. Amiral Barnswell, bunun memlekette Anayasaya göre otoriteyi elinde bulunduran Başkanı bertaraf etmek manasına gelip gelmediğini öğrenmek istedi. Scott, "gayet tabii," diye cevap vererek, bu makamdaki şahsın

son derece kararsız oluşu ve dış etkiler dolayısıyla manasız olacak kadar zayıflamış olduğunu beyan etti. Barnswell, Scott'a her zaman olduğu gibi vazifesini yapmaya hazır olduğunu bildirdi.

23-24 Nisan günlerinde Amiral Barnswell yine Washington'a gelmiş ve Scott ile yeni bir görüşme yapmıştı. Scott, bu görüşmede, herhangi bir şekilde harekete geçmeleri gerektiği anda, bu hususu Barnswell ve öteki kuvvet komutanlarına, bir şifreli mesajla bildireceklerini ve bu mesajın harekete geçilecek zamanı da ihtiva edeceğini açıkladı. Bahsi müştereğe katılınacağı şeklinde verilecek cevap, harekâta katılmayı kabul manasına gelecekti.

Amiral Barnswell yine bu görüşmede, yapılacak harekâtın hiçbir şekilde Anayasanın tanıdığı sivil idareye müdahale şeklinde olmayacağı hususunda teminat verilmesini istedi Scott bu teminatı vermiş, ancak "O tarihte mevcut şartların durumuna göre" yapılacak şekli mahfuz tutmuştu. Amiral Barnswell, o tarihte mevcut olan şartlarla neyin kastedildiğini sordu. Scott, buna cevaben, Başkanın son zamanlarda milli güvenlik için kendisine düşen sorumlulukları tam manasıyla yerine getirmekte kusur işlediğini ve bu husus ispat edildiği takdirde kendisinin işbaşından alınabileceğini ve mevcut şartlar ibaresinden sadece bunu kastettiğini ifade etti.

Amiral Barnswell 12 Mayıs günü, Gen. Scott'tan Preakness'teki yarışlarda müşterek bahse katılmaya davet eden bir mesaj aldı. Bu mesajda müşterek bahsin 18 Mayıs'ta oynanacağı ve katılıp katılmayacağının zamanında bildirilmesi de isteniyordu. Meseleyi iyice düşündükten sonra Amiral Barnswell müşterek bahse katılmayacağını bildirdi. Amiral bununla, daha geniş tafsilat istiyor ve yapılan

planların Başkanın tasvibine arz edilip edilmediğini öğrenmek gayesini güdüyordu.

Bu görüşmenin yapıldığı ana kadar, Amiral Barnswell, Gen. Scott'tan bu hususta hiçbir ek bilgi almamış bulunmaktadır. Amiral ayrıca, Bay Girard'ın bildirdiğine göre, tasarlanan harekât etrafında Başkana hiçbir bilgi verilmemiş olmasından ve netice itibariyle onun tasvibinin alınmamış olmasından son derece üzüntü ve hayal kırıklığına uğramıştır. Bu şartlar altında, Amiral Barnswell, Başkanın talimatından mahrum olarak kendisine verilecek herhangi bir talimat ve emre itaat etmeyeceğini beyan eder.

Paul Girard
Farley C. Barnswell,
Amerikan Deniz Kuvvetlerinde
Vis Amiral.
2200, 15 Mayıs

Lyman, "Herhangi bir şey söylemek istiyor musunuz?" diye sordu.

"Bu sahte olabilir."

"Sahte mi?" Lyman kulaklarımı inanamıyordu.

"Evet, Başkanım. Öyle dedim.

Lyman'ın yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. Elini göğsüne bastırdı. "Beni sahte bir evrak tanzim etmekle mi suçluyorsunuz General?" diye bağırdı âdeta.

"Kimseyi suçlamıyorum. Sadece şunu söylemek istiyorum ki, bu mektupta cereyan ettiği bildirilen olayların hiçbiri gerçekte olmamış olabilir. Amiral Barnswell ile böyle bir konuşma hiçbir zaman yapmadım. Bu mektubun ne gibi şartlar altında yazılmış olduğunu keşke Bay Girard burada olsaydı da kendisinden öğrenebilseydik."

Lyman birden parladı. "Çok yazık ki, Girard memleketini kurtarmak çabası içinde hayatını kaybetti."

"Şayet bununla benim vatanseverliğime karşı bir imada bulunulmak isteniyorsa, bunu duymamış oluyorum."

Lyman elindeki kâğıdı salladı. "Bunun Amiral Barnswell'in imzası olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Scott omzunu silkti. "Nereden bileyim? Şayet benim sözlerim Barnswell'inkine karşı kullanılacaksa, sonucundan eminim ben."

"Yine bir çeşit duruşma ima ediyorsunuz bakıyorum, General."

"Şayet sıra öyle bir şeye gelecek olursa, Amerikan halkı uydurduğunuz bu hikâyeye inanmayacaktır."

"Şansımı denemek isterim," diye cevap verdi Lyman. "Bence öteki teferruata gitmeye bile lüzum kalmaz." Sonra Puro kutusunun altından küçük bir kâğıt çekerek okumaya başladı. "Senatonun Silahlı Kuvvetler Komisyonunda verdiğiniz ifadede, geçen tatbikatta haberleşme şebekesinin iyi çalışmamış olduğunu bildirdiniz. İşte ifadeniz bu. Oysa aslında o tatbikatta beklenen şekilde çalışan sadece haberleşme olmuştu. Etrafla olan münasebetleri hayli şüphe götüren bir şahıs olan Harold MacParson ile olan yakınlığınız. Senatör Prentice'in apartmanına yaptığınız bir gece yarısı ziyareti sırasında yük asansörüne gizlenerek görüşmeniz. Daha bunun gibi neler neler. Bütün bunların teferruatına girmemize lüzum olmadığını sanıyorum. Bu sebeple, bir saat içinde sizin ve öteki üç generalin istifasını istiyorum."

Lyman'ın biraz önce fark ettiği güvensizlik iyiden iyiye sarmaya başlamıştı Scott'u o anda. Lyman'ın elindeki kâğıdın üstündekileri kavramaya çalışıyordu gözleriyle, sonra bakışlarını Lyman'ın yüzüne kaldırdı.

"Sahte kelimesini belki biraz yanlış kullandım," diye mırıldandı. "Demek istediğim, bunun geçerli olup olmadığı hususunda bir delil yok elinizde."

"Yok mu General! Bununla yalanlayamazsınız sözlerinizi. Bu mektup, biri hâlâ hayatta olan iki insan tarafından imzalanmıştır. Girard bana telefon edip, yazılı bir ifade aldığını ve bunu emniyette olması için sigara tabakasının içine yerleştirdiğini bildirmişti. Tabakayı bir İspanyol polis bulup, oradaki Amerikan Hariciyesinin bir memuruna teslim etmiş. Bu memur şu anda Washington'da. Mektubu bugün öğleden sonra getirip bana verdi."

"Adı ne bu memurun?"

"Onu açıklamayacağım şu anda. Fakat mektubun metnini okuduğundan ve şahadete hazır olduğundan emin olabilirsiniz. İcap ederse İspanyol polis memuru da tabakayı teşhis edebilir. Mektubun kendisine gelince, el yazısı mütehassısları var bu iş için de."

Scott; "Beni mahkemede bu vesikayla mı suçlayacaksın?" diye sordu.

Lyman cevap vermedi. Scott hareketsiz oturuyordu. Dış görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu, ama konuşmadan önce gözleri ele verdi kendisini.

"İstifa edecek olursam, bu mektubu imha eder misiniz?" diye sordu.

Scott pazarlığa girişmişti artık. Bu ihtimali hiç düşünmemiş olan Lyman, birkaç dakika düşündü. Odadaki tek ses iki erkeğin nefes alıp verişi ve açık pencereden gelen trafik homurtusuydu.

Lyman; "Evet, imha ederim, General," diye cevap verdi. "Aklınızdan geçirdiğiniz sebeple değil, ama yine de yok ederim. Bence aslında yapılacak tek şey de bu. Şayet arzu

ederseniz gözlerinizin önünde şu şöminede yakarım, yazılı istifanızı aldıktan sonra."

Scott yerinden kalktı. Oturmakta olan Başkan'a bakıyordu. Bir an için Lyman onun ne yapacağını kestiremedi. Teslim mi olacaktı, yoksa çıkıp gidecek miydi odadan dışarı? İki erkek birbirlerini süzüyordu. Neden sonra ilk konuşan Scott oldu yavaş bir sesle.

"Yazı masanızı kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

Scott omuzlarını düzelterek duvara dayalı duran küçük ceviz masaya doğru yürüdü sert adımlarla. Lyman, dizini alt göze dayadı kapalı durmasını emniyet altına almak için, ondan sonra üst gözü çekti. General buradaki kâğıtlardan birini aldı ve yaldızlı Başkanlık forsunun altına yazmaya başladı.

17 Mayıs

Amerikan Birleşik Devletleri, Ortak Kurmay Başkanları Heyeti Başkanlığı görevimden istifa ediyorum. İşbu istifam kabulü anından itibaren mer'i olacaktır.

James M. Scott,
Amerikan Hava Kuvvetlerinde
General

Lyman kâğıdı aldı, mürekkebin kuruması için birkaç defa üfledikten sonra, masanın üstüne abanarak biraz aşağısına şunları yazdı:

Yukardaki istifa mektubu 17 Mayıs saat 21.39'da kabul edilmiştir.

Jordan Lyman

Başkan, istifa mektubu elinde olduğu halde telefona yürüdü. Kaldırdı, "Esther," diye seslendi. "General Scott, birkaç

arkadaşına telefon etmek için buradan konuşacak. Kendisine istediği numaraları bağlarsın. Yalnız daha önce bana Pentagon'daki harp odasında General Rutkowski'yi bul."

Odanın ortasında duran Scott, Rutkowski'nin adını duyduğu zaman hayretini gizleyemedi.

Lyman; "Barney," dedi, telefonda; "Ben Jordan Lyman. General Scott biraz önce istifa etti, ben de kabul ettim istifasını. Derhal bütün birliklere acele bir mesaj göndererek yarın sabah için kararlaştırılmış olan tatbikatın iptal edildiğini bildirin. Mesajın altına Başkomutan olarak benim imzamı koyun. Barney, ayrıca K-212'lerin Fort Braggs'da bulundukları yerde beklemelerini bildirin. Şayet hareket etmişlerse, havada yol değiştirsinler ya da geri dönsünler. Gerekirse bunun altına da benim imzamı koyabilirsin."

Lyman telefonu kapatarak Scott'a döndü. Generalin yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. 'Pek emin değilim ama' diye düşündü Lyman; 'bu yüzde biraz hayranlık var bana karşı ister istemez.'

"General," diye konuşmaya başladı. Milletin bu istifanın gerçek sebeplerini öğrenmesine taraftar değilim. Bunu takdir eder misiniz etmez misiniz bilemem, ama böyle olacak."

"Başka bir sebep bildireceksiniz o halde?"

"Evet. Antlaşma dolayısıyla ortaya çıkan görüş ayrılığını sebep göstereceğim. Allah bilir ya, yeteri kadar gerçek bu da. Yarın millete hitaben bir konuşma yapacağım. Bu konuşmada sizin ve öteki üç generalin, kesin kararları alındıktan sonra bile sizlerin memleketin hayati savunmasıyla ilgili konulara itirazda ısrar ettiğiniz için, istifalarınızı benim istediğimi anlatacağım."

"Ben de aksini söylersem?"

"Nasıl arzu ederseniz. İstediğinizi söyleyebilirsiniz tabii. Anayasa bütün haklarıyla yürürlükte bulunduğuna göre, onun verdiği konuşma hürriyetini istediğiniz şekilde kullanabilirsiniz." Lyman gülümsedi. "Fakat gerçek sebebi söyleyecek olursanız, her şeyi olduğu gibi inkâr eder ve sonuna kadar da ısrar ederim.

Scott doğruldu, omuzlarını dikti.

"Başkanım, dediğiniz gibi başka gerçek bir sebebi yok mu meselenin? Ben hiçbir yanlış iş, kanunsuz hareket ya da dediğiniz gibi ihanette bulunmadım. Benim istifam... tutamaklarını kaybetmiş bir insanın zoruyla oldu."

"Nasıl isterseniz öyle düşünün, General. Yalnız bana söz verin. Ben açıklayana kadar bu meseleye dair kimseye bir şey söylemeyeceğinize dair şeref sözü istiyorum sizden. Aksi halde sabaha kadar sizi burada nezaret altında tutmak zorunda kalacağım."

"Söz veriyorum. Konuşmak için, şayet konuşacak olursam, halkın bu meseleyle hasır neşir olmasını, bütün manasını kavramasını bekleyeceğim."

Lyman kapıya doğru yürürdü.

"Sizi bir süre yalnız bırakacağım, General," dedi. "Riley, Hardesty ve Dieffenbach'a derhal buraya gelmelerini söyleyin lütfen. Sizin yaptığınız gibi arka kapıdan girsinler içeri. Hepsi toplanınca, Bayan Towsend'e haber verin, o beni bulur."

Lyman, kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Başparmağı ve işaret parmağıyla havada küçük bir daire çizerek her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verdi Corwin'e. Sonra Monroe odasının kapısını açıp, "Ray," diye seslenecekken, odanın boş olduğunu fark etti.

Başkan, Corwin'e döndü.

"Art, Ray nerede?" diye sordu. "Burada, bu odada bekliyor olacaktı beni."

"Bir saat kadar önce çıktı. Aşağıya, Kabine odasına, Mr. Todd'un yanına gitti."

Asansörle aşağı inerken, Lyman, 'demek o çelişme anında Ray orada değilmiş,' diye düşünüyordu. 'Ya kendisine ihtiyacım olsaydı ne yapacaktım ben? Ama ihtiyacım olmadı... Belki farkındaydı o da bunun...' Başkan aşağıda gül bahçesinin içinden geçen kapalı koridorda yürüyüp Batı kanadındaki Kabine odasına doğru hızla yürürken ıslık çalmak geliyordu içinden.

Başkan odadan içeri girince iki yardımcısı merak dolu bakışlarıyla kendisine doğru iki adım attı. Lyman gülümseyen bir yüzle, her zamanki tutuk ve kocaman haliyle duruyordu öylece. Ama duruma tam anlamıyla hâkimdi yine, her zaman olduğu gibi. Cebinden bir tabaka kâğıt çıkardı.

"General Scott istifa etti." dedi sadece.

Todd'un kaşları yukarı kalktı, fakat bakışları mana doluydu. Başkanın elini yakaladı. "Havayı durulttunuz, Başkanım," dedi. "Bundan sonrası işten değil."

Clark'ın hafif yumruğu Lyman'ın çenesini okşadı yel gibi. İki eski arkadaş birbirlerine gülümsediler. Clark'ın gözleri ciddi ve hayranlık doluydu.

"Başardın, Jordie. Fevkalâde, becerdin Koca Kuzeyli!"

Yirminci Bölüm

CUMA GECESİ-SAAT 23.00

TODD'UN tabiriyle, "Teslimin enkazı"nı temizlemek biraz vakit aldı. Başkan üst kattaki oval çalışma odasında zor ve acı işi yalnız başına halletmeye çalışırken Corwin; Todd, Casey ve Rutkowski -son ikisi alelacele Pentagon'daki harp odasından çağırtılmışlardı- Monroe Salonu'nda huzursuz adımlarla dolaşıp duruyordu.

Hava Kuvvetleri Komutanı Hardsety ilk gelendi. Sakin dış görünüşüyle, bir şeye aldırış etmez tavrıyla zorluk çıkarmadı. Sadece kocaman eliyle, dalgalı kumral saçlarını alnından arkasına doğru sert bir hareketle itişi dikkati çekti, o kadar.

Hardesty çıkar çıkmaz, Lyman hemen bitişik odaya geçerek General Bernard Rutkowski'yi yeni Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı olarak tayin etti. Bir zamanların Chicagolu gecekondu çocuğu, Başkanın uzattığı İncilin üstüne elini basarak Maliye Bakanı Todd tarafından yemin ettirildi.

Yeminden sonra Rutkowski hemen NORAD'ın Colorado'daki Merkez karargâhına telefon ederek, Albay O'Malley'i buldu. Kendisine radar şebekesiyle kontrol ederek New Mexico'daki gizli üsten herhangi bir uçağın havalanıp havalanmadığını tespit etmelerini ve kendisine bildirmesini emretti.

Ordudan General Dieffenbach, istifa mektubunu Başkanıyla tek kelime konuşmadan imzaladı. Kapıdan çıkarken de sadece hafifçe eğilip selâm verdi ve gözünün üstündeki siyah kapağı düzeltti.

Dieffenbach kâğıdın üstüne imzasını basar basmaz, Rutkowski, Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı yardımcısına telefon ederek, Başkanın adına Fort Myer nezarethanesindeki Albay William Handerson adındaki mahkûmun derhal serbest bırakılmasını istedi. Casey de elinde Başkanın imzaladığı bir yazılı emir olduğu halde derhal arkadaşını almaya gitmişti.

En son General Billy Riley geldi. Çene kemikleri dışarı fırlamış, kara gözleri hiddetinden alev alevdi. Sonra birden her şey bitiverdi. Monroe Salonunun kapısında beliren Corwin içeridekilere işaret etti.

"General Scott gidiyor."

Clark'la Todd odadan birlikte fırladılar. Scott'u asansöre binerken yakalamışlardı.

Clark, "Sizinle birkaç dakika görüşebilir miyiz, General," diye seslendi.

O böyle seslenirken, Lyman holde durduğu yerden kendilerini seyrediyordu. Todd fırlamış, çalışma odasına girmiş, duvara dayalı küçük yazı masasının gözündeki uzun zarfı alarak cebine sokup Clark'la Scott'a katılmıştı. Üçü birlikte aşağıya indiler konuşamadan.

Dışarda hava ılıktı. Bulutlar ayı örtmüş olmakla beraber, ağaçlar ve çiçekler karanlıkta fark ediliyordu rahatlıkla. Üç erkek zemin kattaki diplomatik kabul salonundan yola kadar uzanan tentenin altına duruyorlardı.

Todd; "General," diye söze başladı, "Başkan, bir devlet adamı ve centilmendir."

Scott ters bir edayla; "Birincisini pek fark edemedim," diye sözünü kesti.

Todd onun bu sözüne aldırmadı. "Her şeyin üstünde efendi, centilmen bir erkektir. Ama ben öyle değilim. Ben adi, düzenbaz, dalavereci bir avukatımdır. Senatör Clark da

politikacı. Biz ikimiz de lüzumsuz nezakete, sırt okşamasına önem vermeyiz."

"Bir akşam için yeteri kadar konuştum bugün," diye cevap verdi Scott. "Şimdi kusura bakmazsanız, arabama binip gideceğim."

Todd, Scott'tan bir karış kadar daha kısaydı. Etrafından dolanıp yolunu kesti.

"Yok öyle şey, General," dedi. "Biz sözümüzü bitirmeden çıkıp gitmek yok öyle."

Cebinden uzun sarı zarfı çıkarmıştı.

"Bu," diye devam etti; "Bayan Milicent Segnier'in bu yıl verdiği gelir vergisi beyannamesidir."

Scott olduğu yerde durdu. Gecenin karanlığında, tentenin altında yüzünün ifadesini görmüyorlardı. Sadece, "N'olmuş?" diye mırıldandığını duydular.

Todd, "Haberiniz var mı, bilmiyorum ama" diye devam etti, "Bayan Segnier, geçen yıl Ortak Kurmay Başkanları Heyeti Başkanı için sarf ettiğini beyanla, gelirinden üç bin yetmiş dokuz dolarlık bir indirim yapmış. Gelir Vergisi Dairesi bunun izahını istediği zaman, kadın subay ve erlerin kıyafetleriyle ilgili olarak sizin için verdiği ziyafetlerin masrafı olduğunu söylemiş.

Scott; "Pek ilgi çekici, ama ne manaya gelir bu?" diye sordu.

"Başka delillerimiz de var, bir hayli çok hem de," diye devam etti Todd; "Bayan Segnier ile aranızdaki uzun ve pek samimi dostluğu ispat babında. Başkan bu akşam bunları işaret etmeyecek kadar efendi bir insandır."

"Şimdi içinizi döktünüz. Ferahladığınıza göre gidebilirim artık," diye söylendi General.

Clark; "Anlamıyor adam, hâlâ anlamıyor," diye atıldı. "Ufacık, ama ufacıcık ters bir adım atayım deme doğru yoldan, Başkanla ben bu vergi beyannamesini gırtlağından içeri tıkayacağız."

"Neyi, anlamıyorum?" diye haykırdı âdeta Scott. "Bu evde de kimse ne demek istediğini açıkça söylemiyor yahu."

Clark yeniden konuşmaya başladı. Bu sefer gayet dikkatli ve kelimeleri seçerek konuşuyordu.

"Ne demek istediğim şu: Ben bir politikacı ve Başkanın yardımcılarındanım. Şayet bir tek hükümet aleyhtarı konuşma yapar ya da herhangi birinin seni kahraman yapmaya kalkışmasına izin verirsen, senin bu sevda maceranı memlekettteki bütün gazetelerin birinci sayfalarına yayarım alimallah."

Scott, sesinde acı bir ifadeyle; "Karın da pek memnun olur bundan," dedi yavaşça.

"Karıların, dulların, yetimlerin gözyaşlarına yapışmanın bir faydası olmaz sana, General." diye atıldı Todd. "Yukarıda Başkan Lyman, sadece vatan için mücadele ediyordu seninle. Senatörle ben burada sadece politikacı olarak konuşuyoruz."

Clark, parmağını uzatıp Scott'un göğsüne dokundu. "Bilhassa," dedi; "iki yıl sonra Jordan Lyman'a karşı adaylığını koymayacaksın. Antlaşma mantlaşma, anket manket, aklım ermez benim. Bu işi aklından silip atacaksın. Şayet böyle bir şeye kalkışacak olursan Başkanla birlikte Bayan Segnier öyle bir dolarız ki boynuna, boğulur kalırsın altında. Kahraman yaratma heveslilerine de bunu böyle söylersin."

Scott; "Desenize, iki adi köpekle karşı karşıyayım ben!" diye homurdandı.

Clark'ın attığı kahkaha biraz acayip çıkmıştı. "Sadece o kadar mı General, daha beteri."

Scott iki erkeğin arasından itercesine kendine yol açarak arabasına doğru yürüdü. İri yapısı dimdik, omuzları gergin ve adımları sertti. Otomobilin kapısında durup arkasına döndü.

"Yılın en adi, en pis oyununu oynadığınız için iftihar edebilirsiniz ikiniz de!"

"Olsun! Hiç olmazsa bizim üç bin beş yüz kiralık köpeğimiz, yirmi milyon dolarlık çöl kamplarına ihtiyacımız yok yaptığımız oyunlarda," diye haykırdı Clark arkasından.

Scott cevap vermeden kapıyı sertçe çekti, büyük araba hareket etti. Todd ile Clark, güneybatı kapısından çıkıp gözden kaybolana kadar arkasından seyrettiler, sonra, dönüp içeri girdiler tekrar. Kapıyı açarlarken Trimmer, sanki artık içeri girebileceğini hissetmişçesine, kendilerinden önce koşup, yukarı kata fırladı.

Todd ile Clark asansörü beklerken köpek merdivenlerden yukarı çıkmıştı bile, Todd uzun bir puro çıkardı, başparmaklarıyla işaret parmaklarının arasında şöyle bir ovaladıktan sonra ağzına aldı.

Asansörde Clark başını salladı: "O sonuncu lâfı etmesem daha iyiydi," diye mırıldandı. "Asabımı bozdu ama."

Todd, yeleğinin cebinden büyükçe bir kibrit kutusu çıkardı, elinin tek hareketiyle çaktı. Cevap vermeden önce purosunu yaktı.

"Aldırma! Fakat tutumuna hayranlık göstermemek elde değil. Sonuna kadar fevkalade dayandı."

"Öyle. Ne çare ki, doğru yolu tutmamış."

Lyman'ı çalışma odasında, mermer şöminenin başında durmuş, küçük bir yumruk büyüklüğündeki yuvarlak bir kül yığınını seyrederken buldular. Başkan arkadaşlarına baktı. Gözleri nemlenmişti. Başını salladı.

"Ne yazık ki, Paul vatanı kurtardığını hiçbir zaman öğrenemeyecek," dedi.

Clark da külleri süzüyordu. Sonra Lyman'a bakmaya cesaret edemeyerek; "Yardımı oldu, Jordie," diye mırıldandı. "Çok büyük yardımı oldu. Ne var ki, sonucu alan o değil, bizler gibi. Bu işi sadece sen başarabilirdin... Nitekim sen basardın!

Yirmi Birinci Bölüm

CUMARTESİ-ÖĞLEDEN SONRA-SAAT 13.00

GAZETECİLERİN sayısı öylesine kalabalıktı ve öylesine sıkışmışlardı ki, içlerinden bir kısmı önündekinin arkasına abanarak not tutmak zorunda kalıyordu. Frank Simon'un batı kanadındaki basın odasına yemeğe koşuşan bir öğrenci sürüsü gibi saldırmışlardı. İki yüze yakın vücudun hararet ve Washington yazının aniden bastıran sıcaklığı ile oda hamama dönmüştü. Oradan buradan sorular birbirine karışıyor, kimse bir şey anlamıyordu.

Simon döner koltuğunun üstüne çıkarak gürültüyü bastırabilmek için ellerini salladı. Sonunda gürültüyü belki yarı yarıya indirmeyi başarmıştı. Şimdi sorular birbirinin ardından bağırılıyordu.

"Metni ne zaman alabileceğiz?"

"Lyman istifa mı ediyor?"

"Bütün yayın şebekesinde birden mi konuşacak?

"N'oluyor yahu? Neler olup bitiyor?"

Simon, zayıf yüzü buruş buruş, alnından aşağı boncuk boncuk terler akarak eliyle işarete devam etti. Sonunda odaya bir dereceye kadar sessizlik hâkim olmuş, düzene girmişti.

Simon; "Bir dakika susacak olursanız," diye haykırdı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Bildiklerimi size de anlatırım. Birincisi, Başkan bütün radyo ve televizyon şebekelerinden çok önemli bir milli mesele etrafında yapacağı bir konuşma için kendisine on beş dakika ayırmalarını istedi. Şirketler bunu kabul ettiğinden saat 13.00'de konuşmasına başlayacak.

Başkan, Kabine odasında konuşacak. Televizyoncular için yer hazırlanmıştır. İkincisi, önceden yazılı metin dağıtılmayacak, fakat..."

Odayı saran homurtu ve bağrışmalar ta koridora kadar yayılmış, bir anda bir şey patlamış gibi olmuştu.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye bağırdı Simon, "Bir dakika susun Allah aşkına da anlatalım! Hey, Stan, in aşağı oradan, bir kaza çıkaracaksın." .

Fotoğrafçılardan biri çelik evrak dolaplarından birinin tepesine fırlamış, bir ayağı üzerinde durmaya çalışarak, kalabalığın resmini çekmeye uğraşıyordu. Simon'un emirlerine aldırış bile etmeden, işine devam etti.

"New York Times" gazetesinden Hal Brennan'ın kocaman sesi; "Kim buyurmuş böyle önceden yazılı metin verilmeyecek diye!" deyip haykırdı. Mesleğinde haber kaynağıyla kendisi arasında bitmez tükenmez bir mücadele olduğuna inanmış, saldırgan bir adamdı.

"Kimse buyurmamış," diye atıldı Simon. "Gayet basit, çünkü konuşma yazılmadı daha. Bir dakika susun da dinleyin, be adamlar! Televizyon teknisyenlerinin yanına stenograflar yerleştirilecek. Başkan konuşmaya başlar başlamaz bunlar teleteyple konuşmayı aktarmaya bağlayacaklar. Orta salonda bir dağıtım yeri hazırladık, herkes oradan kendi kâğıdını alabilecek. Bir buçuk olmadan herkesin elinde tam metin bulunacak."

Arkadan bir yerden, "Frank!" diye bir ses geldi. "Ordu Kurmay Başkanı General Dieffenbach'ın istifa ettiği söyleniyor, doğru mu?"

Simon, "Kusura bakma, ben bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bir sürü dedikodu var etrafta. Saat bire kadar bekleyeceğiz her şeyi öğrenmek için."

"Başkanın konuşmasını kim yazıyor?"

"Kendisi. Şunu da söyleyeyim ki, konuşacağı konular hakkında en ufak bir fikrim yok benim de."

Kalabalığı isterik bir kahkaha sardı, fakat çok sürmedi bu. Kalabalık dağılmaya başlamış, üçer dörder kişilik gruplar halinde salona geçmişler, bekleşiyorlardı.

Malcolm Waters, Simon'un masasının yanında biraz daha oyalandı. Basın sekreteri sinirli bir tavırla sigarasını yakarak samimi bir şekilde "Associated Press" muhabirine doğru eğildi.

"Allah yardımcın olsun, Milky," diye mırıldandı. "Bu işte sizin kadar bilgim yok benim de. Belki siz bile benden daha çok şey biliyorsunuz."

Waters sesini alçalttı biraz. "Acayip bir şeyler dönüyor," diye cevap verdi. "Dün gece yarısına kadar karşıdaki Maliye Bakanlığı binasında otuza yakın ajan toplamışlardı. Hiçbiri ne için oraya çağırılmış olduğunu bilmiyordu. Ayrıca duyduğuma göre, Art Corwin, kendisine bağlı bütün ajanları dün gece etrafta görevlendirmiş."

"Biliyorum, biliyorum. Milky, bu işte bana da tek kelime bir şey söylemedi. Tamamen kapalı kutu mübarek!"

Simon'un kapısının önünde birkaç gazeteci belirdi. Waters biraz daha yaklaşarak Simon'a sordu.

"General Scott dün gece burada mıydı?"

Simon şaşırmıştı.

"Nereden bileyim, Milky? Bana bir şey söylemiyorlar ki! Büyük İskender bile gelmiş olabilir belki, ama benim haberim yok."

Yüz metre ilerde Başkan Lyman, sırtında gömleği olduğu halde masasının başındaydı. Masanın üstüne yarım düzine, üzerine birtakım notlar yazılmış kâğıtlar ve dosyalar

yayılmıştı. Christipher Tood, her zaman olduğu gibi gri elbisesi, gayet ustaca bağlanmış kravatıyla Başkanın karşısına oturmuş, sarı bloknota bir şeyler yazıyordu. Kollarını sıvamış, kravatını hafifçe çözmüş olan Ray Clark da masanın bir kenarındaydı. Önündeki kâğıda yazdığı notları gözden geçirirken, bir yandan da elindeki kalemle dişlerine vuruyordu. Dışarda yazın ilk sıcağı, güllerin, manolya yapraklarının üzerinde yansıyor, fakat havalandırma tertibatı sayesinde Başkanın odasını etkileyemiyordu.

Lyman; "Y-Üssündeki birlik hakkında biraz endişeliydim ama Barney, ellerinde uçaklar olmadan hiçbir yere kımıldayamazlar diyor," dedi. "Ona göre konuşmayı yapmadan Ordu Kurmay Başkanı yardımcısına pek baskı yapmak iyi olmayacak."

Todd; "Hakkı var," dedi. "O çeteyi gayet ustalıklı bir şekilde dağıtmamız lâzım, aksi halde bir alay pislik bulaştırmış oluruz elimize."

Clark; "Bence üssü olduğu gibi muhafaza etmemek için sebep yok," diye atıldı. "Hem de aynı maksat için kullanmakta devam edebiliriz. Yalnız subayları değiştirmek lâzım. Handerson'u komutanlığa tayin edebilirsin. Astsubaylar arasındaki çürük yumurtaları da o temizler. Öylesine sağlam kurulmuş bir birliği olduğu gibi dağıtmak yazık olur bence."

"Fena fikir değil bu, Ray," diye cevap verdi Lyman. "Barney'le konuşurum bunu."

Todd; "Amiral Palmer'in akıbeti hakkında haberi var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye güldü Lyman. "Birazdan dinleyince öğrenip şaşıracak tabii. Yüzünü görmek isterdim o anda. Neyse, ben başlangıcı iyi toparladım ama sonunu beğenmiyorum yazdıklarımın."

Üç erkek sessizlik içinde çalışmaya başladılar. Zaman zaman Todd ile Clark okudukları sayfalara dair bazı tavsiyelerde bulunuyor, Başkan başını sallarsa, bir iki cümle ya da birkaç kelime sıkıştırıyorlardı araya. Sarayın hademelerinden biri, bir ara üç sandviçle kahve ve süt getirdi. Çok geçmeden dağınık kâğıtların üstü ekmek kırıntıları ve kahve lekeleriyle dolmuştu.

Saat 12.30'da Esther kapıyı açtı.

"Okumak için temiz bir kopyaya ihtiyacınız varsa, kızlara beş dakikada yazdırtıvereyim," dedi.

Lyman kâğıt destesini ona uzattı. Yer yer satırlar çizilmiş, yerine mürekkepli kalemle bir şeyler sıkıştırılmış, oradan buradan oklar çıkartılmıştı.

Lyman; "Sen okuyuver de yazdır," dedi. "Son birkaç cümleden başka her şey hazır."

Esther 12.45'te geri dönmüştü. "Gerisini de şimdi veremezseniz, vakit kalmayacak, diye hatırlattı.

Lyman iki sayfa daha uzattı. "Bu kadar yeter," dedi. "Son bir iki sayfa bunlardan okurum. Yazı pek okunaklı değil, ama olsun, ne söyleyeceğimi biliyorum zaten."

Saat on üçe birkaç dakika kala, üç erkek Kabine odasına doğru yürüdüler. Lyman'ın elinde kolay okunmak için özel bir makinayla seyrek ve büyük harflerle yazılmış on sayfa kâğıt vardı. En altta da el yazısıyla doldurulmuş iki sarı yaprak duruyordu.

Kabine odasının kapısına varınca Lyman, Esther'in önünde durdu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu. "Doris ile Liz nasıl olsa Louiseville'de seyrediyor olacaklardır beni. Babalarından utandırmayı istemem onları."

Esther hafifçe gülümseyerek, işaret parmağını şakağına dayadı. Aralarındaki gizli şifreleriyle, bu, 'susun, sekreter hanım düşünüyor' demekti. Patronunun görünüşünü tetkik etti yukarıdan aşağıya. Kravatını düzeltti, gömleğinin yakasının kırışığını eliyle açtı.

"Tamam patron; iyi görüneceksiniz. Tabii gözlerinizin altındaki bu çürükler iyi çıkmayacak ama olsun, devlet adamına yakışır o türlü görünüş de."

Clark, arkadaşına; "Sıkı bas," diye fısıldadı.

Oda sessiz bir keşmekeş içindeydi. Her biri ayrı bir şirkete ait beş kocaman televizyon alıcısı ağızlarını odanın ortasına çevirmişlerdi. Yarım düzineye yakın ses teknisyeni kulaklıklarını takmış, ortalığa yayılmış tellere takılmamaya çalışarak kontrol kutularını ve bağlantıları muayene ediyordu. Televizyon kameralarının arasına haber filmleri çeken gazeteciler sıkışmışlardı.

Üstüne Başkanlık mührünün konduğu masanın başına geçip yerleşti Lyman. Masanın iki yanında biri Amerikan bayrağı, diğeri Başkanlık forsu olmak üzere iki bayrak duruyordu. Esther, Clark, Todd ve Art Corwin büyük ajanslara ayrılan yerin arkasında, duvara dayanmış duruyorlardı. Bu ajans temsilcileri aşağıda beklemekte olan diğer gazeteciler hesabına Başkanın konuşmasıyla ilgili özel müşahedelerini yazacak olanlardı.

Kapı kapanırken, Lyman, dışarıda boş bir yüzle oturmakta olan başçavuşu fark etti bir an için, siyah dosya kucağında, öylece bekliyordu.

Kulaklık takmış adamlardan biri işaret parmağını Başkan'a doğru kaldırdı. Bir dakika kalmıştı başlamaya, sonra parmağını ikiye büktü, otuz saniye vardı, odadaki mırıltı kesilmişti. Televizyon şirketlerinin spikerleri kendi şebekeleri

için, "Sayın seyircilerimiz, Amerikan Başkanı karşınızda," derken, program müdürü de yumruğunu sıkıp başlama işaretini verdi.

Yumruk yeniden açılıp, işaret parmağı Lyman'a doğru sertçe uzandığı anda, kameralar çalışmaya başlamıştı bile.

Vatandaşlarım,

Yorgun geçen bir haftanın sonunda ve dinlenmekte olduğunuz bir sırada vaktinizi aldığım için özür dilerim. Bugün Washington'da hava fevkalâde. Memleketin diğer taraflarında da havanın hemen hemen aynı olduğunu söylediler. Gerçekten yaza girdik sayılırız hep. Bu bakımdan beni dinlemekle ayırdığınız birkaç dakikanız için size müteşekkirim.

Frank Simon'un bürosundaki televizyon vericisinin önünde oturmakta olan UPI muhabiri Hugh Ulanski ters ters homurdandı. "Bu ne saçma iş yahu hava raporu dinlemeye mi geldik buraya?" Öteki gazeteciler derhal müdahale etti: "Kes be, Hugh. Sus!"

Amerikan milleti için son derece önemli ve hayati bir mesele olmasaydı, vakitlerinizi işgale cesaret edemezdim. Beyaz Saray'a mensup bazılarımız için bu hafta, büyük bir tecrübe ve bazı bakımlardan üzücü ve hayal kırıklığıyla dolu olarak geçmiştir. Vakit geçirmeden üç noktada sizlere izahat vermeyi vazife telakki ediyorum.

İtalya'nın bir dağ köyünde bulunan Başkan yardımcısı Vincent Gianelli, kahvedeki eski bir tahta masada oturmaktaydı. Yanında getirdiği küçük bir transistörlü radyodan Başkanı dinlerken, Gianelli şaşkınlıktan ve hayretten başını sallıyordu. Ne demekti bütün bunlar? 'O Gallup anketi, Jordan Lyman'ı bu derece sarsmıştı demek,' diye düşünüyordu.

Birinci konu: Büyük bir üzüntüyle şunu açıklamak zorundayım ki, bu sabah Adliye Bakanına, güdümlü mermi

üssündeki grevi sona erdirmek üzere, gerekli kararı almak için pazartesi sabahı mahkemeye müracaat etmesi talimatını verdim, işçi teşkilâtının sorumlu idarecileri -ki bunlar arasına, çalışan erkek ve kadın işçilerin büyük bir kısmı ve sendika liderleri de dahildir- bu grevden benim kadar üzüntü duymaktaydılar. Bunun farkındayım. AFL-CIO Başkanı Lindsay'ın ve yardımcılarının gösterdikleri gayreti takdirle anıyorum. Fakat grev durmadı. Milli menfaatleri korumak benim görev sorumluluğum altındadır. Bu kritik devrede Amerikan milletinin güvenliğiyle kumar oynanmasına katiyen izin veremezdim.

Maryland'ın sayfiyelerinden birindeki yeni evinde, televizyonun başında oturmakta olan Cliff Lindsay hiddetle yerinden fırladı. "Aldattı beni," diye söylendi kendi kendine. "Pazartesine kadar mühlet vermişti bana. Şimdi kırk sekiz saat önce sözünde durmayacağını ilân ediyor." Telefona sarıldı, Batı eyaletlerindeki sendika liderlerini arıyordu.

Vandenberg Güdümlü Mermi üssünde, yeraltındaki bomba işlemez ofisinde televizyonu takip etmekte olan üs komutanı General George Seager, düşünceli düşünceli başını sallıyordu. Tatbikatın iptal edildiği haberi dün gece gelmişti, bu sabahki rivayetlere göre de Hava Kuvvetlerinin Jim Scott'u azledilmişti. Neyse, Allaha şükür Başkan bu grev işinde nihayet biraz sert yapmaya başlamıştı. Zamanı da çoktan gelip geçmişti hani bunun. Seager koltuğunu biraz daha televizyona doğru çekti, ya bu Preakness meselesi n'olacaktı?

İkinci mesele, vatandaşlarım, son zamanlarda Senato tarafından tasdik edilmiş olan Nükleer Silahsızlanma Antlaşmasıyla ilgili olarak ortaya çıkan ilk kritik durumla ilgilidir. Bu o derece önemli ve nazik bir durumdur ki, kararlaştırıldığı gibi Antlaşmanın Bir Temmuzda tatbik mevkiine konulup konulmayacağından endişeye sevk etmiştir bizleri.

Senatör Frederick Prentice, bunları 9 Numaralı yolda Mount Thunder'e doğru sürdüğü Thunderbird arabasının radyosunda dinliyordu. Geceyi yol üstünde, Leesburg'un yukarsında bir dağ motelinde geçirmiş, telefonsuz yerde biraz kafa dinlemek istemişti. Şu anda, daha önceden General Scott'la kararlaştırdıkları gibi, memleketin muhtaç olduğu sert liderliğin gerçekleştirilmesinde kendisine yardımcı olmak üzere, Mount Thunder'e gidiyordu. 'Bu Antlaşma hakkında bu türlü düşüncelerin zamanı geçti, Jordan Lyman,' diye düşündü. 'Hiçbir faydası olmaz artık bu lâfların sana.'

Bu meselenin geniş tafsilatını burada nakletmeme güvenlik tedbirlerimiz manidir. Şimdilik size şu kadarını söyleyebilirim ki, bu meseleyi çözebileceğimize güveniyoruz. Esasen çözmemiz de şarttır. Ayrıca bunu son derece süratle gerçekleştirmek zorundayız. Şayet hepimizin büyük ümitler bağladığı bu antlaşmanın yaşamasını ve tatbik mevkiine konulmasını istiyorsak. Moskova'daki büyükelçimize, Başbakan Feemerov'la derhal görüşmek istediğimi bildirdim. Bu talebimizi kabul etiğinden, kendisiyle Çarşamba günü Viyana'da bir toplantı yapmayı kararlaştırdık.

Beyaz Saray'dan birkaç blok ileride bulunan "United Press International" ajansının haber editörü, televizyonun başından fırlayarak teleteyplerin başında bekleyen operatörlere bağırdı. "Derhal bülten verin. Başkan, Çarşamba günü Viyana'da Feemerov'la buluşacak." Connecticut Avenue'deki "Associated Press" Ajansı bürosunda, editör, televizyon alıcısını yanına almış, teleteyp makinesinin başına bizzat oturmuş olduğundan çok kıymetli olan iki saniyeyi kazanmış, haberi UPI'dan iki saniye önce yaymıştı bütün dünyaya. Lyman'ın sözlerini duyar duymaz makinada FLAŞ - LYMAN ÇARŞAMBAYA FEEMEROV'LA GÖRÜŞECEK diye yazmıştı.

Bu gezimde Dışişleri Bakanı ve diğer yardımcılarım refakat edecekler bana. Düşünceli ve endişeli yola çıkıyoruz. Fakat size ve beni duyan herkese şunu kuvvetle belirtmek isterim ki, katiyen korkmuyor ve çekinmiyoruz. Ortaya çıkmış olan meselenin bu toplantıda halledileceğine ve Antlaşmanın kararlaştırıldığı gibi Los Alamos ve Semipalatinsk'te 1 Temmuz'da tatbik mevkiine konulacağına inanıyorum. Bu konuda şimdilik daha fazla açıklama yapamayacağım için özür dilerim.

Virginia'da Potomac Nehrinin kıyısındaki Merkez istihbarat Teşkilâtı ofisinde, Paul Lieberman tasdik makamında başını sallıyordu Başkanın söylediklerini dinlerken. Doğruydu, kazanma şansı ona karşı sadece birdi ama denemeye değerdi. 'Lyman, iyi bastırdı bu noktada doğrusu.' Zaten tam yerinden vururdu her zaman.

Louiseville'deki hastanede Doris Lyman, uzanıp kızının elini tuttu. "Ah Liz, dün gitseydim babanın yanına," diye mırıldandı. Elizabeth yavaş bir sesle; "Bugün öğleden sonra gidebilirsin, anne," diye cevap verdi. "Bir şeyim kalmadı artık benim."

Kremlin'in yüksek tavanlı uzun salonlarının birinde, Moskova şafağının solgun ışığının gölgeleri altında, Başbakan Feemerov kabarık saçlı başını ellerinin arasına almış, konuşmanın tercümesini dinliyordu. Peyk iyi çalışıyordu bugün. Bu sayede Amerikan Başkanının yüzünün hatlarını gayet iyi görüyordu, tercüman büyük bir hazla konuşmanın Rusçasını naklederken. 'Lyman'ın Yakuts'tan haberi var mıydı acaba? İmkânsız bu. Numara yapıyor olmalıydı mutlaka,' diye düşünüyordu

Şimdi bugün sizinle müzakere etmek zorunluğunda olduğum asıl konuya geçiyorum. Bunu yaparken büyük bir

üzüntü duymaktayım, zira bu olay Başkanlık görevini alışımdan bu yana beni en çok üzen, en çok rahatsız eden olay olmuştur.

Antlaşmanın Senato tarafından tasdikinin, memlekette silahsızlanma antlaşmasının kendisinin imzasından çok daha büyük bir tartışmaya yol açtığı herkesin malûmudur.

Stewart Dillard lüks evinin terasında oturduğu yerden karısına dönerek. "Tabii." diye mırıldandı. "Herkes o fikirde. Senato'da Pazar gecesi Prentice'in bizim partide söylediklerini bir duysaydı Lyman." Karısı buna karşılık; "Ben hiç duymadım, şekerim." diye cevap verdi. "Komplimanları dinlemekten vaktim olmuyordu ki etrafa kulak verecek."

Morton Freeman, New York'taki apartmanında televizyonun başındaydı. 'Lyman, bu gece MacParson'u dinledikten sonra ne yapacak bakalım,' diye düşündü. 'Son birkaç aydır neler dönüp duruyor bir güzel anlar. O faşist eşşoğlusu da ne diye göstermedi bana okuyacağı konuşmayı, bilmem ki. Birisi çıkıp da gebertivermiyor şu herifi vesselâm.'

Kendi aranızda dairelerinizde, evlerinizde yaptığınız konuşmalar ya da Senatoda yapılan açık müzakereler beni katiyen kırmamıştı. Bu memlekette kararlar ancak bu şekilde alınır ve bunun hep öyle devam etmesi için dua ederiz. Fakat halkın gözünden uzak olarak, memleketin ileri gelen askeri liderleri arasında bu Antlaşmaya karşı şiddetli bir muhalefet başlamıştı.

Milky Waters, Simon'un odasında bunları duyunca, yanında oturan muhabire, "İşte geliyor," diye fısıldadı. "Kırk satır mı, kırk katır mı istersin Scott diyecek ?" Waters'in meslektaşı hayretle "Scott'a mı?" diye sordu.

Kabine odasında Clark, Lyman'ı karşıdan seyrederken bir yandan da düşünüyordu. 'Acele etme Jordie, milleti telâşa vereceksin. Yavaş yavaş, alıştıra alıştıra.'

Burada bir dakikanızı alarak, bizim hükümet sistemimiz içinde asker sivil münasebetlerinin ne yolda olması gerektiği, bunu ne yolda anladığımızın bir açıklamasını yapmak istiyorum. Amerikan halkının büyük çoğunluğunun yaptığı gibi ben de şuna kuvvetle inanıyorum ki, savaş meydanlarında pişmiş, sayısız büyük kararlar vermiş ve bunları tatbik etmiş, bütün hayatlarını memleketin ve milletin hizmetine vakfetmiş olan askeri liderlerimizin, önemli memleket meselelerinde kendi görüşlerini açıklamalarına fırsat verilmelidir. Bu Antlaşmayla ilgili olarak da kendilerine bu imkân tanınmıştır.

Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanlığı odasında oturmakta olan Amiral Palmer, "Doğru söylüyor," diye yaverine işaret etti. Fakat yaveri itiraz etti. "Fakat bütün bunları idarecilerle yaptığınız müzakerelerde söylediniz." diye söylendi. "Olsun," dedi Palmer, "herkes sonuna kadar dinledi ya beni."

General Parker Hardesty, evinde karısıyla beraberdi. "Yalan söylüyor," diye patladı. "Chicago'da yapacağım bir konuşmada bu konuya dair bir tek paragraf sıkıştırmıştım, Bakanın sansürü kesip attı onu da."

Fakat Başkan ve Senato, sorumlu organlar olarak son kararı verdikten sonra, askeri şahıslar arasındaki müzakere ve itirazların derhal sona ermesi gerekir, vatandaşlarım. Bu, savaşta da böyledir. Komutan savaş planını hazırlayana kadar yardımcılarının fikirlerini alır, fakat plan hakkında, kesin karar verilip de, bu tespit edildikten sonra buna karşı hiçbir itiraz olamaz. Bunun aksine bir durum karışıklığa, keşmekeşe ve mutlak bir yenilgiye yol açacaktır. Burada,

Washington'daki hükümet organları arasında da aynı prensip hâkimdir ve böyle olması gerekir.

Fort Myer'in altı numaralı dairesinde, General Scott; spor, rahat bir kıyafete girmiş, ikinci kattaki çalışma odasında portatif bir televizyon alıcısının başına oturmuştu. General Riley ile Dieffenbach da yanındaydı.

Scott; "Teslim etmek lâzım doğrusu," diyordu. "Bütün hatasına rağmen çok güzel idare ediyor adam. Yalnız icap ettiği yerde de böyle olabilse."

Riley omuz silkti. "Bana hiç öyle etki etmedi," diye mırıldandı. "Olan oldu memlekete. Viyana'da her şeyi berbat edecek."

Dieffenbach cebinden cüzdanı çıkarıyordu. "Kimsenin taktığı yok," dedi. "Bir on kâğıdım var şurada, var mı bahse giren. Biraz sonra Ortak Kurmay Başkanlığına Barney Rutkowski'yi tayin ettiğini söyleyecek."

Scott güldü. "En zayıf tarafımdan yakalıyorsun beni, Ed," diye cevap verdi. "Varım. Bence Palmer olacak yeni Başkan."

Bu hafta başında dikkatimi çeken bir husus ortaya çıktı. Ortak Kurmay Başkanları heyetinin Başkanı General Scott ve üç arkadaşı, tasdik edilmiş olmasına rağmen sadece Antlaşmaya muhalefet etmekle kalmıyor, bunun Bir Temmuz'da tatbikatını önlemek için resmen bir tertibe girişiyorlardı.

Millicent Segnier ile Eleanor Holbrook beraberce televizyonu seyrediyor, bir yandan da ellerindeki viskileri yudumluyorlardı. Milly, "Vay canına!" diye haykırdı. "Jim'i kovmaya kalkmasın." Shoo'nun aklı albayın boynuna dolanmış olan kollarındaydı. 'Jiggs görevini iyi yapmışa benziyor,' diye düşündü. 'Herhalde general falan yaparlar onu artık.' Yüksek sesle de; "Boş ver be, Milly," diye söylendi, "sen Lyman'a bak, onu sev artık."

General Scott'a son derece saygım vardır. Hükümet mensupları arasında en aklı başında, en salim düşünen insanlarından biridir. Geçen aylar zarfında onun tavsiyeleri, benim ve diğer sivil hükümet idarecileri için karşılaştığımız yüzlerce meselede son derece kıymetli ve birçok hallerde elzem olmuştur. Vatandaşlarının arasındaki itibar ve ününün de büyük olduğunu bilirim. Benim için de öyledir. Onun bu türlü bir tertibe giriştiği haberini aldığım zaman, inanmadım. Fakat namuslu ve dürüst bir asker olan General Scott, bana açıkça durumun böyle olduğunu itiraf etti.

Hawaii'de, Pearl Harbour'daki Deniz Kuvvetleri şifre odasında, Teğmen Dorsey Hough radyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Okinawa, San Francisco, Midway adaları ve denizlerde seyreden gemilere yollanan mesaj akımını idare eden deniz erlerinin çalıştığı teleteyplerin tıkırtısının arasında ancak duyabiliyordu radyoyu. Ayaklarını masanın üstüne uzatmış, kucağında açık bir dergi duruyordu. "At yarışlarında oynuyor diye işinden kovduğu bir adam hakkında, söylenebilecek en acayip şeyleri söylüyor, şuna bak," diye mırıldandı kendi kendine, "Bu Lyman da kumar düşmanı galiba."

New Mexico çölündeki üsteki çinko barakasında, televizyonu takip etmekte olan Albay John Broderick, televizyon âletinin durduğu üç ayaklı sehpaya doğru bir tekme salladı hiddetinden. Makina yere düşüp parça parça olurken, yanındaki binbaşıya bakarak; "Bu türlü derslerden bıktım artık," diye bağırıyordu. "Bana soracak olursan komünistin dik âlâsı burada, Beyaz Saray'da yaşıyor!"

Ayrıca, bundan dolayı cesaretini tebrik etmek isterim, Antlaşmaya karşı olan planlarından vazgeçmeyeceğini de ilâve etti. Vaziyet böyle olunca, General Scott'un istifasını istemekten başka yapacak şey kalmamıştı. Kendisi dün gece

istifasını vermiştir. Memleketin bu kabiliyetli subayın hizmetlerinden mahrum kalacak olmasını esefle ve üzüntüyle karşılamama rağmen kendisinin istifasını kabul ettim.

Memleketin her köşesindeki teleteyp makinaları hemen hemen aynı anda zillerini çalarak şöyle yazmaya başladı: BÜLTEN - GENERAL SCOTT AZLEDİLDİ.

Cebelitarık'ta U.S.S. Eisenhower zırhlısındaki dairesinde Amiral Farley Barnswell elleriyle kulaklarını tutmuş, kendi durumunu düşünüyordu. Girard'ın ölümünden sonra, Başkan'ın imzalamış olduğu mektuptan haberi olmuş muydu acaba? Nasıl olabilirdi, olmamıştır tabii. Girard, gemiden ayrılıp sahile çıkışıyla, Madrid'den hareket edişi arasında Başkan'a telefon etmiş olamaz mıydı? Belki, ama şüpheliydi. Girard'ın Cebelitarık'taki donanma üssünden telefon etmediğini biliyordu. 'Bunun dışında Beyaz Saray'ı aramaya vakti oldu muydu acaba?' Barnswell sinirli sinirli ellerini birbirine sürttü. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu şu anda.

Bununla birlikte her biri üstün bir asker olan diğer üç kişinin de istifasını istedim ve bunlar da büyük bir anlayış ve nezaketle istifalarını vermiş bulunuyorlar. Bunlar; Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Hardesty, Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Dieffenbach ve Deniz Piyadesi Kurmay Başkanı General Eiley'dir. Bu insanların hepsi kendi inançlarını cesaret ve şerefle yürütmüş oldukları için, Kongre'den bu generallerin tam emeklilik haklarından istifade etmelerinin sağlanmasını isteyeceğim. Bunlar, bütün bir ömür memlekete hizmet etmiş olmanın küçük karşılıklarıdır. Bu arada şuna da işaret edeyim ki, Kongre'nin yeniden toplanışını takiben, askerlere yapılan bu türlü yardımları ve ücret durumlarını ayarlayacak yeni bir kanun teklifini sunacağız.

Pasifik Filosunun komutanı Amiral Topping Wilson, Honolulu'da, bir tepede yapılmış olan evinin terasında Başkanın sesini dinlerken, uzakta Pasifik'in mavi yeşil sularını seyrediyordu. On iki saat önce gelen ve cumartesi günü yapılacak olan tatbikatın iptal edildiğini bildiren mesaj, Preakness operasyonunun suya düştüğünü belli etmişti zaten. Tepki duyguları uyuşmuştu sanki. Ne delilik etmişti de böyle saçma bir maceraya atılmıştı Scott'a uyarak? Her şeyin kapanmış oluşuna seviniyordu. Aslında Scott, Lyman'ın yaptığından başka bir şey mi yapabilecekti sanki? Wilson omzundaki gümüş yıldızları ve filosunun başında Pearl Harbour'a girdiği günleri hatırladı. Birden müthiş ihtiyarlamış hissediyordu kendisini.

Connecticut'ın sayfiyelerinden birinde, gayet güzel bir şekilde restore edilmiş olan kır evlerinden birinde, masasının üstündeki daktilosunun başındaydı Harold MacParson. Başkan'ın radyo konuşması başlamadan biraz önce yazısının son sayfasını da yazıp çıkartmıştı makinadan. Sayfaları önce ikiye yırttı, sonra ortalarından bir daha ayırdı; bir daha yırtıp sekiz parçaya ayırdıktan sonra kenardaki çöp sepetine doğru yürüdü. Kâğıt parçaları teker teker akıp indi parmaklarının arasından. 'Memleket mahvoldu artık,' diye düşünüyordu. 'Öldü. Gömülmeye hazır bekliyor. Komünistler Jordan Lyman'ı da ele geçirmişler, uğrunda mücadelesini yaptığımız her şeyi yıktılar.' Bardağa iki parmak viski koyup bir yudumda yuvarladı. Dalgın dalgın bardağın üstüne çizilmiş olan resimlere bakıyordu. Bardağı avcunun içinde yuvarlıyordu, sonra birden odanın öteki ucundaki şömineye doğru fırlattı.

Bu istifalar sebebiyle boşalmış olan yerlere derhal gerekli tayinleri yapmış olduğum için, Amerika'nın güvenliğinin zedelenmiş olması endişesi varit değildir. Halen Donanma

Harekât şefi olan Amiral Palmer'i yeni Ortak Kurmay Başkanları Heyeti Başkanlığına tayin ettim. Amerikan Temyiz Mahkemesi Reisi, lütfen ricamı kabul etti, bugün öğleden sonra Amiral Palmer'in yeminini yaptıracak. Amiral Palmer'in de Antlaşmaya General Scott kadar karşı koyduğu ileri sürülecektir. Bu, doğrudur. Fakat ne var ki Antlaşma, Senato tarafından tasdik edilip, kesinleştikten sonra, kendisi itirazlarını bir tarafa bırakmış ve birçok subaylar gibi, Başkomutanın arkasındakilerle birleşmiştir. Kendisi Anayasanın ondan istediği ve Harp Akademilerinde öğretildiği yolda hareket etmiştir. Amiral Palmer; son derece üstün kabiliyetli, ileri görüşlü ve askeri bilgisi çok sağlam olan bir komutanımızdır. Bu yeni sorumluluğunu başarıyla yürüteceğinden emin bulunuyorum.

Altı Numaralı dairede, Dieffenbach sesini çıkarmadan cüzdanından bir on dolarlık çıkarıp Scott'a uzattı. Eski Başkan dalgın dalgın, pencereden Mall ve Kongre binasının kubbesini seyrediyordu. "Palmer'i razı edememiştim bir türlü," diye mırıldandı.

Mount Thunder'de General Garlock da televizyonun başındaydı. Bu işler düşündürmekteydi onu zaten. Salı gecesi Scott'un Billy Riley'le birlikte yaptığı gece ziyaretinden beri huzursuzdu. Başkan, bu söylediklerinden başka şeyler de biliyor muydu? Beyaz Saray'a telefon ederek bir randevu istese, salı gecesi yapılan ziyareti anlatsa mıydı? Biraz daha ileri doğru abanarak, Başkanın daha neler söyleyeceğini bekledi.

Hava Kuvvetleri KurmayBaşkanı esasen tayin edilmiş durumda. Kuzey Amerikan Savunma Kuvvetleri Komutanı olan General Bernard Rutkowski getirildi bu göreve. Hayatı ve meslek sicili kendisinin müstesna subaylarımızdan biri olduğunu göstermektedir. Ayrıca mükemmel bir taktikçi ve stratejisttir. Dün gece burada, Beyaz Saray'da

yemin ederek işe başladı. Amiral Palmer'in yanı sıra kendisinin başarıyla iş göreceğine güvenimiz vardır. Ordu, Deniz piyadesi ve Donanmanın Kurmay Başkan yardımcıları görevlerini aynı mükemmeliyette devam ettirecek komutanlardır. Şimdilik bunlar göreve devam edecektir.

Jiggs Casey, Arlington'daki evinin oturma odasında, karısı ve arkadaşı Mutt Handerson'un arasında oturuyordu. Marge, ağzını kocasının kulağına yaklaştırarak, "Şekerim o New York yolculuğu için söylediklerimi hep geri alıyorum," diye fısıldadı, "Bu derece önemli bir iş için gitmiş olacağını nereden bilirdim tabii." Casey sadece gülümsemekle cevap verdi buna.

Handerson dalgın dalgın yerinden kalkmış, farkında olmayarak sol gözünün altındaki morluğu yokluyordu eliyle. "Vay canına," diye söylendi; "Bu hafta olup bitenler benim gibi bir taşra çocuğunun aklının alamayacağı kadar çok ve hızlı geçti. Müsaade etseniz de adamcağız bir bardak bir şey içiverse, aklını başına toplamak için."

Casey, "İyi olur," diye karşılık verdi. "Birer tane de Marge'la benim için hazırla elin değmişken."

Handerson mutfağa gidince, Marge; "Jiggs, bu hafta bir darbe falan mı hazırlanmıştı, kuzum?" diye sordu.

Casey şaşırmış gibi baktı karısına. "Bilmiyorum, Marge, bilemiyorum," diye mırıldandı. "Ne kesin bir bilgim var, ne de şüphem."

Nehrin öteki tarafındaki Bethasda'daki bir başka sayfiye evinde Bill Fullerton, büyük çınarın gölgesine yerleştirdiği şezlonguna gömülmüş, portatif masasının üstündeki radyoyu dinliyordu. 'Girard'ın pazartesi gecesi yaptığı telefon görüşmesiyle bu iş arasında bir ilgi vardı mutlaka,' diyordu kendi kendine. 'Sonra, Salı sabahı Başkanın gizli

askerî üslerin listesini istemesi? Bütçe dairesinin başında otuz yıl oturup da, Pentagon'dakilerle bunca yıldan beri uğraştıktan sonra insan hangi kokunun nereden geleceğini iyi anlamaya başlar.' diyordu. Üstelik bu iş adamakıllı kokan bir şey. Acaba bir nevi askeri tertip mi hazırlamışlardı? Bu Y-Üssü de nerede ki?

Böyle kritik bir devrede yüksek askeri kademede yapılan değişikliklerin memleketin savunma gücünü zayıflatabileceğini düşünenler olabilir. Bu gibilere büyük bir güvenle şunu söylemek isterim: Korkularınızı, endişelerinizi bir tarafa bırakın. Amiral Palmer de, General Rutkowski de, bütün öteki subaylar da, yıllardan beri savunma sistemimizin çeşitli kademelerinde ve yüksek konseylerinde vazife görmüş ve yeni sorumluluklarını en iyi şekilde yerine getirmeye tam manasıyla hazır askerlerdir.

Hafta başında Viyana'ya hareket ederken, sizlerin desteğine, sizlerin duasına muhtacım. Ama yine de içim güvenle dolu olarak çıkıyorum. Zira memleketimde her şeyin yolunda olduğuna, son karar verildikten sonra, milletimin geleneksel birlik ve beraberlik içinde sonuna kadar prensip ve kararlara sadık kalacağına inanıyorum.

Henry Whitney, Başkanı büyük bir dikkatle dinliyordu. Georgetown'daki bir Dışişleri Bakanlığı mensubu arkadaşının evindeydi. Bu sabah bakanlıktaki İspanya masasına gittiğinde, kendisine Madrid'deki Büyükelçi Archibald babanın ateş püsküren bir telgrafını okumuşlardı. Whitney buna ne şekilde karşılık vereceğini bilmiyordu daha, ama şu anda başka şeylerle doluydu kafasının için. 'Evet.' diye düşünüyordu; 'sizin için dua edeceğim. Başkanım, nereye giderseniz, ne yaparsanız duam ve iyi dileklerim sizinle beraber olacak.' Sonra aklına geldi Jordan Lyman ayrılırken kendisine vaitkâr konuşmuştu. Belki Bayan Towsend Büyükelçiyi

yumuşatacak bir şey yaptırabilirdi. Konuşma bittikten sonra bir telefon edip randevu istese fena olmazdı herhalde.

Şimdi izin verirseniz bir iki genel nokta üzerinde durmak istiyorum. General Scott ve arkadaşlarını bu şekilde hareket etmeye sevk eden inançlar ve şartlar ne olursa olsun, Başkan ve Silahlı Kuvvetler Başkomutanı olarak, şimdi yaptığım şekilde hareket etmekten başka çarem yoktu. Aksine bir tutumda bulunmak, iki asır evvel bu anayasayı hazırlamış ve bize devretmiş olan büyük insanlara ve memlekete ihanet olurdu.

Bizim sistemimiz, halkın hür oyuyla seçtiği bir Başkan tarafından idare edilen bir cumhuriyettir. Bu Başkan bazen bir asker olabilir. Bazen de sivil bir kimse işbaşına getirilir. Hangi meslekten ya da sınıftan olursa olsun, bir defa seçildikten sonra, Anayasa hükümleri gereğince, dış münasebetler ve memleketin savunmasıyla ilgili meseleler dahil, bütün sorumluluğu üzerine almak zorundadır. Hatalar yapabilir; halkın nazarında popüler olur ya da olmayabilir; fakat hiçbir zaman karar vermek sorumluluğundan kaçınamaz. Ve iyi ya da kötü, bir defa karar verdikten sonra, hükümetinin bütün şubeleri kendisini sonuna kadar desteklemek, her türlü yardımı yapmak zorundadır. General Scott ve arkadaşlarının istifalarının istenmesinin sebebi kendilerinin Antlaşmaya karşı oluşları değildir. Bu karşı koymanın ortaya dökülüşünün şekil ve zamanıdır. Senato'nun Antlaşmayı tasdik edişine kadar, bu konu etrafındaki görüşlerini ve fikirlerini açıkça ve samimi olarak söylemek hakları ve hatta görevleridir. Fakat Senato'nun kararını verip, bu Antlaşmayı Amerika Birleşik Devletlerinin dış politikasının kesin bir esası haline getirmesinden sonra, bu şahısların vazifeleri, işbaşında kaldıkları müddetçe, ellerinden gelen her şeyle bunu desteklemek olmalıdır. İşte bunu yapmaktan

kaçınmışlar, bunu reddetmişlerdir. Hiçbir Başkan böyle bir durum karşısında hareketsiz kalamazdı.

Şu anda, memleketin bir köşesinde bu sözlerimi dinlemekte olan insanlardan biri, bir gün bu makamı işgal edecek. Şayet ben bugün yaptığımı yapmasaydım, bu insana ve onların kuşağı olan Amerikalılara karşı en büyük ihaneti işlemiş olacaktım.

Bir noktaya daha işaret ederek sözlerimi bitireceğim. Son aylarda memlekette dolaşan bir söylenti var. Kuvvetimizi ve büyüklüğümüzü kaybettiğimiz, hür dünyanın bağımsızlığı için devam etmekte olan mücadeleyi harpsiz kazanamayacağımız, geleceği sadece kendi emellerine hizmet edecek bir duruma getirmeye çalışan düşmanı yüz yüze karşılayamayacak halde olduğumuz söyleniyor.

Size buradan şunu söylemek isterim ki, bu türlü rivayetler bir hakarettir, küçük görmedir. Amerika'ya, onun halkına ve bekası için her şeyimizi ortaya koymaya hazır olduğumuz müesseselerine hakarettir. Memleketimiz kuvvetlidir, barışı kuracak kadar kuvvet sahibidir. Gurur duymaktadır, sabırlı olacak kadar gurur duymaktadır. Yaşamakta olduğumuz hayat şartlarını seviyoruz, ihtiyaç olduğu zaman onun uğrunda ölmeyi göze alacak kadar buna düşkün ve bağlıyız. Yine bunun için muhtaç olanlar hesabına bu hayatın imkânlarından fedakârlığa bile razı oluyoruz.

Vatandaşlarım, bu güzel Mayıs gününde daha fazla vaktinizi almayacağım. Memleketiniz için endişeye kapılmaya, ağlamaya lüzum, sebep yok. Dedikodulara, söylentilere kulaklarınızı tıkayın; çünkü bunların aslı yoktur. Kuvvetli ve mağruruz, barışsever ve sabırlıyız, fedakârlığa hazır ve diktatörlüğün karanlık tünelinden aydınlığa, hürriyete çıkan yolu arayanlara yardım elimiz uzanıktır. Hoşça kalın, Allah yardımcınız olsun!

Virginia yolundaki trafik kontrol polisi 120 numaralı yola saparken, yolun kenarında parçalanmış bir otomobilin radyosundan Başkanın konuşmasının sonunu duydu. Trafik polisi hızla beton duvarına çarparak paramparça olmuş olan arabaya doğru ilerledi. Feci kazanın dumanı hâlâ tütmekteydi.

Yolun bir kenarında bir askeri kamyon duruyordu. İçinden çıkan yarım düzineye yakın asker, bir cesedin başına toplanmışlardı. Polis yaklaşınca içlerindeki çavuş ona döndü.

"Elimizden gelen ilk yardımı yapmaya çalıştık," diye söylendi. "Fakat herhangi bir faydası olmadı. Galiba ilk anda ölmüş olmalı."

"Kaza nasıl olmuş?"

"Pek iyi göremedik. Çocuklardan birinin elinde transistörlü bir radyo vardı, Başkanın konuşmasını dinlemeye dalmıştı çoğumuz. Şoförün söylediğine göre, bu arada birden büyük bir hızla köşeyi dönmüş, sonra kayarak bu duvara bindirmiş olanca hızıyla. Belki de dalgındı, bizi karşısında görünce korkusundan ters kırıverdi direksiyonu."

Trafik polisi parçalanmış arabaya doğru yürüyüp, radyoyu kapattı. Sonra gözü plakaya ilişince içinden bir küfür savurdu. 'Allah kahretsin, bütün bir hafta sürer bunun derdi,' diye düşündü.

Thunderbird Convertible'in arka plakası eğilmişti, fakat rahatça okunabiliyordu. California plakasıydı bu ve üzerinde (USS 1) yazıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

... VE SON

BAŞKAN JORDAN LYMAN'IN BASIN TOPLANTISI

Pazartesi, 20 Mayıs, saat 10.30

(Hazır bulunanların sayısı: 483)

BAŞKAN - Günaydın, bildirilecek birkaç haberim var. Birincisi, Viyana'ya yapacağım yolculuğun teferruatı tamamen tespit edilmiştir. Mr. Simon bu hususta size gerekli bilgiyi verecek, ikincisi, Dışişleri Bakanlığıyla ilgili bir tayin var. Birkaç haftadan beri açık bulunan Şili Büyükelçiliğine Henry Whitney tayin edildi. Senato toplanır toplanmaz tasdikine sunulacaktır bu tayin. Bay Whitney, en son olarak İspanya'da Başkonsolos görevinde bulunan ve müstesna teşebbüs ve karar kabiliyeti göstermiş bir meslek adamıdır. Üçüncüsü, Silahlı Kuvvetler komutanları arasında bir kısım istifa daha vaki olmuştur. Bunların ikisi, Hava Kuvvetlerinden General George Seager ile General Theodore F. Daniel'dir. Bu arada şunu ekleyeyim ki, bütün bunların listesini toplantıdan sonra alabileceksiniz. Gen. Seager, Vanderberg askeri üssünün komutanı, Gen. Daniel de Stratejik Hava Kuvvetleri komutanıydılar. Pasifik Filosu komutanı Amiral Popping Vilson, Akdeniz'deki 6. Filonun komutanı Amiral Farley Barnswell ve Fort Braggs'taki Hava İndirme Başkanlığı Komutanı General Thomas Hasting de istifa etmiştir.

MALCOLM WATERS (Associated Press'ten) - Başkanım?

BAŞKAN - Bir dakika müsaade buyurun, Bay Waters. Bir şey daha söyleyeceğim. Bildiğiniz gibi, Başkanların öteden

beri üç yaveri vardır. Bunlardan biri Kara kuvvetlerinden, biri Hava kuvvetlerinden, biri de Deniz kuvvetlerinden seçilir. Ben bunlara bir de Deniz piyadesinin eklenmesinin zamanının geldiğini düşündüm ve Albay Casey'i bu göreve tayin ettim. Kendisi bu arada Tuğgeneralliğe terfi edecektir. Benim haberlerim bu kadar.

HUGH ULANSKI (UPI) - Albay Casey'in adının tamamını söyler misiniz, efendim?

BAŞKAN - Pardon. Albay Martin J. Casey. Kendisi halen Ortak Kurmay Heyetinin direktörü olarak vazife görmektedir. Bazılarınız tanır herhalde.

MERRILL STANLEY (NBC) - Başkanım, biraz önce bildirdiğiniz beş yeni istifanın, Ortak Kurmay Heyeti üyelerinin istifasıyla aynı kategoride olduğunu söylediniz galiba. Yani, bunlar da Antlaşmaya karşı oldukları için mi istifa ettiler?

BAŞKAN - Bir noktayı açıkça belirtelim burada, istifaların sebebi, Antlaşmaya karşı olmak değildir. Hükümetin bu konudaki politikası kesin olarak belirmiş ve son kararlar alınmıştır Antlaşmayla ilgili olarak. Buna karşı olmak, buna karşı gelmeye kalkışmak istifa sebebi oldu. Bunu belirttikten sonra, sorunuza evet şeklinde cevap veriyorum. Bu beş ileri menzil komutanı da hükümetin politikasına karşı resmen faaliyete geçtikleri için istifaya davet edilmişlerdir. Buna izin veremezdik.

MERRILL STANLEY (NBC) - Başkanım, bize bu istifalarla ilgili olarak binlerce telefon geldi, santralımız karıştı âdeta.

BAŞKAN - Bizimki de. (Kahkahalar)

MERRILL STANLEY (NBC) - Evet, efendim. Bunların büyük bir kısmı, bu kadar çok insanın birden işinden atılmasının tam anlaşılmadığını ortaya koyuyor.

BAŞKAN - Her şeyden önce kendileri işlerinden atılmış değillerdir. İstifa ettiler... Aslında, bu istifaları benim istediğim doğrudur, fakat söz konusu şahıslar bunu reddedebilir, maksatlarını sonuna kadar devam ettirebilirlerdi. Böyle yapmak istemediler ve bence büyük bir akıllılık ettiler. Şimdi neden bu kadar çok sayıda oluşu meselesine gelelim: İstifası söz konusu olanlar, hükümetin kesin kararı ve politikası belli olduktan sonra buna karşı koymaya teşebbüs eden komutanlardır. Cumartesi günü ifade ettiğim gibi, bu şartlar altında çalışamazdık.

JAMES COMPTON (Knight Gazetesi) - Efendim, cumartesi günkü konuşmanızda, kendilerini istifa konusunda ne derece teşvik ettiğinizi pek açıklamamıştınız.

BAŞKAN - Jim, bunu söylerken bir soru sorduğun lâfın gelişinden belli oluyor, her ne kadar bir soru işareti yoksa da arkasında. Sadece kendilerine istifa etmelerini tavsiye ettiğimi ve kendilerinin de bunu kabul ettiklerini söyleyelim, olsun bitsin bu iş! (Kahkahalar)

HAL BRENNAN (New York Times) - Başkanım, duyduğumuza göre, Feemerov'la görüşmek için Viyana'ya gidişinizin sebebi, Rusların Antlaşmaya aykırı olarak birtakım işler yapmakta olduklarına dair elinize geçen bir rapormuş. Bu, doğru mudur?

BAŞKAN - Özür dilerim ama Viyana konferansı bitene kadar bu konuda hiçbir şey açıklayamam.

HAL BRENNAN (New York Times) - O halde bu haberin doğru olduğuna hükmedebiliriz.

BAŞKAN - Bay Brennan, ben bunu ne teyit ettim ne de inkâr. Sadece bu konuyu görüşemem, dedim. Yardım etmiş olmayı isterdim ama bu konunun şimdi herhangi bir şekilde açıklanmasını faydalı görmüyorum. Zamanı gelince her şeyi öğreneceksiniz.

RUTH EVERSON (Times Picayune) - Başkanım, Luoisiana halkı, bütün büyük komutanların işlerinden atılmaları karşısında memleketin güvenliği bakımından büyük bir endişeye kapılmış vaziyettedir. Bunu hiç düşündünüz mü?

BAŞKAN - Düşündüm ve cumartesi günü benim hiçbir endişem olmadığını, endişe edilecek bir tarafı da bulunmadığını açıkça söyledim. Silahlı Kuvvetlerin her kolunda, gerektiği anda derhal bütün sorumlulukları üzerlerine alabilecek çapta üstün ve kabiliyetli subaylar bulunmaktadır. Akademilerimizin büyük başarısı da buradadır zaten. Sivil eğitim kurumlarından gelmiş nice üstün subaylarımız da vardır üstelik.

THOMES HEDGES (Minneapolis Star) - Başkanım, bu konuda Milli Güvenlik Konseyi, kabine ya da diğer danışmanlarımızla görüşmüş müydünüz daha önce?

BAŞKAN - Milli Güvenlik Konseyi ve Kabineyle dediğiniz manada görüşmedim. Fakat danışmanlarımdan bir kısmıyla çok uzun boylu görüştük bu meseleyi.

THOMAS HEDGES (Minneapolis Star) - Acaba bize adlarını verebilir misiniz?

BAŞKAN - Bu konuyla ilgili olarak, bunun herhangi bir faydası olacağı kanaatinde değilim.

ROGER SWENSSON (Chicago Tribüne) - Başkanım, böyle toplu bir temizleme yapılmasındaki tek sebebin Antlaşmaya karşı koyma olduğuna inanmayanların sayısı da bir hayli kabarık. Gerçekten başka bir sebep var mıydı?

BAŞKAN - Bu Antlaşma memlekette büyük bir heyecan ve çeşitli görüşlerin ortaya çıkmasına sebep oldu. Yüksek askeri liderler de kendilerini bundan kurtaramadılar.

ROGER SWENSSON (Chicago Tribüne) - Yani, bunun bir dereceye kadar şahsiyetlerle ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

BAŞKAN - Hayır, öyle bir şey demedim. Demek istediğim şu ki, askeri şeflerle benim aramda memleketin ve bütün dünyanın güvenliğiyle ilgili bir konuda yüz seksen derecelik bir görüş ayrılığı ortaya çıkmıştı. Bu ayrılığı giderme imkânları da yoktu.

GRANT CHURCH (Washington Post) - Başkanım, cumartesi günü güdümlü mermi grevini durdurmak için mahkemeye müracaat edeceğinizi söylemiştiniz. Hâlâ aynı kararda mısınız?

BAŞKAN - Bu konuda Adliye Bakanına öğleden sonraya kadar beklemesini söyledim. Ortaya çıkan belirtiler bu meselenin taraflar arasında müzakereyle halledilmesinin mümkün olabileceğini gösteriyor. Bu bakımdan mahkeme kararı almadan biraz daha beklemenin daha uygun olacağını düşündüm. Bu arada, bütün hafta sonu bu meseleyle meşgul olan Çalışma Bakanıyla da daimi temas halindeyim. Evet, bugün öğlene kadar bir sonuç alınamayacak olursa, mahkemeye müracaatla, grevi durduracağım.

EDGAR ST. JOHN (Washington Star) - General Scott, Cumhuriyetçilerin çoğu, hatta bir hayli Demokrat Partili tarafından sevilen ve tutulan biri olduğundan, bu istifaların uyandıracağı sonuçlar etrafında bir hayli siyasi yorum yapıldı bu hafta sonu. Kendisinin gelecek seçimlerde size karşı Cumhuriyetçi parti adayı olacağına ihtimal verir misiniz?

BAŞKAN - Eddie, beni yeniden adaylığımı koyacağımı beyana zorlayamazsın şimdiden (Kahkahalar). Hiç olmazsa zamanı değil daha (Kahkahalar). General Scott'un böyle bir niyeti olabilir. Fakat karşısındaki aday ben olursam, kazanabileceğine ihtimal vermem. Her ne kadar son zamanlarda bazı anketlerde aleyhime bir durum ortaya çıkmışsa da, benim karşımda kazanamaz (Kahkahalar). Ciddi olalım, politikada olaylar hızla değişir, bilirsiniz. Fakat bana verilen bilgiye göre, General Scott adaylığını koymaya karar verecek olursa, benim için gerçek bir sürpriz olur. Fakat burada şunu bir defa daha tekrar edeyim ki, kendisinin zekâsı, karakteri ve fedakârlığına karşı son derece hürmet ederim. Bazı konularda kendisine yanlış yol gösterenler oldu, o kadar.

A. H. COOLEDGE (King Feature) - Sayın Başkan, "bazı konularda" dediniz. Başka hangi konuları kastettiğinizi açıklar mısınız?

BAŞKAN - Ben sadece memleketin bu ana problemini kastetmiştim. "Bazı konular" tabirinin içine bu ana konuyla teferruat girmektedir.

ERNEST DUBOIS (Los Angeles Times) - Başkanım, Senatör Prentice'in ölümü üzerine kendisinin yerine tayin edilecek kimse hakkında California valisiyle herhangi bir temasınız oldu mu?

BAŞKAN - Bugünden böyle bir şey yapmak benim için yakışık almaz. Zaten böyle bir şeye lüzum da yok. Valinin zamanı gelince kendi inisiyatifiyle gerekeni yapacağına ve bunda benim yardımıma muhtaç olmadığına eminim. Yalnız şunu söylemek isterim ki, Senatör Prentice'in ölümü çok vakitsiz olmuştur ve kendisinin yokluğu Senato'da hissedilecektir. Kendisiyle bazı meselelerde anlaşamadığımız kimsenin saklamayacağı bir noktadır.

HELEN UPDYKE (CBS) - Başkanım, istifa ettiklerini bildirdiğiniz ileri menzil komutanlarının yerlerine kimler tayin edildiler?

BAŞKAN - Şimdilik komutan yardımcılarıyla, Kurmay Başkanları bu görevleri ifa edecekler.

KYLE MORRİSON (Baltimore Sun) - Sayın Başkan, herhalde siz de duymuşsunuzdur, Antlaşma, konusunun yanı sıra, askerler arasında moral bozuntusuna sebep oluyormuş. Bu konuda bir şey söylemek ister misiniz?

BAŞKAN — İsterim, Bay Morrison. Bildiğiniz gibi cumartesi günü bu konuya çok kısa bir şekilde temas etmiştim. Haklı olduklarını bir dereceye kadar kabul etmek gerekir. Askerler arasındaki moralin geliştirilmesi konusunda da bunun rolü olacaktır mutlaka. İki haftaya kadar hazırladığımız kanun teklifini kongreye sunacağız. Mali bakımdan hayli cömert davranıldı. Detayları yakında sizlere de açıklanacak.

JOHN HUTHINSON (Chicago Sun-Times) - Başkanım, başka konuda bir sorum var. İllinois Mahkemesindeki boşluk için tayin kararınız çıktı mı?

BAŞKAN - Evet. Fakat geçen birkaç günün telâş ve meşguliyeti arasında bunu tamamen unuttum. Bir dakika. (Başkan, Bay Simon ile fısıldaştı) Frank, bana bu göreve Chicago'lu Benjamin Krakow'un tayin edildiğini hatırlattı. Bu tayin sizin gazetenizce de tasvip edilmiş. (Kahkahalar). Ayrıca Baro da desteklemiş.

ALAN ANGELL (Newark Star) - Başkanım, bugün listesini verdiğiniz komutanların, yani ileri menzil komutanlarının Antlaşmaya karşı olduklarını nasıl anladınız?

BAŞKAN - Eh, Başkanların da kendilerine göre bazı haber kaynakları vardır. Bu beş komutanın da General Scott

ile aynı düşüncede olduğu ve onun tasarladığı harekete aynen iştirak ettiği bir gerçektir.

OSCAR LEWIS (Des Moines Register) - Yani, askeri bir teşebbüs mü olacaktı demek istiyorsunuz, Başkanım?

BAŞKAN - Bir şey söylediğim yok, sadece gerçekleri ortaya koyuyorum ben. İstifa edenlerin hepsi birbirlerini çok yakından tanıyordu ve görüşlerini birbirlerine açıkça ifade edebiliyorlardı. Bu bakımdan hareketlerini, düşüncelerini birbirlerinden saklamıyorlardı. Memleketin politikasını yanlış bir ucundan tutup çekmeye teşebbüs ettiler, buna müsaade edilemezdi hiçbir zaman.

MARVTN O'ROURKE (Gennet Papers) - Cumartesi gecesi bakanlıkta toplanan Maliye Bakanlığı ajanlarının bu hareketi hâlâ bir esrar olmakta devam ediyor, Başkanım. Bizi bu konuda da aydınlatır mısınız biraz?

BAŞKAN - Maalesef! Benim bildiğim tek şey, o gece şehrin merkezinde bir çetenin teşebbüsü hakkında bir haber almış Maliye Bakanı; hazırlıklı olmak için böyle hareket etmiş olabilirler, ama herhangi bir şey olmamış bildiğim kadar. Mamafih, bu meseleyi tahkik edeceğim. Simon, birkaç güne kadar size daha etraflı bilgi verir.

WILLIAM SEATON (RBC) - Biz o zamanlara yetişemedik ama Başkan Truman 1951 yılında, General MacArthur'u işinden attığı zaman Kongre'de konuşmasına müsaade etmişti. Siz de General Scott'un böyle bir şey yapmasına ne dersiniz?

BAŞKAN - Bu iki olayın birbirleriyle kıyaslanabileceği kanaatinde değilim. Başkan Truman o kararı sadece bir disiplin cezası olarak almıştı. Vesikaları tetkik edecek olursanız, bunu açıkça görürsünüz. General Scott ile benim aramdaki anlaşmazlık çok daha derin ve memleketin devamı, dünya

liderliği ve batı âleminin geleceğiyle ilgili. Kongre liderlerinin de böyle bir şeyi arzu edeceklerini sanmam.

PETER BENJAMIN (United Features) - Başkanım, çok nazik bir sorum var. Bunun için etraflı ve tane tane söyleyeceğim. Son zamanlarda ortada dolaşan söylentilere göre, Antlaşmaya karşı koymaktan daha ileri, bir çeşit... Bir çeşit hükümeti devirme hareketi varmış ortada. Askeri liderlerin hükümet düzenimizi değiştirmeyi ya da devirmeyi hedef tutan bir teşebbüsünden haberiniz var mı?

BAŞKAN - Bay Benjamin, bir soru tarzında bile olsa, General Scott'un sivil idareyi devirmek teşebbüsünde olduğunu ima etmek istemiyorsunuz, sanırım. Bu, her türlü idrakin dışında bir şey olurdu. Bu türlü söylentilerin ben de farkındayım. Onun için sizlere mümkün olduğu kadar açık cevaplar vermeye özellikle gayret ettim. Yine de öyle yapacağım. Ondan sonra da sözlerimi bitireceğim... Milletimizin kökleri şöyle böyle iki yüzyıl öncesine kadar uzanır, hatta bazı bakımlardan bunu daha öncesine kadar da götürmek mümkündür. İnsanlar tarafından yazılmış en güzel anayasaya sahibiz. Bu tam bir mükemmellik anıtıdır. Tarihte onun benzeri bir siyasi belge daha yoktur; bu Anayasa hiç yoktan ve bir anda ortaya çıkarılmış, bunca yıl yaşamış ve dedelerimizin aklından bile geçiremedikleri şartlara uymuş, adapte olmuştur.

Bu Anayasa ve ondan doğan hükümet sistemi, bütün askeri okullarda, kolejlerde ve her türlü eğitim kurumlarında, temel bilgilerin arasında öğretilir. Subay adayları bunları peynir ekmek gibi yutarlar, onları bütün manasıyla kavrarlar. Ve mesleki hayatları boyunca da herhangi bir sivil memurdan çok onunla yaşar, haşır neşir olmakta devam ederler. Her görev alışlarında bunu bir daha okur, ettikleri yeminde kısımlarını tekrarlarlar. Küçük rütbeler de bu anayasa için çalışır,

uğrunda savaşa giderler, üst kademelere çıktıkları zaman da, onun sistemi dahilinde sivil otoriteye karşı koymayı akıllarından bile geçirmezler. Herhangi bir meselede sivil âmirleri ile ne kadar ayrı görüşlere sahip olurlarsa olsunlar, bu sistemi değiştirmek akıllarından geçmez.

Bu bakımdan; bugünkü güdümlü mermiler, nükleer silahlar devrinde herhangi bir askeri komutanın istediği anda bir düğmeye basarak kontrolü alabilecekleri göz önünde bulundurulunca bizim askeri yapımızın bu geleneğinin kıymeti bir kat daha artar.

Amerikan halkının, kuruluşumuzdan bu yana hiçbir generalimizin aklına böyle bir düşüncenin girmiş olabileceğine inanacağına ihtimal vermiyorum ben. Böyle bir şeyin olmaması için de dua edelim.

MALCOLM WATERS (Associated Press) - Teşekkür ederiz, Sayın Başkan!

— Bitti —

MAYISTA YEDİ GÜN

"Böyle bir şeyin Amerika'da olamayacağını söylerler. Fakat bir gün gerçekten böyle bir olay patlak verirse, her şey bu romanda anlatılanlar gibi olacaktır."

Army Times

ABD Başkanı, Sovyetlerle nükleer silahsızlanma konusunda bir anlaşma imzalar. Ama bu anlaşma Genelkurmay'da pek hoş karşılanmaz. Askerlere göre Sovyetler nükleer konusunda asla güvenilir bir ülke değildir.

Küçük ve son derece masum bir mesaj ortalığı birbirini katar. Mesajın anlamı korkunç bir olayın başlangıcını ortaya çıkarır. Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanları bir araya gelerek Başkanı bir darbeyle devirmenin hesaplarını yapar. Askerlere göre Başkan suç işleyen biridir ve indirilmelidir.

Soğuk Savaş döneminin en iyi romanlarından biri olan Mayıs'ta Yedi Gün 1962'de yayınlandığı günde büyük ses getirmişti. Etkisi hala devam eden ve çok konuşulan bu roman için dönemin ABD Başkanı Kennedy şöyle demişti: "Bu kitapta anlatılanlar bu ülkede olur."

Olağanüstü gerilimi ve akıcılığıyla Mayıs'ta Yedi Gün ezici şüphelerle dolu bir başyapıt. Yıkıcı bir askeri komplonun nasıl yapıldığını gösteren bir eser.

ZORLAK